ATEŞ VE SU
III

İmran Tohumcu

epsilon®

Gerçek aşkını bulup, onunla son ana dek gerçek bir aşk yaşayarak hayatını değerli kılman dileğiyle...

Ya ateş suyu yok edecekti ya da su ateşi. Başka seçenekleri yoktu. Kader çoktan onların alın yazısını yazıp keskin harflerle mühürlemişti. Ama onlar birbirlerine duydukları amansız aşktan ötürü sonuna kadar savaşmayı tercih ettiler. İkisi de günün birinde bir tarafın yok olacağını biliyordu. Ama yine de denediler. Beklediler. Her bir anı ayrı ayrı değerlendirdiler. Bazen yara alıp tökezlediler, bazen de birlikteyken daha güçlü olduklarını fark ettiler. Ama sonra kader devreye girdi; bir taraf sessizce yok olmaya başladı. Fakat bunu hiç mi hiç belli etmedi. Ve sonunda tamamen yok olduğunda... Diğer taraf onu hiç affetmedi. Affedemezdi çünkü. Her şeye rağmen birbirlerine vermiş oldukları bir söz vardı. Eğer yok olunacaksa birlikte yok olunmalı, hayatta kalınacaksa da birlikte kalınmalıydı. Ama bir taraf oyunu bozdu. Sırf diğeri hayatta kalabilsin diye kendini öylece feda etti. Ne var ki diğerinin de onun peşinden gitmesi çok uzun sürmedi... Çünkü ateşin acısını ancak su, suyun acısını da ancak ateş dindirebilirdi. Onlar birlikteyken bir bütündü.

Geçmiş

Melisa, yüzündeki geniş gülümsemeyle zile bastığında kalbi sanki yerinden çıkacakmış gibi hızla atıyordu. Mutluydu ve bu mutluluğu tanımlayabilecek hiçbir kelime yoktu şu an için. Adeta havalarda uçtuğunu hissediyordu ve bunun sebebi de elindeki karnesiydi. Tüm notları beş olan Melisa, annesinin kapıyı açmasını sabırsızlıkla beklerken aklında sadece tek şey vardı; alacağı karne hediyesi. Babası söz vermişti ona, eğer güzel bir karne getirirse kızını tatile götürecekti. Melisa için tatil sınırsız deniz demekti ve bu yazı denize girerek geçireceğini düşünürken heyecandan çığlık atmamak için kendini zor tutuyordu.

Bir müddet sonra kapı açıldı. Melisa gülümsemeye devam edip ayakkabılarını topuklarından iterek çıkardıktan sonra, "Anne, babam içeride mi?" diye sordu aceleyle.

"İçeride kızım," diyerek cevapladı onu annesi.

Melisa ayakkabılarını çıkardıktan sonra doğruldu. Neşeyle, "Gidip ona hemen karnemi göstermem lazım! Bu yaz tatile gidiyoruz!" diye coşkuyla haykırdı ve annesinin bir şey demesini beklemeden salona doğru ilerledi. Bir an önce babasını görmeyi arzuluyordu. Ama salondan içeri girdiğinde karşılaştığı hiçlik

yüzündeki gülümsemenin bir anlığına körelmesine sebep olmuştu.

"Anne, babam nerede?" Melisa bakışlarını annesine doğru çevirip bir cevap beklemeye başladı. Annesi birkaç adım arkasındaydı. "Sessiz ol kızım biraz. Baban senin odanda."

Melisa annesinin bu söylediğine başta hiçbir anlam veremese de daha sonra babasının ona ikinci bir hediye aldığını düşünüp kocaman gülümsedi ve annesinin, "Kızım bekle!" demesini duymazdan gelerek odasına doğru koşmaya başladı.

"Babacığım?" Melisa odasına girdi.

Murat Bey kızının çalışma masasının yanında duruyordu. İşittiği cırtlak sesle bakışlarını hızla kapıya doğru çevirdi ve, "Şşş!" diyerek kızını hemen uyardı.

Melisa, bu uyarıyı umursamayarak gülümsemeye devam etti ve odada babasına doğru yürümeye başladı. "Karnemin hepsinin beş olacağını biliyordun değil mi baba? Bu yüzden de bana ikinci bir hediye aldın? Ne aldın? Yoksa yeni bir bilgisayar mı?" Melisa meraklı gözlerle babasına bakıp vereceği cevabı beklerken, Murat Bey ona ikaz edici bir bakış daha attı. Melisa gerçekten çok yüksek sesle konuşuyordu. En kötüsü de bunun farkında bile değildi.

"Kızım sessiz ol biraz. Karnen hakkında daha sonra konuşuruz. Bak," dedi Murat Bey gözüyle yatağı işaret etti. "Misafirimiz var."

Melisa, babasının bu ciddi konuşması üzerine yüzündeki gülümsemenin yok olmasına engel olamadı. Babasının ona sarılıp takdir etmesini beklerken böyle davranması açıkçası onu biraz üzmüştü. Niye bu kadar umursamazdı ki?

Yine de Melisa moralinin bozulmasına aldırmadan isteksizce babasının işaret ettiği yere baktı. Odaya ilk girdiğinde fazlasıyla neşeli olduğu için babasından başka hiçbir şeyi görmeyen mavi gözleri, şimdi yatağında uzanan bir adamda sabitlenince gözle-

rini iri iri açmadan edemedi. Yatağının üzerinde bir adam vardı ve yüzü yara bere izleriyle doluydu. Başında beyaz bir bandaj, boynunda bir boyunluk ve ağzının etrafında da kurumuş kabuklar... Melisa, dehşetle karşısındaki adama bakakalırken, dudaklarının arasından dökülen tiz çığlığa engel olamadı.

1. Bölüm

Hissizliği hissetmek hissedilebilecek en kötü histir belki de? Bir boşluk, bir bilinmezlik, bir belirsizlik... Sanki nefes almak dışında yapabileceğin hiçbir şey yokmuş gibi. Çoğu kez durup düşünüyorum aslında. Neden böyle oluyor? Neden her şey yolunda gitmiyor? Neden hayat sürekli önüme engeller koyuyor? Ama daha sonra o düşüncelerin boynuma dolanan zehirli bir ipe dönüştüğünü hissediyorum ve bunu yapmayı kesiyorum. Çünkü kendi düşüncelerim birden kendi ölüm silahım haline geliyor. Ve ne yazık ki zihnimi meşgul ederek o silahı harekete geçirmek benim elimdeyken, düşüncelerin zihnimde dolaşması benim elimde değildi. Bazı insanlar, düşüncelere o kadar da yer vermez hayatında. Çoğu şeyi anlık yapar. Ama bazıları da en ufak bir şeyde bile günlerce düşünüp dururlar. Ben şu sıralar ikinci seçenekteki tanımda yer alıyordum ve her şeyi ama her şeyi detayı detayına düşünemeden edemiyordum.

Şubat ayının ikinci yarısında olmamıza rağmen şu anda hava güneşliydi mesela. Neden? Madem kış mevsimindeyiz şimdi neden hava bu kadar sıcaktı? Oysa meteorolojiye göre bu hafta sert bir kar yağışı meydana gelecekti. Söylenenlerle, gerçekleşen şeylerin birbirine örtüşmemesinden nefret ediyordum. Aslında

şu son günlerde birçok şeyden nefret ediyordum ve onlardan biri de ehliyet sınavında sırf dikkatsizliğim yüzünden başarısız olmamdı. Gerçi bu konuda hiç kimseyi suçlamıyordum. Çünkü başarısızlığımın sebebi tamamen benden kaynaklanıyordu.

"Melisa?"

Esra'nın fısıltı gibi çıkan sesini işitince dalgın bakışlarımı ona doğru çevirdim. Önündeki ders kitabını karıştırmayı kesmiş dikkatini tamamen bana vermişti.

"Efendim?" dedim onun gibi sessiz konuşmaya özen göstererek. Şu anda kütüphanedeydik ve bizim dışımızda birkaç kişi daha vardı. Kütüphanenin o büyülü atmosferi her yeri sarmıştı.

"Bugün çıkışta bizim sınıftakilerle bowling oynamaya gideceğiz," dedi Esra hevesle. "Sen de gelsene? Geçen sefer çok eğlenmiştik."

Bahsettiği günü hatırlayınca kendimi içten içe ürperirken buldum. Eğlenmekten çok sıkıntıdan patladığımı itiraf etmemek için resmen zor duruyordum. Zaten o gün niye gittiğimi de bilmiyordum ya. Muhtemelen ufak bir kaçamağa ihtiyaç duyduğum içindi ve o plan bana acınası bir şekilde cazip gelmişti.

"Bu akşam araştırma ödevini tamamlamaya çalışacağım," dedim özür dilercesine ona bakarak. "Biliyorsun, pazartesi günü teslim edeceğiz."

"Bir günden bir şey olmaz. Lütfen... Hem bak gerçekten çok eğlenceli olacak. Oradan ayrıldıktan sonra bir şeyler yemeye de gideceğiz."

Duble sıkıcılık yani... Esra, kesinlikle inatçı bir yapıya sahipti. Ve benim üniversitedeki en iyi arkadaşımdı. Ayrıca tek... Gerçi aramızdaki ilişki o kadar da samimiyet içermiyordu ama yine de sabahları okula geldiğimde kafeteryada aynı masayı paylaşıyor, karşılıklı kahve içip bazen de dertleşiyorduk. Çoğu zaman o anlatıp ben dinliyordum ama Esra bunu çok da sorun

ediyor gibi görünmüyordu. İyi bir kızdı, sıcakkanlıydı ve benim suratsızlığıma artık tamamen alışmıştı. Bunu görebiliyordum, çünkü dönüp baktığımda üniversitenin ilk günleriyle şu an arasında gerçekten büyük bir fark vardı. Hem onun bana olan davranışlarında, hem de benim etrafıma olan davranışlarımda.

Beş ay önce başlamıştı üniversite serüvenim. Hayallerimdeki görüntülerle şu an yaşamakta olduğum görüntüler birbirleriyle pek örtüşmese de yine de halimden memnun sayılırdım. Sonuçta üniversiteye gitmek benim her zaman çok istediğim bir şey olmuştu ve bunun biraz gecikmeli de olsa gerçekleşmesini artık dert etmiyordum. Çünkü ailem hâlâ benimle gurur duyuyordu. Benim için de en önemlisi zaten buydu: onların her şeye rağmen benden bir beklentileri olması.

"Çok isterdim Esra ama açığım gerçekten çok. Pazartesiye yetişeceğinden bile emin değilim," dedim göğsümü sıkıntıyla şişirip indirerek.

"Lütfen," deyip ısrarla dudaklarını büzdü Esra. "Lütfen, lütfen, lütfen..." Her ne kadar şu anda inanılmaz sevimli görünse de başımı iki yana sallayarak teklifini bir kez daha reddettim.

Sosyoloji bölümü öğrencisiydim ve bu bölümün kafa yorulması gereken çok ıvır zıvırı oluyordu. Bu sebeple ekstra aktivite yapmaya vaktim yoktu. Hem zaten bugün okuldan sonra eve gidecek olmam benim her gün aynı şeyi yaptığım anlamına gelmiyordu, çünkü geçtiğimiz aylarda bir kafede yarım gün olarak çalışmaya başlamıştım. Asıl görevim ilk başlarda garsonluk olsa da daha sonra mutfaktaki hamaratlığım sayesinde patronun gözüne girmeyi başarmış ve beni mutfaktan sorumlu kılmasını da sağlamıştım. Hazırladığım küçük pasta ve kurabiyeler çalıştığım yerde tuhaf şekilde fazlaca ilgi görüyordu. Bu yüzden ilk iki saat mutfakta çalıştıktan sonra, asıl görevim olan garsonluğa akşama kadar devam edip çalışma saatinden sonra da kendimi zar zor eve atıyordum. Bir şekilde para kazanmam gerekliydi

çünkü. Babam artık emekli olmuştu ve çalışmıyordu. Annem ise zaten evdeydi. Gerçi annem ve babam başta çalışmama kesin bir dille karşı çıkmış olsa da inatları benim ısrarıma karşı galip gelememişti.

"Seninle neden arkadaşım inan hiç bilmiyorum Melisa," dedi Esra, sesini biraz yükselterek. "Ciddiyim bak. Eğlenceli değilsin, fazla gülmüyorsun, gerekmedikçe konuşmuyorsun, başını ders kitaplarından kaldırmıyorsun, benimle vakit geçirmiyorsun... Ama bunlara rağmen seni çok seviyorum. Ne olur sanki bugün bizimle beraber takılsan?"

Esra'nın bu söylediklerine sadece hafif bir tebessüm ederek karşılık verdim. Çünkü kendisi *hayır* cevabını pek anlamıyordu. Onu kırmak da istemiyordum ama kararım kesindi: Bugün dışarı çıkıp eğlenmek istemiyordum. Özellikle kalabalık bir arkadaş grubuyla bir arada olmayı hiç istemiyordum. Gürültülü ortamlar bir süredir susmuş olan zihnimin çığlık çığlığa haykırmasına yol açıyordu çünkü. En kötüsü de bunu sadece ben biliyordum.

Tam bu sırada telefonuma mesaj geldiğini haber veren bir bildirim sesi işittim. İçimden bu mesajı atan kişiye büyük bir minnet duyarken uzanıp çantamdan telefonumu çıkardım ve mesajı okumaya başladım.

Kimden: Aras Güngör

Sence de hava bugün sarışın, mavi gözlü, yakışıklı ve de sempatik bir gençle vakit geçirmek için ideal değil mi?

Dışarıdayım, haydi gel. :)

Aras mı? Burada mı?

"Esra benim gitmem gerek," dedim dudaklarım birden yukarı kıvrılırken. "Sen benim yerime de eğlen olur mu?"

Esra kaşlarını kaldırdı. "Nereye?"

"Arkadaşım beni almaya gelmiş. Şu anda fakültenin önünde."

"Şu sarışın ve ultra yakışıklı olan arkadaşın mı yoksa?" Esra bunu söylerken gözlerini heyecanla iri iri açmıştı.

Tebessüm ettim ve başımı salladım. "Evet."

"Şey, istersen ben de seninle beraber kapıya kadar gelebilirim?"

Ona neden dercesine imalı bir bakış attığımda, Esra mahcup bir şekilde alt dudağını ısırdı ve gözlerini kaçırdı. "Bir sebebi yok. Öylesine."

Onu süzdüm. Söylediğinin aksine bir sebebi var gibi görünüyordu. Ama yine de hiçbir yorumda bulunmadım. Eğer isterse zaten kendisi dile getirirdi.

Esra ile beraber okuldan çıktık. Gökyüzündeki güneş gözümü kamaştırmaya yeterken elimi alnıma koyup güneşe karşı siper ettim ve Aras'ı bulmak için etrafa bakındım. Birçok insan görüş alanımda olsa da içlerinden Aras'ı bulmam o kadar da zor olmamıştı. Nasıl olsun ki? Kol çantamı omzuma asıp adımlarımı karşımda beni bekleyen üniformalı çocuğa doğru ilerletmeye başladım. Geneli siyah olan, omuz kısımları kırmızı ve pantolonun sağ paçasında üç tane beyaz şeridi olan polis üniforması ona inanılmaz yakışmıştı. Aras, her zamanki gibi yakışıklıydı ve üniforma bunu kesinlikle birkaç kademe daha yükseltiyordu. Her şeyiyle çok iyi bir polis adayıydı.

"Geleceğinden haberim yoktu?"

Aras motosikletine yaslanmaktan vazgeçip bana doğru yaklaştı ve kollarını beklemeden bana doladı. "Sürpriz yapmak istedim, özlemedin mi yoksa beni?" diye sorarken sesinde serseri bir muziplik vardı. Ben de ona sarıldım ve başımı göğsüne yasladım. "Elbette özledim. Sadece beklemiyordum."

Aras, "Zaten sürpriz denilen şey tam olarak böyle bir şey Melisa," diye benimle dalga geçince gözlerimi devirdim ve kollarının arasından çıktım.

Bu sırada Esra sessizce boğazını temizledi. Aras bakışlarını ona doğru çevirip içtenlikle tebessüm etti. "N'aber Esra?"

"İyi, sen?" Esra'nın cevabı bir çırpıda gelmişti. Yanaklarındaki pembelik ise her saniye biraz daha artıyordu.

Aras omuzlarını silkti sadece. "İyi diyelim iyi olsun."

Esra, "Bir süredir yoktun?" diyerek mahcup bir şekilde Aras'a atıfta bulundu.

"Okuldan kolay kolay çıkamıyorum."

"Seni çok mu sıkıyorlar?"

Aras gülümsedi. "Emin ol benim onları sıktığım kadar değil."

Sessizce ikisinin arasındaki konuşmayı dinlerken, bakışlarımı en iyi arkadaşımın üzerinde gezdirdim. *Gururla*. Polis okulunun hakkını cidden veriyordu. Çünkü Aras, şu son bir buçuk yıl içinde inanılmaz derecede kendisini geliştirmişti. O sarı çocuk artık yoktu. Onun yerine Polis Akademisi öğrencisi, başarılı ve de eskisinden çok daha yakışıklı bir genç adam vardı karşımda. Zaman benden birçok şeyi alıp götürmüş olsa da en iyi arkadaşıma dokunmadığı için gerçekten minnettardım.

Esra bir süre sonra yanımızdan ayrılıp Aras ile yalnız kaldığımızda, "Gidelim mi artık?" diye sordum. Etraftaki insanların dikkatini fazlaca çekmiştik. Özellikle kızlar Aras'a yiyecekmiş gibi bakıyordu.

Aras başını salladı ve motora yerleşmeden önce bana bir kask uzattı. "İyi gördüm seni."

"İyiyim," deyip ona gülümseyerek karşılık verdim. İyiydim. Her geçen gün daha da iyi olacaktım. Hem artık kötü olmam için hayatımda herhangi bir sebep yoktu ki. Her şey sanki benim mutlu olabilmem içindi ve önümde sonu güzel biten yollar vardı. Hissediyordum. Ve ben bu sefer o yoldan ayrılmamaya kararlıydım.

Motosikletin arkasındaki yerimi aldım. Aras da kendi yerine

yerleşince kollarımı beline doladım ve başımı sırtına yaslayıp motoru hareket ettirmesini beklemeye başladım. Motoru hareket ettirdiğinde gözlerimi kapatıp anın tadını çıkarttım. Şu anda kendimi özgür hissettiğim sayılı yerlerden birindeydim. Bedenim tuhaf ama motora binince anında farklı bir havaya girmiş, sanki özgürlük hormonları salgılamış gibiydi. Aras'la pek çok kez motora binmiştik. Bazen öylesine dolaşmak, bazen de sahiden bir yere gitmek için. Ama sonuç hep aynıydı; motora binmek kendimi özgür hissetmemi sağlıyordu.

Belki de bunun sebebi bir süre önce rehabilitasyon kliniğinde geçirmiş olduğum kâbus dolu günlerdi. Özgürlüğün ne kadar önemli olduğunu tam anlamıyla orada fark etmiştim. Hayatta tek önemli olan şeyin özgürlük olduğunu, diğer tüm şeylerin bir şekilde çözünülebilir olduğunun geçte olsa orada farkına varmıştım. Toplamda bir buçuk sene olmuştu. O hastaneden ayrılıp rehabilitasyon kliniğe yatırılmam ve daha sonrasında yaşadıklarım... Ailem tüm bu süreçte hep yanımdaydı. Şu anda kollarımı sıkı sıkı beline doladığım Aras yanımdaydı. Maya ve diğerleri yanımdaydı. Yalnız değildim ama ben kendimi bir şekilde hep yalnız hissetmiştim. Yalnız ve de savunmasız. Orada geçirdiğim haftaları, günleri, hatta ve hatta saatleri dahi her ne olursa olsun asla unutmayacaktım. Unutabileceğimi de zaten asla düşünmüyordum.

Aras, motosikleti kaldırımın kenarına park edince geldiğimizi anlayarak başımı onun sırtından kaldırdım ve motordan aşağı indim. Sokağın hemen başındaydık. "Sen gelmiyor musun?" diye sordum hâlâ motorunun üzerinde olan Aras'a.

"Halletmem gereken birkaç işim var," dedi Aras. "Annemlere uğramam lazım. Biliyorsun, onlarla da doğru dürüst görüşemiyorum." Haklıydı. Gittiği okul yatılı bir polis okuluydu ve bazen haftada bir, bazen de on beş günde bir dışarıya çıkmasına izin veriyorlardı.

"Haklısın," Çantamı omzuma astım. "Git ve ailenle vakit geçir. Nasılsa biz bir şekilde görüşüyoruz."

Aras elini saçlarının arasından geçirdi. "Belki akşam uğrarım. Ama akşam seni evde bulabilir miyim emin değilim."

"Beni niye evde bulamayacakmışsın ki?" diye sordum söylediği şeye anlam veremeyerek.

Aras göz ucuyla bir yeri işaret etti. Ben de bakışlarımı işaret ettiği yere doğru çevirdiğimde gülümseyen yüzüm yerini donuk bir ifadeye bıraktı. Çünkü karşılaştığım siluet benim için beklenmedikti. Onun burada ne işi vardı ki? Üstelik bu saatte? Arabasının önündeydi ve ellerini cebine sokmuş, dikkatli şekilde Aras'la bana bakıyordu. Özellikle Aras'a tehlikeli bir varlıkmış gibi bakıyordu...

"Ben gitsem iyi olacak," dedim birden panikleyerek.

Aras elimden tutarak beni kendisine doğru çekti ve dudaklarını ansızın yanağıma bastırdı. Beklemediğim bu hareket karşısında açıkça afallarken, "Bu da neydi şimdi?" diye sordum şaşkınlıkla.

Aras umursamazca omuzlarını silkti. "O heriften hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Yani?"

"Yani onu sinirlendirmek istedim." Aras gülümsedi ve göz ucuyla karşısına baktı. "Sanırım başarılı da oldum," deyip konuşmasına devam ettiğinde sesindeki eğlenen tınıdan ötürü hayrete düşmüştüm. Cidden pes.

"Sen ondan hoşlanmıyorsun diye şimdi ciddi bir azar işiteceğim," dedim yakınarak.

"Azar mı?" diye sordu Aras hayretle. "O kılkuyruktan mı? Hiç sanmıyorum Melisa."

"Ona öyle demekten vazgeç lütfen," dedim uyarıcı bir tonda. "O sadece kibar biri ve hepsi bu."

Aras gözlerini devirip dudaklarını sessizce hareket ettirerek

tabii, tabii diye mırıldandı. Onu duymazdan geldim ve dönüp yürümeye başladım. Cidden onu sinirlendirmeyi başarmıştı. Ne için peki? Ondan hoşlanmadığı için. Sakin olmaya özen gösterdim. Karşımdaki kahverengi gözler bir açıklama bekler gibi benden tarafa bakıyordu. Kaşları hafifçe çatılmıştı ama yumuşak yüz hatları ondan korkmamı engelliyordu. Ve bu kesinlikle benim için iyi bir şeydi.

"Selam."

Gülümsemeye çalışıp karşısına geçtiğimde sesimin neşeli çıkmasına özen göstermiştim. Ama bana bakan kahverengi ifadesiz gözleri, yüzüme yerleştirdiğim zoraki neşemi alıp yok etmeye yetiyordu.

"Okulda olduğunu sanıyordum?"

"Zaten öyleydim," deyip ona hızlıca açıklama yaptım. "O sadece beni çıkışta aldı ve daha sonra da buraya getirdi." Yanlış anlaşılmak istemezdim. Hele ki ona karşı, asla.

"Telefon etseydin ben de seni alabilirdim?"

"Planlanan bir şey değildi Burak. Geleceğinden benim de haberim yoktu." Evet, biliyorum. Aras'tan pek hoşlanmıyordu ama bunu bana yansıtması da benim hiç hoşuma gitmiyordu. Ona Aras'ın en yakın arkadaşım olduğunu ve istese de istemese de hep hayatımda olacağını söylemiştim. Aksi asla bir seçenek olamazdı.

"Yine de onun motoruna binmen hoşuma gitmedi." Hayretle ona bakmak istesem de yapmadım ve onun yerine ifademi korumaya özen gösterdim. Bu kadar büyütmesine bir anlam verememiştim. Gereksizdi çünkü.

"Yani?" diye sordum ciddi bir ifadeyle.

"Yani, o çocukla fazla vakit geçirmen hoşuma gitmiyor." Pekâlâ. Yine başa döneceğiz anlaşılan.

"O benim en yakın arkadaşım," dedim 'en' kelimesine vurgu yaparak.

"Evet ama onunla ilgilendiğin kadar benimle ilgilenmiyorsun, Melisa." Burak'ın sesinde alıngan bir tını vardı. Cidden öyle mi yapıyordum peki? Onu yaklaşık üç buçuk aydır tanıyordum ve fazla vakit geçirmediğimizin farkındaydım. Sabahları üniversiteye gidiyordum, akşamları da kafeye. Bir tek hafta sonları boş vaktim kalıyordu ve sanırım o vakit de Burak için yeterli değildi. Mantıklı biriydi. Gerçi yaşı ve işi gereği böyle olması kaçınılmazdı. Fikirleri, düşünceleri, beni anlaması ve en önemlisi de yanındayken kendimi gerçekten normal hissetmemi sağlaması hoşuma gidiyordu. Belki o kadar çok vakit geçirmemiştik ama geçirdiğimiz her an cidden dolu doluydu. "Haklısın," deyip onu onayladım. "Aras'la seninle geçirdiğimden çok daha fazla vakit geçiriyorum ama o benim en yakın arkadaşım ve bunu zaten sana anlatmıştım. O benim her zaman yanımda oldu. Mutlu olduğumda, üzgün olduğumda, kendimi yalnız hissettiğimde bile yanımda hep o vardı. O klinikte atlattığım şeyler-"

"Şşş!" Burak kollarını aniden belime dolayıp beni kendisine doğru çektikten sonra saçlarımı okşamaya başladı. "Özür dilerim canım, seni üzmek istemedim." Başımı göğsüne yaslayıp kollarımı ona doladım ve, "Kolay şeyler değildi," diyerek konuşmaya devam ettim. Gözlerim birden doluvermişti.

"Tamam, düşünme eskileri," dedi Burak. Sesi sakin ve de yatıştırıcıydı. "Ben buraya seni üzmek için gelmedim. Aslına bakarsan seni üzmeyi de hiç istemedim." Burak geri çekildi ve yüzümü ellerinin arasına alıp alnıma bir öpücük kondurdu. "Üzdüm mü seni?" Kahverengi gözleri sıcacık bakıyordu.

"Üzülmedim," deyip tebessüm ettim. Beni kırmaktan korkuyordu ve ben onun bu huyunu seviyordum. Bana gerçekten değer veriyordu. Bunu hissedebiliyordum çünkü gerçekten hissettiriyordu.

"Benim yüzümden sakın yüzünü asma," dedi Burak. "Bu

beni çok yaralar. Sen hep mutlu ol." Yanağımın üzerindeki elini yavaşça hareket ettirip okşamaya başladı.

"Mutluyum," dedim. Evet mutluydum. Sağlıklı bir bedenim, beni seven ailem ve de arkadaşlarım varken nasıl mutsuz olabilirdim ki zaten?

Burak vermiş olduğum cevaba karşılık içtenlikle gülümsedi. "Aslına bakarsan, buraya gelme nedenim akşama annemlere yemeğe gidip gidemeyeceğimizi sana sormaktı. Onlara senin yoğun olduğunu ve ders çalışman gerektiği söyledim ama maalesef itiraz kabul etmediklerini söylediler. Gider miyiz?"

Burak'ın sesindeki o şefkatli tınıyı ve gözlerimin içine beklentiyle bakmasını göz ardı edemezdim. Bana öyle güzel, öyle içten bakıyordu ki... Başımı aşağı yukarı salladım. "Elbette gideriz," dedim. Ailesiyle daha önce de yemek yemiştim. Aynı şekilde o da benim ailemle birkaç kez yemek yemişti. Dediğim gibi birbirimizi henüz çok kısa bir süredir tanıyor olsak da her şey ikimiz için sanki hızlandırılarak ilerliyordu ve bu garip bir durumdu. Garip ve de henüz alışılamadık. Ama... *Güzel.*

***

"Melisa, Burak oğlum geldi."

Başımı önümdeki ders kitabından kaldırıp odaya giren anneme doğru çevirdiğimde tutulan boynum acıyla yüzümü buruşturmama sebep oldu. Ahh... Saat cidden o kadar geç olmuş muydu ki? Hemen oturduğum yerden kalktım. "İçeride mi?" Hâlâ sabahki kıyafetlerimle duruyordum ve hazırlanmamıştım.

"İçeride," dedi annem. "Babanla sohbet ediyor."

Elimi boynuma bastırıp uyuşan yerleri ovuşturmaya başladım. "Tamam anne, ben hemen hazırlanırım."

Annem odadan çıkınca hiç oyalanmadan giysi dolabımın yanına gidip kapakları açtım. Ne giyeceğim hakkında hiçbir fik-

rim yoktu. Bu yüzden ilk elime gelenleri giymeye başladım. Kış mevsiminde olduğumuz için -her ne kadar hava öyle olmasa da- önce bacaklarıma siyah mus çorabımı geçirdim. Daha sonra siyah, belden oturtmalı pilili eteğimi de giydikten sonra krem rengi, uzun kollu bir kazağı da üzerime geçirip kıyafet işini bitirdim. Aynadaki aksim idare eder görünüyordu. Çok az makyaj yaparak bu görüntüyü biraz daha iyi kılıp odamdan çıktım ve salona doğru yürümeye başladım. Babamın sesi çoktan kulaklarıma dolmuştu bile.

"Aferin sana evladım, işini önemsemen çok güzel. Disiplin benim için her şeyden önde gelir ve görüyorum ki sen de oldukça disiplinli bir adamsın." Burak bir mühendisti. Üstelik genç yaşına rağmen oldukça başarılıydı. Hal böyleyken babamın takdirini kazanması kaçınılmazdı.

"Teşekkür ederim Murat Amca," dedi Burak samimi bir ifadeyle. "Bu söylediklerinizi beni onore etti."

Babam gülümsedi ve elini memnun şekilde Burak'ın bacağına vurdu. "Ne demek evladım? Hakikatleri söylüyorum."

Daha fazla salonun girişinde dikilmemem gerektiğini fark ederek salona girdim.

"İşte Melisa da geldi," dedi annem. Beni ilk olarak o fark etmişti. Onun bu sözleriyle babamın ve Burak'ın bakışları da hızla bana doğru çevrildiğinde gülümsemeye çalıştım. Burak oturduğu yerden kalkmış, yanıma gelmişti bile. "Çok hoş görünüyorsun, canım," dedi. Kahverengi gözleri içtenlikle bana bakıyordu. "Teşekkür ederim," dedim onun söylediğine karşılık olarak. Üzerinde çoğu zaman giydiği takım elbisenin aksine sportif bir kazak ve kot pantolon vardı. Saçları yine özenliydi ve gayet yakışıklı görünüyordu.

Burak'la evden çıktıktan sonra onun spor arabasına bindik ve akşam yemeği için ailesinin evine doğru yol almaya başladık. Annesiyle karşılaşacağım için birazcık tedirgindim açıkça-

sı. Çünkü Seval Teyze -Burak'ın annesi- bana karşı nedensizce cephe almıştı ve her fırsatta iğnelemekten geri kalmıyordu. Oğluna düşkün olan anneleri biliyordum ama Seval Teyze diğer annelere oranla iki kat, hatta belki daha fazla düşkündü oğluna. Bu akşam sırf Burak istedi diye gidiyordum. Yoksa zaten dışarıya çıkıp gezmeyi bile istemeyen ben, her fırsatta iğneleneceğimi bildiğim yere gitmezdim.

"Durgunsun." Arabaya hâkim olan sessizliği Burak bozdu. Bakışlarımı sabitlediğim yoldan çekip ona doğru çevirdim.

"Yoo, iyiyim," dedim.

Burak bana yandan bir bakış attı. "Sorun annem mi canım?" Ses tonu her an savunmaya geçip beni teselli edecek gibiydi. "Hayır," diyerek ona güvence verdim. "Seval Teyze'ye artık alıştım." Gerçekten de alışmıştım. Yani Burak'la ilk kez onlara gittiğim akşamla şimdi arasında çok fark vardı.

"Kabul ediyorum, annem bana fazla düşkün. Ama bu seni incitmesine izin vereceğimi göstermez." Burak elimi tutup dudaklarının üzerine götürerek öptü. "Sana karşı daha anlayışlı olması konusunda onu uyardım. Eğer bu yüzden sessizsen, seni temin ederim bu akşam sakin geçecek."

Tebessüm ettim ve elimi yavaşça geriye çekip Burak'ın parmaklarının arasından kurtardım. Aslında sessizliğimin nedeni Seval Teyze değildi. Sadece dudaklarım bir şeyler söyleyemeyecek kadar bitkin ve işlevini yitirmiş gibiydi. Gerekmedikçe konuşmayı anlamsız buluyordum artık. Bir şeyler söylemeyi, birine bir şeyler anlatmayı... Kısacası konuşmak benim için artık bir hobi değil, sadece lazım olduğunda işime yarayan bir eylemdi.

Yaklaşık yarım saat kadar süren sakin bir yolculuğun ardından, Burak'ın ailesinin evine vardık. Burak zile bastığında bakışları benden taraftaydı ve moral vermek ister gibi dudakları yukarı kıvrılmıştı. Aslında ben gayet iyiydim. Morale falan ihtiyacım yoktu. Sadece annesinin iğneleyici cümleleri ve küçüm-

seyici bakışları beni rahatsız ediyordu ama Burak bu akşam öyle bir şeyin söz konusu olmayacağını söylemişti.

"Hoş geldiniz." Burak'ın ablası kapıyı açıp içten bir gülümsemeyle bizi selamlayınca, ona aynı şekilde karşılık vermek üzere gülümsedim.

"Hoş bulduk." Elimi Burak'ın parmaklarının arasından kurtardıktan sonra Eda Abla'ya sarıldım. Otuzlu yaşlarında, esmer bir kadındı ve çok tatlı bir oğlu vardı. Eda Abla da samimi bir şekilde bana sarıldıktan sonra aynı şekilde Burak'a da sarıldı ve daha sonra hep birlikte salona doğru ilerlemeye başladık.

Burak ailesinden ayrı yaşıyordu. Çoğunlukla bu evde vakit geçiriyor olsa da akşamları kalmak için kendi evini tercih ediyordu. Gerçi yirmi beş yaşındaki bir adamın ayrı yaşamasından daha doğal bir şey de yoktu. Üstelik Burak yaşından çok daha olgun davranan biriydi ve ailesiyle birlikte yaşamaya gerek duymayacak kadar kendi başının çaresine bakabiliyordu. Maddi durumunun da buna el verdiği düşünülürse geriye söylenecek pek bir şey kalmıyordu zaten.

"Burak'la Melisa da geldi." Eda Abla'nın neşeli sesiyle salondaki bakışlar bize doğru çevrilince gülümsemeye devam ettim. Çünkü aynı şekilde onlar da bize karşı gülümsüyordu ve buzdan heykel gibi ifadesiz görünmek istemiyordum. Herkesle tokalaşıp selamlaştıktan sonra Burak'la beraber salondaki koltuklarda yerimizi aldık. Yan yana oturuyorduk ve Burak'ın bir eli arkamdan belimi sarmıştı.

"Keşke gelmeseydiniz," deyip ilk olarak konuşmaya başladı Seval Teyze. "Zaten saat çoktan dokuzu geçti. Bekleseydiniz, yarın sabah kahvaltıya gelirdiniz." Ses tonu komple iğnelerle doluydu. İğnelerin isabetine maruz kalan kişi de elbette benden başkası değildi.

"İstanbul trafiğinde ancak gelebildik anne," dedi Burak. Seval Teyze gözlerini devirdi. Ortalama kilosu ve tombul yüzü her

ne kadar onu sevimli bir kadın olarak gösterse de konuştuğunda bu sevimlilik anında yok oluyordu.

"Nasılsın kızım, babanlar nasıl?" Mesut Amca'nın sorusu üzerine bakışlarımı ona doğru çevirdim. "Sağ ol Mesut Amca, iyiyim. Babamlar da iyi, size selamları vardı."

"Aleykümselâm," dedi Mesut Amca. Daha sonra gündelik birkaç muhabbetin ardından yemek masasına geçip geciken akşam yemeğimizi yemeğe koyulduk.

"Üniversite hayatı nasıl gidiyor Melisa? Derslerin iyi mi?" Bakışlarımı çorba kâsesinden kaldırıp bana bu soruyu soran kişiye doğru çevirdim. Şaşırdığımı itiraf edebilirim sanırım, çünkü Seval Teyze'den böyle bir soru işitmek beklenmedikti.

"Teşekkür ederim, idare etmeye çalışıyorum," dedim. Masada bulunanlar da en az benim kadar şaşırmış görünüyordu.

"Gündüz okul, akşamları iş. Nasıl üstesinden geliyorsun?"

"Bu zamana kadar bir aksilik olmadı."

"Ama bu olmayacağını göstermez. Senin şu anda sınavların için hiç durmadan çalışman gerekirken başka şeylerle uğraşman emeklerine yazık değil mi?" Başka şeyler... Bu iki kelime o kadar çok şeyi kapsıyordu ki.

Kaşığımı masanın üzerine bıraktım. "Emin olun sınavlarım için fazlasıyla ders çalışıyorum. İma ettiğiniz o başka şeyler de benim için gerçekten önemli olmasa bu dönemde vakit ayırmak gibi bir niyetim olamaz zaten."

Seval Teyze vermiş olduğum cevaba karşı hoşnutsuz bir şekilde kaşlarını çattı. Yüz ifadesi anında değişmiş, asık suratlı bir kadına dönüşmüştü. Burak hemen yanımdaydı ve tebessüm ederek bana bakıyordu. Bakışları öylesine içtendi ki sanırım az önce sarf ettiğim cümle hoşuna gitmişti.

"Neyse." Mesut Amca bakışlarını Burak ve benim üzerimde gezdirdi. "Anlatın bakalım çocuklar, ileriye yönelik planlar yapmaya başladınız mı aranızda?"

Sorusu üzerine afallayarak Mesut Amca'ya bakakaldım. Böyle bir soru şimdi nereden çıktı merak etmiştim. İleriye yönelik mi? Burak bakışlarını dikkatle üzerimde gezdirdi. Benim şaşkınlığımı ve bir şey söyleyemeyecek olduğumu fark edince kahverengi gözleri tekrar babasına doğru döndü.

"Bu konuları konuşmak için henüz çok erken baba," dedi Burak. Başımı öne doğru eğdim. Elbette erkendi. Hatta şu anda bu konunun açılması bile çok erken ve beklenmedikti.

"Niye erken olsun ki?" diye sordu Eda Abla. "Askerliğini yaptın, işini kurdun, evin, araban, hepsi var. Melisa'yla da birbirinize çok yakışıyorsunuz."

"Bu da nereden çıktı şimdi yahu? Daha birbirlerini birkaç aydır tanıyorlar. Ne olacağı belli mi olur? Bakarsınız yarın ayrılacaklar." İlk defa Seval Teyze'nin söylediği bir şeye hak vermiştim. Daha birbirimizi üç buçuk aydır tanıyorduk ve böyle bir konunun şimdi konuşuluyor olması fazla hızlı gelmişti.

"Aşk bu anne," dedi Eda Abla. "Süresi önemli değildir ki. Hem ben de Ahmet'le beş aylık bir süre zarfında tanışıp nişanlanmadım mı?"

"Aynı şey değil," dedi Seval Teyze hızlıca. "Ben oğlumu öyle iki günlük bir kıza yar etmem." Seval Teyze küçümseyici bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Neyse işte. Kapatın artık bu konuyu." Daha sonra masada derin bir sessizlik oluştu ve bu sessizlik yemeklerimiz bitene kadar devam etti. Normalde Burak konuşurdu. Yani en azından bana destek vermek amacıyla bir şeyler söylemeyi ihmal etmezdi. Ama ne olduysa az önceki konuşulanlardan sonra ağzını bıçak açmamıştı. Acaba yanlış bir şey mi yapmıştım?

İyi ama ben onu kıracak herhangi bir şey söylememiştim ki. Sadece Mesut Amca'nın aniden söylediği şeye şaşırarak tepki vermiştim ve hepsi buydu. Bence haklıydım da. Burak'la şu anda birlikteyim, evet. Onunla birlikte olduğum için mutlu-

yum, evet. Kendimi onun yanında iyi hissediyorum, evet. Beni anlıyor, evet. Ama tüm bunlar onunla ileriye yönelik bir plan yapacağımı göstermez ki. Yani en azından böyle bir şey aklımın ucundan bile geçmemişti. Sessiz geçen akşam yemeğinden sonra salonda ikram edilen çayları içmeye başladık. Muhabbet tekrar gündelik konulara geri dönmüştü ve bu muhabbet yemek masasında bahsi geçen konudan çok daha iyiydi. Saat on biri biraz geçerken Burak'la evden çıktık ve onun arabasına doğru ilerlemeye başladık.

"Babamın söylediği şeye neden öyle bir tepki verdin Melisa?" Burak'ın ani sorusu üzerine bakışlarımı ona doğru çevirdim. İkimiz de yürümeyi bırakmıştık ve arabaya birkaç metre kala yolun ortasında durmuştuk.

"Öyle bir soruyu hiç beklemiyordum," dedim dürüstçe. "Bu yüzden de şaşırdım."

"Hayır," dedi Burak itiraz ederek. "Verdiğin tepki öyle doğal bir şaşkınlık değildi. Gözlerinden geçen ifade saf korkuydu. İleride benimle evlenmekten korkuyor musun?"

Sormuş olduğu bu soruyu ciddi ciddi düşündüm. Burak'la evlenmek, onun karısı, onun hayat arkadaşı olmak, ikimizin çocukları, hatta belki torunlarımızın olması, ileride yaşlandığımda yanımda olan adamın Burak olması... Neden böyle bir tablo gözümün önüne gelmiyordu ki?

"Bilmiyorum," dedim aklımdaki karmaşadan sıyrılarak.

Burak ellerimi tuttu ve bana doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi sıfıra indirdi. Kahverengi gözleri oldukça yakınımdaydı. "Seni seviyorum Melisa. İlk gördüğüm andan beri çok seviyorum. İleri de seninle bir gelecek kurmak istiyorum, evet ama bu geleceği sen de istediğinde inşa edeceğiz." Bir cevap vermedim. Çünkü biliyordum ki vereceğim her cevap şu anda aramızda gereksiz bir tatsızlık yaratabilirdi. Böyle bir şeyin olmasını istemediğim için sessizlik en iyi seçenekti.

"Bir şey demeyecek misin?" diye sordu Burak beklentiyle.

"Ben de seni seviyorum," dedim sadece, bu cümle dışında sanki başka bir şey söylenemezmiş gibi gelmişti.

Burak içtenlikle tebessüm etti ve uzanıp dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Öpücüğü küçük ve masumdu. "Biliyorum canım. Belki bana kendini tamamen açıp benimle her şeyini paylaşmıyorsun ama güzel mavi gözlerindeki derinlikten beni gerçekten sevdiğini anlıyorum." Bu yalan değildi zaten. Onu gerçekten seviyordum ve hayatımda olduğu için çok mutluydum. Kısa sürede kalbimde bir yer edinmeyi başarmıştı. "Ama şunu da lütfen unutma; kendini bana açmaya karar verdiğinde ben hep hazır bir şekilde seni dinlemek için bekliyor olacağım."

"Teşekkür ederim," dedim minnetle.

Burak gülümsedi. "Teşekkürünü, bu pazar akşamı benimle bir yere giderek etmeye ne dersin?"

"Nereye gideceğiz?"

Burak elimi tutup beni arabasına doğru yürütmeye başladı. "Sürpriz," derken sesinde eğlenceli bir tını vardı.

Biraz düşündüm. Bir sürpriz istiyor muydum? Hayır ama nedense Burak'ı reddetmek kalbime ve mantığıma her defasında zıt düşüyordu. Belki de bunun sebebi bana karşı her zaman iyi ve anlayışlı olmasından kaynaklanıyordu? Öyle olmasa onu çok daha kolay reddedebilir, taleplerini en azından tartışabilirdim. Ama ne yazık ki öyle bir şey söz konusu değildi ve Burak hayatımda tanıdığım en iyi insanlardan biriydi. Ve benim onun iyiliğine karşılık vermekten başka seçeneğim yoktu. Hem ne demiş bir şair? İyi şeyler yapmak için önce iyilere inanmak gerekir. Burak'a tüm kalbimle inanıyordum.

2. Bölüm

Elimdeki yuvarlak tepsiyi üç numaralı masaya götürdükten sonra siparişleri kibarca masanın üzerine bıraktım. Masada liseli bir çift oturuyordu. İkisinin de yüzünde çekingen bir tebessüm vardı ve gözlerinin içi nasıl desem, parıl parıl ışık saçıyordu. Özellikle birbirlerinin yüzüne utançtan bakamamaları çok tatlıydı.

"Afiyet olsun," dedim onların bu haline tebessüm etmekten kendimi alamayarak.

"Teşekkür ederiz," diyerek bir çırpıda cevap verdiler. Aynı anda konuşmaları üzerine ikisi de birbirine bakıp genişçe gülümseyince, ben de onlarla beraber gülümsemekten kendimi alamadım. Büyük ihtimalle ilk randevularıydı.

Yanlarından ayrılıp kasaya doğru ilerlemeye başladım. Kafe her zamanki gibi bu saatlerde yine oldukça kalabalıktı ve durup dinlenmek bana haramdı. Sürekli bir koşuşturma içerisindeydim. Bir masadan diğer masaya gidip geliyordum. Ama buna rağmen halimden hiç de şikâyetçi değildim. Çünkü bir şeylerle meşgul olmak kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu. En azından kafamı dağıtabiliyordum.

Elimdeki not defterini kasanın hemen arkasında duran Se-

mih'e uzattıktan sonra siparişleri hazırlamasını beklemeye başladım. Bu sırada sırtımı tezgâha yaslayıp kafedeki insanları incelemeye koyulmuştum. Kış mevsiminde olmamıza rağmen, insanlar gökyüzünde ısrarla varlığını devam ettiren güneşin tadını çıkartmak için dışarıya çıkmayı tercih etmişti. Çoğunluğu genç olan müşterilerin kimisi arkadaş grubuyla, kimisi de sevgilisiyle beraber gelmişti ve genelinin yüzünde bir gülümseme vardı. Kısacası herkesin keyfi yerindeydi.

"Siparişler hazır." Semih'in tok sesiyle bakışlarımı ona doğru çevirdim ve bana doğru uzatmakta olduğu tepsiyi elime alıp on iki numaralı masaya doğru ilerlemeye başladım. Kendisi Filiz Abla'dan sonra kafenin sorumlusuydu ve iyi biriydi.

Masanın yanına geldikten sonra siparişleri kibarca önlerine bıraktım ve yanlarından ayrıldım. Saat öğleden sonra ikiyi gösteriyordu. Normalde bugün dokuza kadar çalışmam gerekecekti ama bugünlük Filiz Abla'dan izin koparmayı ve normalinden çok daha erken çıkmak için izin almayı başarmıştım. Aslında patrondan çok bir abla gibiydi ve sırf benimle değil, diğer çalışanlarıyla da aynı şekilde ilgileniyordu.

Bu akşam Burak'ın sürpriz diye tanımladığı bir iş yemeği vardı. Söylediğine göre oldukça lüks bir otelde olacakmış ve bayağı da kişi katılacakmış. Açıkçası ufacık bile ilgimi çekmiyordu. Sırf Burak davet ettiği için gidecektim. En nihayetinde Burak benim sevgilimdi... Onun kibar ve ilgili oluşunu çok seviyordum. Çünkü onunla ilk tanıştığımda bile benim çirkefliğime rağmen o saygısını muhafaza etmeyi başarıp, benimle bir beyefendi gibi konuşmuştu. Belki de bu yüzden ilgimi çekmeyi başarmıştır, kim bilir? Bazen ona uyum sağlayamadığımı fark edip kendimi eksik hissettiğim anlar olsa da buna rağmen hâlâ birlikteliğimizi devam ettiriyorduk.

Burak'la ilk tanışmamız, iş arkadaşı Sema isimli kadının menüdeki hiçbir şeyi beğenmeyip garsonları sanki kendi çalı-

şanıymış gibi azarlaması üzerine olmuştu. Kafede işe başlayışımın ikinci haftasıydı o zaman. İlk iş deneyimimdi ve ben henüz çalışmaya adapte bile olamamıştım. Bir uzaylı gibi etrafta dolanıyordum. Ama o kadının bağırışı, garsonları küçümsemesi ve hiçbir şeyi beğenmemesi beni resmen sinirden deliye döndürmüştü. Kadına, "Beğenmiyorsanız kapı orada," demiştim sinirle. "Burası sizin gibi şımarık kadınları tatmin edecek bir yer değil. Ayrıca sesinizin tonuna biraz dikkat etseniz iyi olur. Çünkü insanları rahatsız ediyorsunuz." Kabul. Daha yeni çalışmaya başladığım bir yerde böyle konuşmam tam bir aptallıktı. Ama zaten o zamanlar duygularım karman çormandı ve ne dediğimi o kadar da umursamıyordum. Kovulmayı bile göze almıştım.

Kadın bu diklenmem üzerine iyice sinirden deliye dönmüş, bana haddimi bildirmek istercesine deli gibi bağırmaya başlamıştı. İşte tam bu sırada ise Burak devreye girmişti. O da masadaydı ve açıkçası onu o ana kadar hiç fark etmemiştim.

"Sema Hanım lütfen," demişti Burak oturduğu yerden kalkarak. Giymiş olduğu siyah takım elbise ve ses tonundaki sakinlikle işte o an fark etmiştim ne kadar kibar biri olduğunu. "Bu güzel hanımefendi haklı. Bağırarak insanları rahatsız etmenin bir anlamı yok. Derdinizi sakince de anlatabilirsiniz."

Kadın bu ikazdan sonra kendini savunmak üzere boyalı dudaklarını aralasa da diyecek bir şeyinin olmadığını fark edip topuklarını yere vura vura kafenin kapısına doğru ilerleyerek dışarıya çıkmıştı. Ben de bakışlarımı Burak'ta gezdirmeye başladığımda aynı şekilde onun da dikkatle bana baktığını fark etmiştim. Ve şimdi o bakışmanın bir anlam kazanıp da şu ana kadar gelmiş olması kesinlikle garipti.

"Duyduğuma göre bugün izinliymişsin?" Elimdeki not defterini siparişleri hazırlaması için Semih'e uzattıktan sonra bakışlarımı Zeynep'e doğru çevirdim. "Evet, birazdan çıkacağım," dedim.

"Off ya. Keşke ben de izinli olsaydım," dedi Zeynep. "Bu hava da buraya tıkılı kaldım resmen!" Sesinde coşkulu bir istek vardı. Bir şey demedim. Onun yerine sırtımı tezgâha yaslayıp Semih'in siparişleri hazırlamasını beklemeye başladığımda kollarımı göğsümün üzerinde birleştirip bakışlarımı kafenin içinde gezdirdim. Zeynep'te zaten yanımdan ayrılıp işinin başına geri dönmüştü.

Az önceki liseli çifte takıldı gözüm birden. Kafeye ilk geldiklerinde karşılıklı otursalar da şimdi sandalyelerini yan yana getirmişlerdi ve oğlan elini kızın beline dolayıp kendisine doğru çekmişti. Kızın da başı oğlanın omzundaydı. Birbirlerine bir şeyler anlatıyorlardı ve ikisinin de yüzünde içten bir gülümseme vardı. Oğlana oranla kız o kadar da güzel değildi. Ama bu ayrıntı kimin umurundaydı ki? Önemli olan birbirlerine verdikleri değerdi.

"Hey, Melisa?" Omzumu sarsan şiddetli elle bakışlarımı hızlıca sesin sahibine doğru çevirdim. "Kızım iki saattir sesleniyorum, duymuyor musun?" diye sordu Semih. Ela gözleri sitemle bana bakıyordu.

"Şey, dalmışım. Özür dilerim," dedim çabucak.

"Bir zahmet daldığın yerden çık da şu sana el sallayan arkadaşlarınla ilgilen. Müşterileri rahatsız ediyorlar." Ne demek istediğini ilk başta idrak edemesem de daha sonra işaret ettiği yere baktığımda algılarım harekete geçti. Maya, Güney ve Sinem. Buradaydılar. Gülümsedim ve adımlarımı hızla onlara doğru ilerletmeye başladım.

"Hoş geldiniz," dedim ilk olarak Maya'ya sarıldığımda. Görüşmeyeli üç gün olsa da onları özlediğimi itiraf etmeliyim. Özellikle de Maya'yı.

"Hoş bulduk tatlım," dedi Maya cıvıl cıvıl sesiyle. "Nasılsın bakalım?"

"İyiyim, ya siz?"

Üçü birden iyi olduklarını belli edecek şekilde kafalarını sallayıp, 'ehh işte,' der gibi mırıldanmaya başlayınca aslında üzerlerinde iş yorgunluğu olduğunu fark edip tebessüm ettim. Maya ve diğerleri aynı şirkette çalışıyordu. Şirketin sahibi Kuzey'in babasıydı ve oğlunun arkadaşlarını şirketinde çalıştırmaktan dolayı gayet memnundu. Ama Batuhan o şirkette çalışmıyordu. Hâlâ gece kulübü işletmeye devam ediyordu ve o meslekte ilerlemekte kararlı gibi duruyordu. Kollarımı Sinem'e, daha sonra da Güney'e dolayıp sarıldım. Kuzey, Nazlı, Batuhan ve de Doğukan'ın nerede oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Normalde onların da olması gerekirdi. Ama sanırım onlar hâlâ işlerinin başındaydı.

Geçirdiğim şu bir buçuk yıl içinde sağ olsun hiçbiri beni yalnız bırakmamıştı. Her biri benimle ayrı ayrı ilgilenmiş, ayrı ayrı iyi olmam için ellerinden geleni yapmıştı. Onlara öylesine minnettardım ki çevremde beni seven ve bana gerçekten değer veren birilerinin olduğunu bilmek ve hatta bunu hissetmek kesinlikle çok güzel bir şeydi.

"Sizin yeriniz boş," dedim elimle köşedeki masalardan birini işaret ederken. Çalıştıkları şirket buraya on beş dakikalık bir mesafedeydi ve çocuklar her öğle arasında beni ziyarete gelmeyi ihmal etmezdi.

Maya, Sinem, Güney ve de kim olduğunu bilmediğim, şu an gözüme çarpan genç bir çocuk işaret ettiğim masaya oturunca bakışlarımı üzerinde gezdirdim. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. İlk kez görüyordum ve gözlerindeki tuhaf tanıdıklık hissi irkilmeme sebep olmuştu. Çocuk on yedi - on sekiz yaşında olmalıydı. Açık kumral bir tene sahipti ve siyah saçları özenle şekillendirilmişti. Saçlarının üzerinde spor bir şapka, kulaklarında ise siyah küpeler vardı.

"Burası yine kalabalık," dedi Maya etrafı tararken. "Sanki çevrede başka kafe yokmuş gibi hepsi buraya üşüşmüş."

"Aynen," deyip Maya'ya destek çıktı Sinem. "Melisa çok yoruluyor olmalısın?"

"Alıştım aslında," dedim bakışlarımı çocuktan alarak. "Ne içersiniz?" Elimdeki not defterini avucumun içine aldım.

"Iıı, hava bugün çok sıcak. Bir buzlu çay. Yanında da şu lezzetli minik keklerinden istiyorum," dedi Maya. Düzleştirdiği sarı saçlarını eliyle geriye doğru atmıştı.

"Aynen, ben de buzlu çay ve o keklerden istiyorum," dedi Sinem. "Nasıl bu kadar lezzetli yapıyorsun aklım almıyor cidden." Ses tonundaki şaşkınlığa küçük bir tebessümle karşılık verdim ve bakışlarımı siparişini almak için havalı giyimi olan çocuğa doğru çevirdim. Aynı şekilde o da bana dikkatle bakıyordu.

"Ahh, ne kadar salağım," dedi Maya elini başına vururken. "Sizi tanıştırmaya unuttum. Melisa'cığım bu Rüzgâr, Rüzgâr bu da Melisa." Maya tane tane konuşmaya özen göstermişti ve ses tonunda anlam veremediğim bir çekingenlik vardı. Ya da bana öyle gelmişti emin değilim.

"Rüzgâr Amerika'dan yeni geldi," dedi Maya. "Aslına bakarsan birkaç aydır İzmir'de yaşıyordu ama İstanbul'a dün akşam geldi. Kendisi çok yakın bir aile dostumuzun oğludur."

Adının Rüzgâr olduğunu öğrendiğim çocuk elini bana doğru uzattı. Tokalaşmak istediğini anlayarak ben de elimi ona doğru uzattığımda kibarca tokalaştık ve elimi geri çekerek onun parmaklarının arasından kurtardım. Çocuk anlam veremediğim bir dikkatle gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu.

"Memnun oldum," dedim kısaca. Rüzgâr sadece başını yere eğerek karşılık vermekle yetindi. Bu çocukla daha önce tanışmadığıma yemin edebilirdim. Ama mavi gözleri neden bana bir yerden tanıdık geliyordu ki? Hem Maya da Amerika'dan daha yeni geldiğini söylemişti. Amerikalı birini tanımadığıma emindim. Sanırım bu çocuk, magazin dergilerinde gördüğüm ya-

bancı artistlere benzeyen birinden başkası değildi ve tanıdıklık hissi ise sadece benzetmeydi.

***

İnci beyazı, kolsuz elbisemin eteklerini düzelttikten sonra aynadaki aksime baktım. Daha önce hiçbir yerde bu elbiseyi giymemiştim. Benim için manevi değeri oldukça yüksekti. Annemin söylediğine göre babamla beraber bu elbiseyi bana lise mezuniyetinde giymem için çok önceden satın almışlar. *Güzellerim benim...* Nereden bilebilirlerdi ki kızlarının doğru dürüst bir liseden mezun olamayacağını? Doğru dürüst bir baloya katılamayacağını? Annem bu elbiseyi bana verdiğinde gözleri dolu doluydu. Onun da hayali elbette böyle değildi. Kızını liseden mezun olurken görmeyi, akşamı da bir baloya gitmek için hazırlanışına şahit olmayı o da çok isterdi. Ben de isterdim. Ama işte isteklerimiz bazen kaderin önüne geçemiyordu ve bizler onun doğrultusunda yaşamaya devam ediyorduk. Adaletli ya da değil.

"Melisa?" Annem odama girdi. Bakışlarımı aynadaki aksimden ona doğru çevirdiğimde elinde büyük bir kutu olduğunu fark ettim.

"Bak burada ne var?" Annem gülümseyerek bana doğru yaklaştı. Heyecanlı bir hali vardı. "Burak oğlum sana bir hediye göndermiş."

"Hediye mi?" diye sordum annemin elindeki kutuya bir anlam vermek isteyerek bakarken. "Ne göndermiş ki?" Bu hediyenin, üstelik böylesine büyük bir hediyenin durduk yere nereden çıktığını merak etmiştim.

"Ben de bakmadım," dedi annem heyecanla. "Ama büyüklüğüne bakılırsa güzel bir şey olmalı ne dersin?" Annem elindeki mor, kare şeklindeki kutuyu yatağımın üzerine bıraktı. Daha

sonra kapağını kaldırıp içindekinin görüş alanıma girmesine izin verdiğinde, kaşlarımın kalkmasına engel olamadım.

Annem, "Ayy!" deyip elini ani refleksle ağzına götürdü. Yüzünde beğeniyle karışık bir şaşkınlık vardı. Kutunun içindeki elbiseyi eline alıp havaya kaldırdığında aynı şaşkınlık bana da yansımıştı. Tamamı şarap renginde olan elbise gerçekten göz alıcıydı.

"Melisa, bu çok güzel," dedi annem hayran hayran elbiseye bakarken. "Zevkli çocukmuş. E tabii, benim kara kuzuma da ancak böyle bir elbise yakışır." Annem bakışlarını bana doğru çevirdi. "Hadi kızım. Hemen üzerindeki elbiseyi çıkart ve bunu giy. Burak oğlum neredeyse gelir."

"Niye bana elbise yollamış ki?" diye sordum annemin aksine daha sakin bir şekilde.

"Ne demek niye?" diye sordu annem. Sanki ona 'evde su aygırı beslemek istiyorum' demişim gibi bir hali vardı. "Sen onun sevgilisi değil misin? İçinden gelmiş göndermiş demek ki."

"Sevgilim diye bana elbise mi göndermesi gerek? İstemiyorum ben bunu."

Annem elbiseyi yatağın üzerine bırakıp bana doğru yaklaştı ve ellerimi tuttu. "Ne demek istemiyorum? Hediyesini geri mi çevireceksin çocuğun?"

"Ben üzerimdeki elbiseden gayet memnunum anne," dedim kararlı bir sesle. "Hem bu elbiseyi bana babamla sen aldın. Ben bu akşam bunu giymek istiyorum."

Annem tebessüm etti. "Hele bir memnun olma zaten." Yapay siniri benimde hafifçe gülümsememe neden oldu. "Bu elbiseyi başka bir zaman giysen de olur. Baban da ben de şimdi giymediğin için alınacak değiliz. Ama aynı şey Burak için geçerli olmayabilir kızım. O senin sevgilin ve eğer sana böyle bir elbise göndermişse demek ki bu akşam bu elbiseyi giymeni istiyor."

"Haklısın anne ama-"

"Aması filan yok Melisa. 5 dakika içinde bu elbiseyi giyip hemen salona geliyorsun. Konu kapanmıştır."

Annem odadan çıktı. Bakışlarım tekrar yatağın üzerindeki kırmızı elbiseye inerken göğsüm stresle yükselip alçaldı. Elbise gerçekten çok güzeldi ama bir o kadar da iddialı görünüyordu. Burak'ın neden böyle bir elbise giymemi tercih ettiğini anlayamasam da annem haklıydı: Burak'ın hediyesini kabul etmek zorundaydım.

Aynadaki aksime baktım. Maşa yaptığım siyah saçlarım omuzlarımın üzerine dökülmüştü ve abartıdan uzaktı. Aynı şekilde makyajda da sade renkleri kullanmayı tercih etmiştim. Çünkü elbisem zaten yeterince dikkat çekiyordu... Dizlerimin bir karış kadar yukarısında olan boyu çok problem değildi belki ama derin göğüs dekoltesi için aynı şeyi söyleyemezdim. Daha önce böylesine bir dekolte giydiğimi hatırlamıyordum. Zil çaldı. Ani bir kararla, odadan çıkmadan evvel omuzlarımın üzerine siyah bir şal -niyeyse buna ihtiyaç duymuştum- aldıktan sonra salona doğru daha emin adımlarla ilerlemeye başladım. İçeriye girdiğimde Burak'ın annem ve babamla ayaküstü bir şeyler konuştuğunu fark ettim. Burak'ın yüzünde her zamanki o saygılı ifade vardı. Annem ve babam ise onunla konuşmaktan gayet memnunmuş gibi görünüyordu.

"Ben hazırım," dedim, bakışların anında bana doğru çevrilmesini sağlarken. Burak, kahverengi gözlerini baştan aşağı üzerimde gezdirdi. İlk önce yüzümü, daha sonra giymiş olduğum elbiseyi ve daha sonra da omuzlarımın üzerinde olan şalı süzen bakışları çok kısa bir an memnuniyetsiz bir hal alsa da kendini toparlaması uzun sürmedi.

"Sevgilim?" Burak bana doğru yaklaştıktan sonra tam karşımda durup elimi havaya kaldırarak dudaklarına götürdü. "Nefes kesici görünüyorsun," dedi beğeni dolu bir ifadeyle.

Gülümsemeye çalıştım. "Teşekkür ederim, sen de iyi görü-

nüyorsun." Üzerinde vücuduna tam oturan çok hoş, lacivert bir takım elbise vardı.

"Senin kadar değil," dedi Burak ve bana içten bir gülümseme gönderdi. Aynı şekilde ona karşılık vermek üzere dudaklarımı yukarı kıvırdım. Ama ne yazık ki onun kadar içten görünmediğimin farkındaydım. Elimde değildi. Gülümsemek artık bana çok zor bir eylemmiş gibi geliyordu. Sanki çok çok güzel bir şey olursa o zaman gülümseyebilirmişim gibi hissediyordum. Oysa eskiden her şeye, hatta ortada hiçbir sebep yokken bile gülümseyip kahkaha atardım. Hayat cidden tuhaftı.

"Güzel kızım?" Babam kollarını araladı. Bunun anlamının gidip ona sarılmam olduğunu çok iyi bildiğimden, adımlarımı hareket ettirerek ona doğru yaklaştım ve kollarımı sıkıca babama doladım. Kendine has sabun kokusu anında burnuma dolmuştu.

"Melek gibi olmuşsun kızım," dedi babam bana sıkıca sarıldığında. "Bu gece çok eğlen tamam mı? Güzel gülümsemeni etrafa saçmayı sakın ihmal etme." Babamın bu söylediğine hafifçe tebessüm ederek karşılık verdim. "Denerim," dedim çok derinlerden bir nefes alırken. Elbet denerdim. Özellikle babam istediği için daha çok dener ve başarılı olmaya çalışırdım.

Burak'la beraber evden çıkıp onun beyaz renkteki arabasına bindiğimizde saat yedi buçuğa geliyordu. Sekizde başlayacak olan yemek için çok geç kalmayacağımızı umarken başımı cama yaslayıp yolu izlemeye koyuldum. Burak arabaya biner binmez radyoyu açmıştı ve bilmediğim ama melodisi hoşuma giden bir yabancı şarkı şu anda arka planda çalıyordu.

"Günün nasıl geçti canım?" diye sordu Burak bir süre sonra. Bakışlarımı ona doğru çevirdim. Arabanın içi karanlıktı ama buna rağmen yoldaki ışıklandırmalar onun yumuşak yüz hatlarını kolaylıkla görmemi sağlıyordu.

"İyiydi, senin?"

Burak hafifçe omuzlarını silkti. "Biraz yorucu. Şu yeni başladığımız inşaat sürekli pürüz çıkartıyor."

"Eminim sen üstesinden gelirsin," dedim sesimin samimi çıkmasına özen göstererek. Gününün nasıl geçtiği ve işlerinin nasıl ilerlediği o kadar da ilgimi çekmiyordu. Sözde şu 'maksat muhabbet' kavramına uymak için söylemiştim, o kadar.

"Bakalım artık," dedi Burak. "Senin derslerin nasıl gidiyor? Araştırma ödevini tamamlayabildin mi bakalım?"

"Hemen hemen," dedim omuzlarımı ümitsizce silkerek. Yarım sayfa dahi yazı yazamadığımı ona söylesem kim bilir nasıl tepki verirdi?

Burak güldü. "Hemen hemen?"

Başımı salladım. "Hemen hemen."

"Bu hemen hemen tam olarak ne demek oluyor, canım? Açıklar mısın?"

Derin bir nefes aldım. "Yarın sabah okulda tamamlamaya çalışacağım demek oluyor." Ve ne yazık ki hiç ümidim yoktu.

Burak'ın yüzünde pişman olmuş gibi bir ifade belirdi. Bu akşamki yemeğin ödevi geciktireceğini düşünmüştü sanırım. Alakası bile yoktu. Ödevin yetişmeme sebebi sadece zihnimi adamakıllı toplayamamamdan kaynaklanıyordu.

"Merak etme, çok az kaldı," diyerek yalan attım. "Yarın kesin tamamlayıp iyi bir not alacağım."

Burak cevap vermedi. Söylediğim şey onu tatmin etmemişti. Hâlâ fazlasıyla pişman görünüyordu. Niyeyse onun bu beni, benden daha çok düşünen hali içtenlikle gülümsememe sebep olmuştu. Aylar önce birisi bana, "Eğer istersen, benim aksime seni gerçekten mutlu eden biriyle beraber olabilirsin," demişti. Sonra işte Burak çıktı karşıma. Beni gerçekten hayatım boyunca mutlu eder mi bilemem ama üzmeyeceğine adım kadar emindim. Ve sanırım bunu bilmek bile onunla beraber olmam için yeterli bir sebepti. Bir insan bundan başka daha ne isterdi ki?

Araba durdu. Geldiğimizi anlayarak bakışlarımı önünde olduğumuz lüks otele doğru çevirdiğimde yemeğin gerçekten fazlasıyla gösterişli olacağını anladım. Burak kapımı açtı. Ne ara indiğini ve ne ara buraya kadar geldiğini anlayamasam da elimi bana doğru uzatılan elin içine bırakıp arabadan aşağı indim.

"Teşekkür ederim."

"Asıl ben teşekkür ederim," dedi Burak. Kaşlarımı anlamayarak havaya kaldırdığımda Burak konuşmaya devam etti. "Yanımda olduğun için. Senin gibi mükemmel bir kıza sahip olduğum için gerçekten çok şanslıyım."

Başımı utanarak öne eğdiğimde Burak ellerimizi birbirine kenetledi ve arabasının anahtarlarını vale olduğunu tahmin ettiğim üniformalı bir adama verdi. Tam bu sırada gökyüzünde gürültülü bir şimşek çaktı ve her yer saliselik beyaz bir ışıkla aydınlandı. Hemen Burak'a sokuldum. Niyeyse ani sesten ötürü korkmuştum. Burak beni sıkıca kollarının arasına aldığında yağmur yağmaya başladı. Günlerdir güneşin hâkimiyetine alışmışken şimdi yağmurun yağmaya başlaması, üstelik hızlı hızlı ve büyük damlalar şeklinde kesinlikle çok tuhaftı. Burak'la beraber hızlı adımlarla otelden içeriye girdik. Yağmur cidden çok şiddetliydi ve birkaç dakika içinde bir insanı baştan aşağı ıslatabilirdi. Neyse ki biz o insanlardan olmamayı başarmıştık.

Otelin yemek yiyeceğimiz bölümü tamamen altın sarısı eşyalarla döşenmişti. Duvarlarda, tavanda, avizelerde ve hatta masaların detaylarında bile sarı detaylar vardı... İnsanın gözünün kamaşmaması gerçekten imkânsızdı. Çünkü her şey bas bas ben pahalıyım diye bağırıyordu.

"Kız arkadaşın sessiz biri anlaşılan," dedi Burak'ın iş arkadaşlarında biri. Adı Engin'di sanırım. Gülümseyerek bana bakıyor olsa da bakışları aşırı derecede samimiyetsizdi. "Baksana, geldiğinizden beri neredeyse hiç konuşmadı."

Burak belimin üzerindeki elini yavaşça hareket ettirdi. Yan

yanaydık ve onun bir eli arkadan belimi sarmalamıştı. "Canım?" dedi Burak, bakışlarını arkadaşından çekip bana doğru çevirirken. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, her şey yolunda," deyip gülümsedim ve bakışlarımı arkadaşına doğru çevirdim. "Sadece biraz araba tuttu sanırım." Omuzlarımı silktim. "Birazdan kendime gelirim." Samimiyetsiz sohbetlerinin beni sıktığını itiraf etmektense böyle bir bahane daha iyiydi sanırım.

"Ahh, bilmez miyim..." dedi sarışın bir kadın. Bu da Burak'ın iş arkadaşlarından biriydi. "Beni de araba çok tutar." Utanarak ekledi. "Çantamda tuzlu bir kraker var, eğer istersen verebilirim?" Ses tonunda bir alay tınısı aradım ama bulamadım. Kadın gayet samimi bir ifadeyle söylemişti bu cümleyi. Tebessüm ederek başımı iki yana salladım. "Teşekkür ederim ama gerek yok. Birazdan iyi olurum."

"Çantanda kraker mi taşıyorsun sen?" diye sordu Engin, dikkatini benden sarışın kadına çevirerek. "Nesin sen, küçük bir çocuk mu?"

"Senin gibi cüzdanımda prezervatif taşımıyorum ya, ona bak."

Sarışın kadının bu sözüyle herkes yüksek sesle gülmeye başlayınca Engin utançtan kıpkırmızı oldu. Aynı utancı elbette ben de hissetmiştim ama bunu çaktırmamak için bayağı çaba sarfetmiştim. Burak ise diğer adamların aksine sadece minik bir tebessüm etmekle yetinmişti.

Bir garson yemeğin başlamak üzere olduğunu haber verince, hep beraber masaya doğru ilerlemeye başladık. Yemekte yatırım ve proje dışında pek bir şey konuşulmamıştı. Adı gibi gerçekten de iş yemeğiydi. Ve inanılmaz sıkıcıydı. Ama yemeğin sonuna doğru şirketteki adamlardan biri bir kadına sürpriz evlenme teklifi edince gecenin tüm rengi bir anda değişmişti. Herkes açıkça şaşkına dönüp afallamıştı. Ama evlenme teklifi edilen ka-

dının yüzündeki o şok ifadesi diğer herkesten üstündü. İlgiyle kadının verdiği *evet* cevabını ve adamın boynuna atlamasını izlerken Burak'ın dikkatle bana baktığını hissederek bakışlarımı ona doğru çevirdim. Bakışlarındaki derin anlama hiçbir anlam veremezken, Burak sessizce dudaklarını hareket ettirip, "Seni seviyorum," dedi bana. Tebessüm ettim. "Ben de seni seviyorum," diyerek ona aynı şekilde cevap verdim. Gözlerimiz bu büyülü ana eşlik edercesine bir müddet daha birbirimizden ayrılmasa da ansızın patlatılan şampanya şişeleri bu bakışmayı yarıda kesti.

Sakin geçen gecenin ardından eve girdikten sonra topuklu ayakkabılarımı çıkarıp gelişigüzel şekilde bir köşeye bıraktım. Evin sessizliğine bakılırsa annem ve babam çoktan uyumuş olmalıydı. Ama adımlarımı salona doğru ilerletip içeriye girdiğimde yanıldığımı fark ettim. Çünkü annemle babam omuz omuza vermiş, kara kara bir şeyler düşünüyordu.

Babam bakışlarını sıkıntıyla bana doğru çevirerek, "Hoş geldin kızım," dedi.

"Hoş buldum," deyip telaşla annemin yanına oturdum. "Bir sorun mu var?"

"Ahh kızım, bir bilsen başımıza ne geldiğini..." Annemin sesindeki tınıdan kötü bir şeyler olduğunu sezebilmiştim.

"Ne oldu?"

Annem derin bir nefes aldı. Gerçekten sıkıntılı görünüyordu. "Demir'le Kerem..." dedi iç çekerek. "Bu sabah makarna pişireyim derken yangın çıkartmışlar." Gözlerim anında iri iri açılırken durumlarını deli gibi merak etmiştim.

"Ne?" Adeta cırlamıştım. "İyiler mi peki? Ya babaannem, o nasıl? Bir şeyi var mı?"

"İyiler kızım, iyiler," dedi annem hızlıca. "Selvinur Anne o sırada uyuyormuş. Bu ikisi akıllarınca ona yemek pişirmek istemiş. Ama makarnayı suda haşlamak yerine sadece yağda kızart-

mayı denemişler... Dahası sen makarnayı ocakta unut, en beteri çakmağı da ocağın hemen dibinde bırak, işte sonra yangın çıkmış. Neyse ki hemen fark etmişler de yangın çok büyümeden müdahale edebilmişler."

"Şimdi neredeler peki?"

"Bu geceyi bir otelde geçirecekler. Zaten biz de yarın sabah babanla Sakarya'ya gideceğiz. Hem evin durumuna bakmak için hem de Selvinur Anne'yi alıp buraya getirmek için." Derin bir nefes aldım. Makarna pişirirken yangın çıkartmak tam da onlara göre bir hareketti. Babaannem, geçirdiğim rehabilitasyon süreci boyunca hep bizimle kalmıştı. On beş günde bir ailemle görüşmeme izin veriliyordu ve babaannem hiç Ankara'ya gitmeyip tüm ziyaret günlerinde yanıma gelmeyi ihmal etmemişti. Hatta klinikten çıktıktan sonra bile bizimle kalmaya devam etmişti. Ama Demir ve Kerem, yurttan ayrılıp kendi başlarına bir eve çıkınca babaannem bir-iki aylığına onların yanına gitme kararı vermişti. Bir nevi alışma süreci boyunca başlarında duracaktı.

"Biz yokken idare edebilirsin değil mi kızım?" diye sordu babam. Gözlüklerinin üzerinden kararsızca bana bakıyordu.

"Elbette idare ederim," dedim. "Hatta keşke şu derslerim olmasaydı da ben de sizinle gelebilseydim." Demir ve Kerem'in merak ediyordum. Aynı şekilde babaannemi de. Kim bilir şu anda ne yapıyorlardı?

"İstersen gel kızım," diye önerdi babam. "Birkaç günden bir şey olacak değil ya."

"Hem evde tek başına da kalmamış olursun," dedi annem.

"Yok anne," dedim. "Sınav haftasına çok az kaldı zaten. Siz babaannemi alıp buraya gelin. Demir ve Kerem'le de sabah telefonda konuşurum zaten."

Babam derin bir iç çekti. "Yine de istersen teyzeni çağıralım kızım? Yalnız kalma."

"Merak etmeyin," dedim içlerini ferahlatmak için. "Bir şey

olmaz." Omuzlarımı silktim. "Hem zaten ilk kez yalnız kalmıyorum ya. Bir iki gece idare edebilirim." Benim için haklı olarak endişelendiklerinin farkındaydım. Onları bunun için suçlayamazdım da. Ama hayatım boyunca birilerinin gözetimi altında kalamazdım. Ya da sürekli birilerinin varlığına ihtiyaç duyarak yaşayamazdım... Kendi başımın çaresine bakmayı öğrenmem gerekiyordu. Zaten yaşadığım tecrübelerle de öğrenmeye çoktan başlamış, hatta bunları şu anda hazmetmekle uğraşıyordum.

3. Bölüm

Daha önce hiç damgalandınız mı? Hiç tuhaf, çirkin, farklı veya sapkın olarak etiketlendiniz mi? Kendinizi dışlanmış, reddedilmiş olarak, fiziksel özellikleriniz veya davranışlarınızdan dolayı topluma yabancı biri gibi hissettiniz mi? O halde siz, sadece bu etiketlemenin kışkırttığı yoğun duyguları değil, çok kolay bir biçimde öfke ve hayal kırıklığına veya daha kötüsü kendinden nefrete ve kendine öfkeye dönüşen umutsuzluk ve utanç duygusunu da çok iyi tanıyorsunuzdur. O halde, tuhaf veya normal dışı olduğunuzu kabul etmeye ve hayatınızı bu etiket altında sürdürmeye, tuhaf biçimde giyinmeye, beklenilen tarzda davranmaya, kendinizi savunmanın, herkesin size kızdığı ve hor gördüğü 'dış' dünyaya kendinizi kabul ettirebilmenizin bir yolu olarak size benzeyenleri bulmaya ve rahatlamaya, onların arkadaşlıklarını kazanmaya çalışıyorsunuzdur...

Erving Goffman'ın "Damga" üzerine yazmış olduğu makaleden yola çıkarak insanlığa dair görüş ve gözlemlerimi birkaç sayfada toplamayı nihayet başarmıştım. Dosyayı hocanın masasına bıraktıktan sonra Esra'nın yanındaki yerimi alıp art arda sıraladığı soruları sabırla cevaplamaya başladım. "Altı sayfayı tamamen doldurdun mu, gerçekten kendi gözlemlerini mi yazdın yoksa internetten bulduğun bilgileri mi, sana söylediğim

kaynaklardan yararlandın mı, ödev sence de çok saçma değil miydi, üniversite de ödev mi olur..."

İnternetten bilgi almak nedense bana pek doğru gelmemişti. Ödevin amacı kendi gözlemlerimizden yararlanmaktı zaten. Başkalarının bilgileri benim gözlemim olmazdı, değil mi?

Esra bir süre sonra beni rahat bırakıp telefonuna gelen bildirim sesine odaklanınca ben de başımı pencereden tarafa çevirdim. Dün akşam yağmış olan yağmurun izleri hâlâ gözle görülüyordu. Yerler ıslak ve kaldırımın kenarlarında da su birikintileri vardı. Pencereden süzülen minik bir yağmur damlasına ilişti gözüm birden. Camın üzerinden kayarak hızla yere doğru süzülüyordu ve gittiği yer camın alt kenarından başka bir yer değildi. Yok olacaktı. Ve merak ediyorum acaba bunu bilse yine oraya gider miydi? Bence gidebilirdi. Çünkü biz insanlar bile bazen bile bile yanlış yollara sapıyorsak, küçük bir damlanın insanlardan daha zeki davranmasını bekleyemezdik.

"Melisa?"

Esra'ya döndüm. "Efendim?"

"Ya şey, yarın vizyona iddialı bir korku filmi girecekmiş de birlikte gidelim mi?" Telefonunun ekranını hevesle bana çevirip korkunç bir film afişini görmemi sağlayınca gözlerim irileşti. İtiraz etmek üzere hemen dudaklarımı araladım. "Lütfen hayır deme Melisa. Kaç gündür beraber bir şey yapamıyoruz. Bu filme seninle gitmeyi çok istiyorum."

"Esra, ben korku filmi hiç sevmem ki," dedim teklifini kibarca reddetmeye çalışarak.

"Ben de sevmem aslına bakarsan ama maksat zaten biraz heyecan. Cansız hayatımıza biraz renk girse fena mı olur?"

Gülümsedim. "Bu renk bir korku filmiyle mi olacak?"

"Bir yerden başlamakta fayda var," dedi Esra gözlerini devirerek. "Hadi beni kırma. Eminim çok eğleneceğiz." Yanakları kızardı. "Şey, istersen Aras'ı da davet edebiliriz. Yani belki yanı-

mızda bir erkek olursa daha az korkarız. Sonuçta korku filmine bir erkekle gitmekte her zaman fayda vardır."

Aras'ın ismi korku filmiyle yan yana anılınca zihnimde tozlu ama bir o kadar da bana acı veren bir görüntü belirdi aniden. Bazı şeyleri unuttuğumu sanıyordum, zihnimden silindiğini düşünüyordum, hatta bir daha hatırlamayacağıma dair kendi kendime yeminler ediyordum ama sonra beklenmedik bir şey oluyordu ve ben kendimi öylece savunmasız hissetmekten alamıyordum. Maalesef bu benim elimde olan bir şey değildi. Göğsüm, geçmişteki o sinema gününü hatırlayarak acıyla sıkışırken, Esra'nın hâlâ bir şeyler söyleyen sesini kulaklarım duymaz olmuştu.

"Yoksa korkuyor musun ufaklık?"

Zihnimde çınlayan bu sesi güçlükle bastırmaya çalıştım. Geçmiş, artık geçmişte kalmıştı. Hiçbir şey artık eskisi gibi olmayacaktı. Olamazdı da. Bazı anılar arada sırada böyle gün yüzüne çıkıyor olsa da neyse ki onları yaka paça savuşturmayı öğrenmiştim. Artık eskisi kadar acı duymuyordum. Hissettiğim tek şey minik bir sızıdan ibaretti sadece ve ben o sızıyı geçiştirmekte artık usta sayılırdım.

Okuldan çıktıktan sonra Burak'la okula yirmi dakikalık bir mesafede buluşup öğle yemeği yedik. Bu, çok sık yaptığımız bir şey değildi. Çünkü ikimiz de aynı anda pek müsait olamıyorduk. Bu yüzden bu kısa vakit ikimiz için de oldukça değerliydi. Öğle yemeğinden sonra dışarı çıkıp birlikte kalabalık caddede ilerlediğimizde Burak beni bir yere götürmek istediğini ve bunun sürpriz olacağını söyledi. Normalde bu gibi şeyleri hep merak ederdim ama niyeyse bugün pek meraklanmamıştım.

"Daha çok yürüyecek miyiz?"

"Az kaldı canım," dedi Burak. "Yoruldun mu?"

"Evet," dedim biraz çekinerek.

"Keşke arabayı otoparkta bırakmasaydık," Burak elimi bi-

raz daha sıkı kavradı. "Ama zaten çok kalmadı. Elli metre kadar daha yürüyeceğiz."

"Nereye gidiyoruz ki?"

"Gidince görürsün sevgilim."

Bir süre sonra Burak yürümeyi bırakınca geldiğimizi anladım. Büyük bir binanın hemen önündeydik ve bina, buraya ne için geldiğimizi anlamama pek yardımcı olmuyordu. Normal bir binaydı. Burak'la beraber içeriye girip loş ışığın hâkim olduğu koridordan geçtikten sonra beyaz bir kapının önünde durduk. Burada ne yapacağımız hakkında hiçbir fikrim yoktu. Burak kapıyı tıkladı. İçeriden gelen, "Girin!" sesiyle Burak kapıyı aralayınca içerideki adam oturduğu koltuktan hızla kalktı. "Burak Bey, değil mi? Lütfen şöyle geçin." Adamın sesindeki heyecana bakılırsa bizi gördüğüne memnun olmuş gibi bir hali vardı. Adam eliyle bizi içeriye davet edince Burak kibarca gülümsedi. Birlikte adamın işaret ettiği kadife koltuklara otururken hâlâ niye burada olduğumuzu anlamaya çalışıyordum.

"İçecek bir şeyler alır mısınız?" Adam telsiz telefonu kulağına götürdü. Bakışları bir bende bir Burak'taydı.

"Ben bir filtre kahve alırım," dedi Burak, sonra bakışlarını bana doğru çevirdi. Açıkçası bir şey içmek istemiyordum. Ama kibarlık olsun diye, "Bir bardak su," demekle yetindim sadece. Kim olduğunu bilmediğim takım elbiseli adam telsiz telefonun diğer ucundaki kişiye istediğimiz içecekleri söylemeye başlayınca bakışlarımı odada gezdirdim. Geneli beyaz ve gri olan oda oldukça ferah görünüyordu. Adamın oturduğu sandalyenin önünde kocaman cam bir masa vardı.

"İstediğiniz parçalar hazır, Burak Bey." Takım elbiseli adam oturduğu yerden kalkıp odadaki bir dolaba yöneldi. Kapağını açıp kapatması birbirini takip eden saniyeler içinde gerçekleşirken, adam üst üste koyduğu beş kadife kutuyla masasına döndü. *Siyah kadife kutular.*

"Eminim küçük hanımın da hoşuna gidecektir," dedi adam ve genişçe gülümsedi. Daha sonra elindeki kadife kutuları tek tek açıp görüş alanıma sırasıyla parıltılı şeylerin girmesini sağladığında, şaşkınlıkla kutunun içindekilere bakakaldım.

"Sevdin mi?" Burak ilgiyle vereceğim cevabı bekliyordu. Bakışlarımı kolyelerden çekip Burak'a doğru çevirdim. "Bu da ne demek oluyor?"

"Sana bir hediye almak istedim," dedi Burak gayet rahat bir tavırla. "Ben de düşündüm ki bu kolyeler hoşuna gider."

"Neden durduk yere böyle bir şey düşündün ki?" diye sordum kafam karışırken. Bu sırada takım elbiseli adam bana tuhaf bakışlar atıyordu ama umurumda değildi. Şaşırmıştım. İyi niyetinden hiç şüphem yoktu ama beni böyle bir yere getirip daha sonra da önüme -hiç de ucuz görünmeyen- mücevherler koymasına bir anlam verememiştim.

"Çünkü seni mutlu etmek istiyorum."

"Ben zaten mutluyum."

Burak oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi. Parmaklarıyla çenemi kavrayıp yavaşça okşarken, "Lütfen hediyemi kabul et, sevgilim," dedi.

Son kelimeyi sadece onun duyabileceği şekilde, "Burak bunlar hediye değil, servet," diye itiraz ettim.

"Ne olduklarını umursamıyorum," dedi Burak. "Sadece hangisini beğendiğini bana söyle."

Derin bir nefes aldım. "Burak, ciddiyim. Hediye falan istemiyorum ben. Hele de böylesine pahalı bir hediyeyi-"

"Lütfen," dedi Burak gözlerimin içine ısrarla bakmayı sürdürerek. "Beni kırma. Sadece hangisini beğendiğini söyle ve sonra da çıkıp gidelim buradan." Burak oldukça istekli görünüyordu. En kötüsü de onu bu isteğinden nasıl geri çevirebileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yenilerek bakışlarımı masanın üzerinde duran pırlanta kolyelere doğru çevirdim tekrar.

Onun her ne kadar bütün özelliklerini sevdiğimi itiraf etsem de şu inatçı tavrını hiç sevmiyordum. Beni her defasında köşeye sıkıştırıyordu çünkü.

Burak'la beraber özel kuyumcu olduğunu öğrendiğim yerden çıktıktan sonra çiseleyen yağmurun altında yürümeye başladık. Benim yüzüm, az önce hiç düşünmeden 10.000 lira değerinde bir kolye satın aldığı için sirke satarken, onun yüzünde memnun olmuş bir gülümseme vardı. Cidden bu kadar mı çok istiyordu bana bir şey almayı? Bu yaşıma kadar sahip olduğum en pahalı takı 50 liralık basit bir kolyeydi. Şimdiyse o fiyatın yanına bile yaklaşamayacak bir kolyem vardı.

"Hadi ama canım," dedi Burak aramızdaki sessizliği bozarken. "Altı üstü bir kolye. Üstelik sana da çok yakıştı."

"Oldukça pahalı bir kolye," diyerek onu düzelttim. Yüzüm hâlâ beş karıştı. Nasıl olur da o kadar parayı bir kolyeye verebildiğini anlayamamıştım.

"Evet ama ne önemi var? Senin benim gözümdeki değerinin yanında o kolye hiç kalır." Burak yürümeyi bıraktı ve gözlerini gözlerime sabitledi. "Artık asma yüzünü."

"Asmamam için bir sebep yok."

Burak iç çekti. "Fiyatı görmezden gelip sadece hediye kısmına odaklanarak mutlu olmayı deneyemez misin?"

Elbette deneyemezdim. Az buz bir para değildi ödediği. Ama buna rağmen Burak hiç de rakamlara takılıyor gibi durmuyordu. "Tamam," dedim sonunda pes ederek. "Asmıyorum yüzümü. Hediyen için teşekkür ederim."

Burak gülümsedi. "Senin en çok bu yönünü seviyorum işte," dedi yüzünü bana doğru yaklaştırarak. "Her zaman olgun davranabiliyorsun." Dudaklarını alnıma bastırdı.

Ben ve olgunluk? Belki bu cümleyi çok önceden sarf etse gülüp geçerdim ama şimdi öyle bir eylem söz konusu değildi. Haklı sebepleri vardı çünkü. Burak sadece sessiz ve içine kapa-

nan Melisa'yı tanıyordu. Sürekli konuşan, kahkahalar atarak gülen ve buz gibi soğuk espriler yapan Melisa'yı hiç görmemişti. Ve korkarım bundan sonra da göremeyecekti. Çünkü öyle bir kız artık yoktu.

Burak beni kafeye bıraktıktan sonra yanımdan ayrılarak işyerine gitti. Öncesinde bana, "Akşam bir şeyler yapalım mı?" diye sormayı her ne kadar ihmal etmese de teklifini kibarca reddettim. Çünkü çalışmam gereken derslerim vardı. Hem, hazır evde de kimse yokken biraz yalnızlığın tadını çıkarmak hakkımdı sanırım.

***

Elimdeki çikolata sosunu tezgâhın üzerine bırakıp hazırladığım keklere genişçe göz gezdirdim. Her biri gayet şirin ve güzel görünüyordu. Bu kekleri yapmayı babaannem öğretmişti. İlk öğrettiği günü hatırlıyorum. Öylesine ve eğlencesine öğrettiğinde henüz on üç yaşındaydım. Şimdi o gün öğrettiği tarifin şu anda işime yaraması ve bana para kazandırması tuhaf bir durumdu.

"Çarşamba günü kar yağacakmış," dedi Selim. Elindeki kurabiye tepsisini fırına verip kapağını kapatmıştı ve bakışlarını bize doğru çevirmişti. Kendisi Semih'in erkek kardeşiydi ve mutfakta çalışıyordu. Uzun boyu ve sert yüz hatları vardı. Ama buna rağmen oldukça iyi bir insandı.

"Öyleymiş, ben de dün haberlerde duydum." Bu da Aslı'ydı. Semih'in nişanlısı olmasının yanı sıra o da mutfakta çalışıyordu ve iyi bir kızdı. Kahverengi, uzun saçları beline kadar uzanıyordu. Yüzü bebeksi ve minyon tipliydi.

"Kaç gündür havalar ne güzel güneşliydi, keşke hep böyle devam etseydi." Zeynep, beline bağlamış olduğu garson önlüğüyle mutfaktan içeriye girip konuşmaya dahil olunca Selim hızla bakışlarını ona doğru çevirdi.

"Bak ya, ben de tam Zeynep nerede kaldı diyordum." Ses tonunda yapay bir özlem vardı. "Kızım senin yine ne işin var burada?"

"İçeride işim bitti," dedi Zeynep omuzlarını silkerek. "Hem bundan sana ne?"

"Ne demek sana ne? Bilmem farkında mısın ama burası benim sorumluluğumda. Öyle kafana estiği gibi giremezsin."

"Girdim ama."

"Evet girdin, şimdi de saçından tutup seni dışarı sürükleyeceğim."

"Hele bir dene," dedi Zeynep tehditkâr bir sesle. "Filiz Abla'ya söyleyip seni kadına şiddetten işten attırmazsam bana da Zeynep demesinler. Hatta sadece bununla de yetinmem ve seni insan haklarına da şikâyet ederim, o zaman görürsün saçımdan sürüklemek neymiş."

"Nedense buna hiç şaşırmam." Selim kaşlarını çattı ve sinirli sayılacak bir ifadeyle Zeynep'e baktı. Zeynep de elini beline koymuş, kendinden emin bir ifadeyle çenesini havaya kaldırmıştı ve o da en az Selim kadar sinirli gibi duruyordu.

"Ya sen niye benimle uğraşıyorsun ki? Kendi işinle ilgilensene."

"Senin yaptığın gibi mi?" diye sordu Selim alayla.

Zeynep *hah* diye bir ses çıkardı. "Bir kere sen benim tırnağımın ucu bile olamazsın. Sürekli işten kaytarıp kilerde uyuduğunu bilmiyorum sanki!"

"Tamam, çocuklar yeter," dedi Filiz Abla, mutfaktan içeriye girmişti ve uyarıcı bakışlarını Selim ve Zeynep'te gezdiriyordu. "Sesiniz içeriye kadar geliyor." Kahverengi saçlarını özenle düzleştirmişti ve üzerinde beyaz, mini bir elbise vardı. Yaşı otuz küsurdu ama düzgün fiziği ve güzel yüzü onu çok daha genç gösteriyordu.

Zeynep hemen kendini savundu. "Ya Filiz Abla, valla ben hiçbir şey yapmıyorum. Hep o bana sataşıyor."

"Sen de her saat başı mutfağıma girip beni sinir etmekten vazgeç o halde."

"Babanın mutfağımı be?"

"Çocuklar, yeter dedim." Filiz Abla adımlarını bana doğru ilerletip tezgâhın yanında durdu. "Zeynep'ciğim hadi sen işinin başına git, Selim sen de bir daha Zeynep'e bağırma. Aranızdaki sorunları rica ederim dışarıda halledin." Zeynep bu cevaptan sonra pişkin pişkin sırıtıp mutfaktan çıktı. Öncesinde Selim'e dil çıkartmayı ihmal etmemişti. Selim ise kaşlarını iyice çatıp öfkeyle Zeynep'in arkasından bakarken tanıdık gelen bu manzara irkilmeme sebep oldu.

Kahretsin, dedim kendi kendime.

"Ellerine sağlık Melisa, keklerin yine harika görünüyor." Filiz Abla küçük bir keki eline alıp ağzına götürünce dalgın bakışlarımı ona doğru çevirdim. "Şey, afiyet olsun."

"Dün gece nasıl geçti bakalım? Yemek güzel miydi?" Yeşil gözleri merakla bana bakıyordu.

"Bilmem, güzeldi sanırım," dedim ve mutfak önlüğünü boynumdan çıkarttım. Yemek hakkında konuşmak istemiyordum. "Ben artık içeri gitsem iyi olur." Filiz Abla'nın bir şey demesini beklemeden önlüğü tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra, havluyla ellerimi temizleme gereği duymadan mutfağın kapısına yönelip dışarıya çıktım. Buradaki işim artık bitmişti ve şimdi içeri geçip diğer görevimi yapmam gerekiyordu. Sadece işime odaklanacaktım. Sadece.

***

Kafeden çıktıktan sonra saatin gece yarısına yaklaşmasına aldırmadan eve doğru yürümeye devam ettim. Etrafta sert rüzgârın çıkardığı o ürkütücü ses dışında herhangi bir ses yoktu. Gerçi olsa da korkar mıydım tam emin değildim. Çünkü artık

bu saatte dışarıda yalnız olmak beni korkutmuyordu. Kaldırımdan aşağı inip yolun karşısına geçtiğimde gözüm birden bizim apartmanın karşısındaki binaya takılı kaldı. Binanın önünde bir kamyonet vardı. Kamyonetin etrafında ise birkaç adam... Bir haftadır üçüncü kata özenli bir tadilat yaptıklarını biliyordum. Öğrendiğim kadarıyla yeni bir kiracı gelecekmiş. Ama artık nasıl bir tadilat yapıyorlarsa işleri bir türlü bitmek bilmemişti. Üstelik geceleri çıkan gürültü yüzünden uyuyamıyordum da.

Adımlarımı temkinle kamyonete doğru ilerletmeye başladım. Bu sırada iki adam kamyonetten bir şey indiriyordu. İndirdikleri şeyin üzeri siyah bir örtüyle kapalı olduğu için ne olduğunu anlayamamıştım. Ama adamların kızaran yüzüne bakılırsa indirdikleri şey epey ağır olmalıydı.

"İyi geceler," diye seslendim. Toplamda dört kişilerdi. İkisi kamyonetin dışında, diğer ikisi de kamyonetin içindeydi. Kaç gündür çıkardıkları seslere bir şey dememiştim ama artık bir uyarıyı hak ediyorlardı.

Adamlar bakışlarını bana doğru çevirdi. "İyi geceler abla, ne vardı?" Yaşı benden epey büyük olan ama yine de bana abla diye hitap eden adamın sorusuyla bakışlarımı ona çevirdim.

"Sanırım eve bu gece de tadilat yapmaya devam edeceksiniz?"

"Evet," diyerek gayet doğal bir şekilde bana yanıt verdi adam.

"Peki bunu gece değil de gündüz yapsanız olmaz mı?" diye önerdim. "Ben sabahları erken kalkıyorum ve sizin yüzünüzden geceleri uyuyamıyorum."

Adam burnunu kaşıdı. "Valla abla biz de emir kuluyuz. Ne denirse onu yapıyoruz."

"Nasıl yani?" diye sordum adamın söylediği şeye hiçbir anlam veremeyerek. "Size illa gece çalışın diye mi emir verildi?"

"Öyle değil aslında," diyerek kamyonetteki adamlardan biri cevap verdi. "Biz sabahları da çalışıyoruz ama anlaşılan siz buna

denk gelmemişsiniz." Evet, gelmemiştim. Sabahları erkenden okula gidiyordum, akşam da kafeye. Ancak gece yarısında eve gelebiliyordum ve her geldiğimde de kulak tırmalayıcı matkap sesine maruz kalıyordum.

"Tadilat çok olduğu için işimize akşamları da devam ediyoruz. Çünkü buraya taşınacak olan kişi bir an önce tadilatın bitmesini istiyor."

Derin bir nefes aldım. "O halde lütfen o kişiye söyleyin taşınmakta çok acele etmesin. Çünkü etraftaki komşular, ben başta olmak üzere çıkarttığınız seslerden fazlasıyla rahatsız oluyoruz ve eğer bu gece de tadilata devam ederseniz ciddiyim belediyeyi arayıp şikâyet edeceğim." Sesim oldukça ciddi çıkmıştı. Ama yalan söylemiyordum. Her gece matkap seslerini ve çekiç seslerini işitmekten gına gelmişti.

Adamlar birbirine baktı. Daha sonra kamyonetin dışında olan ve benimle ilk konuşan adam elini paltosunun cebine atıp, "Tamam, tamam," dedi hızlıca. "Şikâyete lüzum yok. Ben bir evin sahibini arayayım, bakalım o ne diyecek." Adam birkaç tuşa bastıktan sonra telefonunu kulağına götürüp beklemeye başladı. Belli ki evin sahibiyle daha öncede görüşme yapmıştı. Çünkü adam numara tuşlamak yerine sadece bir-iki tuşa basmakla yetinmişti. Bana dikkatli bir şekilde bakmakta olan diğer adamları görmezden gelip bakışlarımı elinde telefon olan adamda sabitlemeye özen gösterdiğimde adam çok geçmeden konuşmaya başladı.

"İyi geceler efendim," dedi adam oldukça saygılı bir şekilde. "Kusura bakmayın sizi de bu saatte rahatsız ediyorum..." Karşı tarafı dinledi. "Efendim, ben şimdi sizin evinizin önündeyim, istediğiniz eşyaları yerleştirmeye geldik. Ama burada bir abla var ve tadilat yaparken çıkan seslerden rahatsız olduğunu söylüyor. Bir de... Eğer tadilata son vermezsek bizi belediyeyi şikâyet edecekmiş." Adam karşı tarafı dinledi. "Söylemez olur

muyum? Söyledik ama abla çok ısrarcı. Tadilatı sadece gündüz yapmamızı istiyor." Sustu. "Bir saniye efendim," deyip bakışlarını bana doğru çevirdi adam. "Abla senin ismin neydi? Evin sahibi soruyor da." *Hah!* Ben burada ne diyorum, adam benim ismi mi öğrenmeye çalışıyordu?

"O efendine söyle, benim ismimi soracağına şu tadilatı sabah yapmanızı söylesin size!" diyerek sesimi yükselttim.

Adam bu söylediğimi aynen karşı tarafa ilettikten sonra bakışlarını tekrar bana doğru çevirdi. "Ama abla beyimiz diyor ki bu kadar çok rahatsız ettiğim komşumun ismini öğrenmek hakkım."

"Melisa deyin o halde," dedim sinirle.

"İsmi Melisa'ymış efendim," dedi adam, daha sonra karşı tarafı bir süre daha dinledikten telefonu kapattı.

"Tamam mı?" diye sordum adama. "Tadilat falan yapmayacaksınız değil mi?"

Adam başını salladı. "Maalesef abla. Evin sahibi, bir an önce taşınmak istediğini ve bu yüzden tadilata gece de devam etmemizi söyledi. Belediyeye gelince ise istediğini yapsın, nasıl olsa şikâyeti tek başına bir önem taşımaz dedi."

Kaşlarımı çattım. Bu adam kendini ne zannediyordu böyle? "Öyle mi?" diye sordum sinirle. "O halde yarın sabah belediyeyi aradığımda görüşürüz. Bakalım tek başıma şikâyetim geçerli miymiş yoksa değil miymiş!" Arkamı dönüp kendi apartmanıma doğru yürümeye başladığımda adam bana seslendi.

"Bu arada evin sahibi, sebep olduğu bu rahatsızlığı taşındığında telafi edeceğini size bildirmemi söyledi."

4. Bölüm

Ertesi sabah gözlerimi araladığımda güneş ışıklarının yerine kara bulutlar odamı doldurmuştu. Hava karanlıktı ve insanın içini daraltıyordu. Komodinin üzerindeki küçük saatimi kontrol ettim. Akreple yelkovan dün gece geç bir saatte yatmama rağmen uyanma saatimden çok daha önceyi gösteriyordu ve bu iyi bir şeydi. Uzandığım yerden uyuşuk hareketlerle doğruldum. Kahvaltı yapmaya bolca vaktim vardı. Aynı şekilde rahat rahat hazırlanıp evden hiç de acele etmeden çıkabilecektim. Hatta belki Burak'ı bile arayıp beraber kahvaltı yapmayı teklif edebilirdim. Böylelikle dün aldığı kolye için de ona teşekkür etmiş olurdum. *Gerçek bir teşekkür.*

Ama Burak'ı aradığımda bugün çok yoğun olduğunu ve dışarı çıkamayacağını bana söyledi. Sorun değildi. Nasılsa başka bir zaman gerçek teşekkürümü ederdim ona. Ve o da seve seve kabul eder, bana minnetini açıkça gösterirdi.

Bugün okulda dersim olmadığı için doğruca kafeye gittim. İçeri girdiğimde görüş alanıma ilk olarak Semih girmişti. Kasanın hemen yanında, tezgâhın arkasındaydı ve stresli bir hali vardı. Adımlarımı ona doğru ilerletmeye başladım. Kafenin içi

dışarıdan çok daha sıcaktı ve bedenimin anında gevşediğini hissedebiliyordum.

"Selam." Tezgâhın arkasına geçtikten sonra montumun fermuarını açmaya başladım.

"Selam," diyerek bana karşılık verdi Semih. Bakışlarını önündeki kâğıt yığınlarından çekip bana doğru çevirmişti. "N'aber?"

"İyi, sen?"

"İdare eder," dedi Semih, sesi niyeyse soğuk ve gergin çıkmıştı. Bir şeylerin yolunda gitmediğini sezdim. Ama pek fazla kurcalamadım ve adımlarımı mutfağa doğru ilerletmeye başladım. Kendime ait çözümlenmesi gereken sorunlarım varken bir de başkalarının sorunlarına kafa yoracak değildim.

"Ya Zeynep bir git başımdan!"

"Yüzüne ne olduğunu söylemezsen gitmem."

"Yahu sana ne bundan? Defol git işine!"

Mutfak kapısından içeriye girdiğimde Zeynep ve Selim'in yine her zamanki gibi tartıştıklarını fark ettim. Zeynep Selim'i, Selim de yeri geldiğinde Zeynep'i çileden çıkartmayı başarabiliyordu ve anlaşılan bugün ki sıra Zeynep'teydi.

"Ya niye abartıyorsun ki bu kadar? Ben sadece sana bunu yapana gidip teşekkür edeceğim, bu yüzden soruyorum. Hadi söyle? Kimden dayak yedin?"

"Ya sabır!" Selim fırının kapağını sertçe kapattıktan sonra tezgâha doğru yürümeye başladı. Tabii Zeynep de peşinden. Selim'in yüzünde cidden yara izleri vardı.

"Boşuna kedi gibi peşimde dolanma, ne olduğunu söylemeyeceğim!" dedi Selim sert bir ifadeyle. Kaşlarını sinirle çatmıştı ve öfkeli gözlerle Zeynep'e bakıyordu. Normal biri olsa bu bakıştan rahatsız olup tabanları çoktan yağlardı ama Zeynep hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

"Ya lütfen söyle, valla aramızda kalacak. Dün kafeden çık-

tıktan sonra oldu, değil mi? Bir kavgaya mı giriştin yoksa? Çok kalabalıklar mıydı? Sopaları var mıydı?" Zeynep hiç de pes edecekmiş gibi görünmüyordu. Ne olduğunu öğrenmekte kararlıydı.

"Ne olduğunu gerçekten öğrenmek istiyor musun?" diye sordu Selim, artık pes etmiş gibiydi.

"İstiyorum," diyerek hemen cevap verdi Zeynep.

"Bir kızla beraberdim. Onu evine bırakırken de bir grup serseri önümüzü kesti." Selim eliyle yüzünü işaret etti. "Ve hikâyenin sonu."

Zeynep ağzını aralayıp Selim'e bakakaldı. Yüzü birden kireç gibi olmuştu ve böyle bir cevap beklemediği her halinden belliydi. "Bir kızla mı beraberdin gerçekten?" diye sordu Zeynep, az önceye oranla sesi azıcık çıkmıştı.

"Bu seni ne alakadar ediyor? Evet, bir kızla beraberdim. Cevabını aldığına göre şimdi beni rahat bırak!" Selim adımlarını kilere doğu ilerletip gözden kaybolunca Zeynep olduğu yerde durup donmuş bir ifadeyle Selim'in arkasından bakmaya devam etti. Gözlerindeki ifade Selim'e karşı hissettiklerini fazlasıyla belli ediyordu. Bunu gizlemek için sürekli Selim'e sataşıp onu kızdırıyordu ama söz konusu ikinci şahıs bir kız olunca mantık kanatlanıp uçarak gözden kayboluyordu ve onun yerine hisler devreye giriyordu. Örneğin şimdi olduğu gibi.

"Canım benim bu kadar üzülme." Aslı kollarını Zeynep'e doladı. "Belli ki gerçekten kötü bir şeyler olmuş ve bu yüzden sinirli." Aslı bir şeyler söylemem için bakışlarını bana doğru çevirip kaş göz işareti yapınca, "Şey, elbette öyledir," dedim ve onlara doğru ilerledim. Teselli vermekten de çok iyi anlarım ya...

Zeynep burnunu çekti. Ağlıyordu. "Ne kötü bir şeyi ya? Duymadınız mı? Bir kızla beraberdim dedi." Biz duyduk da umarım bunu Selim duymazdı. Çünkü Zeynep'in hissettiklerinden Selim'in haberi yoktu. Şu anda kilerde olması Zeynep'i

duyamayacağı anlamına gelmezdi, çünkü kiler mutfağın hemen arkasında, küçücük bir yerdeydi.

"Evet ama kızın kim olduğunu söylemedi ki. Belki kuzenidir? Belki de arkadaşı? Boşu boşuna üzülme bence." Aslı'nın bu söylediğiyle Zeynep gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. "Gerçekten öyle midir?" Bakışlarını ümitle bir ben de bir de Aslı'da gezdiriyordu.

"Eminim öyledir," dedi Aslı ve onaylarcasına gülümsemeyi ihmal etmedi. Zeynep bakışlarını bana doğru çevirince alnıma düşen bir saç tutamını kulağımın arkasına ittim. Ne yazık ki yalan söylemeyecektim. "Üzgünüm Zeynep ama ben Aslı gibi iyimser düşünmüyorum. Evet, kuzeni veya arkadaşı olabilir belki. Ama diğer ihtimali de düşünmek lazım."

"Yani sen sevgilisi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Zeynep. Gözleri dolu doluydu. Konuşurken zorlandığını da anlayabilmiştim. Az sonra söyleyeceklerim onu hiç de mutlu etmeyecekti. Ama gerçekleri görebilmesi için bazı şeyleri açıkça söylemem gerekiyordu. Belki böylelikle o da artık hislerini saklamak yerine gün ışığına çıkartırdı.

"Neden olmasın? Selim gayet yakışıklı bir çocuk. Karakteri de düzgün. Eminim buradan çıktıktan sonra etrafını saran bir sürü kız vardır."

Aslı bana hayretle baktı. "Bence Melisa abartıyor. Selim kim sevgili kim?" Onun da ses tonu ne söylediğinden pek emin değil gibiydi. Sırf Zeynep şimdi üzülmesin diye ihtimallerin açık olduğu bir şeyi örtbas etmeye çalışıyordu. Ama sonrasında ne olacağını düşünmüyordu.

"Aslında Melisa haklı," dedi Zeynep burnunu çekerek. "Yani biz sadece buradaki Selim'i tanıyoruz, davranışlarını biliyoruz. Ya dışarıdaki Selim? O nasıl biri?" Zeynep gözlerini kıstı. Aklından bir şeyler geçirdiği açıktı. Geçirdiği şeyler ise... "Bunu bu gece öğreneceğim." Hiç de hayra alamet gibi görünmüyordu...

Mutfaktaki işim her zamanki gibi yaklaşık iki saat içinde biterken, siyah mutfak önlüğünü boynumdan çıkarıp diğer görevime koyuldum. Kafe yine tamamen doluydu ve bir siparişten öbür siparişe, bir hesaptan diğer hesaba gidip gidip geliyordum. Yorulmuyor değildim. Belki kafe biraz daha az kalabalık olsa ya da ben ve Zeynep dışında bir garsonumuz daha olsa şimdikinden daha az yorulurdum ama şimdilik her ikisi de geçerli değildi.

Elimdeki yuvarlak tepsiyle beraber sekiz numaralı masaya doğru ilerledim ve tepsiyi kibarca masaya bıraktım. "İki sıcak çikolata, iki mozaik pasta. Afiyet olsun." Kibarca gülümsemeyi de ihmal etmedikten sonra masanın yanından ayrılıp tam karşımda, elini havaya kaldırmakta olan diğer müşterinin yanına doğru ilerlemeye başladım.

"Melisa?"

Ama bu sırada ismim tanıdık bir sesin ağzından dökülünce bakışlarımı sesin geldiği tarafa doğru çevirdim. *Maya*. Elini 'buradayım' der gibi sallayıp bana bakıyordu. Gülümsedim ve adımlarımı ona doğru ilerletmeye başladım. Yanında kimse yoktu.

"Hoş geldin." Kollarımı Maya'ya doladığımda o da hiç beklemeden bana sarıldı.

"Hoş buldum tatlım, nasılsın?"

"Biraz yorgun," diyerek sorusunu cevapladım ve geri çekildim. Maya'nın üzerinde yeşil, mini bir elbise vardı. Elbisenin üzerinde ise siyah deri bir mont. Sarı düz saçlarıyla ve kırmızı rujuyla gayet güzel görünüyordu. Bense bugün saçlarımı tepeden toplamayı tercih etmiştim.

Maya boş bir masaya yerleşince siparişini almak üzere beklemeye başladım. Diğer çocukların nerede olduğunu merak etmiştim ama bunu sormayacaktım. "Tatlım bugün bir fincan kahve, yanında da şu çikolatalı kurabiyelerinizden istiyorum.

Ve şey..." Maya diliyle dudağını ıslattı. "Siparişler hazırlanana kadar benimle burada oturur musun? Sana söylemek istediğim bir şey var."

"Nasıl bir şey?" diye sordum. Maya gergin görünüyordu, söyleyeceği her neyse iyi bir şey olmadığını anlayabilmiştim.

"Aslında bunu otururak konuşmamız daha iyi olur."

Başımı *tamam* anlamında salladıktan sonra elimdeki not defterini Semih'e götürdüm ve siparişleri hazırlamasını söyledim. Sonrasında tekrar Maya'nın yanına geldiğimde tam karşısındaki sandalyeye oturdum ve söyleyeceği şeyi merakla beklemeye başladım.

"Yalnız fazla vaktim yok, sadece siparişler hazırlanana kadar," dedim hatırlatmak istercesine. Şu anda sadece Zeynep çalışıyordu ve tek başına çok idare edemeyeceğinin bilincindeydim. Bir an önce ona yardıma gitmem gerekiyordu. Tabii öncesinde Maya'yı dinlemek şartıyla.

"Tamam, tamam. Zaten çok uzun bir şey değil," dedi Maya, daha sonra ellerini masanın üzerine koydu. "Aslına bakarsan söyleyip söylememek konusunda çok kararsız kaldım. Yani bir yanım söyle derken, öbür yanım 'saçmalama Maya' diye haykırıyordu." Maya derin bir nefes aldı. "Melisa bak, çok uzatmayacağım. Çünkü uzatırsam saçmalayacağımı biliyorum. Seni çok sevdiğimi biliyorsun değil mi?"

"Şey, evet."

"O zaman seni üzmek istemeyeceğimi de biliyorsun?"

"Evet, biliyorum. Maya direkt konuya gelsen?"

"Off peki," dedi Maya ve daha sonra eliyle yüzünü kapattı. "Ateş geri döndü."

Eli yüzünde olduğu için sesi boğuk çıksa da kulaklarım bu ayrıntıyı çok umursamamıştı. Ağzımı aralayıp öylece ona bakakaldım. Az önce doğru mu duymuştum cidden? Ateş mi demişti o?

"Ne zaman?" Kalbime bir hançerin saplandığını hissediyordum. Aynı hançerin boğazımı da delip geçtiğini.

"İki gün önce. Aslında sana ilk geldiği gün söyleyecektim ama bir türlü söyleme cesaretinde bulunamadım," dedi Maya ve endişeli bir şekilde bana bakmaya başladı. Mavi gözleri vereceğim tepkiyi merak ediyordu. Ama onun merakından çok daha önemli bir şey vardı. O da benim ne tür bir tepki vereceğimdi.

Aylardır onun adını bir kez bile duymamışken şimdi işitmem, üstelik tekrar buraya geldiğini öğrenmem beni dehşete düşürmüştü. Tedavi sürecim boyunca doktorum eğer onu unutmak istiyorsan adını sakın ağzına alma demişti bana. İstediğini söyle ama sakın ama sakın adını ağzına alma, yoksa onu unutmayı başaramazsın demişti. Ben de öyle yapmıştım. Onun adını bir kez bile ağzıma almamıştım. Sürekli 'o' demeyi tercih etmiştim ve yeri gelmiş aklıma bile gelmesine müsaade etmemiştim. Çünkü ondan deli gibi nefret ediyordum. Bunun için geçerli nedenlerim vardı. Beni, duygularımı, hissettiklerimi, en önemlisi de sevgimi umursamadığı için ondan nefret ediyordum. Aptal bir intikam uğruna bana zarar vermelerine müsaade ettiği için nefret ediyordum.

Onun yüzünden bambaşka biri olmuştum ben. Yıllardır var olan benliğim ondan sonra tamamen değişip farklı birine dönüşmüştü. Ve şimdi bir buçuk yılım çöpe gitmişti. Uğraştığım onca emeğim, sırf onun adını duyduğum için yerle bir olmuştu.

"Canım, iyi misin?" Maya oturduğu yerden kalktıktan sonra yanıma gelip kollarını bana doladı. "Ya ama ben biliyordum işte böyle olacağını. Lütfen ağlama." Ağlıyor muydum sahi? Şu anda ne yaptığımın farkında bile değildim ki. Göz pınarlarımı dahi kontrol etmekten acizdim.

"Tatlım, lütfen. Ben bunu sen üzül diye söylemedim. Sadece bil ve eğer olur da bir yerde karşılaşırsanız şaşırma diye söyledim." *Bir yerde karşılaşmak*... Kalbimin biraz daha sıkıştığını

hissettim. Tekrar onu görmek, onun varlığını hissetmek, onun gözlerinin içine bakmak... Sanırım böyle bir şeye dayanamazdım. O kadar aydan sonra, kendi içimde verdiğim onca savaştan sonra onunla karşılaşmaya hiçbir şekilde dayanamazdım. Çünkü bu savaşta yenik düşen bendim. Yara alan, parçalanan, yok olan... Ve şimdiyse onun tüm bu hasarları görmesine müsaade edecek değildim. Ona bu zaferi tattıramazdım.

***

Saat gece yarısına yaklaşırken kafedeki işlerde neredeyse bitmek üzereydi. Semih ve Aslı mutfağı toparlamakla meşgulken Selim, Zeynep ve ben de kafenin içini toparlıyorduk. Hâlâ Maya'nın söyledikleri zihnimde dönüp duruyordu. Keşke bunu durdurmanın bir yolu olsaydı ama maalesef yoktu. Söylenenler gerçek, gerçekler de her zaman olduğu gibi acı vericiydi.

"Selim, sence esmer kızlar mı daha güzel yoksa sarışınlar mı?"

"Kumral."

"Peki renkli gözlü kızlar mı yoksa normal gözlü mü?"

"Normal dediğin kahverengi mi?"

"Evet."

"O zaman mavi."

Zeynep nefesini sıkılarak dışarıya üfleyince dalgın bakışlarımı ona doğru çevirdim. Elindeki toz beziyle beraber Selim'in peşinde dolanıyordu ve ona bir takım -alakasız- sorular soruyordu. Selim'in yüz ifadesine bakılırsa ne kadar sıkıldığı ortadaydı.

"Niye mavi? Bence kahverengi gözlü kızlar da çok güzel," dedi Zeynep ve Selim'in karşısına dikildi. "Hem burası Rusya mı canım? Türk kızı dediğin kahverengi gözlü olur." Zeynep özür diler gibi bakışlarını bana doğru çevirdi. "Melisa'cığım sen

alınma, arada sırada mavi gözlü kızlar da olabilir. Ben genel olarak söyledim."

'Sorun değil' der gibi omuzlarımı silktim.

"Sana ne kızım benim hangi renk göz sevdiğimden? Sordun söyledim işte."

"Ama istediğim cevabı vermedin ki."

"Çok özür dilerim Zeynep hazretleri, bir dahaki sefere öyle yapmaya özen gösteririm." Selim elindeki sandalyeyi ters çevirip masanın üzerine koyduktan sonra adımlarını mutfağa doğru ilerletmeye başladı. Sıkılmış görünüyordu.

"Al işte. Tam bir öküz! Ben de çok meraklıydım seninle konuşmaya!" Zeynep, Selim'in arkasından bağırdıktan sonra adımlarını bana doğru ilerletmeye başladı. Bakışlarımı onda gezdirdiğimde eski bene ne kadar çok benzediğini fark edip irkildim. Hayır, dedim kendi kendime. Eski Melisa yok.

"Görüyorsun değil mi? Nasıl da beni sinir ediyor!?" Zeynep kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. "Ama suç bende. Gerçekten bak. Niye onunla konuşuyorum ki? Yani konuşacak başka biri mi yok? Gidip Aslı'yla konuşabilirim, ya da Semih'le. Veya seninle. Ama ben nerede öküz var gidip onunla konuşuyorum. Sadece öküz olsa gam yemeyeceğim. Aynı zamanda zorbanın da ta-"

"Yeter!" diye bağırdım gözlerimi Zeynep'in gözlerine dikerek. Sesim kafede adeta yankı yaparken kollarımdaki tüylerin de diken diken olduğunu hissediyordum.

"Ö-özür dilerim," dedi Zeynep hızlıca. "Yanlış bir şey söylediğimin farkında değildim."

Derin bir nefes aldım. Maya kafeden gittiğinden beri kendi iç dünyamda mücadele ediyordum. Bir tarafım tekrar onu düşünmek için beynimi harekete geçirirken, diğer tarafım aylarca yaptığım şeyi, onu aklıma getirmememi haykırıp duruyordu. İkinci seçeneği seçmiştim. Onu düşünmek yerine işime kon-

santre olmayı tercih etmiştim. Ama şimdi bütün gün uğraştığım şeyler yerle bir olmuştu. Tıpkı bir buçuk sene boyunca uğraştığım şeyler gibi.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. "Asıl ben özür dilerim Zeynep." Gözlerimi araladım. "Sadece bugün kendimi iyi hissetmiyorum, sana patladım."

Zeynep elini kalbinin üzerine koydu. "Ayy ben de bir an bağırınca korktum. Dedim ki acaba ne yaptım diye. Ama madem öyle diyorsun, peki. Yani bir sorun yok?"

"Yok," dedim ve tebessüm etmeye çalıştım. Zeynep de benim tebessümüme karşılık vermek üzere dudaklarını yukarıya kıvırdığında, Semih, Aslı ve Selim mutfaktan çıkıp endişeli bakışlarını ben ve Zeynep arasında gezdirmeye başladı.

"O bağırış da neydi öyle?" Zeynep'le kısaca birbirimize baktıktan sonra hafifçe omuzlarımı silkmekle yetindim. Ne diyebilirdim ki? Zeynep bir zamanlar âşık olduğum ve ne derse gözüm kapalı yaptığım, uğruna her şeyimi verebileceğim kişiye hitap ettiğim kelimeyi söyledi ve bu yüzden de bağırdım mı? Tekrar deli hastanesine gitmek istemiyordum.

Yaklaşık yarım saatin sonunda kafedeki tüm işleri bitirerek ışıkları kapattık ve evlerimize gitmek üzere dışarıya çıktık. Selim kimseyi beklemeden önden gitmeyi tercih ederken, Semih ve Aslı da onun arkasından gitmişti. Sadece Zeynep ve ben kalmıştım. Ya da şöyle diyeyim; kamufle olmuş Zeynep ve ben. Başına taktığı fötr şapka ve güneş gözlükleriyle ne yapacağını merak ediyordum. Saat on iki olmak üzereydi ve o şapka ile gözlük bu saat için pek de uygun görünmüyordu.

"O şapka ve gözlük," dedim bakışlarımla şapkayı işaret ederken, "emanet kutusunda değil miydi?"

Zeynep eliyle şapkayı düzeltti. "Ne olmuş canım? İki haftadır kutuda öylece duruyordu, sahibi gelip alsaymış. Ben mi dedim unut git diye? Hem zaten bu gece bana lazım bunlar."

"Lazım?"

"Evet lazım." Zeynep ellerini yumruk yapıp çenesinin altına koydu. "Melisa, bu gece bana yardım etmen gerekiyor."

"Ne konuda?" diye sordum montumun fermuarını kapatırken.

"Şey, çok büyük bir şey değil canım. Sadece Selim'i takip edeceğiz."

Ciddi olup olmadığına baktım.

"Lütfen," dedi Zeynep 'E' harfini abartıyla uzatırken. "Her istediğini yaparım bak. Hatta maaşımın yüzde onunu da sana veririm."

"Saçmalama Zeynep," dedim oldukça ciddi bir ifadeyle. "Aklını mı kaçırdın?"

"Melisa, sana yalvarırım bak. Nereye gideceğini çok merak ediyorum. Lütfen benimle gel. Ben tek başıma yapamam. Dün gece bahsettiği kızla mı buluşacak çok merak ediyorum."

"Bunu sabah kendisine sorsan?"

"Ya Melisa. Bilmiyormuş gibi konuşma, cevap vermez ki."

"Bence düzgünce sorarsan cevap verir."

Zeynep elimi tuttu. "Vermez, biliyorum. Lütfen bana yardım et. Bu benim için çok önemli. Sen hiç birini sevmedin mi?"

Sevmek... *Ben daha fazlasını yaptım* demek gelse de içimden demedim. Çünkü fazla sevgi pek bir işe yaramıyordu. Aksine, daha çok kırgınlık ve acı veriyordu insana. Ve bu acı öyle bir acıydı ki tedavisi yoktu. Her şeyin ilacı olarak bilinen zaman dahi bu acıya iyi gelmiyordu. Ne tuhaftı değil mi?

"Peki," dedim sonunda yenilerek.

"İşte bu be! Sen harikasın Melisa!" Zeynep neşeyle cırladı ve kollarını sıkıca bana doladı. Bir tepki vermedim. Sadece, *umarım sen çok sevmezsin,* diye içimden geçirdim.

***

Aşağı yukarı yirmi dakika sonra taksici arabayı kaldırımın kenarına park edince Zeynep cüzdanından çıkardığı bozuk paraları şoföre uzattı. "Abi ya şey, beş liramız yok. Helal et, olur mu?" Taksici elindeki paraları saymaya koyulurken Zeynep bileğimden tutarak beni dışarıya çekti ve şoförün bir şey demesine müsaade etmedi.

Şu anda kalabalık bir caddedeydik. Saatin geç olmasına rağmen birçok insan dışarıya dökülmüştü. Selim on metre kadar uzağımızda, hızla bir yere doğru ilerliyordu. Kafeden ayrıldıktan sonra izini kaybetmemeye özen gösterip peşine takılmıştık ve şimdi buradaydık, İstanbul'un en bilindik caddelerinden birinde.

"Hadi Melisa, yürü. Gözden kaçırmayalım." Zeynep koluma girip adımlarımı hareket ettirmeye zorlayınca ona uyum sağlamaya özen gösterdim. Şu anda yatağımda olup mışıl mışıl uyumak varken burada dedektifçilik oynadığıma inanamıyordum.

"Ya Zeynep, geri mi dönsek acaba?" diye önerdim. Nedense içimde garip bir his vardı.

"Hayır tabii ki. Buraya kadar gelmişken asla geri dönmem," dedi Zeynep ve beni çekiştirmeye devam etti. Sesi oldukça kararlı çıkmıştı. Sessiz kalmayı tercih ettim. Bir taraftan haklıydı. Yani o kadar yol tepip buraya kadar gelmişken şimdi geri dönmemiz pek mantıklı olmazdı.

Selim sol tarafa doğru döndü. Adımlarımızı hızlandırıp biz de hemen arkasından sol tarafa doğru döndüğümüzde aramızdaki mesafeyi korumaya özen gösteriyorduk. Gerçi Selim arkasını dönse anında bizi görecekti ama yine de mesafemizi koruyorduk işte. On dakikanın sonunda Selim nihayet yürümeyi kesti ve büyük bir binadan içeriye girdi. Bina çıkmaz bir sokaktaydı ve in cin top oynuyor desem yalan olmazdı. Aşırı sessizdi.

Bakışlarımı Zeynep'e doğru çevirdim. "Bence bu kadar yeter. Gördün işte, kimseyle buluşmadı."

"Evet ama ya buluşacağı kişi içerideyse? Olmaz Melisa, gidip gözlerimle görmek istiyorum. Hadi." Zeynep adımlarını büyük binaya doğru ilerletmeye başlayınca ne kadar kararlı olduğunu fark ettim. Adımları kendinden oldukça emin gibiydi ve ne olursa olsun bu gece bir sonuca varacaktı. İyi ya da kötü. Selim'e gerçekten değer veriyordu.

Olduğum yerde daha fazla dikilmek yerine Zeynep'in yanına gittiğimde bu gecenin bir an önce bitmesin diledim. Binanın önünde iki adam vardı. İri yapılı, siyah giyimli. Adamların görünüşleri bile içerinin düzgün bir yer olmadığını yansıtırken, bizim burada olmamız hiç de akıllıca değildi. Ayrıca içeriden yüksek seste bağırış ve çığlık sesleri geliyordu. Sanki kıyamet kopuyor gibiydi.

"Ne demek giriş arka tarafta? Az önce birisi bu kapıdan içeriye girdi ama, kendi gözlerimle gördüm."

"Kızım bir git işine. Giriş arka tarafta diyorsam arka tarafta. Aklınızca giriş ücretini ödememek için buradan girmeyi düşündünüz, değil mi?"

"Giriş ücreti mi?"

"Evet güzelim, giriş ücreti. Adam başı 100 lira. Paranız yoksa içeriye giremezsiniz," dedi adam. İşte böyle bir şeyi beklemiyorduk. İkimizin de yanında o kadar para yoktu ki.

"İyi güzel de bizim para ödememize gerek yok ki," dedi Zeynep.

"O niyeymiş?" diye sordu adam alayla gülümserken. Gerçekten. O niye?

"Şeyden," dedi Zeynep. "Çünkü biz iş görüşmesine geldik. Gazeteye ilan vermişsiniz." Gazete mi? Bakışlarımı 'ne yapıyorsun?' der gibi hayretle Zeynep'e doğru çevirdiğimde, bana 'sorun yok' bakışı attı. Ne yaptığının bilincinde gibi görünüyordu.

Adamlar birbirlerine baktı. "Senin böyle bir şeyden haberin var mı?" diye sordu sol taraftaki sağ taraftaki olana.

"Patron yeni garsonlar alacaktı ama gazete olayından haberim yoktu."

Adamlar tekrar bize baktı. Bu kız gerçekten zekiydi. "İyi madem, geçin. Bar bölümü koridorun sonunda, solda. Bizim çocuklardan Selim size yardımcı olur."

Aynı anda Zeynep'le birbirimize baktık. İkimiz de şaşırmıştık. Bizim çocuklardan Selim de ne demek oluyordu? Selim burada mı çalışıyordu yani?

Zeynep'le beraber içeriye girdikten sonra adamın tarif ettiği gibi koridorda ilerlemeye başladık. Koyu renk dekor her yere hâkimdi. Koridorun iki tarafında odalar vardı ve bunların ne için kullanıldığı meçhuldü.

"Sen de duydun, değil mi? Adam bizim çocuklardan Selim dedi."

"Evet duydum," dedim. Bağırış sesleri gittikçe artıyordu. "Sence insanların bu kadar bağırmalarına neden olan şey ne?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Zeynep. "Kapalı bir tribün olabilir ya da bir tenis maçı." Nedense benim aklıma başka bir şey geliyordu. Ama yine de Zeynep'in bu söylediği ihtimalleri varsayıp çok üstesinde durmadım.

Zeynep'le beraber uzun koridorda yürüdükten sonra karşımızda iki yol belirdi. Sesler sağ taraftan geliyordu. Ama adam bize sol tarafa gidin dediği için öyle yaptık ve Zeynep'le sol tarafa yönelip merdivenlerden aşağı inmeye başladık. Merdivenler siyahtı ve her basamağından gıcırtı sesleri çıkıyordu. İnsanın tedirgin olmaması imkânsızdı. Merdivenlerden inmeyi tamamen başardıktan sonra geneli kahverengi olan bir oda görüş alanımıza girdi. Burası bar ve restoran karışımı gibi bir yerdi. Alçak seste bir şarkı çalıyordu. Etraf fazlasıyla düzenliydi ve herhangi bir dağınıklık yoktu. Tuhaf ama pahalı içki kokusu dışında başka kötü bir koku da yoktu.

Zeynep'le beraber tedirgin şekilde içeriye doğru ilerlemeye

devam ettiğimizde ikimizin de gözleri Selim'i arıyordu. Adamlar öyle demişti çünkü. Ama etrafta kimse yoktu. Bomboştu. Bu durum bana hayli garip gelirken bakışlarımı etrafta gezdirmeye devam ettim. Daha önce de bara gelmiştim. Öyle yerlerin nasıl olacağını az çok tahmin edebiliyordum ve şimdi o tahminlerimi göz önünde bulundurarak şu anda burada birilerinin olmaması garipti.

"Sizin burada ne işiniz var?" diye sordu Selim, hem şaşırmış hem de sinirli bir ifadeyle Zeynep'le bana bakıyordu.

"Asıl senin burada ne işin var?" diye sordu Zeynep. Çenesini havaya kaldırmıştı. "Sevgilinle burada mı buluşuyorsun?"

"Ne sevgilisi? Kafayı mı yediniz siz?" Selim'in üzerinde siyah bir garson önlüğü vardı. Gündüz bizimle kafede çalışırken, geceleri de burada mı çalışıyordu yani?

"Dün gece beraber olduğun ve uğruna dayak yediğin kız," dedi Zeynep her hecenin üzerine basa basa. "Nerede o? Hadi hadi söyle? Hiç çekinme."

Selim birkaç büyük adımın ardından tam karşımıza geçti. Eli Zeynep'in kolunu sıkıca kavrarken bakışları benim üzerimdeydi. "Hadi bu kız salak, buraya kadar geldi. Peki sen buna nasıl uydun Melisa?"

"Ben, şey..." Konuşmak için doğru kelimeleri ararken Zeynep hızla lafa girdi. "Salak senin ebendir be! Laflarına dikkat et. Ayrıca kolumu da bırak!"

"Kapa çeneni! Hangi akılla buraya gelirsiniz siz?"

"Sana ne be? İstediğimizi yaparız, sana mı soracağız?"

"Hemen buradan çıkıyorsunuz, hemen!" dedi Selim. Sert sesi adeta yankı yapmıştı.

"Nedenmiş? Sevgilinle karşılaşacağız diye mi endişe ediyorsun yoksa?"

Selim dişlerini birbirine bastırdı. "Zeynep beni sinir etme! Çıkıyorsunuz diyorsam, çıkıyorsunuz. Burası tehlikeli bir yer.

Kimsenin sizi görmemesi lazım." Gerçekten sinirli görünüyordu. Ama diğer yandan gözlerinde de anlam veremediğim bir endişe, bir korku vardı.

"Sevgilin gelecek değil mi? O yüzden bizi görmemesi lazım?"

"Nasıl bir tehlike?" diye sordum Zeynep'in aksine daha sakin bir sesle. Çünkü Selim gerçekten endişeli görünüyordu ve bunun geçerli bir nedeni olmalıydı.

Selim ağzını araladı ama üçümüzden bağımsız bir ses araya girince hep beraber bakışlarımızı sesin geldiği tarafa çevirdik. "Kızlar bunlar mı?" diye sordu kır saçlı bir adam. Adımlarını bize doğru ilerletiyordu ve bakışlarını da masum olmayacak şekilde vücudumuzda dolaştırmaya başlamıştı. Rahatsızca yerimde kıpırdandım.

"Ehh, idare ederler," dedi adam ve bakışlarını Selim'e doğru çevirdi. "Koçum sen kızları arka tarafa yolla, hazırlansınlar. Ben de üst kata çıkıp maçın sonucuna bakayım. Gerçi kazanan belli ama." Adam otuz iki diş gülümseyip altın kaplama dişlerini gözler önüne serdikten sonra merdivenlere yönelip üst kata çıkmaya başladı ve gözden kayboldu. Öğürmemek için kendimi zor tuttum.

"Ne oluyor?" diye sordum adamın sesindeki tınıdan hayli tedirgin olurken. Tüylerim diken diken olmuştu. Arka tarafa yolla, hazırlansınlar da ne demek oluyordu?

"Buraya gelmemeliydiniz," dedi Selim başını onaylamaz şekilde iki yana sallarken. "Şimdi sizi kimseye göstermeden dışarı çıkartmam gerekiyor."

"Sorun ne?"

"Sorun şu ki Melisa," dedi Selim ve derin bir nefes aldı. "Başınız çok fena belada. Ve eğer bu gece buradan çıkmayı başarırsanız şanslı sayılırsınız." Selim, bir şey dememize fırsat vermeden Zeynep'le benim kolumu sıkıca kavrayıp bizi çıkışa

doğru sürüklemeye başladı. "Hadi. Bir an önce buradan çıkıyorsunuz," dediğinde sesinden bir şeylerin yolunda olmadığını anlayabilmiştim.

Selim'in çekiştirmesiyle çok geçmeden arka taraftaki kapının yanına geldiğimizde Selim hızla kapıyı açtı. En önde ben olduğum için dışarıya ilk çıkan kişi ben olurken ne yazık ki bu eylem gerçekleşememişti. Çünkü yüzüm kaya gibi sert bir şeye çarparak beni engellemişti.

"İşte şimdi sıçtık," diye mırıldandı Selim.

Korkarak başımı yukarıya kaldırdım. Ve o an bedenimdeki tüm kanın çekildiğini hissettim. Nefesim kesilmişti ve sanki boğazımı güçlü bir el kavramış gibiydi. Parmakları ise etten değil demirdendi ve bana uyguladığı güç inanılmaz derecede fazlaydı. Bacaklarımın beni taşıyamayacağını fark ederek elimi hemen kapının kenarına koydum. Kalp atışlarım hızlanmıştı ve uzun zamandır böylesine hızlı atmıyordu. Bunun zihnimin bana oynadığı kötü bir oyun olma ihtimalini düşündüm. Tıpkı aylar önce onu unutmaya çalışırken sürekli gözümün önünde, sanki gerçekten orada bir yerlerdeymiş gibi olduğunu sandım. Ama değildi. Şu anda tam karşımda, canlı canlı, mavi-yeşil gözleriyle bana bakmakta olan kişi gerçekten Ateş'ti. Ve ben onunla çarpışmıştım.

***

Genzime kadar işleyen koku gözlerimi kırpıştırarak aralamama neden oldu. Koku, sıradan bir parfümden başka bir şey değildi ama genzimi sızlatmaya yetecek kadar güçlü ve de dayanılmazdı.

"Uyanıyor," dedi tanıdık gelen bir ses. Beynimde karıncaların dolaştığını hissediyordum, dolaştığı yerlere ise minik minik iğnelerin battığını. Başım sert denilemeyecek kadar yumuşak

ama öbür yandan yumuşak sayılmayacak bir şeyin üzerindeydi. Nerede olduğumu anlamak için gözlerimi güçlükle araladığımda karanlık bir gökyüzüyle karşı karşıya geldim.

"Melisa, iyi misin?" diye sordu birisi. Ses kulaklarımı bir uğultu eşliğinde doldurmuştu. Görüşümü kazanmak için gözlerimi birkaç kez daha kırpıştırdıktan sonra başımı yavaşça sesin geldiği tarafa doğu çevirdim. Ense kökümde ince bir acı hissediyordum. Yine de başımı hareket ettirmeyi başarabildiğimde Selim'in endişeli bir ifadeyle bana bakmakta olduğunu fark ettim.

"Sonunda uyandın," dedi. Yüz ifadesi sesine de yansımıştı. Onu bu şekilde tepki vermesine iten şeyi merak ettiğimde, "Bana ne oldu?" diye sordum. Sesim kısık ve pürüzlü çıkmıştı.

"Bayıldın," dedi birisi telaşla. Bu sefer ses daha güçlü çıkmıştı ama bu kelimeyi Selim söylememişti. Uzandığım yerden güçlükle doğruldum. Başım Zeynep'in dizlerinin üzerindeydi ve az önce sorumu yanıtlayan da oydu.

"Ne olduğunu inan hiç anlamadık. Selim tam da bizi dışarıya çıkartacaktı ki sen aniden yere yığıldın. Bir kukla gibiydin."

"Bayıldım mı sahiden?" diye mırıldandım sessizce. Şu anda beynim kara dumanlar tarafından esir alınmış gibiydi ve neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Açık alanda bir yerdeydik. Soğuk hava iliklerime kadar dolmuştu ve buraya nasıl geldiğimizi merak ediyordum. En son ne olduğu belli olmayan bir mekândaydım. Daha sonra Selim, Zeynep ve beni oradan çıkartmak üzere kapıya doğru sürüklemeye başlamıştı, çünkü oranın tehlikeli bir yer olduğunu söylemişti. Ama sonra bir şey olmuştu ve biz dışarıya çıkamamıştık. Son hatırladığım şey başımın sert bir şeye çarpması ve dışarıya çıkmak üzere yaptığımız hamlenin havada asılı kalmasıydı. Peki sonra?

"Bizi çok korkuttun Melisa. Ne oldu da bir anda bayıldın?" diye sordu Selim.

"Şey..." Hafızamı yokladım. Görünüşe bakılırsa gerçekten

bayılmıştım. Ama niye? En son kapıdan dışarıya çıkmak üzere hamle yapmıştık ve... Gri dumanlar yavaşça yok olmaya başlarken gözlerimi iri iri açtım. Kahretsin! Hatırlıyordum! Çarpıştığım kişi Ateş'ti. Oturduğum yerden hemen ayağa kalktım. Kalbim bu gerçekle anında sıkışmaya başlarken boğazımın da yandığını hissediyordum. Ben bu gece onunla karşı karşıya gelmiştim. Ve bu gerçekti.

"Ben sanırım eve gitsem iyi olacak," dedim çabucak. Daha sonra ahşap bankın üzerinde duran çantama uzandım. Kalp atışlarım birden temposunu arttırmış, bedenimde telaş duygusu dolanmaya başlamıştı. Telaşlanmıştım, çünkü haklı sebeplerim vardı. Onca zaman sonra yeniden onunla karşı karşıya gelmek bile beni telaşlandırmaya yetmişti.

"Saçmalama Melisa, seni bu halde yalnız bırakmayız," diyerek karşı çıktı Zeynep ve oturduğu yerden kalktı.

"Zeynep haklı, bu saatte seni yalnız bırakacak değiliz," dedi Selim de ve ayağa kalktı. "Hem zaten yüzünün rengi kireç gibi olmuş. İyi misin? Bir hastaneye gidelim mi?"

"İyiyim ben," dedim hızlıca ve çantamı omzuma astım. Onlarla tartışacak halim yoktu. Bir an önce evime gitmek istiyordum.

"Bence iyi değilsin. Durduk yere bayılman hiç normal değil," dedi Selim başını iki yana sallayıp. "Yarın sabah işe gelme. Çok ciddiyim, yat dinlen. Ben Filiz Abla'ya durumu anlatırım."

Tam itiraz etmeye yeltenecekken Selim sözümü sert bir şekilde yarıda kesti. "Hayır, itiraz kabul etmiyorum."

Daha fazla bir şey söylemedim. Selim ve Zeynep beni eve bıraktıktan sonra onlara kısaca teşekkür ettim. Bacaklarım beni taşıyamayacak kadar halsiz ve de bitkindi. Eve girip kapıyı Üç kez kilitledikten sonra odama geçip üzerimdeki kıyafetlerle beraber yatağın üzerine kıvrıldım. Şu an içerisinde olduğum durum, ruhuma eziyet ediyorlarmış gibi hissetmeme neden

oluyordu. Ateş, Maya'nın da dediği gibi gerçekten geri gelmişti. Ve ben bunu öğreneli henüz yirmi dört saat bile olmamışken onunla karşı karşıya gelmiştim. O an tarif edemeyeceğim şeyler hissettim. Bir buçuk senedir tüm duygularımın üzerine bir örtü örtüp onları dışarı yansıtmamak için saklayan ben, onunla karşılaştığımda birçok duyguyu aynı anda hissetmekten kendimi alıkoyamadım. *Ya bir daha karşı karşıya gelirsek,* diye ihtimal sundu iç sesim. İşte o zaman ne yaparım hiç bilmiyordum. Gözlerimi kapattım. Karşı evden gelen tadilat sesleri düşüncelerimin sesini bir nebze de olsun bastırıyordu. Önceden olsa bu seslerden rahatsızlık duyar, yastığı başımın üzerine bastırırdım ama şimdi nedense sesler ilk kez beni rahatsız etmiyordu. Aksine, sanki rahatsız edici olmayan, normal bir sesmiş gibi hissetmemi sağlıyordu ve bu gece bu seslere minnettardım.

5. Bölüm

Kapı zilinin ardı ardına çalmasıyla gözlerimi araladım. Komodinin üzerindeki saat henüz sabahın altısını gösteriyordu ve bu saatte kimin geldiği merak konusuydu. Güneş bile henüz tam olarak doğmamıştı. Yataktan çıktıktan sonra uykulu bir şekilde kapıya doğru yürümeye başladım. Gözlerim yarı açık yarı kapalıydı ve adımlarım da paytak paytaktı. Çok geçmeden kapının yanına vardığımda kilidi üç kez çevirip kapıyı araladım. Ve görüş alanıma birden fazla sabırsız gözler girdi.

"Sonunda!" dedi Maya. "Kızım bu ne uykusu böyle?"

Gözlerimi ovuşturdum. "Şey, anca uyanabildim." Maya ve diğer çocuklar şu anda tam kadro karşımdaydı ve sabırsız bir ifadeyle bana bakıyorlardı. Sabah sabah bu ziyaretin neye borçlu olduğunu merak etmiştim.

"Ben dedim. Dedim ki bırakın kız uyuyordur. Ama dinletemedim." Batuhan elini yanağıma koyup sıktıktan sonra içeriye girdi ve kolunu omzuma attı. "Nasılsın fıstık?"

"Şey, iyi."

"Ben de iyiyim. Sormadın ama söyleyeyim dedim."

"Zırvalamayı kes Batu." Kuzey başını içeriye uzatıp etrafa

göz gezdirdikten sonra bakışlarını bana doğru çevirdi. "Bu saatte de rahatsız ettik ama, Murat Amca'lar uyuyor mu?"

"Evet. Yani büyük bir ihtimalle uyuyorlardır ama burada değil. Onlar şu anda Sakarya da," dedim birazcık saçmalayarak.

"Ee bu süper. O zaman içeriye girmemizde bir sakınca yok?" Maya kaşlarını havaya kaldırınca 'elbette yok' demek üzere ağzımı araladım. Ama Batuhan benden daha önce davranarak susmamı sağlamıştı.

"Yok, yok. Girebilirsiniz."

Hep beraber salona geçtikten sonra koltuklara oturduk. Daha doğrusu Batuhan dışında herkes koltuklara oturdu. O bir süredir babamın ve annemin uğraştığı yapbozun yanındaydı ve eline aldığı birkaç parçayı doğru yerlere koymaya çalışıyordu. İçimden, umarım çok karıştırmaz, diye geçirdim. Çünkü karıştırdığı takdirde babamın bu durumdan hiç de memnun olmayacağını tahmin edebiliyordum.

"Sen şimdi diyorsundur ki bunlar sabahın köründe niye geldi? Hemen cevaplayayım, bugün hep beraber çiftliğe gidiyoruz." Maya sevinçle ellerini çırptı. Yüzünde geniş bir gülümseme vardı ve bu gülümsemenin bu saatte bile yüzüne yayılmış olmasını kıskanmıştım. Bakışlarımı çocukların üzerinde gezdirdim. Her birinin üzerinde sportif kıyafetler vardı ve Maya'nın da dediği gibi çiftlik için oldukça uyumlu görünüyorlardı.

"Ben gelebileceğimi pek sanmıyorum," dedim ve özür dileyerek Maya'ya baktım. Bugün dersim vardı. Bu zamana kadar bir kez bile devamsızlık yapmamışken bugün yapma fikri bana hiçbir şekilde cazip gelmiyordu.

"Hayır Melisa, itiraz kabul etmiyoruz. Hem bak gideceğimiz yer çok güzel, senin için de bir değişiklik olmuş olur," dedi Sinem.

"Gerçekten gelemem. Bugün dersim var."

"Bir günden bir şey olmaz," dedi Maya ve bana uyarıcı bir

bakış attı. "Gündüzleri okul, akşamları kafe, gece yarısı da bitmek bilmeyen ders kitapları... Bence artık nefes almaya hakkın var Melisa."

Nefes almaya cidden hakkım var mı bilmiyordum. Ya da bunu hak edip etmediğimi. Aylardır kendimce bir düzen oluşturmuştum ve o düzen doğrultusunda hareket etmeye özen göstermiştim. Sağıma soluma hiç bakmamıştım. Ya da çizdiğim yolda ilerlerken yanımda olanlarla eskisi gibi gülüp konuşmamıştım. Çoğu zaman bundan rahatsızlık duymadım değil... Ama bazen bir an gelir ve insan istediği şeyleri yapamayacak kadar hissiz olur. Ben de aynen böyleydim işte. Yaşayan bir ölü. Evet, bu son bir buçuk yıl içinde beni tanımlayan en iyi cümle sanırım buydu.

"Evet Melisa. Zaten doğru dürüst yüzünü de göremiyoruz, bizi kırma," dedi Kuzey, bir yandan bana otoriter bakışlar atarken ne diyeceğimi bilemeyerek sustum.

"Hadi hemen ufak bir valiz hazırlayalım sana," dedi Maya. Daha sonra oturduğu yerden kalkıp yanıma geldikten sonra kolumu kavrayıp beni ayağa kaldırdı. Salondan çıkıp odama girdiğimizde, Maya giysi dolabımın yanına gidip kapaklarını açmıştı bile.

"Maya gerçekten ben gelemem," dedim özür dileyerek ona bakmaya devam ederken. İçimde garip bir kuşku oluşmuştu. Dünden sonra dışarıya çıkmak bile beni huzursuz etmeye yeterken, onun arkadaşlarıyla beraber bir yere gitmek kesinlikle huzursuz olmam için yeterli bir sebepti.

"Hayır Melisa, itiraz yok," dedi Maya ve dolaptan birkaç parça kıyafet çıkarttı. "Hem çok eğlenceli olacak, güven bana."

Ne dersem diyeyim Maya kabul etmeyecekti. "Ben dün onu gördüm," dedim birden. Kelimeler sessizce dudaklarımın arasından dökülüp dışarıya çıkmıştı. Bir cümlenin canımı bu kadar acıtabileceğini hiç düşünmemiştim. Kalbim dün geceden beri

bu gerçekten dolayı kara bulutlarla kaplanmış gibiydi. Öksürüp temiz havaya çıkmaya ihtiyacı vardı. Ama sanki tüm pencereler kapanmıştı ve tek bir çıkış yolu bile yoktu.

Maya bana doğru döndü. "Ateş'i mi? Nerede?" diye sordu. Sesinde anlam veremediğim bir heyecan vardı. Ateş'le karşılaştığım için heyecanlanmış mıydı yani?

"Bir restoranda," dedim ve zihnimde dün gecenin canlanmasına engel olamadım. Bir adamın yanımıza gelip Selim'e bir şeyler söylemesi, Selim'in aceleyle bizi oradan çıkartması ve tam kapıdan çıkacakken onunla çarpışmam. Ve tabii daha sonra bayılmam. Beni gördüğünde nasıl tepki verdiğini merak ediyordum. Ama düşüncelerim, en son onun ifadesiz gözlerle bana bakmakta olduğunu hatırlayınca bu merak yerini öfke kırıntılarına bırakıyordu.

"İnanmıyorum! Tam da sana dün söylemişken." Maya bana doğru yaklaştıktan sonra ellerimi tuttu. "Tatlım benim, nasıl hissediyorsun kendini? Hiç konuştunuz mu?"

Berbat. "Bilmiyorum," dedim ve başımı iki yana salladım. "Konuşmadık." Zaten böyle bir şeyi yapacak güçte de değildim. Ne fiziksel ne de ruhsal olarak.

"Öylece yanından geçip gittin mi yani?" Maya şaşırmış görünüyordu.

"O da gelecek mi bu çiftliğe?" diye sordum dün gece hakkında daha fazla konuşmak istemeyerek.

Maya başını iki yana salladı. "Hayır, gelmeyecek. Sadece biz bize olacağız."

Maya'ya güveniyordum. Asla beni üzecek şeyler yapmazdı. Çünkü benim için bir abladan farksızdı ve ablalar kardeşlerini asla incitmezdi. "Tamam o zaman," dedim derinlerden bir nefes alırken. Kim bilir, belki de hâlâ nefes almaya hakkım vardı? Eğer varsa bunu gerçekten kullanmak istiyordum. Hem de doya doya...

***

Çiftliğe vardığımızda saat sekizi biraz geçiyordu. Güneş gökyüzündeki yerini almış ışınlarını kusursuzca etrafa saçarken kuşların cıvıltısı da her yerdeydi. Etrafta sayısız ağaç, uzakta da büyük bir dağın varlığı enfes bir manzarayı gözler önüne seriyordu. Kuzey, arabayı taşlı yokuştan çıkartıp park ettikten sonra emniyet kemerinden kurtulup dışarıya çıktım. Temiz hava anında yüzüme çarparken saçlarımda rüzgârın etkisiyle hafifçe savruluyordu. Çiftlik evi hemen karşımda, boş bir arazinin tam ortasında yer alıyordu. Çok büyük, bir o kadar da güzeldi.

"Burayı cidden çok seviyorum," dedi Maya. Daha sonra yanıma geldikten sonra elini omzuma koydu. "Sence de harika değil mi Melisa? İnsana huzur veren bir havası var sanki."

"Gerçekten öyle," dedim ve bakışlarımı etrafta gezdirdim.

Erkekler ellerindeki torbaları arabadan çıkartmakla uğraşırken biz kızlar da çiftlik evine doğru yürümeye başladık. Etraf fazlasıyla sessizdi. Tam kafa dinlemelik bir yerdi.

Çiftlik evinin önüne geldiğimizde yaşlı bir adam ellerini karnının üzerinde birleştirip bize doğru koşmaya başladı. Başındaki büyük fötr şapka ve üzerindeki bahçıvan önlüğüyle çok tonton görünüyordu.

"Hoş geldiniz hanımım," dedi adam nefes nefese. "Biz de sizi bekliyorduk."

"Hoş bulduk Yasin Amca, ne var ne yok?" diye sordu Maya samimi bir ifadeyle.

"Ne olsun hanımım, bildiğiniz gibi." Adam omuzlarını hafifçe silkince ne kadar alçakgönüllü göründüğünü fark ettim.

Kızlarla beraber çiftlik evine girdiğimizde bakışlarım etrafı taramaya koyuldu. Beklediğim gibi evin geneli ahşap eşyalarla dekore edilmişti. Çok hoştu. Evin ortasında bir merdiven vardı. Ev havasız falan değil, aksine gayet ferah ve temiz görünüyordu. Birilerinin burayla ilgilendiği açıktı.

"Hadi hemen kahvaltıyı hazırlayalım. Valla açlıktan ölüyorum," dedi Sinem. Üzerindeki lacivert kazağının kollarını dirseklerine kadar sıyırmıştı ve sabırsız gözlerle bize bakıyordu. "Al benden de o kadar," dedi Maya. "Yolculuk beni de fena acıktırdı. Erkekler marketten aldığımız şeyleri getirene kadar gidip dolapta neler varmış bir bakalım."

"Kesin Sultan Hanım biz geliyoruz diye yine döktürmüştür," dedi Nazlı. Maya ve Sinem onun bu tahminini başlarını sallayarak onaylarken, bahsi geçen kişinin kim olduğunu bilmediğimden sessiz kalmayı tercih etmiştim.

Maya da bunu fark etmiş gibi bana açıklama yaptı. "Tatlım, Sultan Hanım bu çiftliğin sahibi. Eşi ailelerimizle çok yakın arkadaş olduğundan sürekli bizi çiftliğine davet eder. Biz de işte fırsat buldukça buraya kafa dinlemeye geliriz."

Mutfağa girdiğimizde tezgâhın üzerinde birçok saklama kabı vardı. Sultan Hanım cidden döktürmüşe benziyordu. Kızlar sevinçle saklama kaplarını açmaya koyulurken, erkekler ellerindeki torbalarla beraber mutfağa girdi. Bakışları, tezgâhın üzerindeki yiyeceklere kayarken aynı sevinç onlara da yansımıştı.

Yaklaşık yarım saatin sonunda bahçedeki kahvaltı masasını hazırlamıştık. Güneş bugün gökyüzünde parıl parıl parlamayı tercih edip etrafı aydınlatırken, kuşlar da neşeyle cıvıldayıp özgürce uçuşuyordu. Hava rüzgârlıydı ama bu rüzgâr insanı üşütecek boyutta değildi.

"Kahvaltıdan sonra at binmeye de gideriz," dedi Maya ekmekleri dilimlerken. "Çok özledim."

"Al benden de o kadar," dedi Nazlı.

"Burada atlarda mı var?" diye sordum.

"Evet, hem de bir sürü," dedi Nazlı neşeyle, kızıla boyadığı saçlarını tepeden toplamıştı.

"Hatta hepimizin kendine ait atı bile var," dedi Maya. "Yasin Amca'dan senin için de bir at ayarlamasını rica edeceğim."

Gülümsedim. Atların her zaman çok akıllı hayvanlar olduğunu duymuştum, aynı zamanda çok güzel olduklarını da. Şimdi bir ata bineceğimi duymak beni hem şaşırtmıştı hem de heyecanlandırmıştı. Belki de bu küçük çaplı tatil sandığımdan da güzel geçerdi?

"Neyse, hadi herkes eline bir şeyler alsın, bahçeye gidelim. Açlıktan ölmek üzereyim." Kızlarla beraber elimize birer tabak alıp mutfaktan çıktıktan sonra kahvaltı masasının yanına gittik.

"Nihayet," dedi Batuhan sabırsız bir ifadeyle.

Kahvaltı masasına oturduktan birkaç dakika sonra kulaklarımda birden fazla kahkaha sesi yankılanmaya başladı. Kızlar ve erkekler ortada dönen bir muhabbet yüzünden içtenlikle gülüyordu. Onların bu neşesi bana da yansıdı ve onlarla beraber gülüp çayımdan bir yudum aldım. Onlar buraya eğlenmeye gelmişlerdi ve benim etrafta buzdolabı gibi dolaşmam sadece eğlenme isteklerini kırardı. Bunun olmasını istemiyordum, çünkü hepsini ayrı ayrı çok seviyordum.

"Kuzey sen gel bu evlilik kararından vazgeç," dedi Batuhan bilgiç bir tavırla. "Daha yaşayacağın çok güzel şeyler var önünde."

"Ben o güzel şeyleri sarışınımla beraber yaşamayı istiyorum kardeşim." Kuzey kolunu Maya'ya atıp kendine doğru çekince onları tebessüm ederek izledim. Üç ay önce küçük bir kutlamayla nişanlanmışlardı. Parmaklarında, birbirlerine ait olduklarını belli eden alyansları vardı ve dört ay sonra da evlenmek üzere tarih belirlemişlerdi. Bunu öğrendiğimde o kadar sevinmiştim ki... Umarım her zaman mutlu olurlar.

"Oğlum daha saçların bile dökülmeye başlamadı. Erkek dediğin saçları dökülmeye yakın evlenir ki, kel kaldığında çoktan karısına nikâhı basmış olsun," dedi Batuhan.

Masadaki herkes onaylamaz bir şekilde ona baktı.

"Sen bu kafayla gidersen birileri sana çoktan basacak ama

hadi hayırlısı." Doğukan çayından bir yudum alıp bakışlarını ona doğru çevirince Batuhan hemen kendini savunmaya geçti. "Yalan mı? Hem ayrıca kim neye basıyor? Akbil miyim ulan ben?"

"Senden olsa olsa indirim kartı olur kardeşim. O da bir ihtimal."

"Karta gerek yok ki kardeşim, gerekli durumlarda ben indiriyorum zaten."

"Oğlum bir iğrençleşme!" Kuzey masadaki çatalı ona atmak üzere havaya kaldırdığında Batuhan hemen, "Tamam, tamam," dedi ve ellerini öne doğru uzattı. "Nimet yediğin şeyle şaka olmaz. Valla çarpılırsın," diye sonradan ekleyince masadaki herkes gülmeye başladı. Tabii ben de onlarla birlikte.

Batuhan'ı cidden çok seviyordum. Komik ve tatlı biriydi. Birinin onunla konuştuğunda moralinin bozulması imkânsızdı, hatta morali bozuk olan birini bile kolaylıkla keyiflendirebilirdi. Tabii bazı durumlar istisna. Ayrıca bana sürekli Kerem ve Demir'i hatırlatıyordu. Baş belası kuzenlerim... Açıkçası onları çok özlemiştim. Annemin söylediğine göre evin durumu sandıklarında da feci haldeymiş. Ancak bir ay içinde eski haline gelebilirmiş ve bir ay demek, Demir ve Kerem için tekrar yurda dönüş demekti. Annem hafta sonuna kadar Sakarya'da kalmaya devam edeceklerini, daha sonra da babaannemi alıp İstanbul'a geleceklerinden bahsetmişti. Babaannemi göreceğim için heyecanlıydım.

"Afiyet olsun."

Kulaklarımı dolduran tok ses başımı sesin geldiği tarafa doğru çevirmeme neden olurken gözlerimin irileşmesine engel olamadım. Boğazımdan aşağı kaymakta olan çay geçtiği yerleri bir anda kezzap gibi yakarken kalbimin parçalara ayrıldığını hissettim.

"Ateş?" diye fısıldadım sessizce. Porselen fincan parmakları-

mın arasından kayıp gürültülü bir şekilde masaya düşerek parçalara ayrılırken, ben olduğum yerde öylece kalakalmıştım.

"Kardeşim?" Kuzey sandalyesini geri ittirip ayağa kalktıktan sonra Ateş'e sarıldı. "Hoş geldin." Onun peşinden diğer erkekler de ayağa kalkıp ona sarılmaya başlarken, ben boğazıma yerleşen yumruyla onlara bakmaya devam ediyordum.

Acı bir zırh gibi kuşatmıştı kalbimi. Bütün hücrelerim şaşkınlık ve acıyla dolmuştu. Boğulacak gibi hissediyordum. Şu anda tam anlamıyla buzdan heykel gibiydim. Kıpırdayamıyordum. Sanki ruhum çekilmiş gibiydi ve bakışlarımı sadece onun gözlerine sabitlemiştim. Etrafındaki herkes puslu bir örtüyle kaybolmuş gibi, sanki sadece o vardı.

"Melisa iyi misin?" diye sordu Maya. Yanıma gelip elini omzuma atmıştı. Sesinde endişe vardı. Ya da bana öyle gelmişti, emin değilim. Kalbimin sıkıştığını, şu anki yerine sığamadığını hissettiğimi göze alırsak şu anda bir şeyden emin olmam pek de mümkün değildi zaten.

Gerçekten şu anda karşımda arkadaşlarıyla sarılan kişi oydu. Bir gün onunla karşılaşacağımı biliyordum, evet. Ama o günün bugün olacağını aklımın ucundan bile geçirmemiştim. Bu kadar erken olacağını hiç düşünmemiştim.

"Gelmeyeceğini sanıyorduk?" diye sordu Güney.

Ateş omuzlarını silkti. "Fikrimi değiştirdim." Adımlarını hareket ettirerek masadaki yerini alınca bakışlarındaki ifadesizlik ve görünüşündeki umursamazlık beni biraz daha şaşkına çevirmişti.

Acaba beni görmemiş miydi?

Üzerimdeki şok dalgasını bir kenara atıp oturduğum yerden kalktıktan sonra hızlı adımlarla yürümeye başladım. Adımlarım birbirine dolanıp tökezlenmişti. Yine de yürümeye devam ettim. Gözlerim dolu dolu olmuştu. Ama ne olursa olsun ağlamamakta kararlıydım. En azından burada, onun önünde yapamazdım.

"Tatlım, nereye?" Maya kolumu tutup beni kendisine doğru çevirince kaşlarımı çatarak ona baktım. Bana yalan söylemişti. Ona açık açık sorduğumda bana gelmeyeceğini söylemişti, ama şimdi... O buradaydı. Sadece birkaç metre uzağımda.

"Bana yalan söyledin," diye fısıldadım sessizce. Her harf boğazımı acıtarak çıkmıştı dudaklarımın arasından. Bedenimde inanılmaz bir öfke fırtınası kopuyordu. Üstelik bu öfke bizzat Maya'ya karşıydı.

Maya mahcup bir ifadeyle bana baktı. "Yemin ederim bize gelmeyeceğim dedi Melisa. Yaşananlardan sonra sana hiç yalan söyler miyim ben?" Maya'nın sesindeki pişmanlığı açıkça ayırt edebilmiştim.

"Ama geldi!" dedim öfkeyle. Şu anda tüm bakışlar ben ve Maya'nın üzerindeydi. Bunu hissedebiliyordum. Aynı şekilde herkesin bana baktığını hissettiğim gibi onun bakmadığını da hissedebiliyordum.

"Melisa lütfen, böyle kaçarak bir yere varamazsın," dedi Maya ve ellerimi tuttu. Bakışları şefkatle doluydu. Belki de bunun sebebi geçirdiğim aylardaki zorlu anlarıma bizzat şahit olmasıydı. Bilemiyorum. Tek odalı yerde bir başıma kaldığımı, belli ilaçlar kullanarak bedenimi yönettiklerini, beynimi, kalbimi ve en önemlisi de hislerimi köreltmek için aylarca çabaladıklarını biliyordu.

Ben kolay şeyler yaşamamıştım. O klinikte geçirdiğim altı aylık süreç benim için cehennemden farksızdı. Belki bunu dışarıdan bakan biri göremez, bilemez ama ben o cehennem ateşinde nasıl yandığımı çok iyi biliyordum. Buhar olmamak için nasıl mücadele ettiğimi çok ama çok iyi biliyordum.

"İstiyorsan elbette git," dedi Maya. "Ama tatlım gitmek bir çözüm değil. Nereye kadar ondan kaçacaksın ki? O artık burada."

"Yapamam." Bu tek kelime sessizce dökülmüştü dudakları-

mın arasından. Yapamayacağımı biliyordum çünkü. Hiçbir şey olmamış gibi şimdi onunla aynı masaya oturamazdım ki.

Maya derin bir nefes aldı. "Hayır, yapabilirsin. Sen çok güçlü bir kızsın Melisa. Hemen pes edemezsin. Kabul, bir takım şeyler yaşayarak yaralandın ama artık yaralı değilsin. İyileştin." Maya tebessüm etti. "İyileştiğini hem kendine hem de ona ispatlamak istemez misin?" Bir şey demedim. "Bence istersin."

Kahvaltı masasına oturduğumuz ilk dakikalarda kimsenin ağzını bıçak açmamıştı. Ama ilerleyen dakikalar, bu durumu tam aksine çevirirken şu anda herkes konuşacak gündelik bir muhabbet bulmuş onun üzerine konuşuyordu.

Ateş, Doğukan'ın hemen yanında, benimse sağ çaprazımda oturuyordu. Ben adeta transa geçmiş gibi şaşkınlıkla tek kelime bile edemezken o oldukça normal şekilde konuşmaya dahil olabiliyordu. Hatta fazla normal.

Dudağının kenarında kurumuş yara izleri vardı. Aynı şekilde kaşında ve gözünün etrafında da yarıklar vardı. Bunu göz ucuyla ona kaçamak bakışlar atarken fark etmiştim. Yüzü resmen yara bere içindeydi ve berbat görünüyordu. Acınası ve zavallı. Ama diğer yandan korkutucu ve çok güçlü. Adeta yenilmez gibi. Karanlık bir sokakta kimsenin karşılaşmak istemeyeceği türden birisiydi. Kısacası onu son gördüğüm zamanki gibi karşımda duruyordu.

"Keşke Rüzgâr'ı da getirseydin, çocuk temiz bir hava alırdı."

Ateş ona yöneltilen bir cümleye cevap vermek üzere dirseklerini masaya koydu. Bakışlarımı yine göz ucuyla ona doğru çevirdiğimde sorulan soruya ifadesizce cevap verdiğini fark ettim. "Gerek yok," dedi.

Vücudu hatırladığımdan daha cüsseli gelmişti gözüme. Kaslı bedenini daha çok geliştirmiş gibiydi. Sakalları uzamıştı. Gözleri... Aynıydı ama diğer yandan sanki aynı değildi. Yabancıydı. O mavi-yeşil gözler bir yabancıya dönüşmüştü. Yüzüne baktığımda eski Ateş'e değil, bir yabancıya bakıyor gibiydim.

"Melisa, sen et yiyordun değil mi? Akşama mangal yapacağız da."

Bakışlarımı Ateş'in giymiş olduğu siyah tişörtte gezdirmeye başladığımda bulunduğumuz mevsimle adeta alay ettiğini fark ettim. Çünkü bu havada yarım kollu bir tişört giymek akıl işi değildi. Saçlarının ön kısmı bile hafifçe esen rüzgâr sayesinde savrulurken kim bilir bedeni nasıl üşüyor olmalıydı.

"Melisa?"

Kuzey'in sesiyle bakışlarımı hızla ona doğru çevirdim. Kaşlarını havaya kaldırmıştı ve bana bakıyordu. Üstelik sadece o değil. Ateş dışında herkesin bakışları bizzat benden tarafaydı.

"E-efendim?" dedim masaya oturduğum andan beri ilk kez konuşurken. Gerçi çiftliğe geldiğimiz andan beri toplamda on cümle bile kurmamıştım ya, orası da ayrı bir konuydu.

"Sen et yiyor musun? Akşama mangal yapacağız. Eğer sevmiyorsan senin için başka bir şey de yapabiliriz diye sordum?"

"Yiyorum," dedim kısaca.

Kuzey bir şey söyledi ama o sırada Ateş'in ne yaptığını görmek için bakışlarımı ona doğru çevirdiğimden ne dediğini tam algılayamadım. Ateş cebinden telefonunu çıkarttı. Uzun ve kemikli parmakları dokunmatik ekranda bir süre oyalanmaya başlayınca birine mesaj attığını anladım. Bakışları ifadesizdi ve mesajı kime attığını yansıtacak gibi de değildi.

Belki de yeni sevgilisine? diye ihtimal sundu iç sesim. Umursamaz yanım kollarını göğsünün üzerinde birleştirip omuzlarını silkti. Ne hali varsa görebilirdi.

Ateş, gelen mesajı beş saniyede okuyup on üç saniyede cevapladı. Beş saniyede okuduğuna göre mesaj kesin birkaç cümle olmalıydı. On üç saniyede cevaplaması ise ona birkaç cümleyle karşılık verdiğini anlamama neden olurken bakışlarımı göz ucuyla üzerinde tutmaya devam ettim. Ateş mesajı cevapladıktan sonra beklemeye başladı. Telefonu ustalıkla elinde döndü-

rüyordu. Tam tamına dokuz saniye geçmişti ki bir mesaj daha geldi ve Ateş o mesajı dört saniyede cevapladı. Bu sefer kısa bir cevap yazdığını anlamıştım. Bakışlarımı ondan çekip başka bir yöne çevirdim. Ne yaptığı çok da umurumdaydı sanki.

***

Kahvaltıdan sonra erkekler ve kızlar olarak ikiye ayrılıp etrafı turladıktan sonra ata binmek için seyislerin atları getirmesini beklemeye başladık. Saat 11 olmak üzereydi. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmuş karşımdaki muazzam dağ manzarasını izlerken keyfim ne yazık ki yerinde değildi. Nasıl olsun ki? Ateş buradaydı. Kahvaltı boyunca bir kez bile bana bakmamış, sanki ben yokmuşum gibi davranmış olması bir şeyi değiştirmezdi. Varlığı bile huzursuz ediciydi.

Elbette onunla bir gün karşılaşacaktım. Zihnim bu sahneyi istemesem de defalarca kurgulayıp durmuştu. Ama zihnimin canlandırdığı sahne şöyleydi; ikimiz de yaşımızı başımızı çoktan almış, mesleğimizde ciddi başarılara imza atmış birer yetişkinken yolda tesadüf eseri karşılaşmak ve sonra... İşte zihnim hep burada takılıp kalıyordu. Ve sonra?

Bunun cevabı o kadar ucu açık ve o kadar ihtimallerle doluydu ki. Ve sonra bir kafeye gidip bir şeyler içebiliriz. Ve sonra ilk başta şaşırıp ama daha sonra gülümseyebiliriz. Ve sonra ikimiz de parmaklarımıza takılı alyansa bakıp kaderlerimizin ayrı ayrı yazıldığını anlayabiliriz...

Benim düşündüğüm ihtimaller bu yöndeyken, gerçekte olan benim düşündüklerimle uyuşmamıştı. İlk önce bir restoran-bar karışımı bir yerde çarpıştık. Daha sonra ben bayıldım. Ve şimdi de bir çiftlikte, kahvaltı sofrasında, "Afiyet olsun," diyerek tekrar karşıma çıktı. Üstelik ben onunla karşılaşmak için yılların geçmesini düşlerken, o sadece bir buçuk sene sonra yeniden

hayatıma girerek düşüncelerimi yok etmişti. Umarım, diye geçirdim içimden. Ama umarım bu sefer sadece düşlerimi yok ederdi. Önceden olduğu gibi umutlarımı, saf sevgimi, aşkımı, güvenimi ve yaşama isteğimi yok etmezdi. Bunun olmaması için de çabalayacaktım zaten.

"Melisa, hadi gel. Senin için en güzel atı seçtim bile." Zihnimdeki düşünceler az ilerimde duran Maya'nın bana el sallamasıyla yarıda kesilirken bakışlarımı ona doğru çevirdim. İçten gülümsemesi yine yüzüne yayılmış ışıl ışıl parlarken, adımlarımı ona doğru ilerletmeye başladım. Yanındaki genç çocuk kahverengi bir atın dizginini sıkıca tutmuştu ve diğer eliyle de başını okşuyordu.

"İşte senin için seçtiğim at. Sen kararı bana bırakınca ben de senin için Yaren'i seçtim. Nasıl?" Maya beni at ahırına götürmeyi teklif edip dilediğim atı seçebileceğimi söylediğinde ona kendisinin yapmasını söylemiştim. Ve şimdi Yaren isimli bir at bütün güzelliğiyle karşımda duruyordu.

"Çok güzel," dedim beğeni dolu gözlerle atın yüzünü incelerken. Önceden atların yüzünü, eşeklerinkiyle karıştırıp dururdum ve ikisinin de aynı yüze sahip olduğunu sanırdım. Ama şimdi baktığımda atların göz yapısının daha farklı ve daha asil olduğunu fark etmiştim.

Maya, beni genç seyisle tanıştırıp kendi atının yanına gittikten sonra seyisin yardımıyla eyere oturdum ve kalbimin birden hızlandığını hissettim. Şu anda olduğum yer ve bulunduğum yükseklik sandığımdan çok daha fazlaydı.

"Küçük hanım, atın üstünde öyle bir duruş hayal etmelisiniz ki; omzunuz, başınız, kalçanız ve topuğunuz bir hizada olmalı. Sanki ayakta duruyormuş gibi oturmalısınız."

Seyis dizginleri elime verince derin bir nefes aldım. Yapabilirdim. Hayatımda ilk kez ata binmiş olmak beni heyecanlandırsa da dizginleri elime aldım ve sıkıca kavradım.

"Aynen böyle," dedi seyis ve gülümsedi. Gülümserken nefesi saçlarımın arasına çarpmıştı. Hemen arkamdaydı. Aramızda hiç mesafe olmamasının yanı sıra gövdesinin sırtıma temas etmesi beni rahatsız etse de bozuntuya vermemeye çalışıyordum.

Şu anda bütün çiftlik sanki gözümün önüne serilmiş gibiydi ve ben her yeri rahatlıkla görebiliyordum. Tam karşımdaki dağı, uzun ağaçları, küçük tepelikleri... Hepsi önüme sunulmuş bir tepsinin içindeydi ve büyüleyici görünüyordu.

Seyis ağzından çıkardığı o bilindik sesle ata komut verdi. İsminin Yaren olduğunu öğrendiğim kahverengi at onun bu komutuyla hareket edince dizginleri daha sıkı kavradım. Çünkü dışarıdan görünenin aksine yerle atın eyeri arasında gerçekten bayağı bir mesafe vardı.

Seyis, "Topuklarınızı ata vurursanız onu hızlandırabilirsiniz," diyerek beni bilgilendirdi.

"Sağ olun ama şimdiki hız benim için yeterli," dedim.

"Nasıl isterseniz," dedi seyis saygılı bir şekilde.

Haranın içinde atla ilerlemeye devam ederken seyis bir yandan da beni bilgilendirmeye devam ediyordu. "Her ne kadar at ellerle ve dizginlerle sürülse de aslında bunu vücudumuzla yaparız. Vücudunuzu dönmek istediğiniz yöne çevirirseniz atı dilediğiniz gibi yönlendirebilirsiniz."

"Peki ya dönmezse?" diye sordum her ihtimale karşı.

Seyis gülümsedi. "Merak etmeyin, döner. Eğer dönmezse..." Elindeki kırbacı havaya kaldırdı. "Bu devreye girer."

Gözlerimi iri iri açıp omzumun üzerinden ona baktım. "Bu resmen eziyet! Sırf verdiğim komutu yerine getirmedi diye onun canını mı yakacağım yani?"

"Eğer kemiklerinizin kırılmasını göze alıyorsanız, elbette canını yakmayın. Bilin diye söylüyorum, attan düşüp ölen birçok insan var." Bir yorumda bulunmadım. Hem zaten söyleyecek bir şeyim de yoktu. Şiddetin her türlüsüne karşıydım ama özel-

likle savunmasız ve zavallı hayvanlara uygulanması... Beni resmen sinir ediyordu.

"Melisa, hadi yarış yapalım," dedi Maya. Az ilerimdeydi ve gülümseyerek bana bakıyordu. Başının üzerindeki siyah kask, sarı saçlarıyla mükemmel uyumlu görünürken ona başımı iki yana sallayarak karşılık verdim.

"Sağ ol ama ben böyle iyiyim," dedim.

"Hadi ama Melisa, zaten arkanda seyis var."

"Gerçekten yapamam." Seyisin arkamda olması bir şeyi değiştirmezdi. Şu anda bile normal sayılacak bir hızla arazide tur atarken neredeyse korkuyordum, yarış yaparken oluşacak hızı düşünmek istemiyordum.

"İyi be," dedi Maya ve gözlerini devirdi. Daha sonra atını biraz ilerimizde turlayan Batuhan ve diğer çocuklara doğru hareket ettirdiğinde üzerimde hissettiğim gözler bakışlarımı sağ tarafıma doğru çevirmeme neden oldu. Bazen birinin size baktığını hissedersiniz ve başınızı istemsizce o yöne çevirirsiniz ya hani, işte aynen öyle olmuştu. Ateş soğuklukta mertebe atlamış gözleriyle pür dikkat bana bakıyordu ve ne hissettiğini anlamak imkânsızdı. Onu kahvaltıdan sonra hiç görmemişken şimdi karşımda durup bana bakıyor olması kalbimde yine o bilindik sızının belirmesine neden olmuştu. Bu sızı acı vermiyordu. Veya belki veriyordu ama ben artık hissetmiyordum. Sadece bir anda beliriveriyordu ve her belirdiğinde hiç de iyi şeyler olmuyordu.

Ateş, adının Fırtına olduğunu öğrendiğim beyaz bir atın yanındaydı ve başını okşuyordu. At, onun bu yaptığıyla başını sallayıp Ateş'e doğru yanaşınca, bunun hoşuna gittiğini fark ettim. En azından hayvanlara karşı merhametliydi. Ateş bir yandan atın başını okşayıp bir yandan da bakışlarını bana dikerken, o mavi-yeşil gözler kalbimin sızlamasına neden olmuştu. Acı yine belirmişti. Karanlık örtü yine bedenimi kuşatmıştı.

Ateş bakışlarını arkamdaki seyise doğru çevirdi sonra. Deli-

ci gözlerinin hedefinde şimdi de seyis vardı ama seyis, ona bakan ürkütücü gözlerden habersiz beni bilgilendirmeye devam ediyordu. Fakat kulaklarım onun dediklerini işitmiyordu bile. Sadece Ateş'e yoğunlaşmıştım ve gözlerimi ondan çekemiyordum.

Seyis birden ellerini belime doladı. Yaptığı bu beklenmedik hareket beni afallatırken seyis, "Dikkat edin!" dedi uyarıcı bir ifadeyle. Ne olduğunu birkaç saniye sonra anlayabilmiştim. At küçük bir çıkıntı yüzünden tökezlemişti ve ben son anda yere düşmekten kurtulmuştum.

"Küçük hanım, atın üzerindeyken dikkatinizi sadece önünüze vermelisiniz," dedi seyis beni ikaz ederek. "Aksi takdirde bir anlık dikkat dağınıklığının sonucu çok büyük olabilir."

"Şey, teşekkür ederim," dedim beni düşmekten kurtardığı için.

Seyis, "Lütfen sadece önünüze bakın," dedi bir kez daha ve derin bir nefes aldı. Dediğini yapmadan önce bakışlarım istemsizce Ateş'e kaydı tekrar. İfadesiz bir şekilde seyisin belimin etrafına dolanmış olan kollarına bakıyordu. İfadesiz diyordum, çünkü sahiden öyleydi. Hiçbir duygu belirtisi yoktu. Sonunda gözlerimi ondan çektim ve seyisin dediğini yapıp sadece önüme baktım. Ama maalesef dikkatim çok daha başka şeylerdeydi.

***

Akşam yemeğinden sonra büyük salona geçip hep birlikte tabu oynayacağımızı öğrenene kadar tüm gün Ateş'ten kaçmayı başardığımı düşünüyordum. Ama yanılmıştım. Ateş hemen karşımda, tekli koltukta oturmuş oyunun hazırlanmasını beklerken, ben başımı öne doğru eğmiş yerdeki halıya bakıyordum. Tam da yemekten sonra yatıp uyumak için plan yapmışken Maya'nın beni zorla bu oyuna sürüklediğine inanamıyordum. Sırf

Maya değil gerçi. Diğer çocuklarda birlik olup hep beraber tabu oynamamız için çok baskı yapmışlardı. Ve sonuç, Ateş'le yine bir aradayım.

"Bence takım oluşturmaya gerek yok, sayılarımız zaten eşit," dedi Güney ve oyun malzemelerini sehpaya serdikten sonra doğruldu.

"Yok yaa. Siz bir kişi fazlasınız bir kere!" dedi Maya karşı çıkan bir sesle.

Kuzey ona doğru yaklaştı ve kolunu omzuna attı. "Sarışınım, sen Batuhan'ı bireyden mi sanıyorsun? O kuru fasulye."

"Yok ikişerden sayıyor," dedi Batuhan elindeki tabu kuklasını havada sallarken. "Sen ol lan kuru fasulye."

"Valla kardeşim ben kuru fasulyeyi en son ilk okulda deneyde kulandım."

"Fasulyenin filizleri iyi ki bir yerlerine girmemiş," dedi Batuhan. "Bana ne oğlum, ben de oynamak istiyorum. Zaten hep dışarıda bırakıyorsunuz beni. Kendimi karışık çerezdeki leblebiler gibi hissediyorum."

"Ayy tamam, siz bir kişi fazla olun bari. Nasılsa biz kızlar sizi her türlü alt ederiz," dedi Maya ve kendinden emin bir ifadeyle omuzlarını dikleştirdi.

Bakışlarımı göz ucuyla Ateş'e doğru çevirdiğimde ifadesiz bir şekilde Batuhan ve Kuzey'e baktığını fark ettim. Gözleri yorgun görünüyordu, sanki günlerdir uyumamış gibi. Ama sert yüz hatları ve iri bedeniyle bu yorgunluğu çok iyi gölgelemeyi başarıyordu.

Sonunda oyun başladığında hepimiz sehpanın etrafına oturup ilk anlatan kişiyi izlemeye koyulduk. Her ne kadar şu anda burada olmak istemesem de tam karşıma bakmadığım sürece bir sorun olmuyordu. Hem zaten onun da bana arada sırada attığı kaçamak bakışları saymazsak, şu ana kadar pek göz göze gelmiş değildik.

"Yakışıklısı var, karizmatiği var?"

"Erkek?" diye cevap verdi Batuhan hızlıca. Yazı tura atmıştık ve ilk erkekler anlatıyordu. Ya da anlatmaya çalışıyordu. İtiraf etmem gerekirse bu oyun ufacık da olsa ilgimi çekmiyordu. Şu anda buradan gitmek için neler vermezdim...

"Hayır, Amerikalısı var, Türk'ü var. Hatta çoğu ülkede var?" diyerek anahtar kelimeleri kullanmadan anlatmaya devam etti Doğukan. Gözleriyle kaş göz işareti yapıyordu ama erkeklerin hiçbiri bunu anlayacakmış gibi durmuyordu.

"Oğlum daha düzgün anlatsana! Manav mı bu, o var şu var? Utanmasan elma var, domates var diye bağıracaksın," dedi Batuhan isyan eden bir sesle.

"Lan bir kes. Bakın şimdi, baklavası olan erkekler kimler tarafından beğenilir?"

"Kızlar," diyerek -Ateş hariç- cevap verdi erkekler.

"Peki bu kızlar kimleri beğenip durur? Ya da hayran olur?"

"Şarkıcı? Model? Artist?"

Kuzey'in art arda sıraladığı kelimeler içinden 'model' doğru kelime olurken Doğukan gülümsedi ve yumruğunu Kuzey'e uzatıp birbirlerine tokuşturdular.

Şimdi sıra bizdeydi.

"Ben anlatıyorum." Sinem erkeklerin ona gösterdiği kartı okuduktan sonra bize doğru döndü.

"Bakın şimdi, çok kolay. Biz kızlar yalnız kaldığımızda ne yaparız?"

"Dedikodu," diyerek kenardan atladı Batuhan. Herkes bakışlarını ona doğru çevirdiğinde Batuhan ellerini 'sustum' der gibi havaya kaldırıp ağzına yapay bir fermuar çekti.

"Hani yatağa girdiğimizde yorganı üzerimize çekeriz ve..."

"E abi bunlar artı on sekiz şeylerden bahsediyor. Olmaz ki ama. Psikolojimi bozuyorlar." Ben dahil bütün kızlar öldürücü bakışlarını Batuhan'a doğru çevirdiğinde hemen gözlerini kaçırdı ve farklı bir yere baktı.

"Hani duygusal olduğumuzda daha çok yaparız? Ya da araba yolculuklarında veya yolda yürürken? Hiç yanımızdan ayırmayız?"

"Telefon?" dedi Nazlı heyecanlı bir sesle.

"Ya hayır, Maya sen bileklik niyetine koluna arada ne doluyorsun?"

"Buldum, kulaklık!" dedi Maya ve oturduğu yerden heyecanla ayağa kalktı. Sinem, "Sonunda!" deyip kollarını Maya'ya doladığında durum eşitlenmişti.

Bakışlarımı göz ucuyla Ateş'e doğru çevirdim. Elimde olmadan, bir anda olmuştu ve ben bir şekilde kendimi sürekli ona bakarken buluyordum. Ateş, yayılarak oturduğu koltukta başını koltuğun başlığına yaslamıştı ve ifadesiz gözlerle tavana bakıyordu. Bir şeyler düşündüğü açıkça belliydi. Aklını kurcalayan bir şeylerin olduğu da. Kim bilir ne düşünüyordu? Ne hissettiğine dair en ufak bir ipucu bile vermiyordu ki. Bakışlarımı ondan çektim ve dikkatimi oyuna vermeye çalıştım. Ne düşündüğü umurumda değildi. Ve kendime not: Bir daha ona bakmak yok!

"Şimdi ben anlatıyorum," dedi Batuhan ve kendinden emin şekilde gülümsedi. "Üstün anlatımım sayesinde şıp diye bulacaksınız şimdi."

Batuhan, Maya'nın ona gösterdiği kartı okuduktan sonra boğazını temizledi.

"Kelmög?"

"Ne?" diye hep bir ağızdan cevap verdi erkekler.

"Kelmög, kelmög. Ne bunun tersi?" Batuhan sabırsız bir ifadeyle erkelere bakmaya başlayınca, ben hariç tüm kızlar itiraz etti. "Ya ama böyle bir şey mi var? Saymıyoruz!"

"Ne ya? Kurallarda tersten söylemeyin demiyor ki?" dedi Batuhan kendini savunmaya geçerken.

"E adamlar nereden bilsinler ki senin gibi bir amipin bunu yapacağını?"

"Kabul edin güzel taktikti ama?"

"Ya, tabii." Maya elindeki kartlardan birini tekrar Batuhan'a uzattı. "Bu sefer adam gibi anlat. Yoksa oyundan çıkarsın."

"İyi be!" Batuhan ona uzatılan kartı okuduktan sonra tekrar erkeklere doğru döndü.

"Bir savunma aracı?"

"Kılıç mı?"

"Hayır, bize temas etmesin diye kullanırız?"

"Zırh?"

"Sopası demirden?"

"Mızrak?"

"Oğlum savaş filmi izleyip mi geldiniz? Hayır, hiçbiri değil. Hani yarım dünya şeklindedir? Kenarlarında yuvarlak yuvarlak şeyler vardır?"

"Topaç falan mı?"

"Sen hiç yarım dünya şeklinde topaç gördün mü? Daha çok kışın kullanılır?"

"Şapka?"

"Ulan şapka savunma aracı mı? Demir sopası var diyorum, kenarlarında yuvarlak yuvarlak şeyler var diyorum?"

Erkekler mırıldanıp doğru kelimeyi bulmaya çalıştığında tok bir ses bu mırıltıları bir anda susturmuştu. "Şemsiye," dedi Ateş ifadesiz bir sesle. Verdiği cevap tüm bakışların ona çevrilmesine neden oldu. Tabii benim de. Arkadaşları, "Tabii ya," diye mırıldanıp ellerini dizlerine vururken Batuhan, "Adam biliyor işte," dedi ve elini yumruk yapıp Ateş'in omzuna vurdu.

Şaşkınlık. Sanki başka kelime yokmuş gibi o kelimenin çıkması kaderin kötü bir oyunuydu. Başka bir şey olamazdı.

İlerleyen dakikalarda oyun daha da eğlenceli bir hal almaya başladı. Kahkaha sesleri evde yankılanıyor, komik atışmalar havada uçuşuyordu. Tabii ben tüm bu olanlara katılmak yerine sessizliğimi korumaya devam ettiğimden her zamanki zıtlığımı ortaya sermekten başka bir şey yapmıyordum.

Oyun sırası erkeklere geçince izin isteyip mutfağa gittim. Kulaklarım daha fazla gürültüyü kaldırabilecek gibi değildi. Bir an önce uyuyup yatağımla bütünleşmek istiyordum. Ve sabah olduğunda da evime gitmek. Mutfağa adımımı atmamla beraber sanki bedenim oksijen almıyormuş gibi birden oksijenle dolmaya başlayınca, mutfaktaki masanın yanına gidip bir bardağa su doldurmaya başladım. Birazcık burada oyalandıktan sonra tekrar salona gidip yatmak istediğimi söyleyecektim ve bugünü de bir şekilde bitirecektim.

Sanki yatağa girince hemen uyuyabileceksin...

İç sesimin bu söylediğini göz ardı edip suyumdan büyük bir yudum aldım. Hemen uyuyamayacağımı ben de biliyordum. Bunu anlamak için özel bir güce sahip olmaya gerek yoktu zaten. Ama en azından yalnız kalıp kendi iç dünyamla tek başıma savaşmak istiyordum. Böylesi daha kolay oluyordu çünkü. Bugüne dair düşünmem gereken birçok şey vardı ve daha beteri, bugün olanlar bundan sonrası için de bir şeyler düşünmeme yol açmıştı. Korkarım bu gece bana uyku yoktu.

"Seslerden kaçmak için o kadar da güzel bir yer değil sanki?" Ateş'in tok sesiyle panikleyerek arkamı döndüm. Gözlerim fal taşı gibi açılırken kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. Sırtını tezgâha yaslamıştı ve kollarını da göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Mavi-yeşil gözleri direkt olarak gözlerimin içine bakıyordu. Yaralı yüzünde tek sağlıklı görünen şey gözleriydi... Ne zamandır oradaydı ki?

Oturduğum yerden kalktım. Kalbim sıkışıyor, rahatlıyor, sonra tekrar sıkışıyor ve tekrar rahatlıyordu. Bu aptal ritimden nefret ediyordum. Ama Ateş'in buna sebep olmasından daha çok nefret ediyordum. Bende yarattığı etki neden böyleydi ki? Mutfak kapısına doğru yürümek üzere hızlı bir hamle yaptığımda Ateş hemen harekete geçip yolumu kesti. Aramızda sadece birkaç adım mesafe vardı. "Hasta filan mısın?" diye sordu

Ateş bakışlarını dikkatle üzerimde gezdirerek. "Bugün hiç konuştuğunu görmedim neredeyse." Şaka mı yapıyordu? Onunla konuşacağımı mı sanmıştı sahiden? Ateş bir cevap vermem için tek kaşını havaya kaldırınca, "Değilim," dedim soğukça. *Yürü Melisa, yoluna devam et!*

"Güzel," dedi Ateş. "O zaman bu durgunluğunun sebebi başka bir şey?"

Sensin aptal! diye haykırmak istesem de kendimi güçlükle dizginlemeyi başardım. Sadece, "Seninle konuşmak istemiyorum," dedim gözlerimi ondan kaçırarak ve tekrar yürümeye yeltendim. Ama Ateş buna izin vermedi. Hiçbir zaman da vermemişti zaten. Bileğimi tutup beni yüzüne bakmaya zorladı. Tutuşu belki çok sert değildi ama onun elini vücudumda hissetmek beni aniden çileden çıkartmıştı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen be?" diye çemkirdim yüzüne doğru. Elimde değildi. Mavi-yeşil gözleri çok yakınımdaydı. Öyle ki bu yakınlık beni adeta boğuyordu. Kendimi bir okyanustaymışım gibi hissettiriyordu. Dalgalı ve tehlikeli. Beni içine çekecek kadar güçlüydü. Diğer yandan yok edebilecek kadar da.

"Seninle konuşmaya çalışıyorum," dedi Ateş gayet rahat bir şekilde.

"Benim seninle konuşacak bir şeyim yok," dedim nefretle ona bakarak. Ne sanıyordu ki kendini? Ya da onca olaydan sonra nasıl bu kadar rahat olabiliyordu karşımda? Bana yaklaşmaya, bana dokunmaya nasıl cüret edebiliyordu?

"Olmalı," dedi Ateş gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Senin de konuşacak bir şeylerin illa ki olmalı." Sesi o kadar sakindi ki... Ve nefesi...

"Ama yok," dedim hiç düşünmeden ve bileğimi sertçe geri çekip ondan kurtardım. Nefes alıp verişlerim hızlanmış, göğsüm deli gibi inip kalkıyordu. Sadece bir dakika içinde bedenimin yaşadığı bu değişim gerçekten hayret vericiydi.

Ateş birkaç saniye gözlerime baktıktan sonra, "Herkes uyuduktan sonra yandaki kulübeye gel," dedi ciddi bir ifadeyle. "Seninle konuşacaklarım var."

"Konuşacak bir şeyimiz yok bizim."

Ateş tebessüm etti. Durduk yere yukarı kıvrılan dudaklarına bir anlam vermeye çalışırken o, "Biz?" diye sordu bana. "Senin için hâlâ biz miyiz? Ben o işin çoktan kapandığını düşünüyordum oysa." Ayağımın alındaki zeminin hareket ettiğini hissettim.

"Çoktan kapandı zaten."

"Ama hâlâ ikimizden biz diye bahsediyorsun?"

"Çünkü dilim sürçtü, var mı?" diye sordum iyice sinirlenerek. "O yüzden öyle dedim. Sen de kabul edersin ki bir anda karşıma çıkmanı henüz hazmedemedim. Yoksa ikimizin artık biz olmadığını çok iyi biliyorum, merak etme!" Sesim birden yükselip mutfakta yankılanırken bunu çok da umursamamıştım. Sinirden resmen deliye dönmüştüm çünkü. Kulaklarımın bile ısındığını hissediyordum.

Ateş bir şey söylemedi. Onun yerine anlamlı anlamlı gözlerimin içine bakmayı tercih edince, "Ne?" diye bağırdım yüzüne karşı. "Niye öyle bakıyorsun?"

Aramızda bir adımlık mesafe vardı ve bakışlarım yüzünü inceleyebilmek için hayli yakındılar ona. Yüzünün tamamında yara izleri vardı. Kötü görünüyordu, evet. Ama yakından çok daha beter görünüyordu. Bu izlerin nasıl olduğuna dair zihnim birkaç ihtimal sunmak üzere hemen harekete geçse de onu hemen durdurdum.

"Hâlâ aynı oluşuna bakıyorum," dedi Ateş. "Dik başlılığına, hırçınlığına, duygularını örtmek için asi davranmana. Hiç mi büyümedin sen?" Birkaç saniye sinirli gözlerle ona bakakaldım. Hiç mi büyümedin? Allah aşkına, görmüyor muydu ne kadar değiştiğimi?

"Tam aksine," dedim gözlerinin içine bakarak. "Büyüdüm.

Hatta öyle büyüdüm ki bu sefer senin kelime oyunlarına gelmeyeceğim."

"O halde ben niye sana baktığımda küçük bir kız çocuğunun kendini savunmaya çalışmasını görüyorum?"

Afalladım. "Senin bakış açın beni hiç ilgilendirmiyor." Ellerim farkında olmadan yumruk olmuştu ve tırnaklarım avucumun içini deliyordu. Yüzlerimiz o kadar yakındı ki birbirine...

"Eğer gelirsen kulübede olacağım," dedi Ateş. "O zaman uzun uzun konuşuruz." Geri çekilip mutfağın kapısına doğru yürüdükten sonra durdu ve ekledi. "Seni bekleyeceğim."

"Boşuna beklersin," dedim arkasından seslenirken. "Gelmeyeceğim!"

"Gelirken üzerine kalın şeyler giy," dedi Ateş beni duymazdan gelerek. "Dışarısı soğuk olur."

Ateş mutfaktan çıktıktan sonra şaşkınlıkla arkasından bakakaldım. Nasıl bu kadar vurdumduymaz davranabiliyordu? Aptal kalbim hızlı hızlı atıyor, bedenim inanılmaz bir ısıyla kavruluyordu. *Seni bekleyeceğim*... Aradan geçen onca zamandan sonra nasıl beni bir yere davet edebilirdi ki? İçimde verdiğim savaşların harekete geçtiğini hissediyordum. Savaş, şu saniyeden itibaren yeniden başlamıştı ve bu sefer yara alan taraf kim olacak emin değildim.

Hiç mi büyümedin sen? demişti bana. Öyle mi davranmıştım sahi? Ne yaptığımın farkında bile değildim ki. Ben o sırada aramızdaki yakınlığın şaşkınlığını yaşıyordum. Henüz hayatıma girmiş olmasını bile hazmedememişken geçmiş karşıma benimle konuşması afallamama neden olmuştu.

Bir süre daha mutfakta oyalandıktan sonra salona gitmem gerektiğini hatırladım. Salona girdiğimde Ateş ortalarda görünmüyordu. Zihnim anında kulübede beni beklediğine dair seçenek sunsa da bunu göz ardı ettim. Maya'dan ve diğer çocuklardan izin isteyip uyumak istediğimi söylediğimde bana daha film izleyeceklerini, gecenin bitmediğini söylemişlerdi. Ama neyse

ki istemediğimi ve yorgun olduğumu söylediğimde çok ısrar etmemişlerdi.

Üst katta, benim için hazırlanan odaya çıktıktan sonra yatağa doğru ilerlemeye başladım. Bacaklarım beni taşıyamayacakmış gibiydi. Sanki kilometrelerce yol yürümüşüm ve dermanım kalmamış gibi. Ama ortada ne kilometrelerce yürünen bir yol vardı ne de o yolun yorgunluğu. Şu andaki halsizliğimin tek nedeni aylardır beni etkisiz bir eleman haline getiren ve etrafta ruhsuz bir şekilde dolanmama neden olan kişiyle karşı karşıya gelmiş olmamdı. Yatağa girdiğimde duvardaki saati kontrol ettim. Saat gece yarısını birazcık geçmişti ve benim bir gram bile uykum yoktu.

Ateş benimle konuşmak istediğini söylemişti. Ne konuşacağımız hakkında en ufak bir fikrim dahi yoktu. Gündelik konular? Ailem? Siyaset? Mevsimlerin değişikliği? Elbette bunların hiçbirini konuşmayacaktık. Buna emindim. Önceden olsa kolaylıkla tahminde bulunabilirdim ama şimdi... Ne olacağını kestiremiyordum. Mutfakta ona diklendiğimde bana bağırır, tehdit eder, susmamı söyler sanmıştım. Ya da zor kullanıp kolumdan sürükleyerek beni bir yere götüreceğini... Hiçbiri olmamıştı.

Ben kendi kendime büyüdüm, değiştim diyordum ama Ateş benden daha çok değişmişti anlaşılan. O da büyümüştü. Zaten yaşı gereği büyüktü ama o içindeki tatlı çocuk artık yoktu. O çocuğu görmek için bugün defalarca ona bakmıştım, o çocuğa dair ufak da olsa izler bulmaya çalışmıştım. Ama yoktu. Ateş Arsoy içindeki tatlı çocuğu öldürmüştü. Derin bir nefes alıp elimle yüzümü sıvazladım. Her şey allak bullak olmuştu. Beynim tam bir kargaşa yeri gibiydi. Cevaplanması gereken o kadar çok soru vardı ki. Ama hepsinden önemlisi bu gece Ateş ile konuşmaya gidip gitmeyeceğimdi... Gerçi kararımı çoktan vermiştim. Bir kez daha yara alıp yenilmek istemiyordum. Ve bu yüzden de gitmeyecektim.

6. Bölüm

Güneşin doğuşuyla gökyüzü yavaş yavaş aydınlanmaya başlıyordu. Temiz hava, neşeyle cıvıldayan kuşlar ve taze ağaç kokusu her yerdeydi. Bu sabah erkenden uyanmayı tercih ettim demek isterdim. Ama gece boyunca gözünü kırpmayan biri için *uyanmak* doğru kelime olmazdı. Tüm gece yatakta bir sağa, bir sola dönüp sayısız düşüncelere dalmıştım. En son düşünceler beni boğacakmış gibi hissettiğimde ise koridordaki odalardan gelen gürültülü bir kapının kapanma sesi beni kendime getirmişti. Ses, saat dördü birazcık geçerken meydana gelmişti. O saatte herkesin uyuduğunu sandığım için bu ses beni hayliyle ürkütmüştü ama daha sonra bir kişinin uyumadığını hatırlayıp, saat dörde kadar beni mi bekledi diye düşünmekten kendimi alıkoyamamıştım.

Güneşin doğuşuna yakın evden ayrıldım. Yasin Amca evin önünde, elindeki tırmıkla yaprakları temizliyordu. Başında yine onu ilk gördüğüm zamanki büyük fötr şapka vardı. Onunla birazcık sohbet ettikten sonra ata binmek istediğimi söylemiştim. Tanımadığım birinden böyle bir şey istemek hayli utandırmıştı açıkçası beni. Ama diğer yandan ata binmeyi gerçekten çok sevmiştim. Üzerindeyken tüm her şey bir anda değişiyormuş gibi

hissettiriyordu. Hava, bulunduğum yer, zaman, her şey. Sanki bir anda özgürleşiyormuşum gibiydi. Ve ben bunu çok sevmiştim.

Yasin Amca isteğimi kabul ettikten sonra beni ahıra götürmüş, dilediğim atı seçebileceğimi söylemişti. Yaren'i seçmiştim. Diğer atlara bakma gereği bile duymamıştım çünkü o benim ilk deneyimimdi. O varken diğerlerine bakmak ona haksızlık olurdu. Ve şimdi buradayım. Yaren'le birlikte seyisin bana öğrettiklerini hatırlayarak dolaşmaya çıkmış, yüzümde belli belirsiz bir gülümseme oluşmuştu. Anlamı olmayan, sebepsiz bir gülümseme. Ama zaten insanlarda bazı şeyleri nedensiz yere yapmıyor muydu? Ya da her yaptığımız şeyin illaki bir nedeni, bir sebebimi olmak zorundaydı? Sonunda ölüm olduğunu bilen insanlarız ama buna rağmen hâlâ hayattan bir şeyler koparmaya çalışıyoruz. Benimki de böyle bir şeylerdi işte.

Gece boyunca bundan sonra olacakları düşünmüştüm. Ailem Ateş'in geldiğini öğrenince ne yapar kestiremiyordum. Rehabilitasyon kliniğinden çıktığım zaman olanlar gözümün önüne gelince birazcık ürküyordum açıkçası. Babam evi satmak istemişti. Ankara'ya gidip bundan sonra orada yaşamamı ve üniversiteyi de orada okumamı. Çocukluğumun ilk yılları orada geçse de İstanbul benim şehrimdi. Burayı seviyordum. Haliyle babama kesin bir dille karşı çıkmış, bunu yapmasını istemediğimi söylemiştim. Sonrası bir ton ısrar bir ton ıvır zıvırdı.

En sonunda kabul ettiğinde bana karşı inanılmaz bir korumacılık sergilemeye başlamıştı bu sefer. Markete bile gitmeme izin vermiyordu. Eğer gideceksem ya beraber ya da annemle gidebileceğimi söylüyordu. İşte şimdi yeni yeni iplerimi serbest bırakmaya başlamıştı, daha doğrusu Burak hayatıma girdikten sonra... Babam Burak'ın benim için doğru insan olduğunu düşünüyordu. Ona olan güveni o kadar fazlaydı ki sanki Burak yıllardır tanıdığımız biri gibiydi. Aynı şekilde annem de onu çok seviyordu ve ben buna hâlâ tam olarak anlam veremiyordum.

Saçlarım rüzgârın esintisiyle savrulup rastgele dağılmaya devam ederken kulaklarımı dolduran başka bir atın kişnemesi aklımdaki düşüncelerin sesinin kısılmasına neden oldu. Güneş daha yeni doğmuştu ve bu saatte birinin daha uyanmış olması beni şaşırtmıştı. Sesler gittikçe yaklaşmaya başlayıp diğer atın toprağı ezerek koştuğunu fark ettiğimde, tam karşımda bana doğru gelmekte olan Ateş beni afallatmıştı. Dizginleri geriye doğru çekip atı durdurdum. Ateş beyaz atının üzerinde giymiş olduğu koyu renk kıyafetlerle siyah dolunay gibi parlıyordu.

"Erkencisin?" Ateş atıyla tam karşımda durdu. Nefes alıp verişlerinin hızlı olması kaç saattir ata bindiğini merak etmeme neden olmuştu. Göğsü inip inip kalkıyordu. Şakaklarından aşağı süzülen birkaç ter damlası yavaşça aşağı inip sakallarının arasına karışırken bakışlarımı hemen gözlerine çevirdim.

"Evet," dedim konuşabilmeyi başardığımda. "Sen de öylesin?"

"Evet," dedi Ateş yerinde durmayan atını dizginlemeye çalışırken. Atı cidden huysuzdu. "Bugün hava uyuyarak geçirilmeyecek kadar güzel."

Şaşkınlık. Havaların nasıl olduğuyla ilgilenen bir Ateş mi? "Evet, öyle," dedim ve atımın dizginlerini havaya kaldırdım. "Ben de etrafı gezmek için öylesine dolaşmaya çıktım. Senin burada olduğunu bilmiyordum." Nedense ona açıklama yapma gereği duymuştum. Beni yanlış anlamasını istemezdim çünkü.

"Bilseydin ne olurdu?" diye sordu Ateş muzip bir tavırla. "Gelmez miydin?" Dudaklarının kenarları çok hafif yukarıya kıvrılmıştı.

"Gelmezdim," dedim dürüstçe ve omuzlarımı dikleştirdim.

"Niye?"

"Bence düşünürsen bulabilecek zekâdasın."

Ateş mavi-yeşil gözlerini yüzümde gezdirdi. Hisleri, ifadesizlik duvarıyla örülmüş gibiydi ve ne düşündüğünü anlamak,

hatta tahmin etmek bile imkânsızdı. Ona karşı dikleniyordum ve bir cevap vermeyecek miydi yani?

"Neyse," dedi sonunda konuştuğunda. "Madem buraya kadar geldin ileride çok güzel bir göl var. Gidip görmeni öneririm." Konuştuğu her kelimenin harfi kalbimi delip geçmek zorunda mıydı? Ateş konuşmasını bitirir bitirmez yanımdan ayrıldı ve topraktan toz kaldırarak gözden uzaklaştı. Yerden yükselen topraklar, ağzıma, burnuma, hatta kulaklarımın içine kadar işlerken birkaç kez öksürmekten kendimi alıkoyamadım. Hayvan herif! Hem yolumu kesip hem de çekip gitmiş miydi yani?

Ateş'in uzaklaşmasını sinirli gözlerle izledikten sonra atı hareket ettirip onun tam ters istikametine doğru ilerlemeye başladım. Bu kadar normal davranmasından nefret ediyordum. Bütün ata binme isteğim uçup gitmişti işte. Çiftliğe geri dönüp eve gitmek için beklemek istiyordum. Bu sürede mümkünse Ateş'le hiç karşılaşmamak, hatta daha da mümkünse ben çiftliğe dönene kadar onun çoktan İstanbul'a dönmek için yola çıktığını öğrenmek istiyordum.

Bedenimi dönmek istediğim yere doğru çevirip Yaren'in yönünü değiştirdiğimde şimdi çiftliğe doğru gidiyordum. Toprak kokusu atın nalları yeri her deştiğinde havaya karışıp burnumu dolduruyordu. Bir toprak nasıl olur da böylesine güzel kokar, anlayamamıştım.

Yaren'le beraber normal bir hızda ilerlemeye devam ederken atın yavaşça hızını arttırdığını fark ettim. Düzenli adımları birden hızlanmış, düzensiz bir ritim oluşturmuştu. Dizginleri sıkıca kavrayıp atı kontrol altına almak için "Kızım, sakin ol," diye uyardım. Atın arka ayakları yalpalıyordu ve bu hiç de normal değildi. Bir şeyler ters gidiyordu.

Yaren yavaşlamak yerine biraz daha hızlandı. Kafasını şiddetle sallayıp şaha kalkmaya yelteniyordu. Seyisin öğrettiği gibi dizginleri geriye doğru çektim. Ama Yaren durmadı ve adeta

dörtnala koşmaya başladı. Kalp atışlarım birden temposunu arttırıp telaş duygusu bedenimi ele geçirirken dizginleri var gücüyle geriye doğru çekmeye devam ettim. Ama bu ne yazık ki hiçbir işe yaramıyor, Yaren süratle koşmaya devam ediyordu. Kırbacı ahırda bıraktığım için pişman değildim ama Yaren'i nasıl durduracağımı bilmediğim için de kendime kızmadan edemiyordum. Sonra Yaren aniden durdu ve bu o kadar ani olmuştu ki yere düştüğümü tüm kemiklerim acıyla sızladığında fark edebilmiştim. Gerisi karanlıktan ibaretti.

***

Alnımın üzerini kapatan saçlarımın birisi tarafından geriye doğru itildiğini hissettim. Başım inanılmaz derecede ağrıyordu ve aynı acı tüm eklemlerim için de geçerliydi. Özellikle sol ayak bileğim feci şekilde sızlıyordu.

"Melisa, bana bak." Gözlerimi aralamayı denedim ama olmuyordu. Sanki birisi göz kapaklarımın üzerine ciddi bir ağırlık koymuş gibiydi ve ben gözlerimi aralamayı beceremiyordum. Aynı ağırlığı tüm bedenimde de hissediyordum.

"Kahretsin! Melisa gözlerini aç!" Omuzlarım birisi tarafından sarsılıyordu. Kulaklarım tanıdık bir sesi işitiyordu ama gözlerim sesin sahibine bakamayacak kadar yorgundu.

"Ufaklık, aç gözlerini."

Başımın yerden kaldırıldığını hissettim. Daha sonra bacaklarımın birisi tarafından sarmalandığı ve aynı saniyeler içinde bedenimin de havalandığını. Ne olduğu, nereye gittiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Cansız bir kukla ve o kuklayı yöneten birisi...

"Ateş?" diye fısıldadım bilinçsizce. Burnum onun yağmur kokusuyla dolmuştu ve şu anda kollarında olduğum kişi büyük bir ihtimalle oydu. Beni yöneten kukla Ateş'ti.

"Gözlerini arala, küçüğüm. Bana bak." Söyleneni yaptım. Gözlerimi güçlükle aralamayı başardığımda mavi-yeşil bir çift göz endişeli bir ifadeyle bana bakıyordu. Ya da öyle zannetmiştim, emin değilim.

"Bir yerin ağrıyor mu?" diye sordu Ateş usulca.

"Ayağım ve başım. Bir de boynum," dedim cılız bir sesle. Güneş son hatırladığım gibi değildi. Işınları her yeri kuşatmıştı. Ne kadar zamandır baygındım ki?

Ateş'in hayal meyal çenesinin kasıldığını gördüm. "Tamam, şimdi çiftliğe geri dönüyoruz."

Adının Fırtına olduğunu hatırladığım beyaz atın yanına geldikten sonra Ateş beni dikkatli şekilde eyere oturttu. Anında boynumda beliren ağrı dişlerimi birbirine bastırmama neden olmuştu. Bedenim, hiçbir yere tutunamadığımdan ötürü incecik bir dal misali öne doğru düşerken, Ateş ayağını üzengiye koyarak hızla ata bindi ve kollarını arkadan bana dolayarak bedenimi dengede tuttu. Sert gövdesi sırtıma yapışmıştı.

"Bana yaslan," diye emir verdi Ateş. Daha sonra bir cevap vermemi beklemeden dizginleri kavrayıp atı hareket ettirdiğinde at kişneyerek ilerlemeye başlamış ben ise şaşkınlıkla öylece kalakalmıştım. Onun sıcaklığını hissedebiliyordum. Kokusunu, sert gövdesini ve saçlarımın arasına çarpan nefesini... Şu anki yakınlığımız hissettiğim tüm ağrıların önüne geçmişti birden. Onun kollarının arasındaydım. Nedeni her ne olursa olsun şu anda onun sıcaklığıyla iç içeydim. Ve o sıcaklık benim de tüm bedenimi istila etmişti. Kalbim göğsümden çıkacakmış gibiydi.

Zihnim aylar önce bana yaşattıklarını hatırladı birden. Nasıl bencilce davrandığını ve beni düşünmediğini... Ona karşı beslediğim öfke tüm beynime balyoz gibi inerken vücudumdaki ağrılar aniden şiddetlenmişti. Bunu umursamadım ve aramızdaki mesafeyi açmak için hızla öne doğru kaydım. Ateş'in iki yandan belimin etrafını saran kollarından mümkün olduğunca

kurtulmaya çalıştım. Bu şekilde olmamız doğru değildi. O bana bu şekilde sarılamazdı.

O Ateş Arsoy'du. Beni yok eden bencil adamın ta kendisi. Şimdi yelkenlerimi suya indirmek yerine onları en yukarıda tutmalıydım. Bu sefer beni batırmaması için var gücümle ona karşı koymalıydım. Eğer çiftlik evine tek başıma gidebileceğimi bilseydim hiç düşünmeden attan iner ve yoluma bakardım. Ama şu anki halimle ne çiftlik evine gidebilirdim, ne de öylece yoluma bakabilirdim.

"Dün gece niye gelmedin?" Ateş'in nefesi boynuma çarpmıştı. Başı omzumun hemen üzerindeydi ve sakalı yanaklarıma değiyordu. İrkildim.

"Gelmeyeceğimi söylemiştim," dedim şu anki yakınlığımızı görmezden gelmeye çalışırken. İtiraf etmeliyim ki bu çok zor oluyordu.

"Yine de gelirsin sanmıştım," dedi Ateş sakin bir sesle.

"Ama gelmedim," dedim meydan okurcasına. "Gördün mü, değiştiğimi söylemiştim."

Ateş bir şey demedi. Bunun birçok anlamı olabilirdi. Cevap vermeye tenezzül etmemesi, söyleyecek bir şey bulamaması ya da söylemek istediğini söyleyememesi... Ateş bilinmeyen bir denklem gibiydi. Ya da şifreli bir kutu. Ne zaman ne yapacağını hiçbir zaman tam olarak kestiremezdiniz. Onu tam olarak çözmek imkânsızdı. Bunu yapmayı denediğimde olanlar zaten belliydi. Olan bana olmuştu. Yara alan taraf bendim ve Ateş hâlâ ayaktaydı.

Bir süre sonra Ateş dizginleri geri çekerek atı durdu. Attan inip beni de aşağı indirmek üzere kollarını bana doğru uzattığında birkaç saniye kararsız kaldım. Ama daha sonra beni indirmesine izin verdiğimde kollarımı çekinerek ona doladım ve beni aşağı indirmesine ses çıkarmadım.

"Hanımım iyi misiniz?" Yasin Amca koşarak yanımıza gelip

bakışlarını yere basamadığım sol ayağıma indirdi. Endişelenmiş görünüyordu. Ateş'in kollarından çıkıp bir anlığına ellerimi nereye koyacağımı bilemesem de sonunda elimi alnıma götürdüm. "Şey, iyiyim," dedim birazcık çekinerek. Aslında iyi sıfatının yanından bile geçmezdim. Bileğim inanılmaz ağrıyordu. Bunu toprağa bastığımda daha iyi anlamıştım.

"Hay aksi, ne oldu böyle?"

"Düşüncesiz bir ihtiyar ona binmesi için at vermiş," dedi Ateş sinirli bir ifadeyle. "Ve sonuç, burkulan bir bilek!"

"Beyim, ben-" Yasin Amca ellerini karnının üzerinden birleştirip özür diler gibi bana baktı. "Hanımım ben çok özür dilerim. Bilemedim." Gözlerinde mahcup bir ifade oluşmuştu.

"Sizin suçunuz değildi. Atı vermeniz için ben ısrar ettim," dedim ve tebessüm ettim. Yasin Amca bakışlarını Ateş'e doğru çevirdi. Ateş'in gözlerindeki öfke gram azalmazken Yasin Amca konuşmaya devam etti. "Affedin beyim, küçük hanım çok ısrar edince dayanamadım." Durdu ve bakışlarını bana doğru çevirdi. "Hanımım, isterseniz siz dinlenene kadar biz bir doktor çağıralım. Siz de Maya Hanım'lara haber verip durumunuzu bildirmek isterseniz, çok uzaklaşmadan geri dönerler belki."

"Anlamadım? Nereden uzaklaşmadan?"

"Maya Hanım ve arkadaşları on beş dakika önce çiftlikten ayrıldı. Ben sizin arazide atla turladığınızı söyledim ama bana Ateş Bey'le geri döneceğinizi söylediler." Şaşkın bakışlarımı Ateş'e doğru çevirdim. Yüzündeki ifadeye bakılırsa onun da böyle bir şeyden haberi yok gibiydi. Maya ve diğerlerinin böyle bir şey yaptığına inanamıyordum. Beni burada onunla yalnız mı bırakmışlardı yani? Ne düşünerek? Çiftlikten İstanbul'a geri dönüş tam iki saat on beş dakika sürüyordu. Ve Ateş'le yapacağım iki saatlik yolculuk... İyi şeylerin olmayacağını sezebiliyordum.

7. Bölüm

Gündüz parıl parıl parlamakta olan güneş artık yerini kasvetli bir havaya bırakmıştı. Şimşekler sertçe çarparak saliselik ışık bırakıyor, iç karartıcı manzara da gittikçe etrafa hâkimiyet kuruyordu. Yağmur ise henüz yağmaya başlamamıştı. Sırtım yatağın başlığına yaslı, ellerim ise kucağımın üzerinde öylesine dururken bir kulağım içerideydi. Doktor ve Ateş az önce yanımdan ayrılmışlardı. Doktor sol bileğimle ilgili Ateş'i bilgilendirmekle meşgulken tok sesini buradan işitebiliyordum.

"Bir hafta üzerine basmasın," diyordu Ateş'e. Söylediğine göre bileğimi çatlatmışım ve kırık olmadığı için de şanslı sayılırmışım. Oysa ben boynumu incittiğimi düşünüyordum, çünkü orada hissettiğim ağrı inanılmaz fazlaydı. Ama doktor boynumun ağrıma nedeninin sadece attan düşmem olduğunu, önemli bir şey olmadığını ve bir kez daha çok şanslı olduğumu söylemişti.

Ben ve şans?

Bu iki kelime öyle uzaktılar ki birbirlerine, doktor bunu söylerken gülmemek için kendimi zor tutmuştum. Bir bilse benim dünyanın en şanssız kızı olduğumu, yine öyle söyler miydi merak ediyordum.

Burak'la az önce telefonda konuşmuştum. Beni buradan almasını rica etmiştim ve o da kabul edip hemen yola çıkacağını söylemişti. Ona attan düştüğümü söylediğimde öylesine telaşlanmıştı ki bunu sesinden bile ayırt edebilmiştim. Benim için gerçekten endişeleniyordu.

Bu ayakla yürüyemezdim. Hatta bu ayakla ayağa bile kalkamazdım. Eğer yapabilsem tek başıma dönerdim ama maalesef bileğimdeki ağrı inanılmaz fazlaydı. Hareket ettirdiğimde katlanıyordu. Yasin Amca'dan bir taksi çağırmasını rica edebilirdim. Ama iki saati geçen bir yol için taksiciye yüklü miktarda para vermek zorunda kalırdım - ki benim o kadar param yoktu. Bu yüzden Burak benim tek çıkış yolumdu. Çünkü her ne olursa olsun Ateş'le geri dönmemekte kararlıydım. Bunun düşüncesi bile bedenimi dehşetle titretiyordu. Onunla yolculuk yapmak, onunla yalnız kalmak... Kesinlikle ama kesinlikle doğru değildi. İşte bu yüzden Burak'ı aramış, beni alması için ricada bulunmuştum. Ve şimdi düşünüyorum da... Burak olmasaydı arayabileceğim, yardım isteyebileceğim hiç kimsem yoktu. Burak olmasaydı Ateş'le gitmeye mecbur kalırdım. Ama neyse ki Burak vardı ve şimdi beni almaya geliyordu.

Odaya giren Ateş bakışlarımı ona doğru çevirmeme neden oldu. İçeri girmiş, kapıyı ardından kapatmıştı. Şu anki havayla adeta alay eden yarım kollu tişörtüyle komodine doğru ilerlerken ifadesiz görünmeye özen gösteriyordum. İfadesiz ve soğukkanlı. Tıpkı onun gibi.

"İç bunları." Ateş elindeki şeyleri yatağın kenarındaki ahşap komodinin üzerine bıraktı. Ne getirdiğine göz ucuyla baktığımda bir bardak su ve çay tabağında beyaz bir hap getirdiğini fark ettim. Bileğimdeki ve hafifte olsa boynumdaki ağrılar için ağrı kesici olmalıydı.

Yatakta hafifçe doğrularak suyu ve hapı elime aldım. Normalde olsa ondan gelen en ufak bir iyiliği bile kabul etmezdim

ama şu anki ağrılardan kurtulmam için bu iyiliğine boyun eğmek zorundaydım.

"Doktoru duydun, bir hafta ayağını yere basma," dedi Ateş buz gibi bir sesle. Odadaki ahşap sandalyeye oturmuş, ifadesiz gözlerle yüzüme bakıyordu.

Başımı yavaşça aşağı yukarı sallayıp bakışlarımı yataktaki örtüye indirdim. Onunla konuşmak istemiyordum. Hem nasıl konuşayım ki? Aynı yerde olmamız bile bana mantıksız geliyordu. Dün onu görmenin verdiği şaşkınlıkla afallayıp herhangi bir tepki verememiştim. Ama şimdi onun varlığının şaşkınlığından kurtulmuş, burada olduğu gerçeğini kabullenmiştim.

"Bileğindeki sargı seni rahatsız ederse çıkarabilirmişsin, doktor bunun çok önemli olmadığını söyledi." Yine bir cevap vermedim ve bakışlarımı yatak örtüsünde tutmaya devam ettim. Mavi ve beyaz renklerinden oluşan nevresim çok güzeldi. Bu ev çok güzeldi, atlar çok güzeldi, bahçe çok güzeldi. Bütün güzelliklerin içinde ben ve yaşlanmış ruhum en çirkin şeylerdik.

"Konuşmayacak mısın?" diye sordu Ateş nefesini dışarı üflerken. Hiçbir tepki vermedim yine. Ne konuşabilirdik ki? Konuşacak neyimiz vardı?

Ateş derin bir nefes aldı. "Peki, konuşma," dedi. Sesi sitem eder gibiydi. "Hem böylesi daha iyi zaten."

Sessiz kaldım. Önceden olsa verecek güzel cevaplarım olurdu ona karşı. Ama dediğim gibi, önceden olsa... Bazen soruyorum kendi kendime. Acaba fazla mı abartıyorum? Hiç gülümsemeyerek, fazla konuşmayarak, etrafta ruh gibi dolaşarak kendime haksızlık mı yapıyorum acaba diye düşünüyorum. Ama benim özel olarak yaptığım bir şey yoktu ki. Gülümsemiyorsam, içimden gelmediği için. Fazla konuşmuyorsam, seslerin beni rahatsız ettiği için. Etrafta ruh gibi dolaşıyorsam, bu da bedenimin o şekilde davrandığı içindi. Her şey kendiliğinden oluyordu. Olması gereken tek şey sanki oymuş gibi o şekilde davranıyordu.

"Böyle davranmana gerek yok," dedi Ateş sanki düşüncelerimi okumuş gibi. "Bana karşı cephe alma."

Öylece yüzüne baktım. Ona karşı cephe almak... Evet, bunu yapıyordum. Yapmaya da devam edecektim. Ne sanmıştı ki? Aylar sonra karşıma çıktığında boynuna atlayıp sarılacağımı falan mı? "Niye tekrar hayatıma girdin?" diye sordum. Bu soruyu başka bir zaman soramayacağımın farkındaydım, şimdi sormuş olmam bile beklenmedikti.

"Hayatına girmedim," dedi Ateş. Cevabı kısa ve netti.

"Peki ben şu anda kiminle konuşuyorum?" Beni salak yerine koyuyordu. Cidden böyle yapıyordu. Ve bu beni sinir ediyordu.

"Benimle." Ateş durdu ve ekledi: "Sana ne kadar uzak olduğumu görmüyor musun?" Sesi sakindi. Benim aksime gayet rahat ve normal görünüyordu. Öfkeyle yüzüne baktım. Yataktaki örtüyü sıkıca kavramış, yumruklarımı da var gücüyle sıkmıştım. Sinirden ayak bileğimdeki ağrıyı bile unutmuştum.

"Uzak mı?" diye bağırdım birden. "Tam karşımdasın!"

Ateş öne doğru eğildi. Dirseklerini bacaklarının üzerine koydu ve ellerini iç içe geçirdi. Mavi-yeşil gözleri doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. "Bedenen öyle ama ruhen... İşte tam o noktada senden kilometrelerce uzaktayım. Beni göremeyeceğin bir mesafedeyim." Ateş ruhsuzca gülümsedi. "Aslına bakarsan ben bile kendimi göremeyecek mesafedeyim." Sustum. Söyleyecek birçok şey vardı ama şimdilik sustum. Ateş'in gözlerindeki ifadesizliğe rağmen sesindeki tını öyle değildi. Sesinde birçok duyguyu barındırıyordu. Pişmanlık, hüzün, kaybetmişlik. "İkimiz de değişmeyelim, sen aynı kal," dedi Ateş.

Kurumuş dudaklarımı ıslatmadan konuştum. "Sence 6 ay boyunca bir odaya tıkılı kaldıktan sonra aynı kalabilir miyim?" Tam gözlerinin içine bakıyordum. "Sen dışarıda özgürce dolaşıp gezerken, gününü gün edip eğlenirken ben tek başıma bir odada yaşama mücadelesi veriyordum. Bana sürekli ilaç içir-

diler. Uyuttular. Aptal sağlığım bir düzene girsin diye uymam gereken şeyler olduğunu söylediler. Ailemi bile sadece on beş günde bir görmeme izin verirlerken nasıl aynı kalabilirim ki?"

Hani bazen ağlamak istersin. Ortada hiçbir neden yokken gözyaşlarını akıtıp rahatlayacağına inanırsın ya. İşte ben şu anda ağlamak istiyordum. Yorganın içine girip tüm gözyaşlarımı tüketene dek ağlamak, ağlamak, ağlamak istiyordum. Bu adam ruhuma işkence ediyordu. Konuştukça sakinliğini koruması ise bu işkenceyi ikiye katlıyordu.

"Özgürce dolaşmak..." diye mırıldandı Ateş buz gibi bir sesle. "Öyle olduğumu mu sanıyorsun? Ben de en az senin kadar tutsaktım." Elini kalbine bastırdı. "Burada," Daha sonra şakağına bastırdı. "Ve burada. Zihnim ve kalbim öylesine doluydu ki Melisa çoğu zaman aklımı kaçıracakmışım gibi hissettim."

"Yine de dışarıdaydın ama. Özgürdün. Ben yalnız başımayken senin etrafında bir sürü insan vardı. Hâlâ da var. Sen bana acizliği yaşattın Ateş. Hem de iliklerime kadar. Şimdi sakın masummuş gibi davranma!" Birden patlamış, tüm zehrimi ona kusmuştum. Aylardır içimde biriktirdiğim bir takım şeyler vardı ve ben şimdi onların patlamasını yaşıyordum.

"Özgürlük dört duvar arasına tıkılı kalmakla kısıtlanmaz," dedi Ateş. "Öyle bir an gelir ki bazen dünyanın en güzel, en kalabalık yerinde bile olsan kendini tutsak gibi hissedersin. Ben o anı yaşayanlardandım. Ve inan bana o an senin acizliğinden daha beter hissettiriyor. Sen de bana bunu yaşattın Melisa. Sayılarımız eşit."

Başımı iki yana salladım. Sayılarımız eşit falan değildi. Rehabilitasyon merkezindeyken gündüzleri benim açımdan daha kolay geçmişti. Çünkü gündüzleri birilerini görebiliyor, arada onlarla konuşabiliyordum. Hiç olmadı doktorlarla muhabbet ediyordum. Ama geceleri... Güneş kaybolup karanlık çıkınca tek kişilik yatağımın üzerine kıvrılıp öylece bekliyordum. Ne

bir ses, ne başka bir şey. Kimse yoktu. Sadece ben, sadece iç sesim. Bu öylesine aciz ve zavallı hissettiriyordu ki... Geçirdiğim her gece düşüncelerim tarafından boğulacakmışım gibi hissetmeme neden olmuştu. *Acaba ben burada yalnız başımayken Ateş ne yapıyor?* diye düşündüğüm o kadar çok zaman oldu ki... Evet onu düşündüm. Lanet olsun ki onu düşünmediğim tek bir zaman bile olmadı! *Acaba ben burada acı içinde kıvranırken o ne yapıyor? Eğleniyor mu? Gülümsüyor mu? Yanında birileri var mı?* Her düşünce beni biraz daha mahvetmiş, her düşünce beni bir girdaba sürüklüyormuş gibi hissettirmişti.

Ve şimdi Ateş öyle olmadığını söyledi. Benim gibi kendisinin de özgür olmadığını, özgürlüğün içinde tutsak olduğunu dile getirdi. Ona inanmalı mıydım yoksa inanmamalı mıydım? Kararsız kalmıştım.

Odanın kapısı açıldı. Gelen kişiyi görmek için bakışlarımı kapıya doğru çevirdiğimde, altmışlı yaşlarında kır saçlı bir kadının içten gülümsemesiyle karşı karşıya geldim.

"Ateş?" dedi kadın kollarını gülümseyerek aralarken. "Yasin Bey'den burada olduğunu öğrenince nasıl mutlu oldum bilemezsin evladım." Ateş oturduğu yerden kalktı ve kadına sarıldı. Kadın şefkatle Ateş'in sırtını sıvazlarken bu kadının kim olduğuyla ilgili tahminlerde bulunmaktan kendimi alamadım.

"Nasılsın Sultan'ım?"

Kadın geri çekildi ve içtenlikle gülümsedi. Kolları hâlâ Ateş'in bedenine dolanmış bir vaziyetteydi. "Ahh oğlum, seni gördüm daha iyi oldum. Nerelerdesin bakayım sen? Kaç aydır arayıp sorduğun yok."

"İş, güç." Ateş omuzlarını silkti. "Uğraşıp duruyorum işte."

Kadın Ateş'e 'ben yemem' bakışı attı. "Yüzünün haline bakılırsa yine rahat durmamışsın anlaşılan."

Ateş gülümsedi. Kadın ise sanki beni daha yeni fark ediyormuş gibi bakışlarını bana doğru çevirdi. Daha doğrusu ilk başta

yüzümde olan bakışlarını daha sonra sol ayak bileğime çevirdi. Çekinerek yatakta doğrulup toparlandım.

"Lütfen rahatsız olma kızım," dedi kadın samimi bir sesle. "Başına gelen talihsiz kazayı duydum. Benim adım Sultan. Bu çiftliğin sahibiyim." Kadın bana doğru yaklaştı ve yatağın kenarına oturdu.

Gülümsemeye çalıştım. "Ben de Melisa, tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de güzelim, ayağın nasıl? Ağrın sızın var mı?"

"Şey, ilk başta vardı ama şimdi hiç yok. Sağ olsun Yasin Amca ve diğerleri çok ilgilendi." Ateş'in dikkatli bakışlarını üzerimde hissetsem de dönüp bakmadım.

"Verilmiş sadakan varmış kızım." Kadın gülümsedi. "Allah seni korumuş." Ona ufak bir tebessümle karşılık verdim. İyi birine benziyordu. Gerçi bu çiftlikteki herkes iyi birine benziyordu. Sanki çiftliğin güzelliği insanlara yansımış gibiydi. Ya da insanların güzelliği çiftliği bu kadar güzel kılmıştı.

"Ateş, beni bu tatlı kızla tanıştıracak mısın?" diye sordu Sultan Hanım. Göz ucuyla ona baktım. Hani gün boyu denize girersin de akşam yatağına yattığında gözlerini kapatıp hâlâ kendini denizdeymiş gibi hissedersin ya. Sanki dalgaların hâlâ üzerine geldiğini. Ve her dalga geldiğinde içinde bir şeylerin kabardığını, heyecanlandığını. İşte şu anda aynen böyle hissediyordum. Tuhaf bir şekilde heyecanlanmıştım.

"Kendisi tanışır," dedi Ateş buz gibi bir sesle. Daha sonra bana baktı. Dalgalar başımın üzerinden geçerek beni boğdu! "Ben duş almaya gidiyorum. Çıktığımda hazır ol, hemen yola çıkacağız." Sinirden dişlerimi birbirine bastırdım. Onunla döneceğimden ne kadar da emindi! Aklı sıra ona muhtaç olduğumu falan düşünüyor olmalıydı.

"İstanbul'a seninle döneceğimi de nereden çıkarttın?" diye sordum sakin olmaya özen göstererek. Sultan Hanım burada olmasıydı ben bilirdim ona nasıl cevap vereceğimi.

Ateş kaşlarını havaya kaldırdı. "Buraya yerleşme kararı mı verdin yoksa?" Ses tonu alay ve küçümseme doluydu.

"Bu seni ilgilendirir mi?"

"İlgilendirmez mi?"

"İlgilendirmez!"

Sultan Hanım bir bana bir Ateş'e bakıyordu. Yaşlı kadının kafası karışmıştı besbelli. Ama Ateş resmen beni tahrik ediyordu, ne yapayım? Sinirlendirmek için özel bir çaba sarf ediyormuş gibiydi.

"Merak ediyorum da nasıl geri dönmeyi planlıyorsun?" Ateş göz ucuyla ayağımı işaret etti. "Üstelik bu ayakla?"

"Ben başımın çaresine bakabilirim."

Ateş, "Merak etme yolda seni yemem," dedi. Yüzünde ufak bir tebessüm oluşmuştu. Yüzümün hali artık nasılsa onu eğlendirmişti anlaşılan. Ben de gülümsedim. Ama bu gülümseme göndermeli bir gülümsemeden başka bir şey değildi. "Seninle dönmektense sakat ayağımla yayan gitmeyi tercih ederim."

"Durum o kadar kötü yani?"

"Evet."

"Benimle gelmeyeceksin?"

"Evet."

Ateş bakışlarını Sultan Hanım'a çevirdi. "Ne kadar sinir bozucu bir kız değil mi?" Hayretle ona baktım. Ben mi sinir bozucuydum? Aynaya bakmalıydı.

"Hadi hadi, çifte kumrular gibi didişmeyi bırakın. Bu yaşlı kadının tansiyonu var çocuklar," dedi Sultan Hanım. Söylediği cümledeki 'çifte kumrular' afallamama neden olmuştu. Biz mi çifte kumruyuz?

"Neyse," dedi Ateş. O da bu benzetmeden rahatsız olmuşa benziyordu. "Ben şimdi duş almaya gidiyorum." Bakışlarını bana dikti. "Sen de çıkana kadar bir kez daha düşün. Yoksa burada kalmanı umursamam basar giderim."

Ateş odadan çıktı. Bir süre arkasından öylece bakakalsam da daha sonra kendimi toparlayabildim ve bakışlarımı Sultan Hanım'a doğru çevirdim. Kadının yüzündeki ifadeye bakılırsa Ateş'le aramızda ne olup bittiğiyle ilgili kafası karışmış gibi bir hali vardı. Ve bana 'bir açıklama yapacak mısın?' der gibi bakıyordu. Özür dilerim teyzeciğim ama ben birilerine açıklama yapmayı bıraktım. Üstelik bunun nedeni de az önce odadan dışarıya çıkan şahsiyetti. Keşke ona Burak'ın beni alacağını, kendisine muhtaç olmadığımı söyleseydim. Belki o zaman gökyüzüne değecek olan egosunu aşağılara indirebilirdim. Ukala, kendini beğenmiş!

Ama ben, onun bana bir zamanlar yaptığını yapmayacaktım. Burak'la sevgiliyim, evet. Şu anda beni almak için yola çıkmıştı, evet. Bana gerçekten değer veriyordu, yine evet. Tüm bunlar ve daha fazlasını Ateş'in gözüne sokabilirdim. Hatta bunu yaparken zevk bile alırdım. Ama yapmayacaktım. Çünkü ben Ateş değildim ve eğer şimdi öyle yaparsam ondan hiçbir farkım kalmazdı.

Sultan Hanım'la yaklaşık yarım saat kadar muhabbet ettik. Tatlı dili ve gülümseyen yüzü sayesinde onun yanında rahat hissetmiştim. Konuştuğumuz şeyler gündelik konulardan ibaretti ama nedense bu bile benim hoşuma gitmişti. Gerçekten iyi bir kadındı. Bana babaannemi hatırlatmıştı.

Yine Sultan Hanım'la derslerim hakkında derin bir konuşmaya dalmış, okuduğum bölümü ona anlatırken odanın kapısı açıldı. Ardından hızlı ve telaşlı adımlarla bana doğru ilerleyen Burak görüş alanıma girdiğinde bu kadar çabuk gelmesinin şaşkınlığını yaşayamadan o çoktan kollarını bana dolamıştı bile.

"Sevgilim, nasılsın?" diye sordu Burak. Sesi nefes nefese ve endişeli çıkmıştı.

"İ-iyiyim," deyip iki yanımda öylece duran kollarımı ona doladım. Takım elbisesinin sert kumaşını anında hissetmiştim. Pahalı parfüm kokusunu da.

"Attan düştüğünü söylediğinde öyle korktum ki canım, şimdi nasıl hissediyorsun kendini?" Burak geri çekildi. Kahverengi gözleri merakla gözlerimin içine bakıyordu.

"İyiyim, iyi hissediyorum."

Burak derin bir nefes aldı ve kollarını tekrar bana doladı. Öyle sıkı sarılmıştı ki... Bir süre sonra geri çekildiğinde bakışlarımı şaşkın bir ifadeyle bize bakmakta olan Sultan Hanım'a doğru çevirdim. Bir açıklamaya ihtiyacı var gibi görünüyordu. Öyle de yaptım. "Burak bu Sultan Hanım, çiftliğin sahibi. Sağ olsun benimle çok ilgilendi."

Burak minnetle Sultan Hanım'a baktı. "Memnun oldum hanımefendi, ben de Burak. Melisa'nın sevgilisiyim."

Sultan Hanım'ın ince kaşları havaya kalktı. "Öyle mi?" Şaşkınlığı bariz şekilde tüm yüzüne yayılmıştı. Burak'la sevgili olduğum için şaşırmış mıydı yani? "Şey, memnun oldum çocuğum," dedi Sultan Hanım. "Eğer işiniz yoksa sizi akşam yemeğinde ağırlamak isterim? Hem Melisa kızımı çok sevdim, biraz daha vakit geçiririz."

Burak gülümsedi ve elini omzuma attı. "Sevilmeyecek gibi değil ki..."

Zoraki bir şekilde gülümsedim. Şu anda buradan gitmek istiyordum. Gitmek ve mümkün olduğunca uzaklaşmak. Ateş'le Burak'ın hiçbir şekilde karşılaşmasını istemiyordum ama eğer biraz daha burada oyalanırsak ne yazık ki karşılaşmaları olası bir ihtimaldi. Çok olası hatta. Huzursuzdum. Ateş her an gelebilirdi. Duş almaya gittiğini söylemesinin üzerinden tam otuz üç dakika geçmişti. Bu kadar uzun süre duş aldığını sanmıyordum. İçimde garip bir his vardı ve ben bu hissi adlandırabileceğim bir kelime, bir cümle bulamıyordum.

"O halde kalıyorsunuz?" diye sordu Sultan Hanım. Beklentili bakışlarını bir benim bir Burak'ın üzerinde gezdiriyordu. Onu kırmak istemezdim ama maalesef kalamazdım. Hele hele

Burak'la birlikte, asla. Başımı özür dileyerek iki yana salladım. "Çok sağ olun ama biz gitsek iyi olacak. Hem zaten-"

"Şu alet çantası nerede?" Ateş pat diye odaya girdi. Saçları az önce duş aldığından dolayı ıslaktı, hatta üzerindeki tişörtün sırt kısmı bile saçlarındaki damlalar yüzünden ıslanmıştı. Soğuk bakışları direkt Sultan Hanım'dan tarafa bakıyordu, elinde ise bir çekiç vardı. Kalbimin birden sıkıştığını hissettim. Ama bunun için bir nedenim yoktu, hem zaten nedene de ihtiyacım yoktu ki. Çünkü neden başlı başına tam karşımda duruyordu.

Burak'ın yüz ifadesi değişti birden. Gözleri hafifçe irileşip dudakları da aralandı. Bunun nedeni elbette Ateş'i tanımasıydı. Burak, Ateş'i çok iyi tanıyordu. Aslında çok değil, benim anlattığım kadarıyla tanıyordu. Bir keresinde bilinçsizce fotoğrafını gösterdiğimde onun yüz hatlarını hafızasına kazımıştı anlaşılan. Şimdi verdiği tepki bunu gösteriyordu çünkü.

"Kulübede olması gerek," dedi Sultan Hanım kafası karışmış bir şekilde. "Hayırdır oğlum, ne yapacaksın alet çantasını?"

Ateş elindeki çekici yanağına sürttü. "Bahçedeki salıncağın oturak kısmı düşmüş. Onu tamir edeceğim."

"Ne gerek var evladım? Bırak sen. Yasin Bey halleder."

"Bir şey kalmadı zaten. Birkaç çiviyi daha çaktıktan sonra işlem tamam." Ateş bileğiyle alnının üzerindeki su damlacıklarını sildi. Yorulmuşa benziyordu. "Hem tamir edilecek başka yerlerde varsa söyle gitmeden onları da halledeyim?" Afalladım. Ne yani? Banyo yaptıktan sonra, hem de üzerindeki yarım kollu tişörtle dışarıya çıkıp gerçekten iş mi yapmıştı? Seslere bakılırsa yağmur da yağmaya başlamıştı ve saçlarının ıslak olmasının nedeni yağmurdu.

Ateş bakışlarını bana doğru çevirdi. "Hazır mısın sen de? Birazdan çıkacağız." Ben onun yüzüne öylece bakakalmışken Ateş odada başka birinin daha olduğunu fark ederek Burak'a baktı. İfadesiz gözleri Burak'ta oyalanıp onu baştan aşağı süzerken kalbimin sıkışarak yerine sığamadığını hissettim.

Bir süre kimseden ses çıkmadı. Sultan Hanım da bu tuhaf atmosferi sezmiş gibi, "Galiba siz ikiniz tanışmıyorsunuz çocuklar?" diyerek varsayımda bulundu. "Melisa attan düştüğünde onu Ateş oğlum bulup çiftliğe getirmiş. Allah göstermesin, Ateş olmasaydı Melisa'nın durumu daha da kötü olabilirdi." Sarf ettiği bu bilgi kalp atışlarımı iyice hızlandırdı. Kalbim adeta beyaz bayrağı çekmek ister gibiydi. Kesinlikle burada olmamız gerekiyordu.

Burak, "Yardımınız için teşekkür ederim," dedi ifadesizce.

Ateş hiçbir şey demedi. Belki de cevap vermeye tenezzül etmedi, bilemiyorum. Yüzüne yine ifadesizlik maskesi takmıştı ve öylece Burak'ın gözlerine bakıyordu. Düşünceleri, hisleri, duyguları o maskenin ardında gizliydi.

Burak, "Melisa benim için çok önemli," dedi konuşmaya devam ederek. "Ona bir şey oldu diye öyle çok endişelendim ki... Hiç düşünmeden işimi gücümü bırakıp İstanbul'dan buraya geldim." Burak, Sultan Hanım'a baktı. "Ona iyi baktığınız için tekrar teşekkür ederim." Ateş'in yüzünde ufak da olsa bir değişim, bir farklılık görmek istedim. Ama o sadece ifadesiz bir şekilde öylece duruyordu. Sevgilim olduğu için kıskanmamış mıydı yani? Tamam, böyle bir şeyi zaten istemiyordum ama yine de ufak bir tepki vermesini isterdim.

"Ben o halde gidip Yasin Bey'e haber vereyim, şöyle güzel bir akşam yemeği hazırlatsın?" Sultan Hanım'ın sesiyle tüm bakışlar ona doğru döndü demek isterdim. Ama ne yazık ki öyle bir şey olmamıştı. Ben öylece Ateş'e bakarken, Ateş de Burak'a bakıyordu. Burak ise bana. Tuhaf bir bakışma söz konusuydu şu anda.

"Ne yapmak istiyorsun canım? Kalalım mı?" Burak elini yanağıma koyup okşadı. Bu yaptığıyla dikkatimi Ateş'ten çekip Burak'a verdim. Gözleri vereceğim cevabı bekliyordu. Başımı iki yana salladım. Bir an önce buradan gitmek en çok istediğim şeydi.

Sultan Hanım, "Hayır cevabını katiyen kabul etmiyorum çocuklar," dedi ciddi bir sesle. "Hem yağmurda iyice şiddetini arttırdı, Allah göstermesin yolda başınıza bir iş filan gelebilir. Hep beraber akşam yemeği yiyelim sonra duruma göre yola çıkarsınız."

Sultan Hanım bu cümleleri söylerken bedenim şiddetli bir ısıyla kavrulmaya başlamıştı. Dünden beri bu çiftlikten gitmenin hayalini kurarken, şimdi birkaç saat daha kalacak olmamız kaderin bana bir şeyi sakın çok isteme demesiydi. Ne zaman akıllanıp da bir şeyleri tüm kalbimle istemekten vazgeçecektim hiç bilmiyorum.

***

Yağmur, şu anda olduğum odanın büyük camlarına çarparak ürkütücü sesler çıkartıyordu. Akşam yemeği ne zaman hazırlanır, ne zaman yemek yeyip buradan gideriz bilmiyordum ama yağmur bu şiddetle devam ederse yola çıkar çıkmaz geri dönme ihtimalimizden korkuyordum. Sahiden hava bozulmak için tamda bugünü mü beklemişti? Yarın veya dün bozulamaz mıydı sanki?

Ayağımdaki ağrı gittikçe artıyordu. Neyse ki doktor bunun için güçlü bir ilaç vermişti ve eğer çok ihtiyaç duyarsam içebileceğimi söylemişti. İhtiyaç duyuyordum ve şimdi onu içmek için Burak'ın mutfaktan su getirmesini bekliyordum. İlk başta olur da Ateş'le karşılaşır diye endişe etmiştim ama daha sonra bu kadar korkmamın yersiz olduğu kanısına varmıştım. Çünkü Ateş'le artık bir bağım yoktu. İkimiz de ayrı yollardaydık ve şu saatten sonra kimse kimseye karışma hakkına sahip değildi.

Tamam, Ateş belki artık geri gelmişti. Hayatıma girmişti. Ama bu bir şeyi değiştirmezdi ki. Çünkü Ateş'ti o. Çoğu zaman iliklerime kadar acıyı hissettiren bir adamdı. Ailesinin intikamı

için beni, duygularımı hiçe sayan bencil bir adamdı. Ama öte yandan... O benim bir zamanlar deli gibi âşık olduğum adamdı. Ben onu çok sevmiştim. Sevgimle övünecek kadar, sevgimle gurur duyup bunu tüm dünyaya haykırabilecek kadar çok sevmiştim. Ama o ne yaptı? Tüm hislerimi değersiz bir kağıt parçasıymış gibi buruşturup top haline getirdi ve sonra üzerinde tepinip o kâğıt parçasına daha çok zarar verdi. *Daha ve daha.*

Kapı açılıp Burak içeri girince dikkatimi ona verdim. İçerisi sıcak olduğu için ceketini çıkartıp koltuğun üzerine bırakmıştı. Karşımda sadece beyaz bir gömlek ve pantolonla duruyordu. Getirdiği su için ona teşekkür ettikten sonra ağrı kesiciyi içmeye koyuldum. Burak, Ateş'le karşılaştığı andan beri sessizliğini koruyordu. Bu iyi bir şey mi kötü bir şey mi bilmiyordum.

"Çok güzel bir ev," dedi Burak ve yatağın kenarına oturup bana bakmaya başladı.

"Evet, ben de çok beğendim," dedim gülümseyerek. "İnsanın içini huzurla dolduruyor."

"Çok sevdiysen bir ara bu tarz bir yere kaçamak yapabiliriz?" Burak ilgiyle vereceğim cevabı beklemeye başladı. Onunla baş başa tatile çıkmamı mı teklif ediyordu yani?

"Bilmem, yaz gelince konuşuruz," dedim omuzlarımı silkerek.

"Yazın gelmesini beklemek zorunda değiliz," dedi Burak. "Önümüzdeki hafta sonu gidebiliriz? Ben bir şeyler ayarlarım."

Ani teklifi karşısında bir an için duraksadım. Bu kadar yakın bir zamanda olacağını tahmin etmemiştim doğrusu. Hem böyle bir kaçamağı isteyip istemediğimden de pek emin değildim. "Şey," dedim onu kırmamaya çalışarak, "babamlara sorduktan sonra sana haber veririm olur mu?"

Burak, "Nasıl istersen," dedi. Aslında o da babamlardan gelecek cevabı çok iyi biliyordu. İzin vereceklerdi. Öyleyse ben niye şimdi onlara sormam gerektiğini söylemiştim ki? Burak'ı

mı kandırmaya çalışıyordum yoksa kendimi mi? Sanırım gerçek cevabı vermeye çekindiğim için bu tarz aptal gerekçeler sunuyordum. Acınası haldeydim.

Burak, "Onunla hiç konuştunuz mu?" diyerek can alıcı soruyu sordu birden. Yüzü ciddi bir ifadeye bürünmüştü.

Düşüncelerim yağmur damlaları gibi birbirine girmiş rastgele savrulurken, "Evet," dedim. "Ama sandığın gibi bir konuşma olmadı. Hâlâ ondan nefret ediyorum."

Burak dikkatlice beni süzdü. "Melisa beni yanlış anlama, ben sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"İyiyim ben."

Burak kucağımın üzerinde duran elimi dudaklarına götürüp öptü. "İyi ol," dedi kararlı bir sesle. "İyi olalım. O adamın yeniden aklını karıştırmasına izin verme. Bugün onunla tanıştığımda senin bahsettiğinden daha kaba bir adam olduğunu fark ettim. Gerçekten bir zamanlar onu seviyor muydun?"

Sessiz kaldım. Sessizlik şu anda en iyi seçenekti benim için. İtiraf etsem, evet desem, yeniden bir şeylerin başlayacağından korkuyordum. Bu nasıl olur bilmiyorum ama sezgilerim sessiz kalmam taraftarıydı. Burak derin bir nefes aldı. "Seviyordun..." dedi. "Ama sorun değil, geçmiş adı üstünde geçmiştir. Biz bundan sonra önümüze bakalım."

Başımı öne eğdim. Burak bana güveniyordu. Bunu sesinden anlamıştım. Bana benden daha çok güveniyordu. Ben bile şu an ne yapacağımdan henüz emin değilken o, tüm kalbiyle bana güvenmekten hiç çekinmiyordu. Gerçek sevgi böyle bir şey miydi yani? O halde *söz veriyorum* dedim içimden. Kendim için olmasa bile Burak'ın güvenini hiçbir şekilde kırmayacaktım. Hiçbir şekilde.

Akşam yemeği nihayet hazır olunca Burak'la beraber odadan çıkıp geniş salona doğru yürümeye başladık. Sol ayağımı doğru dürüst yere basamadığım için Burak belimden tutarak yürüme-

me yardımcı oluyordu. Masanın yanına geldiğimizde Sultan Hanım içten bir karşılamayla, "Gelin çocuklar, şöyle geçin," diyerek eliyle bizi sandalyelere yöneltti. Burak'ın yardımıyla bir sandalyeye oturduktan sonra o da hemen yanı başıma oturdu.

"Daha iyi oldun mu kızım?" diye sordu Sultan Hanım hemen.

"Evet, sağ olun çok daha iyi hissediyorum."

"Çok şükür," dedi Sultan Hanım. "Ama yine de eğer isterseniz geceyi burada geçirebilirsiniz. Sizi seve seve misafir ederim."

Bu teklifi karşısında içten içe irkilsem de bozuntuya vermemeye çalıştım. "Çok teşekkür ederiz ama zaten yeterince yardım ettiniz. Biz artık gitsek iyi olur." Burak'a baktığımda o da başını salladı. Neyse ki Sultan Hanım daha fazla ısrar etmedi.

Masa oldukça dolu ve yemekler de bir o kadar iştah açıcı görünüyordu. Sultan Hanım dört kâseye çorba koydu önce. Biz üç kişiydik ve dördüncü çorbanın sahibi şu an burada değildi. Kim bilir, belki de çoktan İstanbul'un yolunu tutmuştu?

Ama Ateş salona girip de tüm heybetiyle masanın etrafından dolaştığında hiçbir yere gitmediğini anlamam uzun sürmedi. Tam karşımdaki sandalyeye oturmuştu. Üzerinde siyah boğazlı bir kazak vardı ve bakışları buz kütlesinden farksızdı. Sultan Hanım büyük bir şefkatle Ateş'e baktı. Onu sevdiği o kadar açıktı ki konuşmasa bile gözleri bunu anlatabilirdi. "Sevdiğin çorbadan yaptım," dedi Sultan Hanım gülümseyerek, Ateş'e. "Afiyetle ye bakalım." Ateş, önünde duran çorbaya kısaca göz gezdirdi. Bir şey deme zahmetine girmemişti. Ama zaten Sultan Hanım da ondan bir teşekkür bekliyor gibi durmuyordu.

Sultan Hanım çorbaları servis ettikten sonra bakışlarını bize doğru çevirdi. Gözleri o kadar meraklı bakıyordu ki kim bilir yaşlı zihninde neler dönüyordu. "Sen ne işiyle uğraşıyordun çocuğum?" diye sordu Burak'a. Bir şekilde muhabbet açmaya

çalışıyordu. Haklıydı da aslında, yani masada hiç konuşmadan durmak biraz garip olurdu. Ama zaten şu anki resim yeterince garip değil miydi?

"Ben mühendisim," dedi Burak saygısından ödün vermeyerek. "Ama mesleğimde henüz ilk yıllarım. Bu yüzden pek takdir edilecek bir iş kariyerim yok."

"Olur mu evladım?" diye karşı çıktı Sultan Hanım. "Okuyup mesleğini eline alman ve bunu yapmaya başlamış olman bile takdire şayan. Üstelik gözündeki ışık senin çok iyi yerlere geleceğinin de habercisi."

Burak kısaca, "Teşekkür ederim," dedi.

Sultan Hanım Ateş'e bakarak iç çekti. "Keşke herkes senin gibi olsa..." İması gayet açıktı. Ateş de bu imayı anlamış olacak ki umursamazca, "Ben halimden gayet memnunum," dedi. Sesi kadar görünüşü de umursamazdı.

"Memnunum da ne demek?" diye sordu Sultan Hanım inanamayarak. "Boşu boşuna mı Mimarlık okudun sen onca yıl?"

Burak dikkatlice Ateş'i izliyordu. O da şu anki durumdan hayli rahatsızdı ama yine de bunu dışarı yansıtmamakta çok iyiydi.

"Evet," dedi Ateş hiç tereddüt etmeden.

Sultan Hanım derin bir nefes aldı. "Ahh çocuğum, seni tanımasam bu söylediğine hakikaten inanacağım. Sen hiçbir zaman boş yere bir şey yapmadın ki."

Sultan Hanım yanılıyordu. Ateş boş şeyler yapmıştı. Hâlâ da yapmaya devam ediyordu. En basitinden boksörlük ne zamandır yararlı bir iş olarak tanımlanıyordu ki? Üstelik Ateş bu işi tamamen yasadışı olarak sürdürüyordu. Birilerini ölesiye dövmekten ve aynı şekilde dövülmekten zevk almak saçmalıktı.

"Arada yaptığım şeyler oluyor," dedi Ateş ifadesizce.

Sultan Hanım sitemle başını iki yana salladı ve daha fazla bu konu üzerinde durmadı. Göz ucuyla Ateş'e baktığımda onunda

bana baktığını fark ettim. Mavi-yeşil gözleri öylesine keskin bakıyordu ki sanki bedenimi ortadan ikiye bölecekti.

"Havalar ısınınca sizi tekrar burada görmek istiyorum çocuklar." Sultan Hanım sevecen bir ifadeyle bize baktı. "Lütfen hiç çekinmeden çıkıp gelin olur mu?" Bu kadın niye bize bu denli takmıştı ki? Burak, "Seve seve geliriz," dedi. Bunu kalbinden gelerek mi söyledi yoksa kibarlık olsun diye mi bilmesem de ona başımı sallayarak destek çıktım bende.

Sultan Hanım keyifle gülümsedi. "Hem Kuzey'ler de gelir, hep birlikte güzelce vakit geçiririz. Çiftliğin kalabalık olmasını nasıl seviyorum bilemezsiniz." Burak'a baktı. "Ama sen sanırım bizimkilerin hiç biriyle tanışmıyorsun değil mi?"

"Aslında Kuzey ve diğeriyle birkaç kez görüşmüştüm."

Burak'ın sarf ettiği bu cümle Ateş'in kaşlarını çatmasına sebep oldu. Sanırım bu hoşuna gitmemişti. Sonuçta Kuzey ve diğerleri onun en yakın arkadaşıydı. Burak'la bağlantı kurmaları onu rahatsız etmişti.

Sultan Hanım kafası karışmış bir halde Ateş'e baktı. Burak'ın Kuzey'lerle tanışıp Ateş ile tanışmamış olmasına bir anlam verememişe benziyordu. Ama yine de bunun çok üstesinde durmadı. Gerçi dursa da kimse ona olup biteni anlatacak değildi. Yemek, sessiz dakikalar eşliğinde devam ederken bir öksürük sesi araya girdi. Herkes başını kapıya doğru çevirince Yasin Amca'nın sırılsıklam görüntüsüyle karşı karşıya geldik.

"Sultan Hanım kusura bakmayın bölüyorum," dedi Yasin Amca nefes nefese.

"Ne oldu Yasin Bey?" diye sordu Sultan Hanım endişeyle.

Yasin Amca soluklanmadan konuştu. "Beyefendinin aracı çamura saplanmak üzere efendim. Acilen aracını garaja koyması gerekiyor." Bahsettiği beyefendinin Burak olduğunu anlamamız çok uzun sürmemişti. Çünkü çiftliğe en son gelen oydu. "Yağmur zemini bayağı çamurlaştırmış. Eğer araç biraz daha çamura batarsa daha sonra çıkarmakta güçlük çekebiliriz."

Sultan Hanım, "Hay aksi," dedi sıkıntıyla.

Burak, "Sorun değil," deyip başını iki yana salladıktan sonra oturduğu yerden kalktı ve Yasin Amca'yla beraber hızla aracının yanına gitti. "Sanırım ben de gitsem iyi olacak çocuklar," dedi Sultan Hanım merakla ve bir cevap vermemizi beklemeden o da telaşla dışarı çıktı. Şimdi masada Ateş ile yalnız kalmıştık. Ben durumun şaşkınlığıyla öylece kalakalmışken Ateş'in bıyık altından güldüğünü gördüm. Normal bir gülme değildi bu ama. Sinir bozucu bir gülüşün ta kendisiydi.

"Komik olan ne?" diye sordum anlamayarak. Ortada gülümsenecek bir şey yoktu çünkü.

Ateş, "Benimle beraber İstanbul'a dönmek zorunda kalacağınız," dedi. Sesi oldukça keyifli çıkmıştı. Hayretle ona baktım. Er ya da geç ona muhtaç olma ihtimalimiz bile onu eğlendiriyordu anlaşılan. Bu havada hiçbir taksinin buraya kadar gelmeyeceği de düşünülürse ona muhtaç kalmamızı düşünmekte haksız sayılmazdı.

"Son seçenek olmak hoşuna mı gidiyor yani?" diye sordum biraz da olsa egosunu sarsma umuduyla.

Ateş'in gülümsemesi biraz daha keyifli bir hâl aldı. "Eninde sonunda bana muhtaç olman hoşuma gidiyor, ufaklık."

"Sana muhtaç filan değilim," dedim soğukça ve ayağa kalktım. Benimde dışarı çıkıp olup bitene bakmam gerekiyordu.

Ateş, "En başından beri muhtaçsın," dedi aksini iddia ederek. "Sadece bunun farkında değilsin."

Kaşlarımı çattım. Dünden beri ondan kaçmaya çalıştığımı göremiyor muydu? "En başından beri senden uzak durmaya çalışıyorum ben."

"Bedenin uzak durmaya çalışıyor olabilir," dedi Ateş. "Ama ruhunu, ruhumun hemen yanı başında hissediyorum ufaklık."

Şaşkınlık... Belki önceden olsa bu söylediğine ciddi ciddi kafa yorabilirdim. En nihayetinde sarf ettiği şey basit bir cüm-

leden ibaret değildi. Ama şimdi alayla konuşmayı tercih ettim. "Hissiz bir adamın hislerine dayanarak bir şeyler söylemesi çok komik gerçekten."

Ateş kısa bir an duraksasa da kendinden emin bir şekilde, "Hislerimde her daim haklı çıktığımı iyi bilirsin," dedi.

"Niyeyse en başından beri sana göre haklı olan şeyler bana hep haksız geliyor."

"Çünkü sen bana zıt davranmayı hiç bırakmıyorsun."

Bir süre bir şey söylemedim. Öylece yüzüne, gözlerine baktım. Karşımda yüzü-gözü yara içinde olan adam bana hem çok tanıdık hem de yabancı biri gibi geliyordu. Ama sarf ettiği sözler bir ok misali kalbime temas etmekten geri durmuyordu. "Yanılıyorsun. Ben sana elimden geldiğince uymaya çalışmıştım," dedim eski anıları kendime rehber ederek. "Ama sen kendin dışında herkesi o kadar değersiz görüyordun ki, beni de bir türlü görmedin Ateş."

Bir cevap vermesini beklemeden arkamı dönüp dışarı çıktım. Ama içimden cümlemi şu sözlerle tamamladım. *"Ve ben de yolumu kaybettim."*

8. Bölüm

Güçlü bir ruhun temeli mutluluktan oluşur derler. Ne garip. Mutlu olduğum anları ve o zamanlarda bile ruhumun güçlü olmadığını hatırlıyorum... Hani ruhun temeli mutluluktan oluşuyordu? Ben her zaman güçsüzdüm, acizdim, yardıma muhtaçtım. Bir kez bile işte güçlüyüm diyememiştim. Her zaman incinmeye müsait, kırılmaya hazırdım. Sağ olsun bunu da yapan birçok insanla karşı karşıya gelmiştim. Şimdi dönüp eskiye bakıyorum da... Bir boşluktan başka hiçbir şey göremiyorum. Bir boşluk, bir hiçlik. Sadece fiilen yaşanmış şeyler.

Toplamda bir hafta olmuştu. Doktorun da dediği gibi bir hafta içerisinde ayağım cidden eski haline dönmüştü. Kolaylıkla üzerine basabiliyor, bunu yaparken de en ufak ağrı sızı hissetmiyordum. Bu akşam Burak'ın ailesiyle benim ailem yemek yiyecekti. Açıkçası birazcık heyecanlıydım. Çünkü yemekte beni neyin beklediğini kestiremiyordum.

Saçlarımı taramayı bitirdikten sonra aynadaki aksime baktım. Göz makyajı dışında pek bir şey yapmadığım yüzüm iyi görünüyordu. Üzerimde siyah bir kazak, altımda da koyu mavi, kısa bir etek vardı. Bacaklarıma siyah bir çorap geçirmiş, ayak-

larıma ise platformlu ayakkabılarımı giymiştim. Onunda rengi siyahtı. Sanırım iyi görünüyordum. Kol çantamı elime aldıktan sonra odamdan çıktım. Salona girdiğimde annemin, babamın kravatını bağladığını gördüm. İkisi de bu gece için özenle hazırlanmış, şık kıyafetler giymişti.

"Murat bir kıpırdama da şunu bağlayayım."

"Tamam, hadi bağla. Zaten geç kaldık."

"E hep senin yüzünden. Ne diye duş almayı şu saate bıraktın ki?"

Annemle babam kendi aralarında konuşurken adımlarımı eşarbını bağlayan babaanneme doğru ilerlettim. Yanına vardığımda kollarımı ona dolamış, kedi gibi başımı omzuna yaslamıştım. "Şunların haline bir bak, nasılda telaşlı görünüyorlar," dedi babaannem. Annemi ve babamı kastediyordu. "Gören de başbakanla yemek yiyeceğiz sanır!"

"Babaanne." Başımı omzundan kaldırıp ona baktım. "Niye böyle yapıyorsun? Burak da ailesi de çok iyi insanlar."

"İyi olabilir kızım ama o çocuk seni mutlu etmiyorsa benim gözümde beş para etmez."

"Mutlu etmediğini de nereden çıkarttın?"

"Ahh benim saf Su'yum, bak bakayım sen benim gözlerime? Sence benden kaçar mı? Bu gözlerde yılların tecrübesi var."

Hemen karşı çıktım. "Ben Burak'la mutluyum, hem de çok."

"Sadece öyle olduğunu sanıyorsun kızım," dedi babaannem. "Çünkü gerçeği görmek istemiyorsun. Görürsen, ondan ayrılacağını biliyorsun." Babaannem tebessüm etti. "Ama bir gün bu gerçekle yüzleşeceksin, işte o zaman her şey yoluna girecek. Belki yine üzüleceksin ama sonrasında gerçekten mutlu olacaksın."

Restorana vardığımızda saat sekiz buçuğu gösteriyordu. Ya-

rım saat geç kalmıştık. Burak'ın babası ve ablası bunu pek yansıtmamaya çalışsa da annesi için aynı şey söz konusu değildi. Sağ olsun Seval Teyze yüzündeki bariz hoşnutsuzlukla bizi karşılamış, "Keşke gelmeseydiniz," gibi kaba bir cümle kurmuştu. Seval Teyze, her zamanki gibiydi işte.

Garsonlar çorba servisi yapmaya başladı. Burak hemen yanımda oturuyordu. Ellerimiz birbirine kenetlenmiş, kucağımın üzerindeydi. Yemek masası kalabalık sayılırdı. Burak'ın annesi ve babası dışında, ablası ile eniştesi de vardı. Garsonlar çorba servisini yapıp gittikten sonra herkes yemeğini yemeye başladı. Bulunduğumuz restoran oldukça lüks ve pahalı bir yere benziyordu. Geneli altın sarısı rengi eşyalarla döşenmiş, tavanda büyükçe avizeleri olan, kısık seste bir şarkının çaldığı bu restoran şık ve güzeldi.

"Duyduğumuza göre yeğenlerinin başına ufak bir kaza gelmiş?"

"Hiç sorma Mesut, makarna yapayım derken canlarından olacaklardı az kalsın," diyerek Mesut Amca'nın sorusunu cevapladı babam. Yüzünde sıkıntılı bir ifade oluşmuştu. Demir ile Kerem'e bir şey olması onu korkutuyordu besbelli.

"Durumları nasıl peki?"

"İyiler çok şükür. Sadece birkaç eşya yanmış o kadar."

"Cana geleceğine mala gelsin," dedi Mesut Amca. Babam onu başıyla onayladı.

"Peki Melisa sen bir hafta boyunca ne yaptın?" Başımı çorba kâsesinden kaldırıp Seval Teyze'ye baktım. Şüpheyle yüzüme bakıyor, vereceğim cevabı merakla bekliyordu. "Annenler olmadan evde yalnız mı kaldın yoksa?"

"Evet Seval Teyze, yalnız kaldım," dedim birazcık çekinerek.

Seval Teyze onaylamaz şekilde başını iki yana salladı. "Bu devirde kız başına yalnız kalmak... Cidden pes."

"Yalnız kalınca ne oluyor anne?" Burak'ın sakin olmaya özen

göstererek sorduğu soru üzerine Seval Teyze ona baktı. "Ne demek ne oluyor? Hırsızı var, psikopatı var. Bu devirde kız başına yalnız kalınır mıymış hiç?"

"Seval Hanım çok şükür bizim kızımız aklı başındadır," dedi babaannem ciddi bir sesle. "Hem öyle olmasaydı annesi ve babası onu yalnız bırakmazdı."

"Eminim öyledir Selvinur Hanım." Seval Teyze gözlerini devirince babaannem daha çok sinirlendi. "Siz bir şey mi ima etmek istiyorsunuz, açık konuşun?"

"İmaya ne hacet, her şey gayet açık zaten."

"Anne," dedi Burak araya girerek. "Lütfen."

"Neymiş o açık olan şey?" diye sordu babaannem.

Seval Teyze ağzını araladı. Ama ona uyarı dolu gözlerle bakan Burak ağzını tekrar kapatmasına neden oldu. "Hiçbir şey," demekle yetindi sadece.

Tatlı servisine kadar kadınlardan kimse konuşmazken, babam ve Mesut Amca gündelik konularla masada konuşan tek kişilerdi. Arada Burak ve eniştesi de onlara katılıyor, muhabbete dahil oluyordu. Babaannem, Seval Teyze'yle aralarında geçen konuşmadan beri hoşnutsuzdu. Yüzünü asmış, öylece yemeğini yiyordu. Kalkıp ona sarılmamak için kendimi zor tutuyordum ama bunu bu akşam eve döndüğümüzde fazlasıyla yapacaktım.

"Melisa'cığım tuzu uzatır mısın?" Eda Abla'nın isteğiyle önümdeki tuzu almak için hamle yaptım. Ama aynı anda Burak da tuza uzanınca ellerimiz birbirine değdi.

"Sen al," dedi Burak.

"Sorun değil, sen al."

İkimiz de birbirimize bakıp gülümsemeye başlayınca Eda Abla, "Ayy nasıl da yakışıyorsunuz siz, maşallah," dedi. Onun bu sözleriyle tüm bakışlar birden bize doğru çevrildi ve utandığımı hissettim. Elimi geri çekip başımı öne doğru eğdim.

"Zaten ben bizim oğlana dedim, eğer evleneceksen Melisa kızım gibi bir gelin isterim diye."

"Valla biz de Burak oğlumuzu çok seviyoruz," dedi annem samimi bir şekilde. "Değil mi Murat?" Başımı yerden kaldırıp hayretle anneme baktım. Nereden çıkmıştı şimdi bu konu?

"Öyle," dedi babam. "Burak düzgün ve çalışkan bir adam. Bu yönünü çok takdir ediyorum doğrusu."

Burak gülümsedi. "Teşekkür ederim Murat Amca, beni mahcup ediyorsunuz."

"Gerçekler evladım, gerçekler. Bu devirde nerede senin gibi işinde gücünde olan erkek? Yüz tanede bir belki."

"Aynı şeyi biz de Melisa kızım için düşünüyoruz. Kendisi pek bir hanımefendi, pek bir alçakgönüllü maşallah. Bu devirde onun gibi kız bulmak da çok zor."

"Kendi adına konuş bey, ben öyle düşünmüyorum," dedi Seval Teyze karşı çıkarak.

"Söz konusu Burak olunca sen hiçbir kızı beğenmiyorsun zaten anne," dedi Eda Abla gülümseyerek ve bize baktı. "Bence ikisi çok yakışıyor." Masadaki herkes, babaannem ve Seval Teyze hariç, onu onayladığını belli ederek başlarını sallayınca yüzüme zorla ufak bir tebessüm yerleştirdim. Açıkçası bu konuşmadan rahatsız olmuştum. Şimdi niye ikimizi yakıştırdıklarını dile getirmişlerdi ki? Bu konunun uzayacağını ve hiç de iyi yerlere gitmeyeceğini sezince, izin isteyerek masadan kalktım ve lavaboya gittim. Burak eşlik etmeyi teklif etse de onu kibarca reddetmiştim.

Neden bilmem kalbim sıkışmaya başlamıştı. Karnıma da minik, ufak bir ağrı girmişti. Önceden bunlar korktuğumda olan eylemlerdi. Şimdi olmasının nedeni de korkmam mıydı? Olabilirdi. Ailemin, Burak'la olan ilişkimizi bu denli desteklediklerini bilmiyordum. Tamam, Burak'ı seviyorlardı ama onunla ciddi bir ilişkiye adım atmama izin verecek kadar sevdiklerini hiç bilmiyordum doğrusu. Burak'la evlenmek... Karnımdaki sancının katlanarak arttığını hissettim. Burak'ı seviyordum.

Gerçekten onu seviyor, değer veriyordum. Ama içimde bir şeyler bu hislerimi tam manada yeterli kılmıyordu.

Lavaboya girdiğimde aynadaki aksime baktım. Stresten olsa gerek yanaklarım kıpkırmızıydı. Suyla boynumu ıslatmaya başladım. Tenimin ne kadar sıcak olduğunu soğuk su tenime çarptığında anlamıştım. Benimle birlikte iki kız daha vardı içeride. Makyajlarını tazeleyip gülüşerek bir şeyler konuşuyordu. Onları umursamadan boynumu peçeteyle kuruladım ve dışarı çıktım. Yeniden o masaya gitmek beni huzursuz ediyordu. Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Gidip oturmalı ve sabırla yemeğin bitmesini beklemeliydim. Başka çarem yoktu. Ama neden hâlâ içimde bir korku, bir endişe vardı ki? Derin bir nefes aldım.

Evlilik konusunun açılmasından korkuyordum. Evet bundan korkuyordum ve şimdi bununla yüzleşmek beni tedirgin ediyordu. Eğer masaya biraz daha geç gidersem konu belki farklı bir şeye yönelip evlilik meselesinden uzaklaşabilirdi. Bu ihtimal kendimi daha iyi hissetmeme neden olunca adımlarımı restoranın içine değil de sol taraftaki koridora ilerletmeye başladım. Oradan dolaşarak restoranın içine biraz daha geç varabilirdim. Ve böylelikle konunun farklı bir yöne kayması için yeterli zaman kazanmış olurdum.

Sol taraftaki koridordan geçtikten sonra önümde siyah merdivenler belirdi. Birkaç saniye kararsız gözlerle merdivenlere baksam da pek umursamadım ve aşağı inmeye başladım. Sonuçta gayet lüks bir restoranda başıma bir iş gelecek değildi. Merdivenlerden indikten sonra karşımda beliren geniş odaya göz gezdirdim. Kahverengi eşyalarla döşenmiş oda görüş alanıma girdiğinde kafama balyoz vurulmuş gibi oldum ve kalbimin sıkıştığını hissettim. Çünkü burası daha önce Zeynep'le geldiğimiz, benim bayıldığım restoran-barın ta kendisiydi. Ama nasıl olur?

"Kızım bir git işine. Giriş arka tarafta diyorsam arka tarafta."

O gece kapıdaki adamın söylediği cümle zihnimde yankılandı. Bu akşam buraya geldiğimizde ön kapıdan girmiştik, bu yüzden o akşamki mekân olduğunu anlayamamıştım. Ama şimdi her şey açık ve netti. O gece bayıldığım mekân, az önce yemek yediğim restoranın alt katıydı. Ve ben şimdi buradaydım.

"Hayırdır güzelim bu saatte? Yolunu mu kaybettin?" Duyduğum ses irkilmeme neden oldu. Başımı panikle sesin geldiği tarafa doğru çevirdiğimde, odanın diğer ucunda bir adamın bana bakmakta olduğunu gördüm.

Korkuyla ve yakalanmanın vermiş olduğu telaşla ne yapacağımı bilemezken, "Ben tuvaleti arıyordum," dedim. Acaba Selim şu an burada mıydı?

Adam ayağa kalkıp yalpalayarak bana doğru yaklaşmaya başladı. Sarhoştu ve yüzünde saçma bir gülüş vardı. Adımlarımı yavaşça geri geri atıp mesafeyi açmaya çalıştım. "Ve bu yüzden tuvalet yerine buraya geldin öyle mi?" diye sordu adam alayla. Esmer, uzun boyluydu ve bakışları hiç de güvenilir durmuyordu.

Sessizce yutkundum. "E-evet. Yanlışlıkla," dedim. Kesinlikle burada olmamalıydım. O lanet koridordan geçip buraya inmemeliydim.

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?" Adam beni baştan aşağı süzdü. Tam karşımdaydı ve aramızda çok az bir mesafe vardı. Ne cevap vereceğimi bilemeyip öylece ona bakarken adam, "Kimsin bakalım sen?" diye sordu.

"Ben, şey..." dedim. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Dilim sanki düğümlenmiş gibiydi. Endişeyle etrafa kaçamak bir bakış attım. Ama kimse yoktu.

"Sana diyorum, kimsin sen?" Adam sesini yükseltti.

"Be-benim adım Melisa," dedim hızlıca ve geriye doğru bir adım daha attım.

"Melisa..." dedi adam beni tekrar ederek. "Peki söyle baka-

lım Melisa, niye buraya geldin?" Adamın içki kokan nefesi yüzüme çarptı. Öğürmemek için kendimi zor tuttum.

"Şey, ben gerçekten yolumu kaybettim," dedim bir kez daha.

Adam iğrenç bir şekilde gülümsedi. "Ya da kendini bana sunmak için buraya, ayağıma kadar geldin? Hıı?"

Panikle, "Hayır öyle bir şey yok," deyip arkamı döndüm ve hızla merdivenlere yönelmeye yeltendim. Ama adam, "Yoksa bile artık var güzelim," deyip bileğimi kavradı ve beni kendine doğru çevirdi. Hızlı refleksi karşısında korkum biraz daha arttı. Bu adam kesinlikle kendinde değildi. Ve ben köşeye sıkışmış gibi hissediyordum.

"Tufan bırak kızı," diye emir verdi birisi tok bir sesle. Bakışlarımı hızla sesin geldiği tarafa çevirdiğimde, yanımdaki adamdan daha da ürkütücü görünen biriyle karşı karşıya geldim. Tam tamına bir haftadır onu görmemiştim ve şimdi burada karşıma çıkmıştı.

"Senlik bir mesele yok, Arsoy," dedi yanımdaki adam. "İşine bak." Çenesi kasıldı. Belli ki sinirlenmişti ama Ateş'in karşısında pek şansı yoktu.

"O ellerini hemen ondan çek," dedi Ateş. Tane tane, her harfi adamın beynine kazımak ister gibi konuşmuştu. Ve itiraf etmeliyim ki bu ton buram buram tehdit kokuyordu.

"Sen bu işe karışma, kız bu akşam benim," dedi adam. "Bana kendi ayağıyla geldi." Bunun üzerine Ateş'in gözlerinden bir öfke dalgası geçti. Ya da ben öyle sandım, emin değilim. Aramızda hayli mesafe vardı ve yanlış görmem olasıydı.

"Kızı bırak." Ateş'in sesi bıçak kadar keskindi. "Tekrar etmeyeceğim."

"Kuralları unutma, Arsoy," dedi adam. "Buraya kendi isteğiyle gelen her kız bizi eğlendirmek zorundadır." Bahsi geçen eğlence bedenimi şok dalgasıyla sarstı. Eğlenceden kastedilen şey neydi hiçbir fikrim yoktu ama masum şeyler olmadığı gayet açıktı.

"Öyle mi?" dedi Ateş yüzüne tehlikeli bir gülümseme yerleştirerek. "Kız kardeşini buraya getirdiğimde bu cümleni sana aynen hatırlatacağım, Tufan."

Yanımdaki adam Ateş'in bu söylediğiyle öfkeden deliye dönüp bir küfür savurdu. Artık beni tutmuyordu. Ben de bunu fırsata çevirip hızla yanından ayrılıp Ateş'in yanına gittim. Belki bu yaptığım da pek güvenilir değildi ama ben zaten Ateş'in yanında güvensizliğe alışıktım.

Ateş, yanına gider gitmez bileğimi tutup beni çekiştirerek dışarı sürüklemeye başladı. Yüzü onu son gördüğümün aksine daha beter dağılmıştı. Çiftlikte geçmiş olan yara izleri şimdi yenilenmiş gibi görünüyordu. İçimde bir şeylerin koptuğunu, parçalara ayrılarak ufaldığını hissettim. Beraber dışarı çıktığımızda az önceki adamdan kurtulmuş olmanın rahatlığıyla derin bir nefes aldım. Ama Ateş'in hâlâ bileğimden tutarak beni çekiştirdiğini fark edince az önceki rahatlığım yerini endişeye bıraktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum anlamayarak. Ateş cevap vermedi ve beni çok geçmeden arabasının yanına götürüp ön koltuğa fırlattı. Kapıyı kapattığında çıkan tok ses iyice paniklememe neden olmuştu.

Oturduğum koltukta hemen doğruldum. "Sana ne yaptığını sordum? Beni nereye götürüyorsun?"

"Evine," dedi Ateş bağırarak. "Olman gereken yere!" Bu ses tonu beni ürkütse de kesin bir sesle karşı çıktım. "Yapamazsın. Ailem şu anda bu restoranda ve onları bırakıp hiçbir yere gidemem." Burak ve ailesinin de olduğu ayrıntıyı söylememiştim, bilmesine de gerek yoktu zaten.

Ateş derin bir nefes aldı. "Telefonunu ver."

"Ne?" diye sordum söylediği şeye hiçbir anlam veremeyerek.

"Sana telefonunu ver dedim. İçeri girmeyeceksin!" Ateş birden sesini yükseltti. Gözleri öfkeyle parlamış, sinirden koyu bir

hal almıştı. Çantamdan telefonumu çıkardım ve ona uzattım. Ne yapacağını endişeli gözlerle izlerken Ateş mesaj bölümüne girdi. Uzun ve kemikli parmakları mesaj bölümünde oyalanıp bir şeyler yazmaya koyulduğunda ne yaptığını merak etmiştim. Ateş çok geçmeden telefonumu geri verdi. Ne yaptığını görmek için atılan son mesaja baktığımda Ateş arabayı çalıştırmış, sürmeye başlamıştı bile.

Anne ben regl oldum. Eteğimin arkası leke olduğu için acil eve gidiyorum. Sen beni idare et.

Başımı telefondan kaldırıp hayretle Ateş'e baktım. Yanaklarımın birden ısındığını hissetmiştim. Attığı mesaj... Çok utanç vericiydi. Öte yandan böyle bir mesaj atmak aklına nasıl geldi şaşırmıştım. Etek demişti mesajda. Ne yani? Şu anda üzerimde bir etek olduğunu fark etmiş miydi cidden? Öyle olmalıydı.

Ateş direksiyonu sıkıca kavramış, öfkeyle arabayı sürüyordu. Çenesi ise sinirden kasılmıştı. Aslına bakarsanız tüm yüzü kasılmıştı ve bayağı sinirli görünüyordu. Onu bu hale getiren şey az önce olanlar mıydı yoksa başka bir şey mi emin olamamıştım. İkilem. Şu anda içerisinde olduğum durum aynen buydu işte. Bir yanım az önce olanlar için ona teşekkür etmem gerektiğini, diğer yanım ise sessiz kalıp hiçbir şey demememi haykırıyordu. İkinci seçeneği hak ediyordu. Ama ben bilinçsizce ilk seçeneği tercih ettim.

"Teşekkür ederim," dedim. Sesim az önce onun bağırışının yanında kısık çıkmıştı. Ateş bir cevap vermedi. Öfkeli bakışları sadece yola odaklanmış, karşısına bakıyordu. Söylediğim cümleyi yinelemeyi düşündüm. Belki duymamıştır diye. Ama yapmadım ve başımı cama doğru çevirip dışarı baktım. Aslında konuşacak, kelimelere dökecek birçok cümlem vardı. Her biri dışarı çıkmak için sabırsızlanıyor, günün birinde yüzleş-

meyi bekliyordu. Ateş'in bu konu hakkında ne düşündüğünü bilmiyordum. Onun da bana söyleyecekleri var mı, cümlelere dökebileceği kelimeleri var mı? Emin değildim. Varsa ne olurdu ki gerçi? Zihnim bunu düşünemeyecek kadar ihtimallere kapalıydı. Bazı şeyler yalnızca yaşanarak öğrenilir ya, bu da onun gibi bir şeydi işte.

Araba durunca zihnimdeki düşüncelerden sıyrılıp camdan dışarı baktım. Gelmiştik. Evimin önündeydik. Emniyet kemerimi çıkartmak için uzandım. Ama aynı şeyi Ateş'in de yaptığını fark edince, "Sen nereye?" diye sordum hayli şaşırarak.

Ateş cevap verme zahmetinde bulunmadı ve arabadan indi. Hızla emniyet kemerinden kurtulup indim ve şaşkınlıkla yüzüne baktım.

"Sana soruyorum, sen nereye geliyorsun?"

Ateş arabayı kilitledi ve adımlarını hareket ettirip yürümeye başladığında gözüm daha önce fark edemediğim bir şeye takılı kaldı. Bir ayrıntı. Önemli bir ayrıntı... Ateş topallıyordu. Gözlerimi kırpıştırıp sendeleyen sağ ayağına baktığımda, nasıl oldu da daha önce fark edemediğimi düşünüp şaşırdım. Koşarak ona yetiştim. "Ayağına ne oldu?" diye sordum.

"Seni ilgilendirmez," dedi Ateş sert bir ifadeyle. Ve yürümeye devam etti. "Nereye gidiyorsun?" diye sordum ben de. Cidden sendeliyordu ve yürürken zorlanıyor gibi bir hali vardı. Ne olmuştu ki?

"Evime."

"Ne evi?" dedim söylediği kelimeye hiçbir anlam veremeyerek.

"Kendi evim." Hâlâ söylediği şeye hiçbir anlam veremezken Ateş'in adımlarını ilerlettiği yöne baktım. Bizim binanın olduğu tarafa doğru ilerliyordu. Ya da hayır... Bizim binanın hemen karşısındaki binaya doğru ilerliyordu. Gözlerimin iri iri açılmasına engel olamadım. "Sen..." dedim hayretle. "Benim karşı komşum sen misin yani?" Adeta şoke olmuştum.

Ateş bakışlarını yüzüme dikti. "Beğenemedin mi?"

"Ama... Nasıl olur?"

"Parayı bastırırsan bal gibi olur," dedi Ateş ve yürümeye devam etti. Ben tam anlamıyla şoke olmuş halde olduğum yerde öylece durarak bu gerçeği hazmetmeye çalışırken, Ateş karanlık sokakta ilerleyerek benden uzaklaştı. Koşarak ona yetiştim tekrar.

"Niye bu binaya taşındın?"

"Bir eve ihtiyacım vardı."

"Bu ev illaki benim karşı binam olmak zorunda mıydı?" Ayrıca o tadilat sesleri...

Ateş durdu ve boş gözlerle yüzüme baktı. "Tesadüf, tamam mı? Başka şey arama altında." Sesi azarlar gibiydi. Kızıyordu resmen bana.

"Ayağına ne oldu?" diye sordum asıl öğrenmek istediğim konuya yeniden dönerek. Ama Ateş hiçbir cevap vermedi ve topallayarak yürümeye devam etti. İçimde bir şeylerin sızladığını hissettim. Bu normal miydi?

"Sana diyorum, bacağına ne oldu?" Tam karşısına geçmiştim ve gözlerinin içine bakıyordum, adımlarımı ise geri geri atıyordum.

"Hiçbir şey," dedi, ama nedense ben öyle olmadığını biliyordum.

"Hayır, bir şey olmuş."

"Akşam akşam bela mısın sen?" Hayır, onun bacağında bir şey vardı. Önemli bir şey. Bunu öğrenmeden pes etmemeye kararlıydım. Nedenini şu an için bilmesem de öğrenmek istiyordum.

"Ateş ne oldu söyle? Yoksa tekrar o bara giderim." Elbette numara yapıyordum. Sadece ne olduğunu söylemesi için minik bir tehditti.

"Ne bok yersen ye, umurumda değil," dedi Ateş. Hayret-

le ona baktım. Bu denli umursamaz olması ağzımı aralamama neden olsa da bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Bu yüzden hızla yere diz çöktüm ve itiraz etmesine müsaade etmeden pantolonunu yukarı sıyırmaya başladım. Ateş'in derin bir nefes aldığını duydum. Ama umursamadım ve pantolonunun paçasını yukarı kıvırmaya devam ettim. Her kıvrımda görüş alanıma giren görüntü beni dehşete düşürürken şaşkınlıkla bacağındaki morartıya baktım. Üstelik bu morartının nedeni şu anda bacağına bağlı olan bir ipti. Ateş ayağını iple bağlamıştı ve ipi var gücüyle sıkıp kan akışını resmen durdurmuştu.

"Ateş bu..."

Ateş sinirle bacağını çekti. "Şimdi rahat bırak beni!" Bedeni öfkeden kasılmış, gözleri gecenin karanlığına adeta meydan okuyordu. "Niye?" diye bir soru döküldü dudaklarımın arasından. Bir insan hangi mantıkla ayağına ip bağlayıp morarmasını sağlardı ki? Aklıma tek bir neden bile gelmiyordu. Bu resmen psikopatlıktı.

"Bacağın mosmor geri zekâlı. Amacın kangren olmak falan mı?"

"Öyleyse bile bundan sana ne? Sen niye beni düşünüyorsun?" Ateş'in sinirli sesi boş sokakta yankı yaptı. Umursamadım. Susup sessiz kalmayacaktım. Beni bağırarak korkutamazdı.

"Ateş sen iyi misin? Ayağında resmen bir ip var!"

"Evine git." Ateş'in sesi emir verir gibiydi. İtiraz ettim. "Hayır, o ipi keseceğim."

"Kesmeyeceksin!" dedi Ateş öfkeyle.

"Deli misin sen? Bacağını kaybetmek falan mı istiyorsun?" diye bağırdım yüzüne karşı. Bu adam resmen deliydi. Deli! Deli! Deli! Aklı başında olan kimse böyle bir şey yapmazdı. Bu yüzden onu dinlemedim ve bakışlarımı hızla asfalt zemine indirip bir cam parçası aramaya başladım. Mutlaka yerde bir cam kırığı olmalıydı. Olmak zorundaydı!

Ateş kaldırıma oturdu. "Ne arıyorsun?" diye sorduğunda sesi oldukça yorgun çıkmıştı.

"Bir cam kırığı."

"Boşuna uğraşma, izin vermediğim takdirde o cam kırığıyla hiçbir şey yapamazsın."

"Senden izin alan yok zaten, ben bunu insanlık namına yapıyorum."

"Yine de izin vermezsem bir şey yapamazsın."

Başımı yerden kaldırdım ve ona baktım. "Evet, yapamam," dedim kabul ederek. "Ama o cam kırığını bulduğumda yanlışlıkla senin bir yerlerine sokabilirim. Bu riski göze alıyor musun?"

Ateş gülümsedi. Ufak, neredeyse belli belirsiz bir gülümsemeydi. "Sanırım alamıyorum," Ateş cebinden bir şey çıkarttı. "Al bakalım," Bakışlarımı uzattığı şeye indirdiğimde onun bir çakı olduğunu fark ettim. Koşarak Ateş'e yaklaştım ve çakıyı hemen elime alıp hiç oyalanmadan ipi kestim.

"Biliyor musun? Hâlâ beni düşünmen hoşuma gitti," dedi Ateş. Yüzünde karmakarışık bir ifade vardı. Dudaklarının kenarları ise hafifçe yukarı kıvrılmıştı.

"Ama senin yaptığın bu psikopatlık benim hiç hoşuma gitmedi. Delisin sen."

Ateş iç çekti. "Mecnun'a da öyle diyorlardı bir zamanlar."

"Yanlış," dedim gözlerimi Ateş'in gözlerine dikerek. "Mecnun'un, Leyla'ya olan aşkını anlatabilecekleri kelime bulamadıkları için deli diyorlardı. Yani Mecnun'un aşkı onu delirtti."

"Beni de sen delirttin."

9. Bölüm

Saniyeler uzayıp saate dönüşür müydü? Ya da zaman kavramı hiç olmadığı kadar ağır işler miydi? Akrep ve yelkovanın durduğunu hissediyordum. Ateş'in söylemiş olduğu cümleye karşılık olarak verebileceğim bir cevap ararken saniyeler uzayarak saate dönüşmüş gibiydi. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bir cevap vermeliydim. Bir cümleyle, hatta belki bir kelimeyle ama ona yine de bir cevap vermeliydim.

Ateş kaldırımda oturuyordu. Ben ise onun hemen önünde asfalta oturmuş, zeminin soğukluğuna aldırış etmeyerek gözlerinin içine bakıyordum. Az önce söylediği cümleye karşılık olarak *sayılarımız eşit desene* demeyi düşündüm. Hem böylelikle ona bir göndermede yapmış olurdum. Ama yapmadım. Çünkü biliyordum ki böyle dersem sadece kendimi onun gözünde küçük düşürürdüm. Küçük ve de aciz. Hangi insan kendine *deli* sıfatını yakıştırabilirdi ki? Elbette hiç kimse. Bu yüzden bu düşünceyi hızla eledim.

"Sen zaten delisin," dedim. Söylediğim bu cümleye karşılık Ateş güler gibi oldu. Kurumuş kabukların sarmaladığı dudakları bu haldeyken bile dikkat çekiyordu. Ne kadar da geri zekâlıydı! Yüzünde birçok yara bere vardı. Tıpkı geçen hafta çiftlikte ol-

duğu gibi yüzü yine berbat görünüyordu. "Öyle miyim?" dedi Ateş alayla ve daha sonra sırt üstü kaldırıma uzandı. Ellerini iç içe geçirip başının altına koydu ve bakışlarını karanlık gökyüzüne çevirdi. Zihninin şu anda meşgul olduğu, bir şeyleri düşündüğü açıktı. Belki geçmişi, belki de ileri ki zamanı. Bakışları derin ve dolu doluydu.

Öyle miyim? demişti. Elbette öyleydi. Deli olmasa ayağına ip bağlar mıydı hiç? Yoksa bunu normal olarak mı görüyordu? Eğer öyleyse deli çarpı deliydi o zaman. Oturduğum yerden kalkıp Ateş'in yanına, kaldırıma uzandım ben de. Bilinçsizce yaptığım bu şey şu an için umurumda değildi. Tıpkı onun gibi ellerimi başımın altına koydum ve bakışlarımı gökyüzüne sabitledim. Yıldızlar bu gece yoktu. Gökyüzü sarımsı ve bulanık bir renkti. Sokakta adeta ölüm sessizliği vardı.

"Ne düşünüyorsun?" Ateş başını bana doğru çevirdi. Sessiz sokakta onun usulca sorduğu bu soru kulaklarıma ulaşınca, "Ölümü," diyerek cevap verdim. Neden onun yanına uzandım, neden onunla konuşuyorum bilmiyordum. Belki de onu kıskandığım için bunu yaptım. Sırtüstü kaldırıma uzanmasını, bakışlarını gökyüzüne sabitlemesini, zihnindeki düşünceleri kelimelere aktarmak yerine karanlıkta, soğukla paylaşmasını kıskanmıştım.

"Ölüm..." dedi Ateş hâlâ bana bakmaya devam ederek. "Hepimizin başına gelecek olan bir şey. Neyini düşünüyorsun bunun?"

"Eskisi gibi ölmekten korkmadığımı fark ettim, onu düşünüyorum."

"Eskiden korkuyor muydun?"

Bakışlarımı karanlık gökyüzünden çekip bana bakmakta olan mavi-yeşil gözlere çevirdim. "Korkuyordum," dedim dürüstçe. Ateş'le aramızda bir karış kadar mesafe vardı. Yüzlerimiz aynı hizada, gözlerim gözlerine sabitlenmişti. O gözleri yok

mu... Tıpkı bir kitabı anımsatıyordu bana. Oraya bakarak onun hikâyesini okuyabilirdiniz. Ne düşündüğünü, ne hissettiğini, size ne anlatmak istediğini çok iyi anlayabilirdiniz. Tabii buna izin verdiği zaman. Onun dışında o kitaba ulaşmak imkânsızdı. Hatta gözlerinde bir kitabın olduğunu bile anlayamazdınız.

"Eskiden korkuyordun, çünkü kaybetmek istemediğin şeyler vardı. Ama şimdi kaybedeceğin bir şey yok. Bu yüzden de korkmuyorsun?" dedi Ateş. Aslında aynen böyleydi. Eskiden korkmamın nedeni gerçek aşkımı yaşayamama korkusuydu. Bu yüzden ölmek istemiyordum. Şimdi ise aşk diye bir şeyin olmadığının farkına varmıştım ve ölmek beni korkutmuyordu. Ama peki neden bu soruyu Ateş sorunca hâlâ kaybedecek bir şeylerimin olduğunu hissettim ki?

"Evet," dedim kısaca. "Ya sen? Sen korkuyor musun peki?" Ateş düşündü. Ya da buna düşünmek denir mi emin değildim. Sustu. Evet, Ateş sustu. Dudakları bir cevap vermek üzere aralanmadı. Sadece gözlerimin içine baktı. Bir... İki... Üç... Dört... Dört saniyelik sessizliğin ardından, "Korkuyorum," diyerek itiraf etti Ateş. "Çünkü senin aksine benim kaybetmek istemediğim şeyler var." Kelimelerin her birinde ayrı ayrı anlam var gibiydi. Her bir kelime sanki ruhuma işlemişçesine bana dokunurken, "Mesela?" diye sordum.

"Mesela..." dedi Ateş, "yaşanmamış yaşanacaklar?"

"Senin yaşamadığın bir şeyler var mı ki?" diye sordum. Şaşırmıştım. Çünkü Ateş gibi zengin bir adamın böyle cevap vermesi beni şaşırtmıştı. Bir sürü parası vardı. Arabaları. Lüks içinde yaşıyordu. Yaşamak isteyip de sahip olamayacağı ne olabilirdi ki?

Ateş gülümsedi. Eğlenmekten yoksun, öylesine bir gülümsemeydi. Daha sonra bakışlarını benden çekip tekrar karanlık gökyüzüne çevirdi. "Belki de vardır?" diye mırıldandı. Bu cümle içimde bir şeyleri harekete geçirirken bakışlarımı onda gez-

dirdim. Sakalları uzamıştı. Saçları özensizdi. Ön taraflarını havaya kaldırmıştı ama dağınıktı. Gözlerinin altı çökmüş, yorgun gibi görünüyordu. Yüzü de pek sağlıklı görünmüyordu açıkçası. Bakışlarımı birazcık aşağılara indirdim. Boynunda zincir bir kolye vardı. Gecenin karanlığında kolyenin sadece birazını görebiliyordum ve ucunda bir şey var mı emin olamamıştım. Ateş'i daha önce kolye takarken görmemiştim.

"Şu bir buçuk sene benim açımdan çok tuhaf geçti," dedi Ateş. "İlk önce anneannemin yanına İzmir'e gittim. Bir ay kadar orada kaldıktan sonra Amerika'ya gitmem gerekti." Ateş derin bir nefes aldı. "Ailemin yanına... Erkek kardeşim tedavi olacaktı ve bu süreçte yanında olmamı istedi. Beş ay kadar sanırım Amerika'da kaldıktan sonra yeniden Türkiye'ye geldim." Sustu. "Hislerim, düşüncelerim, kalbim sanki sisle kaplanmış gibiydi. İçimde bir boşluk vardı. Ne olduğunu adlandıramıyordum. Karmakarışık, boktan bir durumdaydım. Dışarıdaydım, evet. Özgürdüm... Buna özgürlük denilirse evet öyleydim. Ama bir kez bile kendimi dışarıda ve özgür gibi hissetmedim. Zihnim sürekli seni düşünmekle meşguldü. İyi olmadığını biliyordum. Ve her bunu hissettiğimde kalbimde bir acı, bir yanma beliriyordu. Her gece başımı yastığa koyup tavana baktığımda gözümün önüne sen geliyordun. Gözlerin, gülüşün... Ağlaman. Ve bana en son söylediklerin. O sözleri söylerken gözlerinden geçen nefret." Ateş sustu. "O gün beni hastaneden kovduğunda geri gelmeyeceğime o kadar emindim ki... Senin de istediğin gibi bir daha hayatına girmeyecektim. Bunun için kendi kendime söz bile verdim. Ama olmadı." Ateş bana baktı. "Yapamadım."

Kelimeler havaya yükselip bir çığ gibi beynime saplanırken o çığın altında esir kalmış gibi hissettim. Gece nasıl şu anda karanlıksa bedenimde aynen öyleydi. Karanlık ve sisli. Ama gece gibi huzurlu değildi. Aksine boğucu ve de ızdırap vericiydi. Ateş bana itirafta bulunmuştu. Ayrı kaldığımız süreçte ne yaptığını,

ne hissettiğini yüzeysel de olsa anlatmıştı. Kurduğu cümleler cesurcaydı. Her gece beni düşündüğünü itiraf etmesinin başka bir açıklaması olamazdı çünkü.

Beni kovduğunda, demişti. Evet onu kovmuştum. Hayatımdan çıkmasını istemiştim. Bana başka bir seçenek bırakmış mıydı ki sanki? Onun yüzünden akıl sağlığım zarar görmüştü. Hayatım boyunca yaşamadığım şeyleri yaşatmıştı bana. Sırf kendi bencilliği yüzünden beni paramparça etmişti. Kalbimi kırmıştı.

"Sen nasılsın peki?" diye sordu Ateş benim bir şey söylemeyeceğimi anlayınca. Gözleri ifadesiz değildi. Sorusunun cevabını işitmek için bekler gibi bir hali vardı. Gerçekten nasıl olduğumu bilmek istiyordu.

"İyiyim," dedim kısaca. Öyleydim. İyiydim ve de iyileşmiştim. Ailem yanımdaydı, arkadaşlarım vardı, üniversiteye gidiyordum, düzenli bir işim ve de beni çok seven bir sevgilim vardı. Kötü olmam için bir nedenim yoktu ki. Var mıydı?

"O adam..." Ateş sessizce yutkundu. "Onunla mutlu musun peki?"

"Mutluyum," dedim gözlerinin içine bakarak.

"Sevindim," dedi Ateş ve bakışlarını tekrar gökyüzüne çevirdi. Nedense söylediği kelimenin bir gerçeklik payı olmadığını sezmiştim. Sevindim demişti ama öyle değildi. İyi olduğuma sevinmemişti. Belki de kendisi berbat bir haldeyken benim iyi olmam hoşuna gitmemişti. Benimde kendisi gibi perişan mı olmamı istiyordu? Kalbimin örümcek ağlarıyla sarmalandığını hissettim. Ağzımda sanki kötü bir tat oluşmuştu, bedenim huzursuzdu. Uzandığım yerden aniden doğruldum. İyiyim demiştim ama öyle değildim. Biran önce evime gitmeli, bu geceyi aklımdan çıkartmalıydım. Hatta geçen hafta çiftlikte olanları bile. Ateş yoktu. Tıpkı bir buçuk sene önce olduğu gibi o gitmişti ve geri gelmemişti. Hızla ayağa kalktım. En azından bunu yapmayı denedim. Ama bileğimi kavrayan el buna mani oldu.

"Gitme," dedi Ateş. Bu emirden çok bir istek gibiydi. Hatta biraz daha derine inecek olursak bir yalvarış.

"Dokunma bana!" dedim tenime dokunan eli dokunduğu yeri alev alev yakarken.

"Sen de gitme," dedi Ateş. "Biraz daha kal."

"Bana emir verme."

"Peki." Ateş bileğimi bıraktı. "Emir vermiyorum. Biraz daha kalır mısın?" Küçük bir erkek çocuğu annesinden bisiklete binmek için izin ister ya hani. Annesi ona akşam olduğunu, bu kadarının yeterli olduğunu söyler. Ama çocuk doymamıştır ve, "Anne lütfen, biraz daha bineyim?" der. İşte Ateş şu anda o çocuğun yalvaran gözleriyle bana bakıyordu. Biraz daha yanında kalmamı istiyordu. Yenilerek tekrar kaldırıma uzandım. O çocuğun annesi nasıl kıyamaz çocuğuna ve biraz daha binmesi için izin verir. Ben de Ateş'e izin vermiştim. Biraz daha yanımda olmasına.

"Bu gece kar yağacak," dedi Ateş bana.

"Nereden biliyorsun?"

"Kokusunu hissediyorum."

Bakışlarımı ona doğru çevirdim. "Şimdi de medyumluğa mı başladın?"

"O tür şeylere inanmıyorum," dedi Ateş sanki cidden ona medyum demişim gibi.

"Tıpkı sevgiye ve aşka inanmadığın gibi mi?" Ateş bakışlarını bana doğru çevirip gözlerimin içine baktı. Baktı... Baktı... Baktı... "Evet," dedi sonunda konuştuğunda.

Sonra ikimiz de sustuk. Konuşup tartışmaktansa bu eylem en iyi seçenekti zaten. En azından benim açımdan. Ateş'in ne düşündüğünü, ne yapmak istediğini bilmiyordum. Hava buz gibi soğuktu. Buna rağmen hâlâ dışarıda olmam, üstelik bir kaldırıma uzanmam resmen deliceydi. Saniyeler, hatta belki dakikalar sessizce ilerlemeye devam etti. İkimiz de hiç konuşmadan

öylece gökyüzüne baktık. Bir süre sonra gökyüzünden minik minik taneler dökülmeye başlayınca şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Kar yağıyordu. Bakışlarımı hızla Ateş'e doğru çevirdim. "Karın yağacağını nereden bildin?"

"İçime doğdu," dedi Ateş hafifçe gülerek. Bakışları benim aksime gökyüzündeydi. Öyle olabilir miydi peki? Yani içgüdüleri bu kadar sağlam mıydı? Resmen afallamıştım. Gerçekten kar yağıyordu... Bakışlarımı Ateş'ten gökyüzüne çevirdim. O kadar güzeldi ki. Kar taneleri yavaşça üzerimize düşüyordu. Sanki bir kar küresinin içindeymiş gibiydim. Yuvarlak, içi karla dolu bir küre... En son kar geçen ay yağmıştı. O zaman hislerim daha yoğun olduğu için bu mükemmelliği izlemeyi gereksiz bulmuştum. Pencereden bile dışarıya bakmamıştım. Oysa ben kış mevsimine âşıktım. Kar beni büyüleyen nadir şeylerdendi. Hem nasıl büyülenmem? Dikkatli bakıldığında o kadar harika bir şeydi ki, mucizeydi.

"Çok güzel," dedi Ateş.

"Gerçekten öyle."

"Gülümseyince dudaklarının aldığı şekil."

İşittiğim cümle afallamama neden oldu. Başımı yavaşça ona doğru çevirdim. Gözlerimin içine bakıyordu ve gözlerinde hayran olmuş bir ifade vardı. Hayran olmuş bir ifade... Bu bakışın nedense beni rahatsız ettiğini fark ettim. Az önce söylediği cümlenin de. Hatta şu anki yakınlığımız ve yaptığımız şeyin de. Sanırım artık evime gitmeliydim. Uzandığım yerden doğrulup oturur pozisyona geldim. "Ben artık gitsem iyi olacak," dedim.

Ateş de doğruldu ve gözlerimin içine bakmaya devam etti. "Nasıl istersen."

"Şey, bir de bu geceyi unutalım tamam mı? Biz hiç karşılaşmadık."

"Hiç?" dedi Ateş kaşlarını havaya kaldırarak.

"Hiç," dedim her harfe vurgu yaparak. "Bu gece beni hiç görmedin."

"Neden?"

"Çünkü olması gereken bu." Oturduğum yerden kalktım. Daha sonra yerde duran çantamı elime alıp, kırışan eteğimi düzeltme gereği duymadan hızlı adımlarla apartmana doğru ilerlemeye başladım.

***

Soğuk hava yüzüme bir tokat gibi çarpıyordu. Üzerimdeki kalın kıyafetlere rağmen iliklerime kadar işleyen hava beni hayli üşütürken bir an önce sıcağa kavuşmayı diledim. Kar dün gece durmaksızın yağmıştı. Yerlerde oluşan birikintiler hâlâ yağan kar yüzünden yükselmeye devam ederken, kış aylarının sonlarını karla geçirmekten ötürü memnundum.

"Eğer Ateş gerçekten değişmişse bu iyi bir şey," dedi Aras. Yanımdaydı. Bu sabah beni evden alıp üniversiteye götürmek istediğini söylemişti ve ben hiç düşünmeden teklifini kabul etmiştim. Bir haftadır görüşmüyorduk. Çünkü okulu haftada bir kez, hatta bazen on beş günde bir dışarı çıkmasına izin veriyordu. Çoğu zaman Aras'ın arkadaşlığına ihtiyaç duysam da eğitiminin sunduğu kuralları daha çok önemsiyordum.

Ona 'niye?' der gibi bir bakış attım. Otobüsten az önce inmiştik ve şimdi de fakülteye doğru yürüyorduk. Yol boyu ona yokluğunda gelişen olayları anlatmıştım. Ateş'in geri geldiğini... Ama Aras nedense buna hiç şaşırmamıştı. Sanki bunu biliyormuş ya da bekliyormuş gibi tepki vermişti. "Değişmiş demek, bu onun eskisi gibi olmadığını gösterir. Ve Ateş'in eski halini hatırlıyorum da... Bence değişmesi iyi olmuş."

"Peki, ya bu değişim kötü bir değişimse?"

"Kötü derken?"

"Eski Ateş'i aratacak kadar kötü," dedim. Gözümün önüne Ateş'le karşılaştığım anlar geldi. İlk önce barda çarpışmış-

tık. Ama onu bir karşılaşmadan saymıyordum, çünkü saniyeler içinde bayılıp bilincimi kaybetmiştim. Bu yüzden ilk karşılaşmamız çiftlikte olanıydı. Kahvaltı masasına gelişi ve daha sonra normal şekilde masaya oturması. Ve bu normalliğin gün boyu, ertesi günü, hatta ve hatta bir hafta sonraki karşılaşmamız olan dün gece de devam etmesiydi.

"Kötüden kastın beklediğin gibi bir tepki vermemiş olması mı?" diye sordu Aras. Yürümeyi bırakmıştı. "Bilmiyorum," dedim dürüstçe. Öyleydi çünkü. Bilmiyordum. Nasıl tepki vermesini isterdim? En ufak bir fikrim dahi yoktu. Ama kesinlikle böyle değil. Sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmasını istemiyordum.

"Melisa bak. Eğer Ateş geri geldiyse ve senin de anlattığın gibi değişmiş, normal davranıyorsa, sana tavsiyem senin de öyle yapman."

"Yapamam," dedim karşı çıkarak. "Aras ne yaşadığımı sen biliyorsun. Nasıl hiçbir şey olmamış gibi davranabilirim ki?"

"Hiçbir şey olmamış gibi davranma elbette. Tepkini koy, duruşunu bozma," dedi Aras ve elini saçlarının arasına daldırdı.

"Bunu nasıl yapacağım peki?" O buradayken nasıl duruşumu bozmadan durabilirdim ki? Ya da duygularımı nasıl kontrol altına alabilirdim? Ateş benim en derin hücrelerime kadar işleyen bir uyuşturucu gibiydi. Onu bedenimden atmam imkânsızdı. Ne kadar kazısam, ne kadar sökmeye çalışsam da bu gerçek hiç değişmeyecekti.

"Melisa bazen beynini kullanamadığını düşünüyorum," dedi Aras bıkkın bir sesle. "Ciddiyim. Kızım aklını kullansana. Biraz entrika, biraz şeytanlık. Ne bileyim hiç yok mu aklında böyle şeyler? Ateş artık geri geldiyse ve hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam ediyorsa yapman gereken tek şey senin de aynen öyle yapman. Başka seçeneğin yok."

"Günaydın." Esra'nın neşeli sesiyle Aras bakışlarını ona doğ-

ru çevirince söylediği şeyleri zihnimde tarttım. Sahiden hiçbir şey olmamış gibi davranmayı başarabilir miydim ki? Bu her şeyi unutmak olmaz mıydı? Hayır. Geçmişimi unutmak istemiyordum ben. Çünkü unutursam yeniden yaşama ihtimalimin doğacağını biliyordum. Ve benim maalesef o kadar gücüm yoktu.

Okuldan sonra kafeye gittim. İlk önce mutfaktaki işimi bitirdim. Daha sonra diğer görevimin başına geçip karınca gibi oradan oraya koşturmaya başladım. Bedenim yorgunluktan isyan bayrağını çekmek üzereydi. Sabahleyin özenle topladığım saçlarım şimdi dağılmıştı. Kenardan köşeden bağımsızlığını ilan eden saçlarım bir yana, koşuşturmadan kızardığına emin olduğum yanaklarımla berbat göründüğümün farkındaydım. Ama kafe şu anda öyle doluydu ki lavaboya gidip kendime çeki düzen vermeye dahi fırsatım yoktu.

"Semih üç tane limonlu cheesecake." Zeynep'in sesiyle başımı kısa süreliğine yasladığım tezgâhtan kaldırdım. Sabırsız bir ifadeyle Semih'e bakıyordu. Semih kahve makinesinin yanına gitti. Birkaç düğmeye basıp makineyi ayarladıktan sonra Zeynep'in siparişini hazırlamak üzere dolaba yöneldi.

"Melisa yorgunluktan ölüyorum," dedi Zeynep.

"Al benden de o kadar."

"Acaba Filiz Abla'ya söylesek bir garson daha mı alsa?"

"Bilmem, olabilir aslında."

Semih hazırladığı kahveleri tepsinin üzerine koyup bana doğru uzattı. Zeynep'e 'sonra görüşürüz' bakışımı attıktan sonra sekiz numaralı masaya doğru ilerlemeye başladım. Masanın yanına geldikten sonra kahveleri kibarca masaya koydum ve, "Afiyet olsun," deyip yanlarından ayrıldım. Bu sırada kafenin girişinde bana bakmakta olan tanıdık yüzler dikkatimi çekti. Maya ve Kuzey eleleydiler ve mahcup bir ifadeyle bana bakıyorlardı. *Mahcup*... Evet, bu terim tamda onlara uygundu. Çiftlikteki olay yüzünden onlara kızgındım. Yaptıkları şeyin hiçbir açıklaması

yoktu ama şimdi onları kovacak değildim. Yanlarına doğru yürümeye başladım.

"Merhaba Melisa, nasılsın?" Konuşmaya ilk önce Kuzey başlamıştı. Maya çekingen görünüyordu. Haklıydı da. Nasıl beni Ateş'le baş başa bırakabilmişlerdi ki?

"Fena değil," dedim. Sesim ifadesiz ve buz gibi soğuk çıkmıştı.

"Biraz yorgun görünüyorsun sanki?"

"Öyleyim ama sorun değil. İş temposu."

"Yine de kendine dikkat et," dedi Kuzey abi gibi davranıp düşünceli bir sesle. Daha sonra bakışlarını Maya'ya doğru çevirdi. "Hayatım Melisa'ya neden geldiğimizi sen söylemek ister misin?"

"Şey..." Maya mahcup bir ifadeyle bana baktı. Mavi gözlerinde pişman bir ifade vardı. Pişmandı. Çiftlikte yaptıkları olay yüzünden pişmandı ve bu tüm yüzünden okunuyordu. Sanki hisleri yüzüne yansımış gibiydi. İçimde bir şeylerin yumuşadığını hissettim. Her ne olursa olsun o benim ablam gibiydi ve ona karşı kızgınlık besleyemiyordum. Maya birden kollarını bana doladı. Öyle sıkı sarılmıştı ki... "Melisa ben çok ama çok özür dilerim," dedi Maya. "Lütfen beni affet. Çiftlikte yaptığımız şey doğru değildi biliyorum ama biz düşündük ki belki sizin konuşacak şeyleriniz vardır. Paylaşmak istediğiniz şeyler... Yemin ederim içim hiç rahat değildi tatlım. Hatta çocuklara defalarca yapmayalım bile dedim. Ne hissettiğini, ne yaşadığını çok iyi biliyordum çünkü. Ama işte şeytana uydum. Lütfen beni affet."

"Ne yaşadığımı bilseydin böyle bir şey yapmazdın," dedim ağlamaklı bir sesle. Gözlerim dolmaya başlamıştı. Ablam olarak gördüğüm birinin bunu yapması beni üzmüştü çünkü.

"Melisa..." Maya geri çekildi. "Lütfen böyle söyleme. Bak ağlarım görürsün. Bir eşeklik ettiğimizin farkındayım. Ama

sana yemin ederim hiçbirimizin içinde en ufak bir kötülük yoktu." Biliyordum. Bunu yaparken bir art niyet beslemediklerinin bilincindeydim. Her biri zaten mükemmel insanlardı. Beni de seviyorlardı. Kendilerince doğru bir şey yaptıklarını sandıkları için bizi yalnız bırakmışlardı. Ve şimdi de bundan pişmanlık duydukları, en azından Maya'nın, açıkça belliydi. "Tamam," dedim sonunda pes ederek.

"Yani barıştık mı?" Bir cevap vermek yerine başımı sallamayı tercih edince Maya sevinçle gülümsedi ve kollarını tekrar bana doladı. Geri çekildiğinde ışıldayan gözleriyle bana bakıyordu. "O zaman şimdi ikinci konumuza gelelim."

"İkinci konu?"

"Evet, ikinci konu. Hani geçen gün buraya bir çocuk getirmiştik ya? Amerika'dan gelen hani? İşte onun iki gün sonra doğum günü var. Ve biz düşündük ki doğum gününü burada kutlayabiliriz?" Maya beklentili gözlerle yüzüme bakmaya başlayınca omuzlarımı silktim. "Bunu Filiz Abla'yla konuşsanız daha iyi," dedim. O çocuğu hatırlamıştım. Kumral, mavi gözlüydü. Yaşı Maya'lar ile yaşıt olmasa da on sekiz yaşından küçükte değildi. Maya vermiş olduğum cevaptan sonra Kuzey'le beraber arka tarafa, Filiz Abla'nın yanına gitti. Tabii ben de onlarla beraber. Yaklaşık on dakikalık muhabbetin ardından Filiz Abla iki gün sonrası için kafeyi Maya ve Kuzey'e kiralamakta karar kıldı. Bunu yaparken yüzünde en ufak bir hoşnutsuzluk yoktu. Hatta bundan memnun bile olmuştu. Bunun dışında Selim, Semih, Zeynep ve Aslı da bu durumdan memnundu. Çünkü Maya o gün için dışarıdan garson getireceklerini, tüm işlerle onların ilgileneceğini söylemişti. E tabii bu durum karşısında bizimkilerin ağzı kulaklarına varmıştı. O gün hiçbirimiz çalışmayacaktık.

10. Bölüm

19. yaş günümde yalnız kalmak tek isteğimdi. Kimsenin olmadığı bir yere ihtiyacım vardı. Cümlelerin, sözcüklerin, bana acıyarak bakan keskin gözlerin... Neden böyle bir şey istediğimi bilmesem de yalnızlık o gün benim için en doğru seçenekti. Ama ailem her konuda olduğu gibi buna da karşı çıkmış, kesin bir dille itirazda bulunmuştu. Babam benim için bir pasta aldığını söylemişti. Ve bugünü kutlayacağımızı. Ne tuhaftı... Sanki onların ilgisini hak eden bir kızları varmış gibi bana bu şekilde yaklaşıyorlardı. Benim açımdan acınası bir durumdu. O gün onları dinlemeyip evden çıktıktan sonra bir deniz kenarına gitmiştim. Akşama kadar da oradan ayrılmayıp sayısız düşüncelere dalmıştım. Zihnimdeki düşüncelerin bir kısmını denize aktarmış, bir kısmını da içimde tutmuştum. Denize bile haykıramadığım şeylerim vardı. Sanki deniz dile gelip konuşacakmış gibi...

Kafedeki hazırlıklar neredeyse bitmek üzereydi. Balonlar, çeşit çeşit süsler kafenin her yerini kuşatmıştı. Görsel olarak muazzam bir görüntü vardı. Yaklaşık on dakika önce gelmiştik bizde Burak'la. Yuvarlak masalardan birinin yanında duruyorduk. Maya'ya Burak'ı da davet etmemin bir sakıncası olup

olmayacağını sorduğumda bana dilediğini yap demişti. Ben de öyle yapıp Burak'ı da çağırmıştım. Hem zaten çok duracağımızı sanmıyordum. Hediyelerimizi verip pasta kesildikten sonra çıkar giderdik.

"Bugün biraz solgun görünüyorsun?" Burak soran gözlerle yüzüme bakınca omuzlarımı silktim. "Bilmem, birkaç gündür bir halsizlik var üzerimde."

Burak belimin üzerinde olan elini hareket ettirip beni kendisine doğru çekti. "Doktorunla konuştun mu?" Hayır anlamında başımı salladım.

"Canım önemli bir şey olabilir. Neden kendini düşünmüyorsun?" Burak'ın sesi endişeliydi. Hemen cevap verdim. "Aslında dün arayacaktım ama hiç fırsatım olmadı. Bugün arar konuşurum."

"İstersen buradan çıktıktan sonra yanına gidebiliriz?"

"Olur," dedim kararsız bir sesle. Burak'la doktorumun yanına gitmeye çekiniyordum. Kim bilir hakkımda neler söyleyecekti cadı kadın... Burak onaylar şekilde başını sallayınca bakışlarımı ondan çektim ve kafeden içeri giren kalabalık gruba doğru çevirdim. Bunlar bizim çocuklardı. Ve tabii adının Rüzgâr olduğunu hatırladığım doğum günü çocuğu da onlarla beraberdi. Burak'ın kollarından çıktım. "Bir merhaba diyelim mi?" Burak elimi kavradı. "Sen nasıl istersen." Gözlerinde minik bir hoşnutsuzluk vardı. Çünkü Maya ve diğerlerinin Ateş'in arkadaşları olduğunu biliyordu. Yine de beni kırmayıp birlikte onlara doğru ilerlemeye başladık.

"Hoş geldiniz." Maya başta olmak üzere tüm çocuklarla tek tek görüştükten sonra bakışlarımı çekingen bir şekilde etrafa bakınan doğum günü çocuğuna doğru çevirdim. "Şey, merhaba," dedim ve elimi ona doğru uzattım. Çocuk bana baktı. Daha sonra uzattığım elime. Birden yüzünde bir gülümseme oluşunca bunun nedenini merak etmiştim. Çocuk elimi sıktı ve başını selam verir gibi aşağı eğdi.

"Burası harika olmuş resmen." Maya neşeyle gülümsedi ve Rüzgâr'a baktı. "Rüzgâr'cığım sence de öyle değil mi?" Rüzgâr denilen çocuk gülümsedi ve başını salladı.

"Aslında benim mekânda yapsanız daha iyisi olabilirdi," dedi Batuhan. "Ama tabii sizin orayı kiralamaya paranız yetmezdi." Kuzey, Batuhan'ın başına vurdu. Batuhan yüzünü buruşturup elini başına bastırarak acıyla inledi. "Rüzgâr görüyorsun değil mi? Nasıl da kıskanıyorlar ağabeylerini." Rüzgâr sadece Batuhan'ın bu haline gülümsemekle yetindi.

Burak'la beraber az önce yanında durduğumuz yuvarlak masanın yanına gittik. Benim üzerimde mor, kısa bir elbise vardı. Burak ise işten çıkıp geldiği için takımlarından birini giymişti. Uyumlu sayılabilirdik. Kafe yavaş yavaş dolmaya başlamıştı. Maya'ların işyerinden ve okuldan arkadaşları da gelmişti. Onun dışında yetişkin insanlarda vardı. Bir kısmını tanıyordum. Maya'nın, Kuzey'in ve de Batuhan'ın anne babalarıydı. Ama bazılarını tanıyamamıştım. Belli ki onlarda aile dostları falan olmalıydı. Pek kurcalamadım.

"Cumartesi günü şirketimizin kuruluş yıldönümü yemeği var. İçimden hiç gitmek gelmiyor ama eğer bana eşlik edersen bu isteksizliğimi bir mutluluğa çevirebilirsin?" Burak çalmakta olan yabancı müziğin sesini bastırmak için kulağıma yaklaşarak konuşmuştu. Kollarını arkadan belime dolamıştı ve sırtım onun göğsüne değiyordu.

"Benim ders çalışmam lazım. Sen tek gitsen?"

"Sevgilim varken bir yemeğe tek gitmemi mi söylüyorsun?" diye sordu Burak. Sinirlenmiş miydi? Ses tonuna bakılırsa öyle olmalıydı. Ona doğru döndüm ve bakışlarımızı birleştirdim. "Burak biliyorsun, kaç gündür okula gidemedim. Birçok konudan zaten geriyim ve benim onları öğrenmem lazım."

"Sadece bir gününü bana ayıramaz mısın?"

"Elimden geldikçe ayırıyorum zaten. Zamanım varda ben

mi seni istemiyorum?" Sesimi farkında olmadan yükseltmiştim. Ama elimde değildi. Burak kollarını sıkıca bana sardı. "Özür dilerim, Melisa. Sadece seninle daha çok zaman geçirmek istiyorum hepsi bu. Lütfen bana gücenme." Derin bir nefes aldım. "Eğer istersen dönem bittikten sonra her gün bir yerlere gidebiliriz ama o güne kadar lütfen beni anlayışla karşıla."

"Peki sevgilim. Sen nasıl istersen." Burak yanağını yanağıma sürttü. Yakınlığımız beni rahatsız ediyordu. Ama bozuntuya vermemeye çalıştım. Biliyordum ki Burak bu sefer bir şeylerin yolunda gitmediğini anlayıp, ilişkimizi sorgulayabilirdi. Bunu yapmasını istemiyordum.

"Melisa?" Maya yanımıza geldi. "Hadi gel. Seni tanıştırmak istediğim birileri var," dedi ve Burak'a baktı. "Melisa'yı alabilirim değil mi? Evet alabilirim." Maya Burak'ın bir şey demesini beklemeden beni çekiştirmeye başlayınca adımlarım birbirine dolanıp tökezledim. "Maya ne yapıyorsun?" diye sordum. Maya cevap vermedi ve beni çekiştirmeye devam etti. Çok geçmeden durduğumuzda sarışın bir kadının ve de esmer bir adamın yanındaydık.

"İşte Melisa," dedi Maya cıvıldayarak. "Melisa bunlar Rüzgâr'ın annesi ve babası." Maya eliyle yetişkin bir adamı ve kadını işaret edince zoraki bir şekilde gülümsedim. Kadının doğal sarı saçları vardı ve beline kadar uzanıyordu. Gözleri açık mavi ve su yeşili karışımı bir şeydi. Farklı ama çok güzeldi. Adam ise uzun boylu ve esmerdi.

"Çok memnun oldum hayatım," Sarışın kadın kollarını bana doladı. Şaşkınlıkla ne yapacağımı bilemeyip çekinerek ona sarıldım ve daha sonra geri çekildim. Ardından uzun boylu adamla tokalaştım. O da en az eşi kadar samimiydi. "Ben de," deyip onlara karşılık verdim ve alnımın üzerine düşmüş olan bir saç tutamını kulağımın arkasına ittim.

"Yüzün biraz solgun gibi, iyi misin kızım?" Sarışın kadın iç-

ten bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Gözleri yıldız gibi ışıl ışıldı. Ama diğer yandan bu soruyu sorarken endişelenmiş gibi duruyordu.

"İyiyim?" deyip şüpheyle Maya'ya baktım.

"Havalar da iyice soğudu. Kendine dikkat et canım."

"Ederim," dedim çekingen bir sesle ve tebessüm ettim. Kadın eşine bakarak gülümsedi ve yeniden bana doğru döndü. Yaklaşık on dakika daha muhabbet ettikten sonra Maya ile beraber yanlarından ayrıldık ve yürümeye başladık. Ne kadar da sıcakkanlı insanlardı. Sanki yıllardır beni tanıyor gibiydiler.

"Canım benim ya..." Maya birden yürümeyi bıraktı. "Melisa şuna bir baksana, nasıl da mutlu görünüyor." İşaret ettiği yere baktım. Batuhan ve diğer çocuklar bir masanın etrafında toplanmış, kahkaha atarak bir şeyler konuşuyordu. Rüzgâr da onlarla beraberdi ve Maya'nın kastettiği Rüzgâr'dan başkası değildi. Gülümseyerek Batuhan'ı dinliyordu. Mutluydu, evet ama Maya'nın neden bunu dile getirdiğini anlayamamıştım.

"Öyle," dedim. "Ama sanki biraz havalı bir çocuk?"

"Havalı mı? Rüzgâr mı?" Evet anlamında başımı sallayınca Maya bana 'neden?' dercesine baktı.

"Ne bileyim biraz kibirli geldi bana. Kimseyle konuşmuyor falan." Maya elini başına vurdu. "Ben sana söylemedim değil mi? Tatlım Rüzgâr hasta. Konuşamıyor ki."

"Ciddi misin?" diye sordum. Şoke olmuştum resmen. Demek bu yüzden ona bir şey denildiğinde cevap vermiyordu.

"Evet. Aslına bakarsan durumu şimdi daha iyi. Eskiden hem konuşamıyor, hem de duyamıyordu."

Bakışlarımı Rüzgâr'a doğru çevirdim. Rehabilitasyon merkezindeyken konuşma yetisini yitiren birkaç kişiyle tanışma fırsatım olmuştu. Öyle insanların nasıl zorluk çektiklerini, ne hissettiklerini bizzat gözlemlemiştim. Genelde çekingen ve ürkek oluyorlardı. Kendilerini eksik hissediyor ve bu yüzden in-

sanlardan uzak durmayı tercih ediyorlardı. Hele bir de işitme yetenekleri yoksa... İşte o zaman onları topluma kazandırmak, herkes gibi normal bir birey olduklarını ispatlamak hayli zordu. Ama imkânsız değildi.

Maya ile beraber çocukların yanına gittik. Batuhan geçen akşam tanıştığı bir kızı anlatmakla meşguldü. Kız önce Batuhan'a yanaşmış ama Batuhan yüz vermemiş. Yine de sonra konuşup içki içmeye başlamışlar. Söylediğine göre kız Batuhan'ı otel odasındaki yatağa kelepçelemiş, daha sonra da cüzdanını alıp kaçmıştı. Masadakiler onun bu anlattığına kahkaha atarak gülerken ben de onlara katılmıştım. Rüzgâr'a baktım. O da konusu geçen muhabbeti komik bulmuş olmalı ki gözlerini kısarak gülüyordu. Yarım saat önce zengin züppesi olarak gördüğüm çocuk şimdi bana öyle sevimli geliyordu ki... Rüzgâr ona baktığımı fark ederek bakışlarını bana doğru çevirince göz göze geldik. Kaşlarını havaya kaldırdı ve bana 'ne?' der gibi bakmaya başladı.

Gülümsedim ve ellerimi havaya kaldırıp hareket ettirdim. "Parti hoşuna gitti mi?" diye sordum işaret diliyle. Rüzgâr şaşkınlıkla ellerime baktı. İşaret dilini nereden bildiğimi merak ediyor olmalıydı. Rehabilitasyon merkezindeyken boş durmak can sıkıcıydı. Ben de işaret dilini öğrenmiştim. Hem de severek ve isteyerek.

"Gitti," dedi Rüzgâr ellerini çekinerek hareket ettirip. "Ya senin?"

"Benim hoşuma gidip gitmemesi önemli mi?" diye sordum gülümseyerek. Rüzgâr başını salladı. Yüzündeki ifade öyle masumdu ki sanki küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi hissetmiştim.

"O zaman gitti," dedim ben de onun gibi ellerimi hareket ettirip.

"İşaret dilini nereden biliyorsun?"

"Herkesin bilmesi gereken bir şey," dedim samimi bir ifadeyle.

Rüzgâr ellerini hareket ettirdi. "Ama çok az kişi biliyor."

"Onlar bazı şeylerin farkında olmayan insanlar," dedim. "Sağlığın önemini bilmeyen, bunun bilincinde olamayan cahil insanlar."

"Cahil insanlar mı?" dedi Rüzgâr gülümseyerek.

Ellerimi hareket ettirip gülümsedim. "Cahil insanlar."

Artan müziğin sesiyle parti gittikçe canlanmaya başladı. Kafedeki tüm sandalye ve masalar arka tarafa taşınıp, ortada geniş bir dans pisti oluşturuldu. Doğrusu kafenin bu kadar büyük olduğunu bilmiyordum. Davetliler müziğin ritminde dans edip bedenlerini hareket ettiriyordu. İlk başta bir köşede durup onları izleyen tarafta yer alsam da Maya'nın çekiştirmesiyle dans pistine çıkmaya mecbur kalmıştım.

"Melisa yardımına ihtiyacım var." Maya kulağıma doğru konuşunca bakışlarımı ona doğru çevirdim. Yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı.

"Ne oldu?"

"Ya sahneye çıkıp bir şarkı söyler misin? Rüzgâr'ın morali inanılmaz düştü. Belki böylelikle biraz keyiflenir."

"Bir sorun mu var?"

"Ya beklediği biri vardı. Onun için çok önemli biri ama sanırım gelmeyecek."

"Sevgilisi mi?" diye sordum üzülerek.

Maya başını iki yana salladı. "Hayır tatlım, abisi."

"Abisi mi?"

Maya çekingen bir ifadeyle bana baktı. "Evet abisi. Bu dünyada en çok değer verdiği insan." Maya derin bir nefes aldı. "Şey, Ateş... Rüzgâr onun erkek kardeşi. Ama sakın bunu niye bu zamana kadar söylemedin diye kızma bana. Vereceğin tepkiden çekindim."

Afallayarak Maya'ya bakakaldım. *Ateş ve Rüzgâr*... Gerçekten böyle bir şeyi benden saklamış mıydı yani? Bu oldukça önemli bir ayrıntıydı. Önceden ne çok merak ederdim Ateş'in erkek kardeşini. Acaba nasıl biri, Ateş'e benziyor mu, Ateş gibi o da asabi biri mi diye. Şimdiyse farkında olmadan zaten kardeşiyle tanıştığımı öğreniyordum. Ve karakter olarak Ateş'le hiçbir benzerliği de yoktu.

Yine de Maya'nın ricası doğrultusunda sahneye çıktım. Şu anda herkes dans pistindeydi ve meraklı gözlerle bana bakıyordu. Burak dahil... Şarkı söyleyeceğim için bayağı bir şaşırmışa benziyordu. Daha önce benden bu tarz şeyler görmediği için haklıda sayılırdı. Başka bir zaman olsa asla yapmazdım. Ama bugün farklıydı. Bugün Rüzgâr'ın doğum günüydü. Daha yeni tanıdığım biri olabilirdi ama bana rehabilitasyon merkezindeki anılarımı hatırlatmıştı. Oradaki insanları, arkadaşlarımı... Eğer morali düzelecekse onun için birkaç şarkı söyleyebilirdim. Ateş'in kardeşi olsa bile.

Mikrofonu kavrayıp parmaklarımın arasına aldıktan sonra şarkının girmesini beklemeye başladım. Birazcık heyecanlı olsam da bu heyecan öyle aşırı değildi. Sonuçta ben bir profesyonel değildim. Kimsenin de beklentisi bu yönde olamazdı. Sesim mikrofonda yankılanmaya başladıktan çok kısa bir süre sonra kafenin kapısı açıldı. Gelen kişi başkası olsaydı belki dikkatimi çekmezdi ama o kişi Ateş Arsoy'du ve gözlerim anında ona sabitlendi. Ateş bakışlarını sahneye çevirince göz göze geldik. Bakışlarımı ondan çekmek istesem de bir şey buna mani olmuştu. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Bunun nedeni yüzündeki yaraların neredeyse yok olmuş olması mı yoksa yakışıklı yüzünü uzun zaman sonra ilk kez görmüş olmam mı bilemiyordum. Saçları özenli duruyordu. Sakallarını da kısaltmıştı. Ateş tıpkı onu bir buçuk sene önce gördüğüm gibi karşımda duruyordu. Yani neredeyse...

Kalp atışlarımın hızlandığını hissettim ve bedenimin sıcakladığını. Aptal ritim yine ortaya çıkmıştı işte. Kalbim sıkışıyor, rahatlıyor. Sıkışıyor, rahatlıyordu. Mavi-yeşil gözleri dikkatli bir şekilde bana bakarken nasıl normal olabilirdim ki zaten? Ateş kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve omzunu bir sütuna yasladı. Sanki ona özel şarkı söylüyormuşum gibi bakışlarını vücudumda gezdirip beni iyiden iyiye utandırmayı başarırken bakışlarımı güç bela ondan kaçırdım.

Şarkı bittikten sonra güçlü bir alkış yankılandı kafede. Onlara kibarca gülümsedim ve sahneden inip Burak'ın yanına gittim. Burak gözlerini benden alamıyordu. Bakışları dikkatli ve üzerimdeydi. Sanki birazcık da şaşkın bir hali vardı... Masanın yanına geldikten sonra masanın üzerindeki vişne suyunu elime alıp bir yudum içtim. Sonra bir yudum ve bir yudum daha. Öyle yorulmuşum ki... Sanki aylardır hiç hareket etmeden durmuşum da ilk kez bugün hareket etmiş gibiydim.

"Melisa biraz konuşabilir miyiz?" Burak'ın isteğiyle elimdeki vişne suyunu masaya bıraktım. "Elbette. Ne hakkında?"

"Burada olmaz. Sessiz bir yere gidelim," dedi Burak. Sesinde tuhaf bir tını vardı. Başımı onaylarcasına salladım. Beraber tenha sayılabilecek bir köşeye gittiğimizde söyleyeceği şeyi merakla beklemeye başladım. Herkes tarafından görünen bir yerdeydik ama kimsenin olmadığı, sakin bir yerdi.

"Beni seviyor musun?" diye sordu Burak birden. Bu ani sorusu afallamama neden olmuştu.

"E-evet," dedim şaşkınlığımın sesime yansımasına engel olamayarak. "Nereden çıktı bu?"

"Bir yerden çıkmadı. Ne zamandır aklımdaydı zaten. Ama ben sürekli erteleyip dile getirmek istemiyordum. Şimdi doğru söyle Melisa. Beni gerçekten seviyor musun?" Burak ciddi bir ifadeyle gözlerimin içine bakınca başımı aşağı yukarı salladım. "Seviyorum," dedim usulca.

"Peki ben neden aksini hissediyorum?" Bakışları beklentiyle gözlerime bakıyordu.

"Böyle hissettiğini bilmiyordum. Özür dilerim."

Burak alayla güldü. "Demek bilmiyordun? Sen zaten benim hakkımda ne biliyorsun ki Melisa? Bir kere beni dinledin mi sanki? Bir kere bana nasıl olduğumu sordun mu?" Sustu. "Bir kere bana o adama baktığın gibi baktın mı?"

"Anlamadım?"

"Sakın itiraz etme. Gördüm sizi. Sahnedeyken bir kez bile gözünü kırpmadan ona baktın!" Burak öfkeyle soludu. "Bu kadar mı çok seviyorsun o adamı? Aşkın bu kadar mı kör etti gözünü?"

"Burak bana bağırma. Ne gördüğün beni ilgilendirmiyor!"

"Elbette ilgilendirmez. İçinde benim dahil olduğum hangi olay seni ilgilendiriyor ki zaten?"

Hayretle Burak'a baktım. "Seninle tartışmayacağım Burak."

"Neden? Eski sevgilin burada olduğu için mi?"

"Saçmalıyorsun!" dedim sesimi yükselterek. "Onun burada olması umurumda bile değil."

"Değil mi gerçekten? Peki neden gözlerin öyle olmadığını söylüyor?"

"Cidden saçmalıyorsun!" dedim sinirle. "Ben gidiyorum. Nasılsa yarın bu söylediklerine pişman olacaksın." Arkamı dönüp yürümeye başladım. Nefes alıp verişlerim sinirden hızlanmıştı. Bedenim cayır cayırdı. Buna sebep olan şey Burak'la tartışmam mıydı? Yoksa tartışırken bana söylediği cümleler mi? İyi de o cümlelerin hiçbir gerçeklik payı yoktu ki. Ateş'i sevdiğimi söylemişti. Sahnedeyken gözümü ondan alamadığımı. Hayır. Ben Ateş'i sevmiyordum. Bundan emindim. Duygularım, hislerim, düşüncelerim hepsi şu anda içimde bir yerlerdeydi ve öyle olsaydı bunu hissederdim.

"Ne dedi o angut herif sana Melisa?" Batuhan yolumu kesip

bileğimi kavrayınca derin bir nefes alıp az önce olanları sindirmeye çalıştım. "Şey, Batuhan sonra konuşalım mı?"

"O adam seni üzecek bir şey mi yaptı?"

"Hayır. Sadece birazcık tartıştık."

Batuhan elini omzuma attı. "Bak doğru söyle?"

"Gerçekten bak."

Batuhan birkaç saniye beni süzdü. "Madem öyle diyorsun, peki. Ama eğer olur da bir problem olursa sakın bana söylememezlik yapma. Onu dövmekten onur duyarım."

"Bir sorun yok," dedim onu geçiştirmek için.

Ama Batuhan beni dinlemedi. "Olursa diyorum zaten fıstık. Umarım olmaz tabii de... Hem az önce de yanınıza gelip ne olduğuna bakacaktım. Sonuçta sen sahipsiz değilsin. Burada kapı gibi playboy var. Ama işte Ateş izin vermedi. Bırak kız kıza kavga etsinler dedi."

Ağzım duyduklarımdan dolayı aralandı. Ateş bizi görmüş müydü yani? Ve bir dakika. Kız kıza mı? Dolaylı yoldan Burak'a kız mı demişti? Ne dolaylısı... Bayağı bayağı sevgilime kız demişti!

Kafeden çıktıktan sonra soğuk havanın yüzümü delip geçmesine izin verdim. Kar dinmişti. Yerlerde bir karışa yakın kar birikintileri vardı. Üzerimdeki elbisenin inceliğini umursamayıp yürümeye başladığımda Burak'ın söyledikleri hâlâ zihnimde yankılanıyordu. *"Ne zaman beni dinledin ki?"* demişti. Bu cümleyi bağırarak söylese de gözlerinden geçen mahzun ifade dikkatimden kaçmamıştı. Nasıl kaçsın ki? Apaçık ortadaydı. Ona ilgi göstermemi istiyordu işte. Konuşurken onu dinlememi, beraber vakit geçirmemizi, buluştuğumuzda ona gününün nasıl geçtiğini sormamı istiyordu. Tıpkı kendisinin bana karşı yaptığı gibi... Benden, onun bana davrandığı gibi davranmamı istiyordu. Peki neden tüm bunlar bana çok zor bir şeymiş gibi geliyordu ki? Yapmak istemediğim için? Sanırım bu yüzdendi.

Zihnimdeki düşünceler omuzlarımın üzerinde hissettiğim bir şeyle dağılıp yok oldu. Ne olduğunu görmek için bakışlarımı panikle arkama doğru çevirdiğimde mavi-yeşil bir çift gözle karşı karşıya geldim. "Geçen gecenin telafisi," dedi Ateş. Omuzlarımın üzerine siyah bir mont bırakmıştı.

"Senin montuna ihtiyacım yok benim." Montu sinirle elime alıp Ateş'in gövdesine bastırdım ve hızlı adımlarla yürümeye başladım. Zaten az önce onun yüzünden sevgilimle tartıştım. Bir de utanmadan yanıma mı geliyordu!

"Senin olmayabilir." Ateş bana yetişti ve yanımda yürümeye başladı. "Ama bedeninin var gibi duruyor."

"Sana ne ya benim bedenimden? Gitsene. İstemiyorum montunu falan!"

"Bildiğim kadarıyla bu sokak belediyenin. Canım ne isterse onu yaparım." Öfkeli bakışlarımı Ateş'e yolladım. Gözlerim dolu doluydu. Ağlayıp rahatlamak istiyordum. Ama o yanımdayken bunu yapamazdım. Yapmazdım. Adımlarımı hızlandırdım ve aramızdaki mesafeyi açmaya özen gösterdim. Otobüs durağına gidiyordum. Eve gidip biraz ders çalışmalıydım. Hatta birazdan daha fazla. Böylelikle zihnimi dağıtabilirdim. Daha iyi bir seçeneğim de yoktu zaten.

Bir-iki dakika içinde durağa vardığımda kollarımı göğsümün üzerinde birleştirip otobüsün gelmesini beklemeye başladım. Tir tir titriyordum. Sıcağa ihtiyacım vardı. Ateş birkaç adım arkamdaydı. Bunu hissedebiliyordum ama dönüp de bakmadım. Benimle otobüse binecek değildi ya. Çok geçmeden bineceğim otobüs gelmişti. Durağın önünde bekleyen insanlar sırayla merdivenleri tırmanmaya başlayıp İstanbul kartlarını makineye okutmaya başlayınca kafeden çıkmadan önce çantamı almayı akıl ettiğim için kendimi tebrik ettim. Öğrenci kartımı makineye okuttum. Tam elimi çekip otobüste ilerleyecekken elimi kavrayan bir el buna mani oldu. Ateş otobüs kartımı hızla eline

aldı ve tekrar makineye yaklaştırdı. Hayretle ona baksam da Ateş bunu pek umursamadı ve bileğimden tutup beni çekiştirmeye başladı. Adımlarım birbirine dolanıp tökezledim. Otobüsün tam ortasında geldiğimizde Ateş durdu ve beni otobüsün büyük camlarına yasladı. Kendisi de hemen karşıma geçti. Aramızda yok denilecek kadar az mesafe vardı.

"Ne yapıyorsun sen?" dedim dişlerimin arasından. Otobüs ağzına kadar doluydu ve bağırarak konuşup rezil olmak istemiyordum.

"Ne yapıyormuşum?" Bir de bilmiyormuş gibi yapıyor ya... Beni deli ediyordu!

"Niye bindin otobüse?"

"Aynı yere gidiyoruz."

"Olabilir. Senin araban yok mu?"

"Bakımda," dedi Ateş. Tam bu sırada otobüs hareket edince bir şey demedim ve sırtımı ona dönüp camdan dışarı bakmaya başladım. Varlığını hemen arkamda hissetmek... tuhaftı. Aramızda bir tökezlemelik mesafe vardı. En ufak bir tökezleme sonucunda sırtım onun göğsüne değebilirdi. Bir zamanlar kendimi orada huzurlu hissettiğim yer olan göğsüne... Daha birkaç hafta önce onu düşünmekten korkuyordum. Adını dahi ağzıma almıyordum. Düşünürsem, adını söylersem bir şeylerin yeniden canlanmasından. Bir şeylerin başlamasından. Üstü örtülen şeylerin açılmasından...

"Fazla gerginsin?" Ateş kulağıma eğilip fısıldayınca irkildim. Aramızdaki mesafeyi açmak için yavaşça geri çekildim ve ona doğru döndüm. İhtiyacı olmamasına rağmen otobüsün üzerindeki tutacaklara tutunmuştu. Bir eli havada, diğer eli yanında duruyordu. "Bu seni ilgilendirmez," dedim. Ciddi boy farkımız vardı ve ona alttan bakıyordum. Oysa önceden böyle değildik. Ya ben kısalıp ufalmıştım ya da Ateş uzayıp gelişmişti.

"O mu sinirlendirdi seni?" diye sordu Ateş. Gözleri ifadesizdi ama sesinde alay eden bir tını vardı.

"Sana ne?" dedim diklenerek. "O benim sevgilim. İster sinirlendirir ister sinirlendirmez. Sana hesap mı vereceğim?"

Ateş'in çenesi kasıldı, gözlerinden karanlık bir ifade geçti. "Öyleleri sinirlendirmeyi biliyor mu?"

"Öyleleri derken?" diye sordum Burak'ı kime benzettiğini anlamayarak.

"Öyleleri," dedi Ateş. "Sevgilisinin vücudunu erkeklere izletmekten azıcık bile rahatsızlık duymayan yavşaklar." Ateş elindeki montu omuzlarımın üzerine koydu. "Giy bunu," dedi. Kaşlarını çatmıştı. "Benim yanımdayken bu kadar açık giyinemezsin. Ve bilgin olsun; sol taraftaki çocuk ikidir sana bakıyor. Bir kez daha bakarsa bakacak göz bırakmayacağım onda."

Geçmiş

"Baba o adam kim?" Salona hâkim olan sessizlik Melisa tarafından bozuldu. Kaşlarını çatmış bir açıklama duyma isteğiyle babasının yüzüne bakarken öfkeliydi. Çünkü az önce gördüğü adam onu hayli korkutmuş, tedirgin etmişti. Adamın yüzündeki yaralar... Melisa hayatı boyunca öyle bir adamla karşı karşıya gelmemişti.

"Bilmiyorum," dedi babası sıkıntılı bir sesle. "Adını söylemek istemedi."

Melisa hayretle babasına baktı. "Ne demek söylemek istemedi? Nereden buldun peki onu?"

"Nereden bulduğum önemli değil kızım. Yardıma ihtiyacı vardı, ben de aldım eve getirdim." Murat Bey'in bu açıklaması Melisa'yı dehşete düşürmüştü. Babasının bu yaptığı resmen delilikti. Nasıl olur da öyle bir adamı eve getirir aklı almıyordu. Ama diğer yandan Murat Bey bu yaptığının doğru oluğunu düşünüyordu. O delikanlıyı bir başına bırakamazdı. Zaten vicdanı da izin vermediği için onu evine getirmişti ya. Genç adamı ıssız bir sokakta, yarı baygın bir halde bulmuştu. Yüzündeki yaraların yanı sıra, çocuğun acıyla inlemesinden vücudunda da

ciddi hasarların olduğunu anlayan Murat Bey onu oradan kaldırmış, sırtına alarak arabasına bindirmiş ve daha sonra da çabucak hastaneye götürmüştü. Doktorların söylediğine göre aldığı sert darbelerden ötürü kaburgalarında çatlamalar oluşmuş ve özenli bir bakıma ihtiyacı varmış. Ama cebinde ne bir cüzdan, ne bir kart olan genç adamın hiçbir yakınına ulaşamayan Murat Bey onu hastaneden alıp hiç tereddütsüz evine getirmişti. Başka çaresi yoktu. Diğer yandan zaten bu genç adama karşı içinde tuhaf bir yakınlık hissetmişti.

"Baba sana inanmıyorum! Ya bir psikopat falansa? Belki de hırsızdır? Yüzünün halini görmedin mi? Nasıl olur da onu eve getirirsin?" Melisa babasına inanamıyordu. Şaşkındı. Öyle bir adamın şu anda evlerinde olması, üstelik bizzat Melisa'nın yatağında... Bu olanlar Melisa'ya kötü bir şaka gibi geliyordu. Ama bu ne bir şakaydı, ne de bir numara. Her şey hiç olmadığı kadar gerçekti.

Murat Bey kızına uyarıcı bakışlarını attı. "Kızım sakin ol. Şimdi duyacak çocuk."

"Bana ne ya, duyarsa duysun! Anne sen de bir şeyler desene? Babam elin psikopatını almış eve getirmiş resmen!"

Hülya Hanım kararsız kalmıştı. Eşinin neden böyle yaptığını biliyordu, çünkü Murat Bey hayat arkadaşına bunu açıklamıştı ve Hülya Hanım bu yüzden ona hak vermişti. Ama öte yandan Melisa da haklı sayılırdı. Kötü bir adam olmadığını nereden bilebilirlerdi ki?

Hülya Hanım derin bir nefes aldı. "Melisa dinle babanı ve sessiz ol. Zaten temelli kalacak değil, iyileşince gidecek."

Melisa, annesinin de o adamın evlerinde kalmasını sıcak baktığını görünce yenilgiyi kabul etmek zorunda kaldı. "Peki ben nerede kalacağım?" diye sordu sitemkar bir sesle.

"Misafir odası ne güne duruyor?" dedi babası.

Melisa hayretle babasına baktı. "Çok güzel ya." Alayla güldü. "Elin adamı gelsin benim odamı ele geçirsin. Ben gidip misafir odasında kalayım. Cidden çok güzel!"

Melisa salondan çıktı ve sinirle odasına gitti. Kapının ardındaki

o adam Melisa'yı ürkütse de Melisa bu sefer daha cesaretliydi. Kapıyı araladı ve içeri girip temkinli adımlarla yatağında yatmakta olan adama doğru yaklaşmaya başladı. Korkunç ötesiydi... Nasıl bu hale gelmiş olabilirdi ki? Adamın boynunda bir boyunluk vardı. Yüzü tamamen kurumuş yara izleriyle doluydu. Kimliği kendini hiçbir şekilde açık etmiyordu ve Melisa bu yara izlerinin altında nasıl bir adamın olduğunu merak etmişti. Biraz daha yaklaştı. Adam derin bir uykuda olmalıydı. Hareketsizce yatıyor, nefes alış verişleri düzgün sayılırdı. Kurumuş dudakları hafifçe aralanmıştı. Bunun nedeni burnundan aldığı nefesin ona yeterli olmamasından kaynaklanıyordu büyük bir ihtimalle.

Melisa, genç adamı dikkatle süzmeyi bırakıp yüzündeki dehşet verici yara izlerini daha fazla inceleyemeyeceğini fark edince gardırobuna yöneldi. Bu geceyi misafir odasında değil, salonda geçirecekti maalesef. Çünkü o odada televizyon yoktu ve Melisa bu geceyi televizyon izleyerek geçirmek istiyordu. Zaten yaz tatili de başlamıştı. Gece izlenen yabancı dizi sezonu onun için açılmıştı.

Melisa gardırobunun kapaklarını açtı. Bir çarşaf, iki yorgan, bir pike, üç tanede yastık çıkarttı. Yastıkların birini başına, birini bacak arasına, birini de ayaklarının altına koyacaktı... Yorganları ise artık yaz geldiği için annesine verip hurca koymasını söyleyecekti. Çünkü dolabında hayli yer kaplıyordu. Melisa gardırobunu kapattı. Bunu yaparken özenli davranmadığı için meydana gelen tok ses genç adamı uyandırmaya yetti ve gözlerini araladı. Bu sırada Melisa elindeki pike, çarşaf, yorganlar ve üç yastığı kucağına almış yürümeye çalışıyordu. Aslında hepsini üst üste koysa daha kolay taşıyabilirdi ama Melisa yastıkların birini bacak arasına sıkıştırmıştı. Çünkü gardırobundan çıkartırken yastığın tekini oraya koymak zorunda kalmıştı ve şimdi eline aldığı yorgan, pike, çarşaf ve iki yastığı tekrar dolaba koymak yerine bu şekilde yürüyebileceğine inanıyordu.

Bu haliyle dışarıdan komik görünse de Melisa odasının kapısına doğru ördek gibi yürümeye başladı. Adımları paytak paytaktı ve odada bir sağa bir sola gidiyordu. Bunu yaparken de homurdanmayı ihmal et-

miyordu tabii. "Hadi az kaldı. Evet, başarabilirim. Sakın düşme. Çok az kaldı. Ne olur dayanın. Şimdi gidiyoruz... Ve zafer!" Melisa sonunda odadan çıkmayı başardı. Ama birkaç saniye sonra... "Anne yardım et!" Melisa yere kapaklanıp yüzüstü yere düşmüştü. Cırtlak sesi evin içinde yankılanırken çocuğun yüzü şaşkın bir hal aldı. En son normal bir hastane odasında olduğunu hatırlıyordu. Şimdi ise bir deli hastanesinde miydi? Bu ihtimal nedense ona mantıklı gelmişti.

Genç adam bulunduğu odayı gözlerinin el verdiğince incelemeye başladı. Lila rengi duvarlar, lila rengi eşyalar, tam karşısındaki duvara monte edilmiş orta boy bir kütüphane... Daha önce burada bulunmadığına emindi. Nerede olduğunu merak ediyordu. Bilinci kapalıyken birileri tarafından mı getirilmişti? Genç adam uzandığı yerden doğrulmaya çalıştı. Ama vücudundaki çürükler bunu yapmasına izin vermedi ve genç adam tekrar yatağa uzanmak zorunda kaldı. Öncesinde acıyla inlemekten kendini alıkoyamamıştı. Bedeni öylesine ağrıyordu ki... Daha önce böyle bir ağrı hissettiğini hatırlamıyordu.

İlk boks maçı... Genç adam iki gün önce ilk boks maçına çıkmıştı. Maça kadar her şey gayet normaldi. Sıkı bir antrenman yapmış, dövüşe hazırdı. Ama maç günü her şey altüst olmuştu. Genç adam henüz on dokuz yaşının sonlarındayken, rakibi otuzlu yaşlarında iri yapılı bir adamdı. Üstelik katıldığı tüm boks maçlarında galip gelen bu adam karşısında hiçbir şansı yoktu. Geri çekilip pes edebilirdi belki. Ama genç adam bir kere bu işe bulaşmaya karar vermişti. Sonunda tüm kemiklerinin kırılacağını bilse bile geri dönmeyecekti. Dönmemişti de zaten. Genç adam ilk boks maçına çıkmış, kaburgalarını ve boynunu çatlatmış ve ilk yenilgisini yaşamıştı.

Murat Bey ve Hülya Hanım odadan içeri girdi. Çocuğun gözlerini araladığını gören Murat Bey inanılmaz bir mutluluğun bedenini sarmalamasına izin verirken adımlarını genç adama doğru ilerletmeye başladı. Saat gece yarısını biraz geçiyordu, Melisa çoktan uyumuştu.

"Nasılsın bakalım oğlum?" Murat Bey yatağın kenarına oturdu. Genç adam hastanedeyken onunla durumu hakkında konuşmuştu.

Onu bilinci kapalı şekilde ıssız bir sokakta bulduğunu ve sonrasında hastaneye götürdüğünü anlatmıştı. Haliyle genç adam onunla konuşmakta olan kişinin kim olduğunu biliyordu.

Genç adam başını salladı. Bu 'İyiyim' kelimesinin beden dili haliydi. Genç adam dudaklarını bile aralayacak gücü kendinde bulamıyordu. Diğer yandan şu anda bu adamın evinde olduğunu da anlayabilmişti.

Murat Bey gülümsedi. "Güçlü bir delikanlısın anlaşılan. Baksana, hemen gözlerini araladın." Evet gözlerini aralamıştı ama yüzündeki yaralar Murat Bey'in içini sızlatmaya yetiyordu. Bu yaraların nasıl olduğunu düşününce ise içinde bir şeylerin parçalandığını hissediyordu.

Hülya Hanım elindeki tepsiyi eşine uzattı. "Hadi soğutmadan içir de içi ısınsın çocuğun."

"Hayatım iyice kaynattın değil mi? Doktor sıcak tüketmesinin iliklerine faydalı olacağını söylemişti."

"Merak etme. İyice kaynattım."

Murat Bey tepsiyi eşinin elinden aldıktan sonra dizlerinin üzerine koydu. "Umarım kelle paça çorbası seviyorsundur evlat?"

Genç adam göz ucuyla tepsideki çorbaya baktı. Kelle paça çorbasını seviyordu... Çocuk başını sallamakla yetinince Murat Bey memnun şekilde gülümsedi. "Hayatım misafirimizin sırtına bir yastık koyar mısın?" Hülya Hanım eşinin isteğiyle hemen Melisa'nın gardırobunu açtı. Mavi bir yastık aldı ve özenle onun başının altına koydu.

"Böyle rahat mısın çocuğum? İstersen bir yastık daha getireyim?" Hülya Hanım'ın sorusu üzerine genç adam başını iki yana salladı.

"İyi madem," Hülya Hanım eşinin yanına, yatağın kenarına oturdu. Şefkatli gözlerle genç adama bakarken Murat Bey kaşığı kâseye daldırdı ve çocuğa yavaşça içirmeye başladı. Genç adam ona bu denli içten davranılmasına hiçbir anlam verememişti. Hayli garip gelmişti ona. On dokuz yaşına kadar görmediği ilgiyi iki günde, hiç tanımadığı insanlar tarafından görmesi tuhaftı. Bu adamın başta deli olduğunu düşünmeden edemedi. Hele birkaç saat önceki küçük kızı gördükten sonra... Kız resmen yorganlarla konuşmuştu. Ama genç adam daha sonra bu düşünceyi

zihninden atmıştı. Çünkü hiçbir deli bu adam gibi babacan olamazdı. Genç adamın kendi öz babası bile bu zamana kadar ona bu denli yakın davranmamıştı.

11. Bölüm

Eve girdiğimde ilk işim üzerime kalın kıyafetler giymek oldu. Krem rengi kazak, siyah bir tayt, ayaklarıma da ördekli pofuduk terliklerimi geçirdim. Bedenim yavaş yavaş kendi ısısını bulup içime işleyen soğuk havadan beni kurtarmaya başlarken salona, annemlerin yanına gittim. Babam büyük bir dikkatle yemek masasının üzerindeki bin parçalı yapbozunu tamamlamaya çalışıyordu. Annem ve babaannem ise üçlü koltuğa oturmuş el işi yapıyordu. Onların yanına gittim. Başımı babaannemin omzuna yasladığımda kendine has sabun kokusu anında burnuma dolmuştu.

"Doğum günü nasıldı kızım?" Annem bir yandan elindeki örgü şişlerini hareket ettirip bir yandan da bana soran gözlerle bakınca, "Güzeldi," diyerek cevap verdim. Doğum günü güzeldi. En azından ilk saatleri öyleydi. Bugün gerçekten eğlendiğimi hissetmiştim.

"Ahh, be kızım ne işin var senin elalemin doğum gününde? Evde oturup dinlenseydin ya." Babaannem hoşnutsuz bir ifadeyle bana bakınca tebessüm ettim. Güzelim benim. Nasıl da iyiliğimi düşünür. "Ben iyiyim babaanne, endişe etme. Hem zaten ben erken bile çıktım. Doğum günü hâlâ devam ediyor."

"Neresi erken kızım? Saat beş olmuş, birazdan hava kararacak."

"Anne tamam, geldi işte," dedi babam. Konunun uzamaması için devreye girse de babaanneme pek engel olmamıştı. "Sen sus bakayım! Zaten her şey senin başının altından çıktı. Ne vardı sanki bu kızı çalıştıracak? Eğer paraya ihtiyacınız varsa kıymetlini kaldır da kalk kendin çalış."

"Çalışmayı Melisa istedi anne. Yoksa ben de meraklı değilim kızımı kafe köşelerinde çalıştırmaya."

"Evet babaanne, ben çalışmak istedim. Bunun için babama kızma," deyip hemen araya girdim. Babaannem çalışmamı istemiyordu. Bu konuyu daha öncede konuşmuştuk. Ama anlaşılan ne kadar konuşursak konuşalım babaannemin kararı hiçbir zaman değişmeyecekti.

"Su'yum," Babaannem şefkatle bana baktı. "Güzel kızım ben sen yoruluyorsun diye söylüyorum. Erken saatlerde okula gitmek, oradan çıkıp daha sonra kafeye gidip saatlerce çalışmak kolay mı? Eve geldiğinde saat gece yarısını geçiyor. Yazık değil mi güzel bedenine?"

"Ben iyiyim babaanne. Gerçekten bak. Endişe etme lütfen."

"Eğer torunum gözümün önünde eriyorsa endişe ederim!"

"Yapma babaanne, nerem eriyor?" Elimi karnımın üzerine koydum. "Bak, nasıl da kilo almışım."

"Kilolu birini görmesem inanacağım. Çöp gibisin yavrum."

Uzanıp babaannemin yanaklarını öptüm. "Ben iyiyim güzel gözlüm, sen hiç merak etme beni."

"Ama kızım çok yoruluyorsun."

"Hiç de yorulmuyorum bir kere." Tebessüm ettim. "Sen beni düşünme canım benim. Ben iyiyim."

Pencereden dışarı bakıp minik minik yağmakta olan kar tanelerini izlerken hava kararmak üzereydi. Sokak lambaları dev-

reye girmiş, sarı ışık cılız bir şekilde yanmaktaydı. Rüzgârın o ürkütücü sesi pencerenin altından sızıp içeri giriyordu ve kar taneleri dünün aksine ufalıp iyice küçülmüştü.

Zihnim bugüne dair olanları düşünmeye koyuldu. Öyle ya da böyle bugün benim için güzel bir gün olmuştu. Sonunda olanları eklemezsek bugün gerçekten eğlendiğimi, gerçekten mutlu olduğumu hissetmiştim. Yeniden gülümsemiş, gülümsemeyi ne kadar çok özlediğimi fark etmiştim. Aylardır niye bunu yapmadım ki diye düşünmeden edememiştim. Mutlu olmak... Ortada bunun için elle tutulur hiçbir sebep yoktu belki ama ben bugün kendimi mutlu gibi hissetmiştim. Arkadaşlarımla, yeni tanıştığım insanlarla ve Burak'la vakit geçirmek güzeldi. Tabii son olanları saymazsak. Burak'ın dediklerini... Burak nasıl olur da Ateş'e karşı hâlâ bir şeyler hissettiğimi dile getirebildi anlayamamıştım. Bunu söylerken ki yüz ifadesi beni şoka sokmuştu resmen. Burak ilk defa beni azarlamıştı. İlk kez bana kızmıştı. Daha önce şahit olmadığım bu tavrı benim hiç hoşuma gitmemişti. Benim alışık olduğum Burak bu değildi çünkü.

Dışarıdaki karları izleyen dalgın gözlerim her ne kadar manzaradan hoşnut olsa da ayaklarım için durum aynı değildi. Hayli yorgundular ve bir an önce yatağa gitmek için sabırsızlanıyordu. Haklı da sayılırlardı. Çünkü bugün hayli tepinip dans etmiştim. Perdeyi kapatmak üzere elimi perdeye götürüp ince kumaşı kavradım. Ama tam bu sırada bakışlarım birden karşı binaya takılı kaldı. Ve bunun için geçerli bir nedeni de vardı. Çünkü Ateş, şu anda hemen karşımda, ifadesiz gözleriyle bana bakıyordu. Üzerinde hiçbir şey yoktu ve mavi-yeşil gözleri bedenimi delip geçiyordu adeta. Bakışları sanki ruhuma dokunuyordu. Bir anda kalbimin sıkıştığını, boğazıma bir yumrunun yerleştiğini hissettim. Bu etkiden nefret ediyordum. Ateş'in üzerimde böyle etkisi olduğu için gerçekten nefret ediyordum. Ne zamandır oradaydı ki?

Sessizce yutkunup bakışlarımı üzerinde gezdirdim. Az önce yorgunluktan isyan eden ayaklarım şimdi yere çivilenmişti adeta. Gözlerim sadece Ateş'e odaklanmış, onun yüzüne bakıyordu. Ateş dudaklarına bir şey yaklaştırdı. Bir sigaraydı. Aramızdaki mesafe toplasanız on metre bile değildi. Binalarımız hemen karşı karşıya, üstelikte aynı kattaydı. Şaka gibi! Ateş sigarasından uzun bir nefes aldı, sonra dumanı havaya üfledi. Bunu yaparken gözlerini gözlerimden ayırmamıştı. Kirli sakalı, dağınık saçı, hafif aralanmış dudakları ve mavi-yeşil gözleriyle Ateş nefes kesici görünüyordu. Bunu kendi kendime itiraf edebilirim sanırım. Ateş Arsoy eskisinden çok daha yakışıklı bir şekilde karşımda duruyordu.

Ateş işaret parmağını cama yaklaştırdı. Ne yaptığını anlamak için dikkatimi ona verdim. Bir süre sonra Ateş parmağını camdan çekti. Ne yaptığını görmek için gözlerimi hafifçe kıstım.

Gülen bir surat çizmişti.

Afalladım. Gülen surat mı? Üstelik cama? Bunun anlamı neydi ki? Çizdiği şeye karşılık verebilmek için dudaklarımı cama doğru yaklaştırıp nefesimi üfledim bende. Hemen buharlaşmıştı. İşaret parmağımı camın üzerinde hareket ettirip şunu çizdim.

Ünlem işareti.

Fevri davrandığımın farkındaydım ama başka bir şey aklıma gelmiyordu ki. Onunla muhabbet edemezdim ya. Üstelik camdan cama! Yaptığımız şey kesinlikle deliceydi! Ateş gülümsedi ve sigarasını dudaklarına yaklaştırıp uzun bir nefesi cama üfledi. İşaret parmağını camın üzerinde hareket ettirdi ve geri çekti.

Kalp.

İçimden gözlerimi devirmek gelse de yapmadım. Kalp ve o öylesine zıttı ki birbirine. Benimle düpedüz dalga geçiyordu.

Dudaklarımı cama yaklaştırıp nefesimi üfledim ve işaret parmağımı cama yaklaştırdım.

Üzerinde çarpı olan kalp.

Ateş'in gülümsemesi genişledi. Elindeki sigaradan bir nefes daha alıp cama üfledi ve parmağını cama koyup hareket ettirmeye başladı.

Ok saplanmış kalp.

Hemen cevap verdim. Daha doğrusu karşılık verdim. Onunla bu şekilde muhabbet ettiğime inanamıyordum. Eskiden bile insanlar dumanla haberleşir, güvercinle mesajlaşırdı. Ya da buna benzer şeylerle. Şimdi yaptığımızı akıl edemediklerine şaşıyordum. Buharla mesajlaşma... Bize özeldi. Şu işareti çizdim:

?

Ateş birkaç saniye hiçbir şey yapmasa da sonunda sigarasından çıkan dumanı tekrar cama üfledi. Bir daha. Ve bir kez daha. Sigara, her onun dudaklarının arasına yerleşince içimde bir şeylerin harekete geçtiğini hissettim. Ateş pencerenin üzerinde büyük bir buhar parçası oluşturdu. İşaret parmağını camın üzerine koyup hareket ettirmeye başladığında uzun bir şey çizeceğini anlayıp merakla beklemeye başladım. Oluşturduğu buhar camın büyük bir kısmını kaplamıştı ve onu buğulu görüyordum. Bu kadar büyük buhara sığdıracağı şeyi merakla beklerken odamın kapısı tıklandı. Panikleyerek arkamı döndüm. Koşarak pencerenin yanından uzaklaştım ve, "Gir?" dedim. Sesim anlam veremediğim şekilde nefes nefese çıkmıştı. Gizli bir iş yaparken yakalanmak... Hissettiğim şey tam olarak buydu. Kapı aralandı. Görüş alanıma giren bir buket çiçek ve o çiçeği tutan Burak gözlerimi iri iri açmama neden olurken Burak, bana doğru yaklaştı ve kollarını sıkıca bedenime doladı.

"Sevgilim."

Burak başını boyun girintime koydu. Sıcak nefesi bedenimi aniden buz kütlesine çevirirken Burak kollarını iyice sıkılaştırdı. "Lütfen beni affet canım. O sözleri söylediğim için, sana kızdığım için öyle çok pişmanım ki." Burak geri çekildi ve

mahcup bir ifadeyle yüzüme baktı. Ellerini yanaklarıma çıkartıp bakışlarımızı birleştirirken ben hâlâ şaşkın bir ifadeyle ona bakmaktaydım. "Özür dilerim, canımın içi. Sen haklıydın. Pişman olacağım şeyler söyledim ve şimdi beni affetmeni istiyorum. Lütfen beni affet. Beni affeder misin?"

Burak özür dileyen gözlerle yüzüme bakınca sessizce yutkundum. "Burak ben henüz düşünmedim."

"Neyi canım?" diye sordu Burak.

"Bugün bana söylediklerini."

Burak hemen atıldı. "Düşünmeni gerektiren hiçbir şey yok sevgilim. Hepsi bir anlık kıskançlığımdan çıkan manasız cümlelerdi."

Nefesimi usulca verdim. "Öyle olmadığını sen de ben de çok iyi biliyoruz Burak." Gözlerimi ona diktim. "Sen bugün bana daha önce hiç göstermediğin bir yüzünü gösterdin. Her zamankinden farklı olan bir yüz. Biraz düşünmeme izin ver olur mu?"

"Melisa." Burak ellerimi tuttu. "Düşünecek hiçbir şey yok. Aptalca davrandım, kabul ediyorum. Ve bunun için senden özür de diliyorum. Ama seni kıskandım Melisa. O adama bakmanı kıskandım."

"Burak lütfen," dedim sesimi yükselterek. Ellerimi geri çektim. "Bana zaman ver tamam mı? Biraz düşünmeme izin ver. Bir süre görüşmeyelim."

Burak yeniden ellerimi tuttu. "Sevgilim." Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Lütfen benden böyle bir şey isteme. Seni kırdım, bunu biliyorum. Gözlerinin içine baktığımda bile üzgün olduğunu anlayabiliyorum. Ama lütfen beni de anla."

"Sen beni anlıyor musun?"

"Anlamak için çabalıyorum."

Kararsızlık. Bir yanım hayır, zamana bırak her şeyi diye haykırıyordu. Bir diğer yanım affet diye... İkileme düşmekten nef-

ret ediyordum! Ellerimi geri çekip Burak'ın ellerinden kurtardım. Sırtımı ona döndüm ve aramızdaki mesafeyi açıp ondan uzaklaştım. Ama sadece birkaç saniye sonra kollarını arkadan belime dolamıştı. "Seni seviyorum Melisa. Tüm kalbimle çok seviyorum." Başını omzuma koydu. "Lütfen beni affet. Yaptığım büyük bir eşeklikti, evet. Sana öyle bağırmamam gerekirdi." Burak yanağını yanağıma sürttü. "Öyle çok pişmanım ki... Keşke bir sihirli değnek olsa ve zamanı geriye alabilse. O zaman yaptığım hatayı yapmamış olurdum."

Burak usulca konuşup kendini bana affettirmeye çalışırken gözüm pencereden dışarı kaydı. Karşı binaya... Gözlerim hafifçe irileşip ağzım aralanırken, 'Kahretsin!' dedim kendi kendime. Ateş... Gitmişti. Az önce camın büyük bir kısmını kaplayan buhar şimdi bir el izinin kurbanı olmuştu. Ateş, çizdiği şeyi eliyle silmiş ve gitmişti. Burak ve beni görmüş olabilir miydi?

"Canım?" Burak'ın sesiyle irkilip ona doğru döndüm. Tebessüm ederek bana bakıyordu.

"Efendim?"

"Affettin mi beni?" Kahverengi gözleri beklentiyle yüzüme bakıyordu. Tek kelimeyle o gözlerin ifadesini değiştirebileceğimi biliyordum. Neşe-hüzün. İhtimaller bu iki kelimeden ibaretti. Vicdanım 'affet' diyordu, mantığım ise 'hayır' diye bağırıyordu. Peki benim yapmak istediğim neydi? Gözlerimi kapatıp nefesimi usulca verdikten sonra vicdanımın sesini dinledim. "Affettim," dedim.

Burak bana sıkıca sarıldı. "Seni öyle çok seviyorum ki." Bedenimi sarmalayan kollarına karşılık benim ellerim iki yanımda öylece duruyordu. Onu affetmiştim. Bunu yaptığım için mutlu olmamıştım ama onu affetmiştim.

Aptal! Ne güzel aranız açılmıştı, ne vardı affedecek?

Eski Melisa... Bir zamanlar tüm benliğimi onunla sarmaladığım yanımın haykırışına kulaklarımı tıkadım. Onu duymak

istemiyordum. Evet, Burak'ı affettim. Çünkü olması gereken başka bir seçenek yoktu. Daha iyisi yoktu. Ortada fındık kabuğunu doldurmayan bir neden vardı. Bunu büyütüp bir çığa dönüştürerek enkaz yaratabilirdim ama yapmadım. Yapamadım.

Burak geri çekildi. "Madem artık barıştık, o halde sana bir şey söyleyeceğim. Açıkçası istemeyeceksin diye korkuyorum ama... Canım hatırlarsan geçenlerde sana bir teklif sunmuştum. Hani çiftlikteyken o tarz bir yere tatile gelip gelemeyeceğini-"

"Burak," deyip sözünü yarıda kestim.

"Canım önce bir dinle. Bak, ben her şeyi hazırladım. Yarın akşam benim arabamla yola çıkarız. Gideceğimiz yer yaklaşık dört saat ama inan bana değecek."

"Burak, lütfen."

"Sevgilim anlatmama izin ver. Ben ailenden izin alırım, aynı şekilde çalıştığın yerden de. Kalacağımız yerde rezervasyonlarımızı yaptım bile. Öyle güzel bir yer ki orayı çok seveceğine eminim."

Özür dileyerek Burak'a baktım. "Burak bunu şu an istediğimi sanmıyorum."

"Sadece dört gün," dedi Burak. "Benim için sadece dört gününü ayıramaz mısın yani?"

***

Ertesi sabah yerdeki kar birikintilerini çiğneyerek yürümeyi sürdürdüğümde üç haftadır gelmediğim bu yeri özlediğimi fark ettim. İnsan sahiden de bir şeyi ne kadar çok sever ve ona alışırsa o şeyden ayrı kalmak epey güçleşiyordu. Tıpkı şu anda benim az ilerideki kulübede yaşayan Ali Amca'dan bir süredir ayrı kalmam gibi. Kendisi yaşlı bir ihtiyardı. Burada, deniz kenarında bulunan küçük bir kulübede yaşar, hayatına devam ederdi. Onunla birkaç kez sohbet edip dertleşme fırsatı bulmuştum.

Rehabilitasyon kliniğinden çıktıktan sonra neredeyse vaktimin tamamını harcadığım bu yer onunla tanışmama yol açmıştı. İyi ki de açmıştı. Çünkü kendisini çok seviyordum.

Kulübenin ahşap kapısının önüne geldikten sonra elimi havaya kaldırıp kapıyı tıkladım. Ali Amca genelde dışarıda oturup balık ağlarıyla ilgilenirdi. Bazen balıkçılar için ağ örer, bazen de kırışmış ağları açıp, düzeltirdi. Şimdi dışarıda olmamasının nedeni soğuk kar havasındandı sanırım.

"Kim o?" Ali Amca'nın gür sesiyle gülümsemekten alamadım kendimi.

"Benim Ali Amca, Su." Ona iki adımı da söylemiştim ve o en çok bana Su'yu yakıştırmıştı. Bu yüzden bana Su diye hitap ediyordu.

Ahşap kapı gıcırdayarak açıldı. Ali Amca üzerindeki eskimiş kıyafetler ve başındaki bereyle karşımda belirdi. "Su?" dedi şaşırmış bir ifadeyle.

"Evet, benim. Rahatsız etmiyorum ya?"

"Olur mu hiç öyle? Gel kızım, geç içeri." Ali Amca geçmem için kapıyı sonuna kadar aralayınca memnuniyetle içeri girdim. İçerisi dışarının aksine sıcacıktı.

"Hangi rüzgâr attı bakalım seni?" Ali Amca yerdeki küçük sofranın başına oturup bağdaş kurunca ben de karşısına oturdum.

"Belki yine dertleşiriz diye geldim?"

"Tabii dertleşiriz," dedi Ali Amca sevecen bir dille. Eliyle sofrayı işaret etti. "Aç mısın ama önce onu sorayım?" Sofrada balık, salata, ekmek ve su vardı. Balıkların oldukça lezzetli göründüğünü itiraf edebilirim. Onaylarcasına başımı salladım ve bir balığı elime alıp önüme koydum. Yeni pişmiş olacak ki sıcaktı.

"Anlat bakalım kızım? Yine ne derdin var?"

Yine...

"Derdim, korkularım Ali Amca," dedim. "Ben korkuyorum. Ama işin tuhafı neden korktuğumu bilmiyorum."

"Bilmediğin bir nedenden mi korkuyorsun yani?"

"Tuhaf ama evet. Hani sana bahsettiğim bir adam vardı ya. O şimdi geri geldi ve ben korkuyorum. Nedenini bilmiyorum ama korkuyorum işte."

"Neden, yeniden ona tutulma korkun olabilir mi kızım?"

Ali Amca'nın sorusunu düşündüm. Olabilir miydi sahiden?

"İyi de böyle bir şeyin olması imkânsız Ali Amca. Benim yeniden ona karşı bir şeyler hissetmem... O beni çok üzdü, çok kırdı, çok ağlattı. Şimdi hiçbir şey olmamış gibi nasıl ona karşı bir şeyler hissedebilirim ki?"

Ali Amca nefesini usulca verdi. "Sana bir soru kızım. Yeniden ona karşı bir şeyler hissetmekten mi korkuyorsun? Yoksa hâlâ var olan hislerinin açığa çıkmasından mı?"

Düşündüm. Hangisiydi beni korkutan?

"Eğer cevabın yeniden ona tutulmak ise, bu yeni bir sayfa demektir kızım. Hâlâ açabileceğin temiz bir sayfanın olabileceğinin göstergesidir. Ama yok, ben hâlâ var olan hislerimin açığa çıkmasından korkuyorum diyorsan... Bu da kalbinde çok güçlü bir aşk beslediğini gösterir. Eğer korkun, bu büyük aşkın dışarı yansıması ise sana tavsiyem uzaklara gitmen kızım. Tabii eğer aşkının karşılık bulamayacağına eminsen?"

Aşkımın karşılığı. Büyük aşkımın karşılığı. Bir korkum var, evet. Bunun nedeni Ateş'e karşı yeniden bir şeyler hissetmek. Ya da zaten hâlâ var olan hislerimi açığa çıkarmak. Ben hangisinin olduğunu bilmiyordum. Tıpkı şu anda ne söylemem gerektiğini bilmediğim gibi. Mesela Ateş'e hâlâ ona âşık olduğumu söylesem bana karşılık verir miydi ki? Nedense bu görüntü zihnimin hayal bile edemeyeceği bir görüntüydü.

"Biz yeniden olmayız..." dedim. Öyleydi çünkü. Biz, ikimiz, o ve ben yeniden olamazdık.

Ali Amca gülümsedi. "Hâlâ biz diye bahsediyorsan bence bir şansınız daha var demektir kızım."

Ali Amca'nın yanından ayrıldığımda hava kararmak üzereydi. Akşam soğuğu iyice bastırmış, rüzgâr hayli şiddetlenmişti. Eve doğru hızlı adımlarla ilerlerken Ali Amca'nın söyledikleri zihnimde dolanıyordu. Eğer duygularının karşılığını alamayacağına eminsen uzaklara git demişti. O bunu söylerken kendimi uzaklara gitmiş olarak hayal ettim. Ve neden bilmem bu hayal hiç de kötü gelmemişti gözüme. Belki çekip gitsem, buralardan uzaklaşsam her şey daha iyi olabilirdi... Bu akşam Burak'la beraber tatile çıkacaktık örneğin. Nereye gideceğimizi söylememiş, sürpriz olacağını bildirmişti. Sanki gitmeye çok hevesliyim de! Dört gün demişti. Eğer bu tatil benim hayal ettiğim gibi olursa bazı şeyleri uzun uzun düşünebilirdim. Ve o zaman bazı kararlar alıp o kararlarımın sonuna kadar arkasında durabilirdim. Zihnimdeki düşünceler bacağıma yapışan bir şeyle dağılıp yok olunca korkuyla çığlık atıp bacağımı hızlı bir şekilde savurdum. Yere baktığımda yavru bir köpekle göz göze geldim.

Elimi kalbimin üzerine koyup derin bir nefes aldıktan sonra sakinleşmeye çalıştım. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Akşam akşam nereden çıkmıştı ki bu köpek? Eğilip köpekle aynı hizaya geldikten sonra elimi başının üzerine koyup okşamaya başladım. Tüyleri yumuşacıktı. Boyu, bir karış bir şeydi ve çok tatlıydı. Minicikti. Bir sokak köpeği olmadığını belliydi.

"Nereden çıktın bakayım sen?"

"Hav-hav." Köpek dilini dışarı çıkartıp hızlı hızlı nefes alıp verince, "Beni çok korkuttun," dedim. "Ne işin var senin bu saatte dışarıda? Sahibin falan yok mu?" Sorum üzerine köpek mal gibi yüzüme baktı.

"Daha önce seni hiç bizim mahallede görmedim. Yeni mi geldin buraya?"

Köpek aynı uyuşuk gözlerle bana baktı.

"Hangi binada oturuyorsun peki?" diye sordum ben de. "İşaret edebilir misin? Eğer işaret edersen seni götürebilirim. Böylelikle daha fazla dışarıda kalarak üşümezsin ve sıcağa kavuşursun?"

Köpek dilini dışarıda tutmaya devam edip yüzüne oranla büyük gözleriyle uyuşuk uyuşuk bakmaya devam edince nefesimi dışarı üfledim. Anlaşılan bununla iletişim falan kuramayacaktım. Bir de köpeklere akıllı havyan derler!

"Hadi ama uyuşuk, bir tepki ver. Yoksa seni bırakır giderim." Ama köpek yine bir tepki vermemeyi tercih etti. İri gözleriyle sadece yüzüme bakıyordu... Derin bir nefes aldım. Bu soğuk havada onu yalnız bırakamazdım ki. Zaten küçücük bir şeydi, üşür hasta olurdu. En iyisi eve götürmekti sanırım. Babam sabahleyin sahibini bulup verirdi. Böylelikle bu uyuşuk köpek geceyi donarak geçirmemiş olurdu. Uzanıp köpeği kucağıma aldım. Ama tam bu sırada ikimizden bağımsız bir ses araya girip boş sokakta yankılandı.

"Ufaklık?"

Panikle sesin geldiği tarafa baktım. Bir kelime bir insana birçok şey çağrıştırabilir miydi? Ya da her o kelime duyulduğunda bütün anılar gözümün önüne gelebilir miydi? Geliyordu işte. Ateş bana her 'ufaklık' diye hitap ettiğinde tüm anılarım zihnimde hayat bulup gözümün önüne geliyordu. Ve her gözümün önüne geldiğinde içimde fırtınalar kopuyordu. Ateş baştan aşağı siyah kıyafetler giymiş, birkaç metre ilerimde duruyordu. Duruşunda yenilmezlik havası vardı. Hiç kimse onu yıkamazmış gibi görünüyordu. Haklı da sayılabilirdi. Ufaklık... Demişti. Bana yine böyle seslenmesi neden içimde bir şeyleri kıpır kıpır ediyordu ki?

"E-efendim?" Azıcık çıkan sesime içimden küfürler ederken ayaklarımın hemen dibindeki köpek harekete geçip Ateş'in yanına gitti. Ateş eğilip onu kucağına aldı ve havaya kaldırıp bakışlarını köpekte sabitledi.

"Ufaklık sana kaçmak yok, eğer kaçarsan bir daha parka götürmem demedim mi ben?"

"Hav-hav."

"Bir daha park falan yok sana, duydun mu? Oyun mu oynamak istiyorsun? Evdeki oyun alanında oyna."

Şoke olmuş bir ifadeyle Ateş'e baktım. Ufaklık-köpek. Köpek-ufaklık. Ne yani? Köpeğin ismini cidden Ufaklık mı koymuştu? Bana hitap ediş şeklini. "Sen var ya..." Dişlerimi birbirine bastırdım. "Tam bir pisliksin!" Nasıl olur da bana hitap ediş şeklini pireli bir köpeğe verirdi?

Ateş köpeği yere indirip ifadesiz gözlerini birkaç saniye bana diktikten sonra arkasını dönüp yürümeye başladı. "Bildiğim şeyleri söyleyip de nefesini boşa harcama."

Arkasından bağırdım. "Pislik olduğunu benimsedin yani? E bu da bir gelişme!"

"Seninle tartışmayacağım."

"Tartışabilecek cesaretin yok da ondan."

"Cesaret ettiğim şeyleri sıralasam şaşkına dönüp bir süre konuşamazdın." Ateş hâlâ yürümeye devam edince, "Öyle mi? Sırala o halde!" diye arkasından bağırdım. Öfkeden deliye dönmüştüm. Bunun nedeni kıskançlık değildi elbette. Bir köpeği kıskanacak değildim. Sadece... Sadece bana hitap ediş şeklinin bana ait olmasını istemiştim.

"Ne o? Sıralayamıyorsun değil mi? Sıralayacak bir şeyin yok çünkü!" Öfkeyle Ateş'in arkasından bağırıp tüm sinirimi kustum. "Tıpkı benimle tartışacak cesaretin olmadığı gibi!"

Ateş yürümeyi kesti. Bana doğru döndü ve birden üzerime yürümeye başladı. Adımları büyük ve hızlıydı. Bedeninin kaskatı olduğunu anlamak için sokak lambasının sarı ışığı fazlaca yeterliydi. Sinirlenmişti. Ama ben de sinirliydim. Tartışacak mıyız? Tartışalım, çünkü benim de istediğim buydu. Ateş kollarımı sıkıca kavrayıp var gücüyle sıktı. Gözleri alev almış

yanıyordu. "Eğer acelem olmasaydı," diyerek konuşmaya başladı, "seni kendi evime götürüp bir odaya kilitlerdim. Günlerce dışarı çıkartmaz, konuşmamız gereken ne var ne yok hepsini konuşurduk!"

"Benim seninle konuşacak hiçbir şeyim yok!" dedim dişlerimin arasından.

"Konuşacak çok şeyimiz var," dedi Ateş tehlikeli bir sesle. "Ama şimdi değil."

Alayla güldüm. "Kaçıyorsun değil mi? Yine kolay olanı seçip kaçıyorsun. Tıpkı aylar önce yaptığını yapıyorsun!"

Ateş kollarımı serbest bıraktı. "Gitmemi sen istedin!"

"Ve sen de hemen gittin!" dedim sinirle. Elimle Ateş'i geri ittirdim. "Hemen hayatımdan çıktın!" Tekrar ittirdim. "Hemen beni yalnız bıraktın!" Göğsüne yumruk attım. "Kolay olan buydu çünkü değil mi?"

"Hiçbir şey kolay falan değildi!" dedi Ateş bileğimi sertçe kavrayarak. "Ben senden daha boktan durumdaydım!"

"Sen beni yalnız bıraktın!"

"Ben kendimi de yalnız bıraktım!"

"Öyle mi?" dedim öfkeyle. "Niye o zaman sana baktığımda normal birini görüyorum? Neden benim kalbim paramparçayken sen dimdik ayakta duruyorsun?" Başımı iki yana salladım. "Sen asla benim kadar yalnız olamazsın. Benim hissettiklerimin yarısını bile hissedemezsin!" Gözlerim dolmaya başladı. "Çünkü senin bir kalbin yok."

"Öyle mi dersin?" Ateş elimi kavrayıp kalbinin üzerine koydu. "Peki o zaman neden bu şey seni o adamla beraber gördüğünde sürekli acıyor?" Şaşkınlık. Doğru mu söylüyordu? Sahiden beni Burak'la beraber görünce kalbimi acıyordu? Tıpkı benim, eskiden onu Melek'le gördüğüm zamanki gibi kalbi sıkışıp sızlıyor muydu? Sanırım öyleydi. Ateş'in gözlerindeki ifade saf dürüstlüktü. Doğru söylüyordu... Ateş Burak'ı kıskanı-

"Nereye gideceğinizi söylemedi mi?"

Hayır anlamında başımı salladım. "Sadece güzel bir yer olduğundan bahsetti." Kendime küfürler ettim. Ona ayrıntıları vermek de neyin nesiydi? Arkamı dönüp eve gidemez miydim sahi?

"Güzel bir yer..." Ateş ben daha ne olduğunu anlamadan elimi kavradı. Beni çekiştirmeye başladı ve yürütmeye zorladı. "Ne yapıyorsun?" dedim korkuyla. Bu ani hareketleri beni fazlasıyla korkutuyordu. Nasıl bir düşünce yapısı vardı merak ediyorum. Çünkü ne zaman ne yapacağını kestiremiyordum. Elimi kelepçe gibi kavramış sıkıca sıkıyordu ve uyguladığı güç inanılmazdı. Az önce bana sakince 'küçüğüm' diyen adamdan eser yoktu.

Ateş çok geçmeden siyah, büyükçe bir arabanın ön koltuğuna fırlattı beni. Telaşla doğrulup savrulduğum koltukta dik bir hal almaya çalışırken Ateş sürücü koltuğuna geçti ve hiç beklemeden arabayı çalıştırıp sürmeye başladı. Şaşkınlık, afallamışlık ve korku. Bu üç duygu bedenimi kuşatıp sarmalayarak farklı duyguları aynı anda hissetmemi sağlayınca, "Nereye götürüyorsun beni?" diye sordum. Ateş hiçbir cevap vermedi. Sinirli bakışları direkt yola odaklıydı. Bu tavrı beni mümkünmüş gibi iyice çileden çıkartmaya yetmiş, hatta artmıştı bile.

"Allahın cezası bir cevap ver?" dedim korkumun sesime yansımamasına umarak. "Nereye götürüyorsun beni?"

Ateş vitesi arttırıp biraz daha gaza yüklendi. Şaşkınlık ve afallamışlık yavaşça geri çekilip meydanı sadece korkuya bırakınca sessizce yutkundum. Saf korku... Şu anda hissettiğim duygu sadece buydu. Beni nereye götürdüğü hakkından en ufak bir fikrim yoktu. Ama kasılmış çenesine ve sinirli gözlerine bakılırsa hayra alamet bir yer olmadığını sezebilmek güç değildi.

Yaklaşık on beş dakika sonra araba tekerlekleri hırpalarcasına toprak zeminin üzerinde durdu. Meydana gelen güçlü ses beni

iyiden iyiye korkutmaya yeterken Ateş arabadan indi. Ön taraftan dolanarak benim de kapımı açtı ve elimi kavrayıp beni dışarı çıkarttı. Soğuk hava bir tokat gibi yüzüme çarpmıştı.

"Burası neresi? Niye beni buraya getirdin?" Telaşlı bir şekilde sorduğum bu soruları Ateş duymazdan gelmeye devam etti. Beni bir yere çekiştirdi. Adımlarım onun çekiştirmesiyle birbirine dolanıp tökezliyordu ama Ateş'in bunu umursamadığı belliydi. Gerekirse saçımdan bile sürükleyecek gibiydi. Bir süre sonra Ateş yürümeyi kesti. Geldiğimiz yere endişeyle baktığımda bir tepeliğin üzerinde olduğumuzu fark ettim. Boğaz Köprüsü hemen karşımızda, tüm İstanbul ayaklarımızın altındaydı. Renkli ışıklar, büyük binalar, akşam karanlığında siyah bir örtü gibi görünen deniz hemen karşımızdaydı.

"Neden buradayız?" diye sordum kendime gelmeyi akıl ederek.

"Manzarayı izlemek için."

"Ateş ben ciddiyim," dedim gözlerinin içine bakarak. "Neden getirdin beni buraya?"

Ateş bana baktı. Mavi-yeşil gözleri havanın karanlığına rağmen bile belli oluyordu. Ne tuhaf göz rengi vardı... "Burası," diyerek konuşmaya başladı Ateş, "yalnız kalmak istediğimde geldiğim nadir yerlerden biri. Buraya gelip saatlerce denizi izlerim, köprünün üzerinde hareket eden arabaları seyrederim." Sustu. "Neden biliyor musun? Her araba, farklı insanı temsil ediyor çünkü. Farklı hayatı, farklı yaşamı. Hepsi köprünün üzerinden geçip gidiyor, dışarıdan bakılınca normal bir durummuş gibi görünüyor bu. Hatta bir süre bakınca oyuncak arabaları seyrediyormuş gibi bile hissediyorsun. Ama öyle değil. Her arabada farklı bir dünya var. Farklı acılar, farklı mutluluklar. Eskiden, yani çocukken dünyadaki herkesin mutlu olduğunu sanırdım ben de. Öyle görüyordum çünkü. İnsanlar gülümsüyor, eğleniyor, sevdikleriyle bir arada vakit geçiriyordu. Ama

sonra hayata at gözlüğüyle bakmamayı öğrendim. İnsanların dış görünüşü, evet mutlu gibi görünebilir. Peki ya göstermedikleri Melisa?" Ateş derin bir nefes aldı, elini yanağımın üzerine koydu ve sakince konuştu. "Ve şimdi sen deniz gözlüm... Dışarıdan görünenlere aldanmak yerine göstermedikleri mi görmeye çalışsan olmaz mı?"

Kelimeler ruha dokunur muydu hiç? Ya da dokunsa böylesine acı verir miydi? Ateş'in dudaklarının arasından dökülen her kelimenin ruhuma işlediğini hissediyordum. Ve bunu hissederken canımın acıdığını. "Eskiden çalışmıştım," dedim sessizce. Hiç durmaksızın hem de. Sürekli önüme taş atmışlardı, çalışmıştım. Yere kapaklanmıştım, çalışmıştım. Ben Ateş için hiç pes etmeden çalışmıştım.

"Yine çalış," dedi Ateş.

"Yapamam," dedim. Yeniden olmazdı, yapamazdım. Bunun için gücüm yoktu çünkü. Yaşadığım şeyleri yeniden yaşamaya dermanım yoktu.

Ateş iki elini yanağımın üzerine koydu. Yavaşça okşayıp avuç içlerini usulca yanağımın üzerinde hareket ettirdi. Gözlerimi kapatmamak için ciddi çaba sarf ediyordum. Çünkü biliyordum. Yapsam, gözlerimi kapatsam ona teslim olurdum.

"Bu sefer yanında olacağım," dedi Ateş kararlılıkla. "Eskiden olduğu gibi karşında değil, yanında, elini sıkıca kavramış olacağım."

İnanma ona.

İç sesimin uyarısına kulak verdim. "Ateş bırak beni." Ellerinden kurtulmak için geri çekildim. Burada olmamalıydım. Beni bekleyen, beni gerçekten seven kişinin yanında olmalıydım. Burak'ın yanına gitmeliydim. Öyle de yaptım. Adımlarımı hareket ettirip hızla yürümeye başladım. Ateş'in gitmeme izin vermiş olmasına şaşırsam da pek üstesinde durmadım. Doğru olan buydu çünkü. Gitmem. Diğer türlüsü imkânsızdı.

Ama bileğim birden kelepçe gibi kavrandı. Ateş beni kendine doğru çevirip dudaklarını dudaklarıma bastırdığında şaşkınlık bir el olup sertçe boğazımı sıkmıştı. Nefes alamadım. Beklemediğim bu hamle boğuluyormuş gibi hissetmeme neden oldu. Sanki havadaki tüm oksijen bir anda çekilmiş gibiydi.

"Hiçbir yere gidemezsin," dedi Ateş. Ellerini yanaklarımın üzerine koydu ve yüzünü bana doğru yaklaştırdı. "Artık buna izin veremem ufaklık." Ve sonra dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırdı.

12. Bölüm

Karamsar olmak zor değil. Zor olan çılgın bir fırtınadan sonra gökkuşağı gibi gülümsemektir. Bunu söyleyen kişi ne güzel söylemiş. Yaptığı tespit kesinlikle doğruydu. Gülümsemek bir şeyler yaşadıktan sonra o kadar da kolay meydana gelmiyordu. Gelse, içtenlik ve samimiyet barındırmazdı. Hangisi daha iyi peki? Hiç gülmemek mi? Gülümsediğinizde bunu içten yapamamak mı? Bana soracak olursanız ikisi de birbirinden kötüydü. Çünkü gülümsemeden geçen zaman, benim için boşa harcanan zamanın ta kendisiydi.

Havadaki tüm oksijen sanki yok olmuş, yer çekimi artık etkili değilmiş gibi hissederken Ateş'i geri ittirdim. Kesik kesik nefes alıyordum. Göğsüm hızlı hızlı inip kalkıyordu. Dudaklarım, Ateş'in beklenmedik baskısından ötürü titreşip sanki üzerinde karıncalar dolaşıyormuş gibi hissettiriyordu. Aylar sonra onun dudaklarını dudaklarımın üzerinde hissetmek... Ne hissettiğimi bilmiyordum.

"Bir daha sakın bunu yapma." Öfkeyle söylemek istediğim bu cümle kısık bir ses olarak çıkmıştı dudaklarımın arasından. Konuşmak için tüm gücüm tükenmiş gibiydi sanki. Aynı hissiyat ayakta durmam için de geçerliydi. Bir yere oturup dizlerimi

kendime çekmek, başımı da dizlerimin üzerine koymak istiyordum. Artık dayanamıyordum. Neyin ne zaman gerçekleşeceğini bilmemek beni boğuyordu. Bir saat önce evime gidiyordum, Burak'la tatile çıkacaktık. Ama şimdi buradayım, beni altüst eden adamın yanında, az önce onun dudaklarını dudaklarımın üzerinde hissetmiştim. Nasıl bir şeydi bu? Nasıl bir kaderim vardı benim? Artık bir şeyler düzene giremez miydi?

Ateş gülmeye başladı. Dudakları yukarı kıvrılıp gözleri yavaşça kısılmaya başlarken Ateş'in gülümsemesi genişledi ve melodimsi bir ses etrafta yankılandı. Öylece ona baktım. Neden gülümsediğini düşünemeyecek kadar zihnim dolu ve patlamaya hazırdı. Ama buna rağmen neden gülümsediğini merak etmiştim. Ortada gülümsenecek bir neden mi vardı? Ateş bana doğru bir adım atıp ellerini yanaklarımın üzerine koydu. Başparmağı usulca yanağımı okşarken Ateş alnını alnıma yasladı. "Bunu yapmayı ne kadar özlediğimi bir bilsen..." Ateş gülümsedi. "Ahh ufaklık, sana karşı neler hissettiğimi keşke bilebilsen."

"Bilmek istemiyorum," diye itiraf ettim.

"Bilmelisin ama," dedi Ateş. Duraksadı ve ekledi: "Sana çok değer veriyorum kızım ben. Öyle çok değer veriyorum ki bunu ifade edebileceğim ne bir kelime, ne de bir cümle var."

"Sana inanmıyorum."

"İnanmalısın," dedi Ateş. "Başka seçeneğin yok."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

Ateş gülümsedi. "Eğer gitmek istediğini söyleyeceksen, evet tehdit ediyorum. Hiçbir yere gidemezsin. Bitti artık, duydun mu? Seni yeniden bırakmam."

"Yeniden," dedim içerisinde olduğum duruma rağmen fazla sakin bir sesle. "Beni daha önce bıraktığını kabul ediyorsun yani?"

"Ufaklık." Ateş hemen lafımı kesti. "Ben hiç üzülmedim mi sanıyorsun sen? Hiç acı çekmedim mi? Senden ayrı geçirdiğim

her an benim için ölümden farksızdı." Sustu. "Sen bana yaşarken ölmenin nasıl bir şey olabileceğini öğrettin. Çaresizliği, köşeye sıkışmışlığı... Ufaklık ben bununla yaşamak istemiyorum. Artık değil. Bundan sonra değil." Ateş başparmağını dudağımın üzerine sürttü. "Buradasın işte, yanımdasın." Gözlerini kapattı. "Kokun burnumda, tenin elimin altında, kalp ritimlerinin sesi kulaklarımda. Neden buna bir son vermiyoruz?"

Neden? Bunun için bir neden oluşturmaya kalksam uzun bir liste oluşturup sonuna imzamı atabilirdim. O kadar çok nedenim vardı ki açıklayacak, dile dökecek. İçimde biriktirdiklerimi bir dışa döksem, ne ben, ne de Ateş bunun altında kalkabilirdik. İkimiz de boğulurduk. Elimi yavaşça havaya kaldırdım. Ateş'in yanağına dokunup, avuç içimi usulca onun yanağında dolaştırmaya başladığımda Ateş gözlerini kapattı. "Tenini elimin altında hissediyorum," dedim onun gibi gözlerimi kapatarak. "Kokunu, nefesini, sakal izlerini." Elimi yavaşça Ateş'in yanağının üzerinde gezdirmeye devam ettim. "Ama tüm bunlar neyi değiştirir ki?"

"Her şeyi değiştirir her şeyim."

***

Asansörden indikten sonra çelik kapıya doğru ilerlemeye başladım. İçimde tuhaf bir duygu dalgası dolaşıp bedenimi istila ediyordu. Korku? Endişe? Aldatma? Tam olarak ne hissettiğimi bilmesem de yüzüm durgun ve ifadesizdi. Yorgun değildim ama ayaklarım beni taşıyamayacak kadar bitkindi. Öyle hissediyordum. Yatağıma girip uyumak ve günlerce uyanmak istemiyordum. Kimseyle konuşmak, kimseyle karşı karşıya gelmek, birilerine bir şeyler açıklamak istemiyordum. Sadece ben olayım. Ben ve düşüncelerim. Ben ve yapmak istediklerim. Ben ve davranışlarım. Sadece ben ve bana ait hisler.

Zile bastıktan sonra kapının açılmasını beklemeye başladım. Yankılanan o aşina ses bile beni rahatsız etmeye yetiyordu. Belki de beni rahatsız eden şey az sonra olacaklardı? Annem kapıyı açınca içeri girip ayakkabılarımı çıkarttım. Bir yandan bana nerede kaldığımla ilgili sorular sorup bilgi almaya çalışsa da ona bir cevap vermeyip salonun yolunu tuttum. Kapıdan içeri girdiğimde Burak hızla bana doğru yaklaşmaya başlamıştı bile.

"Canım?" Burak ellerimi tutup endişeli bir ifadeyle yüzüme baktı. Onun kahverengi gözlerine bakıp konuşmaya nereden başlayacağımı düşünürken kandırma hissi bir el olup boğazımı sıktı. Ne diyeceğimi, konuşmaya nereden başlayacağımı bilmiyordum çünkü. Direkt, 'seninle gelmek istemiyorum' desem doğru olur muydu? Yapmış olduğu onca hazırlık ve masraf çöpe gidecekti. En önemlisi de heyecanı, mutluluğu sönüp yok olacaktı. Ne için peki? Benim aptal hislerim yüzünden.

"Nerede kaldın? Seni o kadar çok merak ettik ki?" Burak soran gözlerle yüzüme bakınca ne diyeceğimi bilmediğim için babama kaçamak bir bakış attım. O da tıpkı Burak gibi meraklı bir ifadeyle bana bakıyordu. Aynı şekilde annem de. Bir tek babaannem ifadesiz görünüyordu, o da zaten Burak'ı sevmediği içindi.

"Ben, şey..." Azıcık çıkan sesimle konuşmaya başladım. "Kendimi kötü hissettiğim için biraz hava almak istedim. Telefonumun da şarjı bitince sizi arayamadım."

"Neyin var sevgilim?"

"Bilmiyorum. Karnım ağrıyor, biraz da başım."

Burak zaten kavramış olduğu elimi çekiştirip beni ikili koltuğa yönlendirdi. "Gel, şöyle otur." Yönlendirdiği yere oturduğumda kendisi de hemen yanıma oturup gözlerini yüzüme dikti.

"Biraz bekler, gece yarısından sonra yola çıkarız o halde. Hem sen de kendini daha iyi hissetmiş olursun?"

"Burak ben aslında tatile çıkabileceğimi pek sanmıyorum," dedim. Sesim bu cümleyi kurarken hayli çekingen çıkmıştı. Diğer yandan özür dileyen gözlerle Burak'a bakıyordum. Neden bana karşı bu kadar iyiydi ki? Biraz daha acımasız olamaz mıydı?

"Nasıl sanmıyorsun?" Annem hayretle bana baktı. "Çocuk o kadar masraf etti, hazırlık yaptı. Şimdi tüm bunları iptal mi edeceksin?"

"Annen haklı Melisa." Babam gözlüklerinin üzerinden bana baktı. "Biraz dinlen, kendini daha iyi hissettiğinde yola çıkarsınız."

"Kendimi daha iyi hissetmeyeceğim baba!" Burak'a baktım. "Burak çok özür dilerim ama bu tatili zaten en başından beri istemiyordum. Lütfen bana kızma olur mu?"

"Ama canım, bunu konuşmuştuk. Sen de kabul etmiştin?"

"Evet ama kendimi iyi hissetmiyorum işte, ne yapayım? Rezervasyonlarımızı iptal et ve gelemeyeceğimizi söyle." Burak'ın yüzünün düşmesini seyrettim birkaç saniye. Kapıdan içeri girdiğimdeki ifadeyle şu anki ifade arasında o kadar fark vardı ki... Onu kandırdığım için kendimle gurur duymuyordum elbette. Hatta bunun için kendimi kötü bile hissediyordum. Ama artık yapamazdım. Bu geceden sonra, Ateş'le konuştuktan sonra onu daha fazla kandıramazdım. Hislerim açıkça ortadaydı işte. Her şey belliydi. Ben Burak'ı sevmiyordum.

"Madem kararın kesin..."

"Kararı kesin falan değil onun oğlum." Annem hızla Burak'ın lafını kesti. "Bu gece dinlensin, yarın sabah çıkarsınız yola."

"Anne." Uyarıcı bakışlarımı anneme atsam da o bunu umursamadı.

"Hiç bana öyle bakma Melisa. Yarın sabah o tatile gideceksiniz."

"Anne bu kadar çok istiyorsan sen git o zaman!" Annem bu

sert çıkışım karşısında ne diyeceğini bilemeyerek sustu. Bazen beni çileden çıkartabiliyordu cidden. Pardon, bazen mi dedim? Annem çoğu zaman beni çileden çıkartıyordu.

"Deminden beri karışmayayım diyorum ama bu ne yahu? Kız rahatsızlanmış, gitmek istemediğini söylüyor. Niye bu kadar baskı yapıyorsunuz?" Odada kimseden ses çıkmayınca babaannem konuşmaya devam etti. "Ayrıca Su haklı. Madem bu kadar gönüllüsünüz tatile, siz ikiniz gidin." Babam ve annemi kastediyordu. "Biz de dört gün rahat ederiz."

***

Ertesi sabah poğaça kokusuyla gözlerimi araladım. Aylardır bu kokuya aşinaydım ama tekrar tekrar hissetmek ilk gün ki gibi yüzümde tatlı bir gülümseme oluşturup güne güzel başlamama neden oluyordu. Poğaça kokusu ve güne güzel başlamak? Çok alakalı bir neden-sonuç diyemem ama benim açımdan aynen böyleydi. Bugün evde babaannemle yalnızdık. Annem ve babam dün gece tatile gitmişti. Evet, aynen öyle. Normalde Burak ve benim gideceği tatile ikisi gitmişti. Başta itiraz edip, "Olur mu hiç öyle şey?" deseler de sonunda ikna olmuşlardı. Bu esnada Burak'ın pek memnun olduğunu söyleyemem ama o da bir şey demeyip kabul etmişti. Ve bence dün geceki sonuç herkes için en iyisiydi. Tabii Seval Teyze'nin bundan haberi olmasa daha iyi olurdu.

Mutfaktan içeri girdim. Babaannem tezgâhın önünde, fırından çıkartmış olduğu tepsideki poğaçaları tabağa alıyordu. "Günaydın," deyip yanına gittim. Yanaklarını sulu sulu öptüm ve poğaçalara iştahla göz gezdirdim.

"Sana da günaydın güzel kızım. Yatsaydın biraz daha, ben seni uyandırırdım."

"Babaannemle baş başa kahvaltı yapmak için elime fırsat

geçmiş, hiç uyur muyum?" Babaannem tatlı tatlı gülümseyip tekrar poğaçalara yöneldi. Bu sabah dersim yoktu. Buna rağmen erken kalkmıştım. Beni uyandıran şey, evet poğaça kokusuydu ama asıl neden gözümü tekrar kapatmak istediğimde uyuyamamamdı.

Kahvaltı masasına oturduk. Poğaçalar öylesine lezzetli görünüyordu ki tabaktaki tüm poğaçaları yiyebilirdim. "Ellerine sağlık babaannem, çok güzel olmuş."

"Afiyet olsun kızım." Babaannem çayına şeker tozu atıp karıştırmaya başladı. "İyi ki o tatile gitmedin. Zaten ben en başından beri hiç istemedim gitmeni."

"Neden Burak'ı sevmiyorsun babaanne?" Sorum üzerine babaannem mavi gözlerini gözlerime sabitledi. "Çünkü seni mutlu etmiyor," dedi. Cevabı kısa ve netti. Beni mutlu etmiyordu. Peki bu dışarı yansıyor muydu ki? "Karakterine bir lafım yok. İyi bir insana benziyor. Çalışkan, işinde gücünde, disiplinli biri. Biraz fazla kibar ve yumuşak huylu ama o da bir eksik değil elbet."

Güldüm. "Yumuşak huylu derken?"

"İnce ruhlu işte. Böyle çiçek almalar, güzel söz söylemeler." Sustu. "Mesela deden elli sekiz yıllık evlilik hayatımız boyunca bana sadece bir kez çiçek aldı. O da halanı doğurduğum zaman."

"Dedem sana çiçek mi aldı babaanne?" Şaşırarak sorduğum soru üzerine babaannem özlemle gülümsedi. Ben dedemle hiç tanışamamıştım. Ama anlattıkları kadarıyla dedemin babaanneme çiçek alması hayli garipti. "Aldı ya. Lakabı Ayı Ahmet falandı ama kalbi pamuk gibiydi. Kimseye göstermezdi kalbini. Yansıtmazdı. Herkese bağırır, çağırır, kızardı. Ama baş başa kaldığımızda her şey değişirdi. Ayı Ahmet, yerini uysal bir kediye bırakırdı."

"Ya çok tatlı," dedim gülümseyerek. Dirseğimi masaya yas-

layıp avucumun içini çenemin altına koydum. "Babaanne bana dedemle nasıl tanıştığınızı anlatsana?"

"Ne tanışması yavrum? Bizde öyle tanışma görüşme yoktu. Ailelerimiz münasip gördü, evlendik."

"Ya biliyorum ama anlat yine de. Dedemin seni istemeye geleceğini öğrendiğinde ne yaptın mesela?" Kaşlarımı havaya kaldırıp merakla babaanneme bakarken babaannem elindeki çay bardağını masanın üzerine koydu. Tebessüm etti. "İlk önce çok korktum," dedi. "Deden bizim mahallede pek sevilen bir adam değildi çünkü. Kavgacı, sinirli, sert bir yapısı vardı." Babaannem gülümsedi. "Zaten bu yüzden ona Ayı Ahmet diyorlardı ya."

Kavgacı, sinirli, sert. Bu üç özellik neden bana onu hatırlatıyordu ki?

"Biz Bulgar göçmeniydik. Bulgaristan'dan Ankara'ya taşındığımızda mahallede bir şenlik, bir eğlence vardı. Ben o zamanlar neyin ne olduğunu bilmediğim için pek sorgulamadım ama sonradan öğrendim ki o şenlik deden içinmiş. Dedenin askere gidişini kutluyorlarmış."

"Eee?"

"Deden beni o gün görmüş işte. Görür görmez de sevdalanmış, yüreği yanmış. Askerliğini yaptıktan sonra annesine beni sormuş, bir sözlüm var mı diye, annesi de yok deyince babama haber salıp beni istemeye gelmişler."

Kaşlarımı havaya kaldırdım. "Dedem onca ay seni unutamamış mı yani?"

"Unutamamış demek." Babaannem tebessüm ettikten sonra anlatmaya devam etti. "İstemeye geleceklerini öğrendiğimde benim içimi bir korku, bir endişe sardı. Dedeni hiç görmemiştim ben. Sadece kulağıma geldiği kadarıyla tanıyordum, o da zaten beni korkutmaya yetmişti. Mahalledeki herkes ondan asabi, sinirli ve kavgacı bir adam olarak bahsediyordu. E ben de o zamanlar on altı yaşındayım, hayli ürkmüştüm tabii. İstemeye

geldikleri gün kahve servisi yaptım. Dedenin neye benzediğini deli gibi merak etsem de başımı bir kez bile yerden kaldırmadım."

"Yani hiç yüzünü görmedin?"

"Görmedim," dedi babaannem tebessüm ederek. "Zaten topu topu iki ay nişanlı kaldık. Düğün alışverişlerine bile hep ablamı, annemi yolladım. Çocuk aklı işte. Yüzünü ne kadar geç görsem o kadar iyi olacağını sanıyordum. Sonra düğün günü geldi çattı. Davul-zurna eşliğinde çok güzel bir düğünümüz oldu. Öncesinde dini nikâhımızı kıydık tabii. Bizi bir odaya aldılar, yanımızda aile büyüklerimizde vardı, istemeden sonra ilk kez orada karşı karşıya geldik. Benim başımda böyle kırmızı bir duvak vardı, yüzüm tamamen kapalıydı."

"Yine başını kaldırıp bakmadın mı?"

"Yok kızım, bu sefer cesaretimi toplayıp baktım," dedi babaannem. "Ve bakar bakmaz hayatımda gördüğüm en yakışıklı yüzle karşı karşıya geldim. Ela gözlü, uzun boylu, siyah saçları vardı dedenin. O an öyle şaşıp kalmıştım ki, imamın mehir için ne istediğimi sormasını bile işitmemiştim."

"Peki sonra?"

"Sonrası düğünümüz oldu. Evin bahçesine büyük bir düğün sofrası hazırlanıp, eğlence yapıldı. Davullar, zurnalar, silah sesleri saatlerce yankılanıp durdu. Halaylar çekildi, yemekler yenildi." Babaannem kızardı. "Sonra beni gelin odasına götürdüler." Sesi yavaşça alçalmaya başladı. "Heyecanlıydım, hem de korkuyordum. Deden çok yakışıklı olabilirdi ama karakteri hâlâ beni korkutmaya yetiyordu işte. Sonra deden geldi. Duvağımı açana kadar ben titrediğimin farkında bile değildim. Ama sonra bana öyle bir cümle kurdu ki tüm korkum uçup gitti."

"Ne dedi ki?"

Babaannem özlemle tebessüm etti. "Bu güzel gözlü kız artık benim kadınım mı?"

Erimek. Şu anda aynen böyleydim. Babaannemin anlattıkları beni tam anlamıyla eritmişti. Nasıl da sevimlilerdi. "Dedem ne güzel cümle kurmuş öyle," dedim gülümseyerek

Babaannem başını salladı. "Güzel güzel de yavrum keşke düğün sabahını karakolda geçirmeseydik."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten ya. Deden düğün sabahı evin önünden geçen bir simitçiyi dövdü. Neymiş, niye ses yapmış da onu uyandırmış."

"Simitçinin ne suçu varmış canım?"

"Ben de aynen öyle dedim. Simitçi nereden bilsin senin rahatsız olacağını? Ama deden bu söylediğime iyice dellenip simitçiyi daha çok hırpaladı. Sonra da niye onu savunmuşum diye bana kızdı."

"Dedemin yaptığı resmen ayılık!"

Babaannem gülümsedi. "Zaten bu yüzden lakabı Ayı Ahmet ya." Gülümsedim. "Yani kızım diyeceğim şu ki, eğer seni tanımasam o oğlanla ilişkinize bir laf etmem ama kızım seni tanıyorum. Yüzündeki hüznü, yorgunluğu görebiliyorum. Sen bunu ne kadar saklarsan sakla, bana etki etmez. O oğlanı sevmiyorsun."

Başımı öne eğdim. Bu gerçeği dün akşam zaten kendime itiraf etmiştim. En azından bunu başarmıştım. Belki birilerine söylemeye, dudaklarımı aralayıp bunu sesli bir şekilde dile getirmeye henüz cesaretim yoktu. Ancak bu olmayacağını göstermezdi. Cesaret? Aslında genellikle korkuyu bastırmak için verilen mücadeleye cesaret adı verilirdi. Ben bir şeyden korkmuyordum ki. Korkmamı gerektiren bir şey yoktu çünkü. Sadece zaman. İhtiyacım olan tek şey zamandı ve ben zamanı geldiğinde bunu dile getirecektim. O cesareti bulduğumda, söylemem gereken kişiye, Burak'a onu sevmediğimi, ilişkimizi artık bitirmek istediğimi söyleyecektim.

Odama girdikten sonra kendimi sırtüstü yatağa attım. Saat

henüz erken olduğu için yapacak bir şeyim yoktu. Kafeye gideceğim saate kadar boştum. Babaannem biraz başının ağrıdığını söyleyerek odasına çekilmişti ama bana kalsa yalan söylüyordu. Güzelim benim... Kahvaltıda anlattığı eski hatıralar zihninde yeniden hayat bulmuştu ve şimdi onları düşünmek istiyordu. Dedemi düşünecekti. Ona Ateş'i anlatmayı çok isterdim. Fikirlerini almayı, ne düşündüğünü öğrenmeyi... Babaannem Ateş'i tanıyordu. İki sene önce, üç aylık yaz tatilinde Ankara'ya gittiğimde ona Ateş'i anlatmıştım. Nasıl tanıştığımızı, bana karşı davranışlarını, aramızda geçen bazı diyalogları, her şeyi. Babaannem Ateş'i sevmişti. Tuhaf ama beni defalarca üzdüğünü söylememe rağmen Ateş'e karşı hep ılımlı bakmıştı. Daha sonra canlı olarak tanıştılar. Aylar önce hastanedeyken yüz yüze geldiklerinde, babaannem aynen şöyle bir cümle kurmuştu: *"Ateş ve Su. İsimleriniz bile uyumlu. Sizin kaderiniz bir yazılmış yavrum. Ne yaparsanız yapın, ne yaşarsanız yaşayın, birbirinizden kaçamazsınız."*

Zihnimdeki düşünceler telefonumun sesiyle dağıldı. Uzandığım yerden doğrulup telefonumu komodinin üzerinden aldım ve ekrana baktım. Maya arıyordu.

"Melisa hazırım ve evden çıktım de bana? Lütfen, lütfen, lütfen. Bak ben geldim seni bekliyorum."

"Nereye geldin?"

"Ya ne demek nereye geldin? Doğum günü partisinde bana söz vermiştin, unuttun mu? Bugün benimle beraber gelinlik provama gelecektin."

"Şey, evet. Şimdi hatırladım."

"Bravo Melisa, gerçekten bravo. Benim için önemli olan bir günü nasıl unutursun?"

"Unutmadım aslında. Sadece bir an aklımdan çıkmış."

"O zaman atla ve hemen moda evine gel. Seni orada bekleyeceğim. Sen gelene kadar da provaya başlamayacağım, haberin olsun."

"Tamam, birazdan çıkarım."

"Ne demek birazdan? Birazdan ne ya? Hemen çık Melisa. Hatta uçarak gel."

"Tamam, üzerimi değiştirip hemen geliyorum."

"Ayy tamam. Hadi görüşürüz, çabuk gel."

Telefonu kapattıktan sonra uzandığım yerden doğruldum. Sahiden unutmuşum... Aklım neredeydi benim?

Moda evine vardığımda saat on ikiyi biraz geçiyordu. Merdivenleri tırmanıp koşarak üst kata çıktım. Daha önce de geldiğim için nereye gideceğimi bildiğimden çok geçmeden ulaşmam gereken yere varmıştım.

"Sonunda gelebildin." Maya oturduğu pofuduk koltuktan kalkıp bana doğru yaklaştı ve kollarını bana doladı. Ben de ona sarıldım. "Maya cidden ben unutmuşum, sen arayıp söyleyince hemen evden çıktım."

Maya geri çekildi. "Neyse, geldin ya sorun değil." Bakışlarını güzel giyimli bir kadına çevirdi. Neşeyle gülümsedi ve ellerini birbirine vurdu. "Evet, artık provaya başlayabiliriz!"

Maya boy aynasının karşısındaydı. Aylardır bitmek bilmeyen gelinliğini üzerine geçirmiş, son rötuşların tamamlanmasını beklerken ben tekli bir koltuğa oturmuş onu seyrediyordum. Sarı saçlarını ensesinin üzerinde toplayıp bir topuz yapmıştı. Öylesine bir topuzdu ama ona çok yakışmıştı. Gelinliği yere kadar uzanan, kabarık bir gelinlikti. Etek kısmı dantelle kaplıydı ve bel kısmı dar bir korseyi andırıyordu. Gelinliğin kolları bileklerine kadar uzanıyordu, danteldendi ve üzerinde çeşitli işlemeler vardı. Tıpkı masal prensesi gibiydi.

"Gelinliğim düğünüme kadar yetişir değil mi?"

"Maya Hanım gelinliğiniz zaten bitti. Biz sadece ufak detayları tamamlıyoruz."

Görevli kızın cevabı üzerine Maya bana baktı. "Sence nasıl olmuş Melisa? Eteklerindeki dantel çok mu abartılı?"

"Bence gayet güzel."

"Güzel mi sahiden?"

Onaylarcasına başımı salladım. Maya nefesini usulca verip rahatlamış bir ifadeyle aynada kendisine baktı. Bakışları gelinliğin eteğinde birkaç saniye oyalandı. "Doğru söylüyorsun," dedi. "O kadar da abartılacak danteli yok?"

"Kesinlikle," deyip onu onayladım.

"Yani hem ben gelinim. Biraz abartı olabilir değil mi? Yani o gün benim için özel bir gün sonuçta?" Maya aynadan bana bakınca, "Abartılacak bir şey yok ki," dedim. "Hem olsa bile doğru söylüyorsun. O gün senin günün ve biraz abartı gayet normal."

"Maya Hanım sizin için alternatif duvaklar hazırladık. Arzu ederseniz onlara da bakın?" Görevli bir kız elinde tuttuğu duvakları Maya'ya uzattı. Maya duvaklara sırayla bakıp iyice göz attıktan sonra bana baktı. "Seçemiyorum," dedi yakınır bir sesle. Yüzünü asmış, dudaklarını sarkıtmıştı. Onun bu hali yüzümde bir gülümseme oluştururken oturduğum yerden kalkıp yanına gittim.

"Bak işte bu güzel," Görevli kızın tuttuğu duvaklardan birini elime alıp havaya kaldırdım. Dantel işlemeli, kenarlarında küçük beyaz incilerin bulunduğu çok hoş bir duvaktı.

"Ama benim gelinliğimde hiç inci yok ki," dedi Maya.

Gözlerimi devirdim. "Olması mı gerek? Bence bu çok güzel."

Maya aynadaki aksine baktı. Daha doğrusu başına taktığı duvağa... Gelinliğin kendi duvağı zaten vardı. Bu alternatif duvaklar nereden çıktı hiç anlayamamıştım. Resmen insanın aklını karıştırıyorlardı.

"O zaman sen taksana bu duvağı? Ben de bakıp ona göre karar vereyim?"

"Eğer bir işe yarayacaksa takayım." Duvağı saçlarımın arasına yerleştirmesi için görevli kıza uzattım. "Rica etsem yar-

dımcı olur musun?" Kız gülümsedi ve duvağı eline aldı. Taç gibi olsaydı kendim takabilirdim ama bu duvak biraz farklıydı. Ucunda tel tokaya benzeyen küçük metaller vardı ve tek başıma yapmam pek mümkün değildi. Görevli kız duvağı dalgalı saçlarımın arasına yerleştirdi. Ama tam bu sırada bir erkek sesi odada duyulunca herkes bakışlarını kapıya çevirdi. "Sarışınım?" Bu Kuzey'di. Maya tiz bir çığlık atıp gözlerini iri iri açtıktan sonra koşarak görevli kızın arkasına saklandı ve başını yere eğdi.

"Kuzey senin burada ne işin var? Hemen çık, beni gelinlikle görmemen lazım!" Maya'nın hızlı hızlı konuşması üzerine Kuzey hayretle Maya'ya baktı.

"Sen de mi sarışınım?"

"Sen de mi ne ya? Bu bir gelenek, hadi hemen dışarı çık. Çıkarken de sakın bana bakayım deme!"

Maya Kuzey'i onu dışarı defetmeye çalışırken onun hemen arkasından tanıdık bir sima girdi içeri. Ve o, onu her gördüğümde kalp ritmimi değiştiren kişinin ta kendisiydi. Ateş içeri girer girmez de sanki benim de burada olduğumu biliyormuş gibi gözlerini bende sabitleyince kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. Bedenimin birden ısındığını da... Neden onu gördüğümde vücudumun düzeni değişiyordu ki sahi? Ateş'in üzerinde beyaz, yarım kollu bir tişört vardı. Düz ve sadeydi ama diğer yandan ona fazlasıyla yakışmıştı. Bir erkeğe beyaz bu kadar yakışabilir miydi? Ateş'e yakışıyordu işte. Ve bu rengi siyaha tercih ederdim.

"Hadi ama sarışınım, bu çok saçma."

"Saçma falan değil," dedi Maya. "Düğünden önce beni gelinlikle görmemelisin. Hadi dışarı çık."

"Bunu söyleyen kişiyi bir bulursam var ya..." Kuzey dişlerinin arasından konuşup homurdanmaya başlayınca Maya, görevli kızı kendine zırh yapıp arkasına saklanmaya devam etti. Diğer yandan başını yere eğmiş, Kuzey'in yüzünü görmeme-

si içi çabalıyordu. Ben ise bu sırada sakin olmaya, bakışlarımı Ateş'e çevirmemeye özen gösteriyordum. Ve itiraf etmeliyim ki bunu yaparken hayli zorlanıyordum. Onun burada ne işi vardı şimdi?

"Sen tatile gitmedin mi?"

Olamaz. Ateş tam karşıma geçip soran gözlerle yüzüme bakmaya başladı. Ne ara dibime kadar geldi ki? Bakışlarımı ona diktim. "Gitmedim, ne olmuş?" Omuzlarımı dikleştirmiştim ve meydan okurcasına ona bakıyordum. Dün gece bir şeyler konuşup bazı şeyleri dile getirmiş olabilirdik ama tüm bunlar hâlâ ona kızgın olduğum gerçeğini değiştirmezdi.

Ateş gülümsedi. "Keşke gitseydin," dedi alayla. "O kadar hazırlık boşa gitmemiş olurdu."

Gözlerimi kısıp ona baktım. Benimle eğlenmesine izin verecek değildim. "Sana ne bundan? Boşa gittiyse gitti."

Ateş kendinden emin bir ifadeyle konuştu. "Aksi zaten bir seçenek olamazdı ufaklık." Her ne kadar dudakları yukarı kıvrılmış olsa da gözlerinde tehditkâr bir ifade vardı.

"Ateş?" Kuzey'in seslenişiyle Ateş ona döndü. "Hadi gidelim, baksana istenmiyoruz burada." Ateş onaylarcasına başını salladıktan sonra bakışlarını son kez bende gezdirip Kuzey'le kapıya doğru yürümeye başladı. Hayvan herif! Yine gelip tüm sinirlerimi bozmuştu işte! Hayır yani. O şimdi niye buraya geldi ki? Öfkeyle Ateş'in arkasından bakıp içimden ona saydırdım. Tıpkı aylar öncesinde yaptığım gibi...

***

Moda evinden çıktıktan sonra Maya'yla, Kuzey'in mesaj olarak attığı restorana gittik. Kuzey'in söylediğine göre tüm çocuklar burada olacakmış ve hep beraber düğün hakkında konuşup, tartışacakmışız. Tüm çocuklar demek Ateş demekti. Ve ben

bunu bildiğim için Maya'ya gelmek istemediğimi söyledim. Ama sonuç, şu anda restorandan içeri giriyordum.

Mat renklerin hâkim olduğu restorana girdikten sonra çocukların yanına doğru yürümeye başladık. Herkes buradaydı. Ateş dahil. Bu zaten bildiğim bir olasılıktı ama şimdi onu görmek, hem de masanın başköşesine kurulmuş Kuzey'le konuşurken, yine bedenimin dengesini sarsmıştı işte. Onun yeniden hayatıma girmiş olmasını artık kabullenmem gerekiyordu. Buradaydı işte, hemen karşımda. Sakin olmaya özen gösterdim. Yani sonuçta Ateş'le baş başa değildik, değil mi? Onu görmezden gelebilirdim. Ve böylelikle bugünü de atlatmayı başarabilirdim. Maya koluma girmiş, adımlarımı ilerletmemde farkında olmadan bana yardımcı olurken Ateş bakışlarını bana doğru çevirdi. Saçlarımdan giymiş olduğum ayakkabılarıma kadar beni süzüp bedenimin kaskatı kesilmesini sağlarken, sessizce yutkunup bakışlarımı hızla ondan kaçırdım.

"Gelin hanım da nihayet teşrif edebildi." Batuhan'ın söylediği bu cümleyle Maya gülümsedi ve Kuzey'in yanına oturdu. Kuzey kolunu nişanlısının omzuna atıp onu kendine çekene kadar onları izlesem de daha sonra ayakta daha fazla dikilemeyeceğimi fark edip ben de boş bir sandalyeye oturdum. Batuhan'ın hemen karşısındaydım. Ve Batuhan'ın hemen yanında da Ateş vardı.

"Prova nasıldı bakalım? Nişanlını kovmana değdi mi?" Kuzey'in sorusu üzerine Maya özür dileyen gözlerle ona baktı. "Ya Aşkım, deme öyle. Adetten olmasa hiç kovar mıyım seni?"

"Hay ben böyle adetin içine edeyim." Kuzey gözlerini devirip homurdanınca Maya onun yanağından öptü ve başını göğsüne yasladı. Kuzey biraz gergin gibi görünse de şimdi daha iyiydi.

Omzuma biri dokundu. Başımı hemen sağ tarafa çevirdiğimde bir çift açık mavi gözle karşı karşıya geldim. Rüzgâr. Gülümseyerek bana bakıyordu. O da mı buradaydı?

Rüzgâr ellerini havaya kaldırıp hareket ettirdi. "Selam."

"Selam," dedim gülümseyerek. "Nasılsın?"

"İyi, sen?"

"İyiyim."

Bir çift gözün dikkatli bir şekilde bana baktığını hissettim. Bakışları ruhumu sarsıyor gibiydi. Sanki aramızda görünmez bir cisim vardı ve bana o cisimle dokunuyordu. Ona bakmamak üzere karar alsam da yenilerek ona baktım. Ve bakar bakmaz mavi-yeşil gözleriyle karşı karşıya geldim. Yüzündeki yaralar yok olmaya başlamıştı. Ufak tefek izler dışında hiçbir şey yoktu. Neredeyse aylar önce onu gördüğüm gibi karşımda duruyordu. Aylar önce... O gün ona git dediğimde her şey ne kadar da farklıydı. Düşüncelerim, hislerim, içerisinde olduğum durum. En önemlisi de ben. Bedenim Ateş'e karşı öyle büyük nefretle doluydu ki şimdi o nefretimin sönmek üzere olan cılız bir ateş gibi olmasına şaşıyordum.

Rüzgâr omzuma dokundu tekrar. Bakışlarımı ona çevirdim. Ellerini hareket ettirip, "Hediyen için teşekkür ederim bu arada," dedi. "Sen doğum günümden gittikten sonra erkek arkadaşın aldığın hediyeyi verdi." Ahh, hediye.

"Rica ederim, beğendin mi?"

Rüzgâr gülümsedi ve ellerini hareket ettirip cevap verdi. "Evet, çok güzel."

Bir süre sonra garson siparişlerimizi masaya bırakıp yanımızdan ayrıldı. Herkesin yüzünde bir gülümseme vardı. Mutluydu. Heyecanlı heyecanlı düğün ve yapılması gereken ne kaldığı hakkında konuşuyorlardı. Ben ve Rüzgâr bu konuşmaya katılmıyorduk. Rüzgâr'ın özrü vardı, ben ise konuşmaya dahil olmak istemiyordum. Ama şu bir gerçek ki Rüzgâr benden daha iyi bir dinleyiciydi. Ben dinlemiyordum bile. Dinlemeye kalksam adapte olamayacağımı biliyordum çünkü. Arada Ateş'e bakıyordum. Onunda bana baktığını fark edince utanıp hemen

başımı öne eğiyordum. Dün gece o tepelikten ayrılıp beni evime bıraktığında bazı şeylerin değişeceğini düşünmüştüm kendimce. Salakça bir düşünce olduğunu şimdi anlayabiliyordum. Ateş yine aynı Ateş'ti işte.

Bazen kendimi gökkuşağından ayrı yaşayan siyah gibi hissediyorum cidden. Dışlanmış, hor görülen. Öylece bir kenarda duruyorum. İnsanlar önümden geçip gidiyor. Başları karşıda, adımları dosdoğru. Ama hiçbiri dönüp de bana bakmıyor. Sanki ben görünmezlik zırhıyla kaplıyım. Beni görmüyorlar. Ne hissettiğimi, içimde kopan fırtınaların sesini duymuyorlar. Oysa ki bir dönüp baksalar, ne hissettiğimi de anlayabilirler, içimde kopan fırtınaların sesini de duyabilirler. Ama işte insanlar tuhaf varlıklardı. Neyi ne zaman yapacaklarını hiçbir zaman bilemiyordu.

Bakışlarımı göz ucuyla Ateş'e çevirdim. Çatalına batırdığı iskenderi yemekle meşguldü. İştahlıydı. Hızlı hızlı yemesine bakılırsa acıktığı da belliydi. Ama kesinlikle kötü görünmüyordu. Nasıl beceriyor bilmiyorum ama yemek yerken bile etkileyiciydi. Rüzgâr'a baktım sonra. Ateş'in hemen yanındaydı. Bakışları dikkatli bir şekilde Ateş'teydi. O ne yaparsa -çatalına batırdığı lokmalardan bahsediyorum- Rüzgâr da aynısını yapıyordu. Ateş çatalını ekmeğe batırırsa ekmeğe, ete batırırsa ete batırıyordu. Bu manzara yüzümde bir tebessüm oluşturdu. Kimse bunun farkında değildi ama Rüzgâr, Ateş ne yaparsa onu yapıyordu. Çatalı tutuş şeklinden, dirseğini masaya koymasına kadar...

"Valla kızlar şimdiden anlaşalım, kına gecesine ben de geleceğim. Yok erkekler giremez, yok bilmem ney, anlamam. Playboy Batuhan o gece orada olacak."

"Senin ne işin var oğlum?" Doğukan'ın sorusu üzerine Batuhan hemen cevap verdi. "Ne demek ne işin var? Kız kardeşim gibi gördüğüm kız, erkek kardeşim gibi gördüğüm ama kendisini pek sevmediğim bir adamla evlenip yuvadan uçuyor.

Kim bilir bir daha onu ne zaman görürüm? Bu Kuzey alır onu uzak diyarlara götürür, hatta belki kuzeye götürür, emin değilim. Onun son gecesinde yanında olup destek vermek benim görevim."

"Bak, bak, laflara bak. Ulan işin gücün ajitasyon."

"Ya demeyin, öyle. Tamam Batuhan, sen kına gecesine gelebilirsin." Maya gülümseyerek Batuhan'a bakınca Batuhan 'ne oldu?' der gibi erkeklere baktı ve sırıttı. Onun bu hali beni de gülümsetmişti.

"Pişşşt?" Ateş'in sesiyle ona baktım. Bir an için yanlış duymuşumdur diye şüphe etmiştim ama hayır. Bayağı bayağı bana sesleniyordu. Üstelik bir insana değil de daha çok bir hayvana seslenir gibi olması beni sinirlendirmeye yetmişti. Köpeğine Ufaklık adını vermesi yetmiyormuş gibi şimdi de bana ona seslenir gibi mi sesleniyordu? Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Kalk hadi, gidiyoruz."

"Nereye?"

"Gidince görürsün." Ateş peçeteyle ağzını sildi. "Size afiyet olsun." Sandalyesini geri ittirip oturduğu yerden kalktı ve Rüzgâr'a baktı. "Kuzey seni eve bırakır tamam mı?"

Rüzgâr hemen ellerini hareket ettirdi. "Sen gelmeyecek misin?" Telaşlanmıştı.

"Belki akşam uğrarım," dedi Ateş, sonra bana baktı. "Kalk."

Dümdüz yüzüne baktım. "Hiçbir yere gelmiyorum!" Ne sanıyordu bu kendini? Sahibim falan mı?

Ateş nefesini usulca verdi. Adımlarını hareket ettirip yanıma geldi ve bileğimi tutup beni ayağa kaldırdı. "İlla zor mu kullanayım?"

"Hep yaptığın şey zaten."

"Sende biraz uysal olmayı dene o halde." Ateş beni çekiştirmeye başlayınca adımlarımı hareket ettirmek zorunda kaldım. Restorandan çıkana kadar söylenmeleri mi ve itirazlarımı duy-

mazlıktan gelip beni tam anlamıyla peşinde sürükleyerek dışarı çıkartsa da pes etmeye niyetim yoktu.

"Bırak beni hayvan. Hiçbir yere gelmiyorum."

Ateş, restoranın hemen önünde duran siyah bir arabanın yanına sürükledi beni. Bir Range Rover'dı. Arabanın plakasına bakılırsa araba Ateş'e aitti. 34 ATS 7276.

"Ya bıraksana!"

Ateş arabanın yolcu kapısını açıp beni içeri fırlattı. Kapıyı ardımdan sertçe kapatıp kendisi de sürücü koltuğuna yerleşince kaşlarımı çatıp ona baktım. "Ayı mısın be sen?" Ateş sorumu duymazlıktan gelip arabayı çalıştırdı ve sürmeye başladı. Restoranın önünden ayrıldığımızda ana caddeye girmek için hızlı bir U dönüşü yapmıştı. Koltuğun kenarındaki çıkıntıya tutunmak zorunda kaldım. Arabayı öyle hızlı döndürmüştü ki az kalsın üzerine düşecektim!

"Nereye götürüyorsun beni?"

"Dün gece söylediğim şeyi yapmaya." Hemen dün gece söylediklerini düşündüm. Hatırlamıyordum. Ne yapacaktı ki?

"Neymiş o?" diye sordum düşüncelerim bir çıkış yolu bulamayınca.

"Birazdan öğreneceksin."

"Ne öğreneceğim ya ne? Oyun mu oynuyoruz burada?"

"Oyun mu istiyorsun?" dedi Ateş. Bakışlarını çok kısa bana çevirip tekrar önüne döndü. Sorusunun cevabını işitmek için bekler gibi bir hali vardı. Cidden saçmalıyordu. Ve ben bu saçmalığa daha fazla dayanamayacağım için elimi radyoya götürüp açma tuşuna bastım. Bunu yaparken izin almamıştım ama buna gerekte yoktu zaten.

Araba durunca geldiğimizi anladım. Camdan dışarı bakan dalgın gözlerim geldiğimiz yeri anlamak için etrafa dikkat kesilirken evimin önünde olduğunu fark ettim. Cidden mi? Bakışlarımı Ateş'e çevirdim. Ama o, sürücü koltuğunun kapısını

açıp dışarı çıkmıştı. Ben de dışarı çıktım ve anlamayan gözlerle ona baktım.

"Beni evime getirmek için mi restorandan çıkardın yani?"

"M harfini N harfiyle değiştirirsen aynen öyle," dedi Ateş. Gözüyle kendi apartmanını işaret etti. "Yürü bakalım."

Gözlerimi iri iri açtım. "Senin evine mi? Hayatta olmaz." Aklını mı kaçırmıştı bu? Onun evine gideceğime ıssız bir sokağa giderdim daha iyi. Tamam, daha iyi değil ama yine de onun evine gidemezdim.

"Yürü ufaklık, ne var ne yok konuşacağız." Ateş yanıma gelip bileğimi tuttu.

"Ben seninle konuşmak istemiyorum, bırak beni."

"O halde ben konuşurum, sen dinlersin." Ateş bileğimden tutarak beni apartmanına doğru çekiştirmeye başlayınca endişe yavaşça bedenimi sarmalamaya başladı. Onun evine gitmek? Hem de sadece ikimiz olacağız? Bunu istemiyordum.

"Tamam dinleyeceğim ama senin evinde değil. Başka bir yere gidelim?" diyerek hızla seçenek sundum.

"Benim evim," dedi Ateş kesin bir ifadeyle. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi durdu ve bana baktı. "Sen işaret dilini nereden biliyorsun?" Demek Rüzgâr'la konuşurken dikkat etmişti.

"Rehabilitasyon merkezinde öğrendim," dedim gözlerinin içine dik dik bakarak. Hissettiklerimi ona anlatamazdım belki ama gözüne sokabilirdim. Bu da onlardan bir tanesiydi. Ateş'in gözlerinde pişmanlık aradım. Ama yoktu. Buz gibi bir ifadeyle bana bakıyordu.

Ateş beni kendi apartmanına soktuktan sonra asansöre bindirdi. Bileğimi kelepçe gibi kavramış, bırakmaya niyeti yok gibiydi. İtirazlarımın boşuna olduğunu biliyordum maalesef. Ateş'in karşısında hiçbir şansım yoktu. Diğer yandan ona karşı koyabilecek gücüm de yoktu. Ne fiziksel, ne de duygusal anlamda. Asansör üçüncü katta durunca asansörden indik ve çelik kapıya doğru yürümeye başladık. Şu saniyeye kadar bir kez bile

bileğimi bırakmamıştı. Ateş anahtarla kapıyı açtı. Ayakkabılarımızla olmamızı umursamadan beni içeri soktuktan sonra kapıyı ardımızdan kapattı ve salon diye tahmin ettiğim bir yere çekiştirmeye başladı.

"Sor hadi?" dedi Ateş ellerini iki yandan açarak. Bileğimi tutmayı bırakmıştı. Geniş bir odanın tam ortasındaydık. "Aklını kurcalayan ne varsa sor. Hepsinin cevabını vereceğim."

Hepsinin cevabı... Zihnimi taradım hemen. Ateş'e soracak, cevabını almak istediğim onlarca soru vardı, evet. Peki hangisinden başlamalıydım?

"Eğer en başa dönseydik," dedim gözlerinin içine bakarak, "yine aynı şeyleri yapar mıydın?"

"Yapmazdım," dedi Ateş kendinden emin bir ifadeyle.

"Pişmansın yani?"

Ateş tebessüm etti. "Hem evet hem hayır." Anlamayan gözlerle ona baktım. En başa dönseydik, bana yaşattıklarını yapmazdı ama tüm olanlar için pişman değil miydi yani? Ateş birkaç adım atıp yanıma geldi ve tam karşımda durdu. "Evet, çünkü sana yaşattıklarımın seni yaraladığının farkındayım," dedi. "Bu yüzden de pişmanım." Elini yanağıma koydu. "Ama diğer yandan pişman değilim. Neden biliyor musun? Çünkü ufaklık, eğer geçmişte o şeyleri yaşamasaydık, sen beni kendinden mahrum bırakıp bazı şeyleri fark etmemi sağlamasaydın, kalbim şu anda seninle dolup taşmış olmazdı."

"Ateş."

"Lafımı kesme ufaklık. Arabada bir oyundan bahsediyordun, değil mi? İşte sana fırsat. Oyun oyna benimle. Oyunun adı da yeniden olsun. Geçmişte yapamadığımız şeyleri yeniden yapalım." Ateş kollarını bana dolayıp başını saçlarımın arasına gömdü. "Yeniden birlikte olalım, yeniden vakit geçirelim, yeniden birbirimize sarılalım." Sustu. "Yeniden öpüşelim." Geri çekildi ve bana baktı. "Her şeyi yeniden yapalım. Ne dersin? Benimle yeniden oyunu oynamaya var mısın?"

13. Bölüm

Ağlamak ruhun kanama şeklidir. Sargısı yok, çaresi yok. Sebebi var sadece... Benim de öyleydi. Gözyaşı; bir dönem sürekli yaptığım, uykuya onlarla daldığım, en ufacık şeylerde sıklıkla akıttığım şeydi. Acizlik değildi bu. Sadece yaşadıklarımı içimden atmak için dışarı yansıttığım bir yol, bir eylemdi. İçimde sanki bir buz kalıbı varmış da o eriyor gibiydi. Eriyen damlaların çıkış yolu da gözlerimdi.

Tek kelimeyle her şey değişebilirdi. Olumsuz ya da olumlu. Kader bazen tek bir kelime doğrultusunda ilerlerdi. "Varım," demek, seninle yeniden bir şeylere başlayabiliriz demek istiyordum. Evet, bunu istiyordum. Ne gibi sürprizlerle karşılaşırım bilmesem de Ateş'in oyununa dahil olmak istiyordum. En azından bir yanım bunu istiyordu. Hem de deli gibi arzulayarak. Ama bir diğer yanım... İşte o bana kızgın gözlerle bakıyordu. Onu bu kadar çabuk affetmenin aptallık olduğunu söylüyordu. Pişman olmak istemiyordum. Bu işin sonunda yeniden üzülen taraf ben olmak istemiyordum. Bu oyunun adı yenidendi ama yeniden hayal kırıklıkları değil, yeniden yarım bıraktığımız mutluluğu devam ettirmek istiyordum. Ama içimden bir ses yeniden bunu başaramayacağımızı söylüyordu.

"Ateş ben yapamam," dedim. Kelimeler sessizce dudaklarımın arasına dökülürken mavi-yeşil gözlerinin içine baktım. Ayaktaydık. Onun elleri yanaklarımın üzerinde, yüzlerimiz birbirine hizalıydı. Mesafeye dair aramızda hiçbir şey yoktu. Bedenlerimiz de yüzlerimiz de birbirine değiyordu.

"Evet," dedi Ateş usulca. "Yapamazsın. Ama sen, tek başınayken yapamazsın. Bu oyun iki kişilik bir oyun. Sadece birlikte oynarsak başarabiliriz."

İki kişilik bir oyun. Birlikte. İkimiz. Ben ve o. Neden bu kelimeler bana imkânsız geliyordu ki?

"Birlikte olup da başarabileceğimiz hiçbir şey yok bizim," dedim. Öyleydi. Her gece gözümü kapattığımda düşünmek istedim. Yeniden eskisi gibi olduğumuzu gözümün önüne getirmeye çalıştım. Ama olmadı işte. Zihnim eskiden olanları bir türlü gözümün önüne getiremedi.

"Hayır ufaklık, var," dedi Ateş. "Sert bir darbe aldığını düşün. Şimdi yerdesin ve ayağa kalkmaya çalışıyorsun. Sana elimi uzatıyorum."

"Beni yere düşüren sensin Ateş," dedim öfkeyle. "Şimdi yardım edeceğini mi söylüyorsun? Ben aldığım darbenin altında çoktan ezildim."

"Elimi tut o halde," dedi Ateş. "Ayağa kalkmana yardım etmeme izin ver."

"Bu o kadar basit değil."

"Evet, değil," diyerek kabul etti Ateş. "Hiçbir şey basit falan değil. Sana bir şeylerin kolay olacağını söyleyemem zaten. Her şey zor olacak. Hatta belki eskisinden daha da zor." Sustu. "Belki tökezleriz, belki düşeriz, belki de tepetaklak oluruz?" Yanağımı okşadı. "Ama ben bunlara rağmen denemek istiyorum. Her şeye rağmen sonuna kadar gitmek istiyorum."

"Ben yapamam." Geri adım attım ve yüzümü Ateş'in ellerinden kurtardım. Ateş'in elleri birkaç saniye havada asılı kaldı.

Mavi-yeşil gözleri bana bakıyordu. "Korkuyorum çünkü," diye itiraf ettim. "Yaşadıklarımı yeniden yaşamaktan korkuyorum anlıyor musun? Kalbimin parçalara bölünmesinden, ruhumun acı çekmesinden, yeniden hayal kırıklığı yaşamaktan korkuyorum." Ateş öylece yüzüme bakınca konuşmaya devam ettim. "Bana yeniden dedin ya hani? Bir şeylere başlayalım, kaldığımız yerden devam edelim? Ateş sen o cümleyi kurduğunda kalbim hemen sıkışmaya başladı. Heyecandan ya da mutluluktan değil ama. Korkudan... Öyle bir yaralamışsın ki kalbimi, o bile korkuyor. Ben artık acı çekmek istemiyorum. Acıyı hissetmek, acıyı düşünmek, acının içinde geçen kelimeleri bile işitmek istemiyorum. Kaldıramam anlıyor musun? Artık kaldıramam. Evet, senin de dediğin gibi sert bir darbe aldım. Yaralandım. Yere düştüm. Ama Ateş ben çoktan ayağa kalktım. Ayaktayım ve yürümeye başladım. Yaralarım iyileşmek üzere. Artık ağlamıyorum, üzülmüyorum, en önemlisi de acı hissetmiyorum. Ve tüm bunları kim sayesinde yaptım biliyor musun?" Sustum ve gözlerinin içine bakarak konuşmaya devam ettim. "Burak," dedim. "Beni yeniden ayağa kaldıran kişi Burak. Bana yardım eden, yeni bir hayata başlamama yardım eden kişi Burak. Sen elini uzatmak için çoktan geç kaldın."

Ateş gözlerimin içine baktı. Baktı... Baktı... Saniyeler yavaşça işlemeye başladı. Odadaki saatin o tok sesi kolaylıkla duyulabiliyordu. Normalde varlığını hissetmediğim şey, şu anda gürültülü bir şekilde kulaklarımı dolduruyordu. Sanki normalde sesi kısıkmış da birisi şimdi, şu an sesini yükseltmiş gibiydi.

Ateş'in bakışları yoğun ve anlam doluydu. Her türlü hisse yer vardı, her türlü hissi barındırıyordu gözlerinde. Söylediklerim birden ağzımdan çıkan, beklenmedik bir konuşmaydı. Yaptığım itiraflar zamansızdı. Belki de tam zamanıydı. Ona ne hissettiğimi gösteremezdim. Beni bırakıp gittiğinde hissettiğim çaresizliği ve yalnızlığı ona tarif edemezdim. Ama anlatabilir-

dim. Kelimeler, cümleler bunlar için vardı. Son cümleler asılsızdı. Bir gerçeklik payı yoktu. Beni ayağa kaldıran kişi Burak değil, ailemdi. Hatta belki Aras. Sırf canını yakmak için Burak'ın ismini söylemiştim. Onun benim canımı yaktığı gibi ben de onun canını acıtmak istemiştim.

"Peki," dedi Ateş sakinlikten uzak bir sesle. Aramızdaki mesafeyi açtı ve gözlerini bana dikti. "Madem artık geç kalmışım, o halde onun yanına git." Ateş salondan çıkarak heybetli bedenini görüş alanımdan çekti. Sinirlenmişti. Hem de çok. Söylediklerim onu öfkelendirmişti. Bunu gözlerinin koyulaşmasından ve yüz hatlarının kasılmasından anlayabilmiştim. Onun canını yakmıştım. Yeni Melisa amacıma ulaştığı için keyifle gülümserken birkaç saniye sonra güçlü bir ses işittim. Ateş kapıyı çarptı. Meydana gelen tok ses evde yankı yaptı. Ve bu ses beni yerimden sıçratmaya yetmişti. Duymazdan gelmeyi denedim. Arkamı dönüp evden gitmeyi. Ama sonra bir şeyin kırılma sesini duydum. Yere düşüp parçalara ayrılma sesini. Ve o sesi takip eden başka şeylerin daha yere düşme sesi...

Panik duygusu bir virüs gibi bedenimi kuşattı. Adımlarımı hareket ettirip koşarak salondan çıktım. Önümde bir koridor belirdi. Sağında ve solunda kapılar olan koridor... Sadece iki kapı kapalıydı. İç güdülerim koridorun sonundaki kapıyı açmamı haykırıyordu. Öyle yaptım. Kapıyı araladım ve içeri göz gezdirdim. Ateş kapıyı aralar aralamaz öfke saçan gözlerini bana dikti. Ayaktaydı ve hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Bakışları öylesine tehlikeliydi ki... Korkudan bacaklarım titremeye başladı. İçimde anlam veremediğim bir duygu dolanmaya başladı. Sanki birisi beni boğuyor gibiydi. Yine de içeri girdim ve birkaç adım atarak odanın ortasında durdum. Yatak odası olmalıydı. Bakışlarımı çok kısa yerdeki kırılan cam parçalarında gezdirdikten sonra Ateş'in eline sabitledim. Kan... Ateş'in sol eli kanıyordu. Kırmızı sıvı kolunu boydan boya kaplamış, beyaz tişörtünde lekeler vardı.

"A-Ateş elin?" dedim heceleyerek.

"Çık odamdan!" Ateş'in sert sesi beni yerimden sıçratmıştı. Yine de onu dinlemedim. "Hayır, eline pansuman yapmamız gerek" Odada ilerlemeye başladım. Bir kumaş, bir bez parçasına ihtiyacım vardı. Aslında Ateş'in ihtiyacı vardı. Aceleyle odanın içine göz gezdirirken bir tişört dikkatimi çekti. Tekli bir koltuğun üzerindeydi. Hemen tişörtü elime aldım ve Ateş'in yanına gidip eline bastırmak üzere hamle yaptım. Ama Ateş diğer eliyle tişörtü sertçe kavrayıp elimden aldı. Gözleri gözlerimdeydi. "İstemiyorum yardımını," dedi öfkeyle.

"Ateş, lütfen. İzin ver yaranı temizleyeyim? Mikrop kapar." Kırmızı sıvı hızla yere damlıyordu. Ve her damlasıyla kalbimde bir yanma hissediyordum. Sanki benim kalbim zarar görmüş, sanki o kanıyor gibiydi.

"Sana dışarı çık dedim!" Ateş öfke saçan gözlerini bana dikse de pes etmedim.

"Hayır. Elini temizlemeden bir yere gitmem." Gidemem. Bu yaptığım belki dengesizlik, belki başka bir şeydi. Az önce onun canını yakmak için birkaç cümle sarf etmiştim. Şimdi ise canı yandığı için yardım etmek istiyordum. Ama öylece arkamı dönüp gidemezdim işte. Uzanıp Ateş'in elinden tişörtü aldım. Çekingen gözlerim onun öfkeli gözlerine bakıyordu. Bakmasam daha az korkacağımın farkındaydım ama gözlerimi ondan çekemiyordum.

Tişörtü yavaşça kanayan eline bastırdım. Çok kötüydü. Kan hızla akıp kolunu boydan boya kuşatıyordu ve ciddi yara aldığı belliydi. Kanın kokusunu hissedebiliyordum. Keskin bir kokuydu. Diğer yandan içimi sızlatmaya yeten bir koku... "Hastaneye gitmelisin," dedim korkarak. "Dikiş gerekli olabilir."

Ateş kolunu sertçe çekip tişörtün temasından kurtardı. "Şimdi de beni düşünüyormuş gibi mi yapıyorsun?" diye sordu öfke kokan bir sesle.

"Hayır, ben-" Konuşmak için uygun kelimeleri ararken Ateş lafımı kesti. Elimdeki tişörtü aldı ve sertçe koluna bastırdı. Kalbime bir hançer yemiş gibi hissettim. "Al işte, temizledim. Şimdi çık evimden!" Tişörtü acımasızca kolunda gezdirirken hançer biraz daha derine batıp canımı yaktı. "Elini tutan adamın yanına git."

"Ateş-"

"Sana yeniden bir şeylere başlayabileceğimizi söyledim. Yeniden birlikte olabileceğimize inandım. Ama şimdi görüyorum da yanılmışım. Aptal bir inancı benimsemişim. Sen ve ben eskisi gibi olamayız." Bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Sen benim değer verdiğim ufaklık değilsin çünkü. Benim ufaklığım aylar önce hastane odasında öldü." Ölmek. Bu kelime bir yumru olarak sertçe boğazıma oturdu. Söylediği cümleler canımı acıtmıştı. Birisi sanki kalbime büyük bir delik açmış da o deliği yakıcı bir maddeyle doldurmuş gibiydi. Çünkü sen benim değer verdiğim ufaklık değilsin demişti. Bir gözyaşı usulca yanağımdan süzüldü.

"Beni değiştiren sensin," dedim gözlerinin içine bakarak. "Beni farklı birine dönüştüren sensin. Beni öldüren kişi sensin Ateş." Arkamı döndüm ve koşarak odasından çıktım. Evin kapısına ilerleyene kadar bir gözyaşı daha akıtmamayı başarmıştım. Kendimi tutmuştum. Ama kapıdan çıkıp, arkamdan kapattığımda... Bir gözyaşı çoğalarak artmış, ardı ardına yanaklarımdan süzülmeye başlamıştı. Uzun zamandır yapmadığım şey yeniden hayat bulmuştu.

***

Gürültülü bir ortamda yalnızlığı hissetmek. Etraftaki herkesin sesini işitmeme rağmen işitmemek, görmeme rağmen görmemek... Sanki camdan bir duvar varmış gibi. Ardındaki şeyi

görebiliyorum, işitebiliyorum, ama dokunamıyorum. Burada dokunmak hissetmekti. Herkes bir şeylerle meşguldü. Bir şeylerle ilgileniyordu. Konuşuyor, gülüşüyor, tartışıyordu. Bunları yaparken işlerine öyle konsantre olmuşlardı ki, camın diğer tarafında olup onlara bakan birini fark edemiyorlardı. Beni görmüyorlardı. Zavallılığa örnek olabilir miydi bu durum? Belki de zavallı terimi bunun için hafif kalırdı.

"Melisa Hanım girebilirsiniz, Burak Bey siz bekliyor." Sekreter kızın sesiyle dalgın bakışlarımı etraftan çekip ona çevirdim. Hafifçe başımı salladıktan sonra Burak'ın ofisine doğru ilerlemeye başladım. Deniz kenarına gitmek için taksiye binmiştim. Ama şimdi buradaydım. Burak'ın çalıştığı şirkette. Fikrimden caydıran şeyin sebebini bilmiyordum. Bir anda karar vermiştim.

Burak'ın ofisinin önüne geldikten sonra kapıyı tıklama gereği duymadan araladım. Burak kapıyı aralar aralamaz oturduğu koltuktan kalkıp hızla bana doğru yaklaştı ve kollarını doladı. Dudakları artık aşina olduğum kelime için aralandığında gözyaşlarım yeniden akmaya başlamıştı. Yol boyu bir kez bile dinmeyen, ısrarla akmaya devam eden ama şirketin önüne geldiğimde zorla bastırdığım yaşlar yeniden akmaya başlamıştı.

"Canım ne oldu?" Burak kollarını sıkıca belimin etrafına dolayınca ben de ona sarılıp başımı göğsüne yasladım. "Hiçbir şey," dedim gözyaşlarımın arasından. Sadece uğruna darmadağın olduğum adamdan incitici sözler işittim.

"Şşş, tamam." Burak saçlarımı okşamaya başladı. "Geçti, ben yanındayım." Gözyaşlarım biraz daha hızlandı. Yaşlar ardı ardına yanaklarımdan süzülmeye başladı. Yanımda olmak... Burak bunu büyük bir içtenlikle söylemişti. Her harf ayrı samimiyet ayrı dürüstlük barındırıyordu. Yanımdaydı, olmaya da devam edecekti. Peki bu gerçek beni neden rahatsız ediyordu? Neden yanımda olacağını bilmek beni huzursuz etmişti?

Asıl yanında olmasını istediğin kişi o değil çünkü.

Eski Melisa'nın sesi... Haklı mıydı? Yanımda onun olmasını istediğim için mi böylesine rahatsız olmuştum. Rahatsız, huzursuz, tedirgin. Belki biraz da korku.

"Ağlama sevgilim." Burak usulca saçlarımı okşamaya devam etti. "Ne olduğunu anlatmak istersen dinlerim? Ama istemezsen de seni zorlayacak değilim." Başımı iki yana sallamakla yetindim sadece. Dudaklarımı bir şey anlatmak üzere aralamak istemiyordum. Özellikle de anlatacağım şeyi göz önünde bulundurarak.

"Peki, gel, şöyle oturalım o zaman." Burak elimden tutarak beni bir koltuğa oturttu. Kendi de hemen yanı başıma oturup endişeli bir ifadeyle bana bakınca başımı öne eğdim. Saçlarımın yüzümü kapatmasını sağladım ve gözyaşlarımı akıtmaya devam ettim. Burak'ı sevmediğimi itiraf etmiştim. Ondan ayrılacağımı söylemiştim kendi kendime. Çünkü onun sevgisine karşılık veremeyeceğimi biliyordum. Onun beni sevdiği gibi ben onu sevmiyordum. Sevmeyecektim. Ona haksızlık yapıyorum. Hem de çok büyük. Ama ben böyle olmasını istemezdim ki. Aksinin olmasını, onun beni sevdiği gibi ben de onu sevmek isterdim. Ama olmuyordu işte, yapamıyordum. Kalbimin kapısı yıllar önce birisi için açıldı. O kişi kalbime zarar verdi, incitti, kırdı ama hâlâ orada bir yerde varlığını koruyordu. Oradaydı. Darmadağın olmuş kalbimin tam ortasında. Bir türlü atamıyordum onu. Ve korkarım nefes aldığım sürece atamayacaktım.

"Ben, özür dilerim, seni işinden alıkoymak istemezdim." Gözyaşlarımın arasından kesik kesik konuşurken Burak hemen lafımı kesti.

"O nasıl laf öyle? İş bekleyebilir."

"Yine de sana haber vermeden gelmemeliydim."

"Hayır, gelebilirdin. Sen benim sevgilimsin, burası senin de ofisin sayılır." Elimin tersiyle gözyaşlarımı silip Burak'a baktım. Oradaydı işte. Şefkat, endişe, içtenlik gözlerindeydi ve bana ba-

kıyordu. Tıpkı her zaman olduğu gibi... Burak bana bir peçete uzattı. Peçeteyi alıp önce burnumu, daha sonra da gözyaşlarımı sildim ve avucumun arasına sıkıştırdım. Tekrar başımı öne eğmiş, bakışlarımızı ayırmıştım. "Teşekkür ederim," dedim. Bu cümleyi peçete için değil, her şey için söylemiştim. Her şey için ona teşekkür ediyordum.

"Tamam, ağlama artık." Burak başımı yerden kaldırdı. "Sen böyle ağlayınca ben de üzülüyorum." Burak nefesini usulca verip kollarını bana doladı. Gözlerimi kapatıp başımı göğsüne yasladım. Pahalı parfüm kokusu burnumdaydı. Çok güzel kokuyordu. Ama neden ben yağmur kokusunu hissetmeyi istiyordum ki?

Şirketten çıktığımızda saat akşamın beşine geliyordu. Kış mevsiminde olduğumuz için hava kararmak üzereydi. Kafeye gitmemiştim, çünkü gidersem kaldıramayacağımı biliyordum. Ses, koşuşturma, bugün için bu eylemler bana fazlaca ağır geliyordu. Burak'tan rica edip Filiz Abla'yla konuşmasını rica etmiştim. Sağ olsun o da kabul edip kendime iyi bakmamı söylemişti. Ve şimdi buradayım. Burak'ın evinde, salondaki koltuğa uzanmış yemeğin hazırlanmasını bekliyordum. Eve gitmemiştim. Çünkü gidersem babaannemi üzeceğimi biliyordum. Beni ağlarken görmesini istemiyordum. Bu geceyi belki burada geçirebilirdim, emin değilim. Burak'ın yanında olmak bana yalnız olmaktan daha iyi geliyordu.

Burak mutfakta, akşam yemeği için bir şeyler hazırlıyordu. Bu konuda oldukça maharetli olduğunu bana ispatlamıştı. Çünkü birkaç kez daha evine gelmiştim ve o zamanda yemekleri kendisi hazırlamıştı. İyi bir aşçıydı. Her ne kadar canım şu anda bir şeyler yemek istemese de onu kırmamak için yiyecektim. Tabii uyku beni esir olarak almasaydı... Bir ara üzerime yumuşak bir battaniyenin örtüldüğünü hissettim. Ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırdım ve huzursuz uykuma kaldığım yerden devam ettim...

Telefonumun melodi sesiyle gözlerimi araladım. Uzandığım yerden doğrulup ısrarla çalmaya devam eden telefonumu sehpanın üzerinden aldıktan sonra cevaplayıp kulağıma götürdüm. Bilmediğim bir numaraydı.

"Alo?"

"Merhaba canım, uyandırdım mı yoksa?"

"Evet ama sorun değil. Kimsiniz?"

"Ben Damla. Hani doğum gününde tanışmıştık, hatırladın mı?" Ateş'in annesi mi?

"Damla Arsoy mu?"

"Evet hayatım, Damla Arsoy. Numaranı Maya'dan aldım. Eğer müsaitsen seninle konuşmak istiyorum?"

"Ne hakkında?"

"Özel bir konu hakkında değil. Öyle, birbirimizi daha iyi tanımak için?"

"Şey, aslında benim bugün dersim var ve sonra da kafeye gitmem lazım."

"Lütfen? En azından bir saat?"

"Gerçekten, hiç vaktim yok."

"Söz veriyorum çok uzun sürmeyecek."

"Peki... O zaman dersten sonra gelirim?"

"Beni o kadar çok mutlu ettin ki. Tamam, dersten sonra seni bekliyorum. Geleceğin yeri mesaj olarak atarım."

"Peki, iyi günler."

"İyi günler canım."

Telefonu kapattıktan sonra bir süre kıpırdamadan durdum. Şaşırmıştım. Ateş'in annesi benimle ne konuşabilirdi ki? Tanışma demişti ama içimden bir ses öyle olmadığını söylüyordu. Sabahın köründe araması da cabasıydı.

Oturduğum yerden kalktım ve üzerime örtülen battaniyeyi özenle katlayıp koltuğun üzerine bıraktım. Saat henüz erken olduğu için Burak uyuyor olmalıydı. Yanına gidip onu uyandıramayacağıma göre kısa bir not yazmakta karar kıldım.

Her şey için teşekkür ederim...

***

Dersten sonra Damla Teyze'nin mesaj olarak attığı yere gittim. Bir villaydı ve büyük bir ihtimalle kendi evi olmalıydı. Ben dışarıda, bir kafede falan görüşeceğimizi sanmıştım ve kendi evinde buluşacağımız aklıma bile gelmemişti. Yine de çok üstelemedim ve zile bastım. Ev beyaz renkteydi. Kocaman havuzu, küçük bir ormanı anımsatan bahçesi, bahçenin sonunda da bir köpek kulübesi vardı. Güzel ve gösterişliydi.

Çok geçmeden kapı açıldı. Damla Teyze bütün güzelliğiyle karşımda belirince dudaklarımı yukarı kıvırdım ve gülümsemeye çalıştım. Üzerinde beyaz, kolsuz bir elbise vardı. Dışarıdaki havaya pek aldırış etmiyor gibiydi. Gerçi eminim evin içi oldukça sıcak olmalıydı.

"Hoş geldin tatlım, ben de seni bekliyordum." Damla Teyze kollarını bana dolayınca ben de ona sarıldım. Sarı saçları özenle düzleştirilmiş, beline kadar uzanıyordu. Tıpkı modern bir Rapunzel gibiydi. Geri çekildiğinde samimi gözlerle bana baktığını fark edip gülümsemeye çalıştım. "Hoş buldum," dedim. Beraber içeri girip salon diye tahmin ettiğim bir yere ilerlediğimizde etrafa göz gezdirmeyi ihmal etmedim. Odanın büyüklüğüne yakışır kocaman avizeler tavanda asılıydı. Oda genel olarak mor renkte eşyalarla döşenmişti. Duvarlarda çeşit çeşit tablolar vardı. Çok gösterişli ve güzel görünüyordu.

Birlikte koltuklara oturduk. "Bir şey içer misin? Ya da istersen yiyecek bir şeylerde hazırlatabilirim?" Damla Teyze soran gözlerle bana bakınca başımı yavaşça iki yana salladım. "Teşekkür ederim ama tokum." Bir an önce ne konuşacaksak konuşmak istiyordum. Gergindim çünkü. Ateş'in annesiyle bir arada olmak beni fazlasıyla geriyordu. Özellikle Ateş'e yaşattıklarını hatırlayınca...

"Peki, nasıl istersen," dedi Damla Teyze ve gülümsedi. Gözleri ışıl ışıldı. Burada olduğum için memnun olduğu her halinden belliydi. Ama aynı şey benim için geçerli değildi. Doğum günü partisinde iyi anlaşmış olabilirdik ama şimdi her şey farklıydı. O zaman sadece Rüzgâr'ın annesi olarak tanıyordum onu, bu yüzden hiç çekinmeden konuşmuştum ama şimdi Ateş'in de annesi olduğunu bilmek beni tedirgin ediyordu.

"Annenler nasıl kızım? İyiler mi?" Damla Teyze'nin sorusu üzerine birkaç saniye sessiz kaldım. Annemler mi?

"Sağ olun, çok iyiler," dedim.

"Baban polisti, değil mi?"

"Evet ama artık emekli oldu. Şimdi evde ve vaktini yapboz yaparak geçiriyor."

Damla Teyze gülümsedi. "Bitirebiliyor mu peki?"

Gülümsedim. "Pek sayılmaz."

Yıllardır Amerika da yaşayan birine göre çok güzel Türkçe konuşuyordu. Aksanında hiçbir tuhaflık yoktu. Oysa biraz da olsa aksanında problemi olması gerekmez miydi?

"Ya annen? O neler yapıyor?"

"Şey, annem ev hanımı, yani bir mesleği yok. Ama o da şu sıralar emekli olmuş gibi babamla yapboz yapıyor."

"Birlikte bir şeyler yapmaları çok güzel."

"Evet, öyle," dedim. Belki de bu muhabbet sandığım kadar kötü geçmezdi?

"Peki sen? Sen neler yapıyorsun?" Damla Teyze soran gözlerle bana bakınca az önce gülümseyen yüzüm yavaşça normale döndü. Kendimden bahsetmek nedense beni hüzünlendiriyordu. "Ben Üniversiteye gidiyorum, sosyoloji bölümü öğrencisiyim. Okuldan sonra da bir kafede çalışıyorum."

"Senin için yorucu olmuyor mu peki?"

Omuzlarımı silktim. "Oluyor ama üstesinden gelebiliyorum." Başka seçeneğim de yok zaten.

Damla Teyze gülümsedi. "Eğer yanlış anlamazsan sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii?" dedim kaşlarımı havaya kaldırıp.

"Tatlım öncelikle beni bir ablan, bir teyzen ya da nasıl istersen öyle görmeni istiyorum. Bana karşı rahat ol lütfen. Seninle daha önce tanışma fırsatımız olmadı ama inan adını çok duydum." Zihnim hemen Ateş diye düşündü. "Sanırım annem bizden önce seninle tanışmış?" Hayal kırıklığı. "Ateş seni onunla tanıştırdığında annem hemen beni aramıştı. Belki biliyorsundur, Ateş bizimle konuşmuyor?"

Çekinerek başımı salladım. Bilmez miyim? Öğrenmek aylarımı almıştı. Ve öğrendiğimde size karşı inanılmaz bir öfkeyle dolup taşmıştım. "İşte annem beni aradığında seni çok sevdiğinden bahsetti. Konuşmanı, davranışlarını, en çok da Ateş'e karşı hazır cevap olmanı." Damla Teyze gülümsedi. "Biliyor musun, annem bana seni anlattığında hep gözümün önüne getirmeyi çalıştım. Acaba nasıl bir kız diye. Çünkü ben daha önce hiç böyle bir tecrübe yaşamadım. Ateş'in kız arkadaşıyla tanışma fırsatım olmadı. Aslına bakarsan oğlumla birçok şeyi yapmaya fırsatım olmadı..."

"Suçunuzu kabul ediyorsunuz yani?" Sorum üzerine Damla Teyze öylece yüzüme baktı. Böyle bir soru beklemediği açıktı. Sonra nefesini usulca verdi. "Biz suçumuzu çoktan kabul ettik zaten. Ben de, babası da oğlumuzdan ayrı geçirdiğimiz her gün için vicdan azabı çektik. Ateş... Yani Kaan bizim her şeyimizdi. İlk göz ağrımızdı. Belki bana inanmayacaksın ama biz çok pişman olduk, her gün keşke dedik ama iş işten geçmişti."

"Bence hiçbir şey geçmemişti. Eğer siz Ateş'i gerçekten isteseydiniz o size koşarak gelirdi. Çünkü onun için çok değerlisiniz."

"Biliyorum," dedi Damla Teyze kabul ederek. "Kaan'ın beni ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Öfkesi yıllardır bu yüzden

geçmedi zaten. Hâlâ benimle konuşmuyor, babasıyla da. Bize tıpkı bir yabancı gibi davranıyor. Ama böyle olmak zorundaydı. Evet, ilk başta ona çok kızdık, cezalandırdık. Yine de sonrasında olanlar olmak zorundaydı."

"Siz oğlunuzun adını değiştirdiniz. Sırf her gün vicdan azabı çeksin diye, her gün o geceyi hatırlasın diye ismini aldınız ondan. Şimdi nasıl her şey öyle olmak zorundaydı dersiniz?"

"Bilmediğin şeyler var kızım. Hangi anne oğluna böyle bir şey yapabilir ki?"

"Valla siz yapmışsınız işte!" Damla Teyze'ye karşı bu kadar öfkelenmem ne kadar doğru bilinmez ama söyledikleri beni çileden çıkartmaya yetmişti. Öyle olmak zorundaydı... Hayır, hiçbir şey öyle olmak zorunda değildi. Ateş o zaman daha sekiz yaşında bir çocuktu. Doğruyu yanlışı ayırt edemeyecek kadar küçük bir çocuk.

"Ben de böyle olmasını istemezdim." Damla Hanım'ın gözünden bir damla yaş süzüldü. "Yıllarca oğlumdan ayrı yaşamak kolay mıydı sanıyorsun? Doğum gününde yanında olamamak, dilediğim gibi ona sarılamamak, çocukluğuna şahit olamamak? Ama böyle olmalıydı." Damla Hanım'ın gözyaşları hızlandı. "Her gün ona ulaşmaya çalıştım. Telefon ettim, mesaj attım, mektup yazdım. Ama Ateş bir kez bile bana dönüş yapmadı. Hiç arayıp sormadı bile. Yıllarca onun sesine hasret kaldım." Sustu. "İki oğlumun sesini de duyamamak bir anne için ne kadar kötü biliyor musun?" Damla Teyze'nin gözyaşları hızlı hızlı yanaklarından süzülmeye başlayınca ne yapacağımı bilemedim. Omuzları sarsılarak ağlıyor, gözyaşları hızla yanaklarından süzülüyordu. Ona karşı içimde bir şeylerin sızladığını hissettim. Ne olursa olsun o bir anneydi ve şimdi karşısında durup öylece onu izleyemezdim.

"Yalanlar, yalanlar..." Başımı hızla sesin geldiği yere çevirdim. Ateş? Merdivenlere yönelmiş üst kata çıkıyordu. Sırtı bize

dönüktü. Ne yani? Az önce konuştuklarımızı duymuş muydu? Öyle görünüyordu...

"Oğlum?" Damla Teyze oturduğu yerden kalktı. Eliyle gözyaşlarını sildi ve beklentiyle Ateş'e bakmaya başladı. Ateş yürümeyi kesti ve bize doğru döndü. Kalbimdeki o bilindik sızının birden belirdiğini, kalbimde yanma hissi uyandırdığını hissettim. Şaşkınlık... Ateş'in yüzündeki kurumuş yara izleri şimdi yenilenmiş, eskisinden daha beter bir hal almıştı. Tüm yüzü dağılmıştı. Kaşında yarıklar vardı. Dudağının kenarında kurumuş yara izleri ve gözlerinin altı da mosmordu. İçimde bir şeylerin koptuğunu, parçalara ayrılarak ufaldığını hissettim.

"Oğlum ne oldu sana?" Damla Teyze koşarak Ateş'in yanına gitti. Elini havaya kaldırıp Ateş'in omzuna koydu ve yüzündeki yaraları ıslak gözleriyle incelemeye başladı. Ateş bana baktı. Kaskatı kesilen bedenim onun bakmasıyla mümkünmüş gibi iyice kasılırken Ateş bir şey demedi ve tekrar annesine döndü.

"Kavga ettim," dedi baygın bir sesle. "Ne o? Çok mu üzüldün yoksa?"

"Elbette üzüldüm," dedi Damla Teyze. "Ben senin annenim."

Ateş alayla güldü. "Öyle mi? Ne zamandan beri?"

Damla Teyze elini yavaşça Ateş'in yanağına koydu. "Oğlum deme öyle," dedi yalvaran bir sesle. "Kim yaptı sana bunu?"

Ateş annesinin elini sertçe yere indirdi. "Her seferinde aynı soruyu sormaktan bıkmadın mı? Birisi yaptı işte!"

"İsim ver bana oğlum? Kim? Kim seni bu hale getiren?"

"Biliyor musun?" diye sordu Ateş gözlerini annesine sabitleyerek. "Dışarıdan çok komik görünüyorsun. Böyle düşünceli anne tavırları falan. Doğal olmayı denesene biraz da."

"Kaan!" Uyarıcı ses salonda yankılanınca herkes başını sesin geldiği yöne çevirdi. Ateş'in yüzü kaskatı, bakışları koyu bir hale büründü birden. Öyle bir ifade oluşmuştu ki yüzünde, tıpkı ölüm meleğini anımsatıyordu.

"Annene bağırmayı kes artık!"

Ateş hiç kıpırdamadı, sadece babasına baktı. Yüzündeki kasların tamamı gerilmiş, alnının ortasındaki damar belirgin bir hal almıştı. Onu daha önce bu denli öfkeli görmemiştim.

"Kenan lütfen," Damla Teyze, Ateş'le eşinin arasına girdi. Gözyaşları şiddetlenerek akmaya devam ediyordu.

"Eğer her seferinde böyle hır gür çıkaracaksan."

"Kenan hayır!" Damla Teyze öyle bir bağırmıştı ki, sesi salonda adeta yankı yapmıştı.

"Evet?" dedi Ateş tehlikeli bir sesle. "Ne olur?"

"Annene karşı daha nazik davran."

"Senin ona yaptığın gibi mi?" diye sordu Ateş babasına. Ses tonundan bir şeylere gönderme yaptığı açıktı. Babasına meydan okuyordu. Aslında Ateş annesine de meydan okuyordu. "Ya da siktir et, ne haliniz varsa görün. Azıcık bile umurumda değilsiniz." Ateş adımlarını hareket ettirip yürümeye başladı. Damla Teyze'nin gözyaşları ve feryatları onda hiçbir etki yaratmamıştı. Ateş evden çıkıp gitmişti. Çıkarken de kapıyı gürültülü bir şekilde çarpmayı ihmal etmemişti. Merdivenlerden biri inmeye başladı. Bakışlarımı Damla Teyze'den çekip merdivene çevirdiğimde onun Rüzgâr olduğunu fark ettim. Rüzgâr koşarak merdivenlerden indi ve abisinin peşinden evden çıktı. Bakışlarında endişe ve tedirginlik vardı. Abisinin bir daha bu eve gelmeyeceğini düşünüyor olmalıydı. Aslına bakarsanız haklı da sayılırdı. Eğer Ateş benim tanıdığım Ateş ise bir daha bu eve gelmezdi.

***

Bardaktan boşalırcasına yağan yağmura arada şimşekler eşlik ediyordu. Bu, tuhaf bir melodinin yankılanıp hayat bulması gibiydi. Güzel bir melodiydi ve insanı cidden rahatlatıyordu. Zihnimdeki düşüncelerin sesini kısıyordu sanki. Yağmur güzel-

di. İzlemesi, dinlemesi, altına geçip ıslanması bile. Temizleyici özelliği vardı mesela. Tüm kiri temizlerdi. Sırf bedendeki kiri değil ama. Manevi olarak, ruhumuzda oluşmuş kirleri de temizlerdi. Ruhtaki kirler... Telaffuz edilişi ne garipti. Sanki öyle bir şey olmazmış gibi. Olmazdı da zaten. Bu sadece hissiyata dayalıydı. Ruhunun kirlendiğini sadece hissedebilirdin. Göremez, dışarı yansıtamazdın. Her insanın ruhunda muhakkak bir leke vardır. Yaşadığı kötü olaylardan sıçramış, ufakta olsa bir leke. Bu lekeyi yok etmenin yolu nedir, bilmiyorum. Bilsem zaten ben de ruhuma sıçramış kötü lekeleri yok eder, onlardan kurtulurdum.

İki gün olmuştu. Ateş'in annesinin evinden ayrılalı, orada olanlara bizzat şahit olalı. Belki o an orada olmamam gerekirdi. O olaylara şahit olmamam. Ama işte oradaydım ve her şeyi görmüştüm. Zihnim sürekli orada konuşulanları, dile getirenleri düşünüyordu. Ateş'in annesinin gözyaşları, yalvarışları bir türlü gitmiyordu gözümün önünden. Böyle olmak zorunda demişti. Keşke ona neden diye sormayı akıl edebilseydim.

Ateş'in ailesiyle aralarındaki sorunları hallettiğini düşünmüştüm kendimce. Onca yıldan sonra bir şeyler değişmiştir sanmıştım. Belki de bu düşünceye dalmama neden olan şey kardeşiyle aralarındaki ilişkisini görmemdir? Ama iki gün önce bizzat şahit olduğumda aralarındaki sorunların katlanarak arttığını gördüm. Çıkmaz bir sokaktaydılar. Ateş geri dönmemeye, o sokakta bir başına kalmaya kararlı gibi görünüyordu. Ve bu süreçte kimseyi yanında istemediği belliydi. Ateş Arsoy kendi yalnızlığında yaşamayı istiyordu.

Kapı zilinin ardı ardına çalmasıyla zihnimdeki düşüncelerden sıyrılarak yatağımdan çıkıp kapıyı açmaya gittim. Saat henüz sabahın yedisiydi ve kimin geldiğiyle ilgili hiçbir fikrim yoktu. Diğer yandan babaannemin bu sese uyanmama nedenini merak etmiştim. Zil ısrarla çalmaya devam ediyordu ve kapının

tokmağı da gürültülü bir şekilde çarptırılıyordu. Kapı kilidini üç kez çevirip kapıyı araladım. Ve az önce uykulu olduğum için tam olarak aralayamadığım gözlerim anında iri iri açıldı.

"Günaydın, güzelim." Ateş kapının kenarına yaslanmış iki büklüm halde mırıldanırken ben şaşkın bir ifadeyle öylece ona bakıyordum. Ayakta zar zor duruyordu ve her an yere yığılacakmış gibi görünüyordu. Sarhoştu.

"Ne işin var senin burada?" diye sordum şaşırarak. Sabahın köründe içki içip kapıma dayanmakta neyin nesi oluyordu?

Ateş muzipçe gülümsedi. Mavi-yeşil gözleri koyu bir renge bürünmüş, sisli gibiydi. Öte yandan alnının üzerindeki kan lekesi gözlerimi dehşetle iri iri açmama neden olurken, "Ne oldu sana?" diye sordum bu sefer.

"Saymaya kalksam dinler misin?" Ateş yayvan yayvan gülümsedi. Doğrulmaya çalışarak ellerini kapının kenarından çekti. "Bence dinlemezsin." Ateş dengesini kaybedip sendeleyince öne atılarak onu tuttum. Kollarımı bedenine doladım. "Başın kanıyor, ne oldu?" diye sordum tekrar. Onu ayakta dengelemeye çalışırken maalesef başarılı olamıyordum. Hayvan gibi vücudu vardı!

"Numara yapmana gerek yok," Ateş başını iki yana salladı. "Beni umursamadığını biliyorum ufaklık."

"Ne saçmalıyorsun sen?" Bedeni fazla ağırdı, onu ayakta dengelemek cidden imkânsızdı.

"Saçmalamak?" dedi Ateş kendi kendine. "Zaten saçmalayan taraf hep benim, değil mi?" Bir elini havaya kaldırdı. "Sürekli saçmalayan kişi Ateş Arsoy." Ateş birden bağırdı. "Herkes masum, bir tek ben kötüyüm!"

"Şşş! Ne yapıyorsun sen?" diyerek kızdım ona. "Bütün apartmanı ayağa kaldıracaksın!"

"Kalksınlar," dedi Ateş gram umursamadığını belli eden bir sesle."Herkes kalksın!" Yine bağırdı. "Kalkın lan!" Ateş sarhoş-

luğun getirdiği gevşeklikle ağzının içinden bir şeyler homurdanıp mırıldanmaya başlayınca bir rezalet çıkmaması için onu güçlükle içeri soktum ve odama götürdüm. Kollarını bana dolmak yerine öylece iki yanında tutuyordu. Onu tek başıma ayakta dengelemekte güçlük çeksem de sonunda yatağıma yatırmayı başarabildim.

"Dün gece burada onunlaydın..." Ateş elini yatağa vurdu. "Tam bu odada."

'O' diye bahsettiği kişi Burak mıydı? Öyle olmalıydı. Dün gece evimdeydi ve beraber vakit geçirmiştik. "Sen nereden biliyorsun?" diye sordum şaşırarak.

"Bilirim ben," dedi.

Ateş'in bunu nereden bildiğini merak etmiştim. Bu konuyu şu anda tartışabilirdim ama yapmam gereken daha önemli bir şey vardı. "Sarhoşsun sen. Hemen Kuzey'i arayacağım," dedim. Daha sonra koşarak komodinin üzerindeki telefonuma yöneldim. Ama Ateş'in sesi adımlarımı havada asılı bıraktı. "Arama kimseyi," diye mırıldanıyordu. "Boş yere endişelenecekler."

"Boş yere mi? Başın kanıyor aptal! Yüzün gözün yara bere içinde!" Öfkeyle solumuş, sesimi ona karşı yükseltmiştim. Ben bile amaçsızca heyecanlanıp endişelenmişken onun sakin olması beni deli ediyordu.

"Son zamanlarda sıklıkla olan bir şey, siktir et," dedi Ateş yayvan yayvan. Gözleri kapalıydı. Elleri ise iki yanında öylece duruyordu. Yatağımın üzerinde fazla heybetli görünüyordu. Üstelik yüzündeki yaraları da eklersek ürkütücü ve tehlikeli görünüyordu. Ne yapacağım konusunda kararsız kaldım. Onu mu dinlemeli, yoksa dinlemeyip Kuzey'e haber mi vermeliydim? Karşımdaki Ateş yardıma muhtaç ve zavallı görünüyordu. Hastaneye gitmeliydi. Bu yüzden ikinci seçeneği seçtim ve telefonumu elime alıp Kuzey'e mesaj attım. Ateş kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor, tuhaf homurtular çıkartıyordu. Neyse ki bilinci ne yaptığımı idrak edecek kadar yerinde değildi.

"Su..." diye mırıldandı Ateş. Telefonumu komodinin üzerine bırakıp ne dediğini daha iyi duyabilmek için ona doğru yaklaştım. "Su mu istiyorsun?" diye sordum.

"İstiyorum," dedi Ateş kararlı bir sesle. "Ama o beni istemiyor." Dümdüz yüzüne baktım. Sarhoş olduğu için saçmalıyor olmalıydı.

"Su Ateş'i istemiyor," dedi Ateş sitem eder gibi. "Ateş onu her şeyden çok istiyor ama Su istemiyor." Ateş derin bir nefes aldı. "Ateş demiş ki Su'ya; gel sevdalım ol. Hayatıma anlam veren mucizem ol. Ama Su ne yapmış? Ateş'e ihanet etmiş. Ateş'in dokunmaya kıyamadığı bedenini başkasına teslim etmiş."

Şaşkınlık... Boğazıma bir yumru oturdu. Bahsettiği Su bendim. Bana söylüyordu her şeyi. Ateş ilk kez bana Su diye hitap ediyordu.

"Sen benim ikinci adımı nereden biliyorsun?" diye sordum hayli şaşırarak.

"Bilirim ben," dedi Ateş ve muzipçe gülümsedi. Verdiği cevap beni tatmin etmese de koşarak banyoya gidip pamuk paketini elime aldım. Daha sonra mutfağa gidip bir kaseye su koydum. Geri odama girdiğimde Ateş mırıldanmaya devam ediyordu.

Yatağın kenarına oturdum. "Leş gibi içki kokuyorsun!" dedim sitem eder gibi. Pahalı içki kokusu burnumun derinliklerine kadar işlemişti. İğrençti. Bir parça pamuğu ıslattım ve alnındaki kan lekelerini temizlemeye başladım.

"Sende cennet bahçesi gibi kokuyorsun." Ateş gülümsedi. "Sanki bütün güzel kokan çiçeklerin beden bulmuş hali gibisin." Afalladım. Birkaç saniye tepkisiz kalsam da hemen kendimi toparlayabilmeyi başardım. Güzel sözlerine aldanacak değildim.

"Başına ne oldu?"

"Ne oldu..." dedi Ateş beni tekrar ederek. "İki tane ayyaş herif başımda şişe kırdı. Sonra bom! Cebimde ne var ne yok

boşalttılar. Ama bir kendime geleyim hepsinin ecdadını sikeceğim." Ateş gevşekçe işaret parmağını salladı. "Onun, onun, o tavşanın. En çokta o tavşanın."

"Az önce iki kişi olduklarını söylemedin mi?" diye sordum alnındaki kan lekelerini temizlemeye devam ederken. Ama Ateş bir şey demedi. "Doktora gitmelisin," dedim ben de. Söylediği gibi başında iki tane şişe kırıldıysa ciddi bir şey olabilirdi.

"Doktorunda ecdadını sikeceğim!" dedi Ateş. "Ama en çok o tavşanın!"

"Ya sabır," diye mırıldandım. Sarhoş Ateş Arsoy hiç çekilmiyordu.

Ateş elini pencereye yönlendirdi. "Sabahın köründe cır cır öten şu kuşları da sikeceğim! Ama en çok-"

"O tavşanı," diyerek cümlesini tamamladım. Ateş onaylarcasına başını aşağı yukarı salladı. "Doğru." Bahsettiği tavşan hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hem zaten şu anda bunu umursayacak da değildim. Babamlar bugün İstanbul'a gelecekti. Belki de şu anda yaklaşmışlardır. Ateş'in burada olmaması gerekiyordu. Açık ve net. Yoksa babam nasıl bir tepki verir kestiremiyordum. Henüz hayatıma bile girdiğini bilmiyorken, evimde, üstelik odamda görmeleri hiç iyi olmazdı. Bir an önce Kuzey'in gelmesini diledim. Gelip bu sarhoşu odamdan almasını.

"Bana acıyor musun ufaklık?" Ateş'in ani sorusu üzerine elimi hareket ettirmeyi kestim. "Elbette acıyorum," dedim. "Şu haline bir bak. Zavallı görünüyorsun!"

Ateş gülümsedi. "Onu kastetmiyorum." Durdu ve ekledi: "Ailemi... O gün sen de oradaydın." Sessizlik en iyi seçenek gibi görünse de ona cevap verdim.

"Orada olmamam gerekirdi," dedim hissettiğimi aynen dile getirerek. "Ama sorunun cevabını duymak istiyorsan, hayır. Sana acımıyorum." Ateş bileğimi tutup beni kendine çekti birden. Başım sertçe onun göğsüne düşerken Ateş sıkıca kollarını

bana doladı. "Ben bile kendime acırken sen nasıl acımazsın?" Beklemediğim hamlesi üzerine olduğum yerde öylece kala kaldım. "Acınacak bir durum yok çünkü," dedim konuşabilmeyi başardığımda. "İhtiyacınız olan tek şey zaman."

"Zaman..." diye mırıldandı Ateş.

"Evet, zaman," dedim. "Senin de ailenin de zamana ihtiyacı var."

Ateş derin bir iç çekti. "On yedi sene oldu be güzelim. Tam tamına on yedi sene. Sence bu süre yeterli değil mi?" Bir şey demedim. Daha doğrusu diyemedim. Haklıydı çünkü. On yedi sene boyunca bir şeyler değişmezken şimdi nasıl değişsin ki?

Kollarından çıkmak üzere bir hamle yaptım. "Şey, ben başını temizlesem iyi olacak,"

Ateş kollarından çıkmama izin vermedi ve bana sarılmaya devam etti. "Hayır," dedi itiraz ederek. "Kalbimi temizle." Durdu ve ekledi: "Çünkü orası başımdan daha beter halde."

Söylediği cümle kalbime dokunurken bir ses duydum. Bir kilit sesi. Sonra evin kapısının aralandığını ve birkaç adım sesi...

"Sanırım uyuyorlar. Ben bir Melisa'ya bakayım. Sen de eşyaları yatak odamıza götür." Bu annemdi. Ve adım seslerine bakılırsa şimdi de buraya geliyor olmalıydı.

14. Bölüm

Ateş kollarını bana dolamaya devam edip bir yandan da tuhaf mırıltılar çıkartmaya devam ederken, "Ateş, bırak beni! Annemler geldi!" dedim. Adım sesleri gittikçe yaklaşıyor ve her bir yaklaşımda kalbim yerinden çıkacakmış gibi oluyordu. Annemin bizi görmemesi gerekiyordu. Üstelik aynı yatakta, sarmaş dolaş! Görse ne olur? İlk başta gözlerini irileştirirdi belki, sonra kaşlarını çatar, sonra da beni kolumdan tuttuğu gibi Ateş'in üzerinden kaldırıp Ateş'e hayal bile edemeyeceğim işkenceler yapardı. Evet, bunu yapardı. Sinirliydi Ateş'e çünkü. Bana yaşattıkları için ona kin güdüp öfke besliyordu. Ve öfkesi benden daha ileri boyuttaydı.

"Gelsinler," dedi Ateş sırıtarak. "Geldikleri gibi giderler nasılsa." Ses tonu buram buram umursamazlık kokuyordu. Şu anki durumu azcık bile umurunda değildi.

"Ya saçmalama. Bırak beni!" dedim çabucak ve kollarından çıkmayı denedim tekrar. Ama Ateş beni bırakmak yerine iyice sarıldı. Öyle bir sarıldı ki, kolları belimin etrafına sıkıca dolanmış, beni tutsak almıştı. Onun üzerinde uzanıyordum. Kesin yakalanacaktık ve yakalandığımızda hiç de iyi şeyler olmayacaktı. İkimiz için de.

"Bırakmam," dedi Ateş mırıltılı bir sesle. "Bırakırsam gidersin."

"Ateş, izin ver kapıyı kilitleyeyim bari. Söz veriyorum gitmeyeceğim."

Ateş kollarını biraz daha sıkılaştırdı."Gidersin sen. Bir kez gittin, yine gidersin." Tıpkı yaramaz bir çocuk gibiydi. İnatlaşıyordu resmen benimle. "Yemin ederim gitmeyeceğim," dedim yalvaran bir sesle.

"Hayır gidersin," diyerek itiraz etti Ateş. "Gitme. Benimle kal."

"Ateş, lütfen."

Ateş derin bir iç çekti. Beni duymuyordu. Şu anda içerisinde olduğumuz durumun ciddiyetinin farkında değildi. Farkında olsa böyle davranmazdı. "Dün gece o adamla beraber bu odadaydın," dedi Ateş işkence çekiyormuş gibi bir sesle. "Onun kolları arasında, onun bedenine sarılmış, ona gülümsüyordun. Ne yani? O adam çok mu mutlu ediyor seni?" Ateş kollarını gevşetti ve bana baktı. "Ben de seni mutlu edebilirim," dedi. "İki güzel söz söyler, sonra çiçek alırım. O zaman mutlu olur musun?"

Normal bir zamanda olsak onun sorusuna cevap verirdim. Madem öyle, geçmişte niye mutlu etmek yerine acı çektirdin derdim? Oysa benim istediğim sadece duygularıma saygı göstermesiydi. Mutlu etmek bir köşede dursun sadece saygı. Azıcık, minicik, saygı... Şu anki fırsatı kaçırmamak adına ışık hızında Ateş'in üzerinden kalktım. "Ahh!" diye inledi Ateş, ben üzerinden inerken. Sanırım inerken hassas bir yerine basmıştım... Ama umursamadım ve koşarak kapının yanına gidip aceleyle kilidi çevirdim. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Sanki maraton koşmuş gibiydim. Elimi kalbimin üzerine bastırıp kulağımı kapıya yasladım. Annemin terlik sesleri oldukça yakından geliyordu. Birkaç adım uzaklığı kadar yakında... Sonra adım sesleri-

nin durduğunu fark ettim. Annem kapının hemen önündeydi. İlk önce kapı kulpunun aşağı indirilme sesini duydum. Ve tabii kalbimin tekleme sesini de. Sonra yavaşça kapının aralanmaya çalıştığını hissettiğim de nefesimi tutup beklemeye başladım.

"Aaa? Bu oda niye kilitli?" Annem birkaç saniye sessiz kalsa da sonra panikleyerek kapıyı tıkladı. "Melisa, Melisa, Melisa?"

Sıkıca gözlerimi kapattım. Ne yapmalıydım? Ses vermesem, endişelenip babama haber verirdi. Ama ses verirsem de kapıyı açmamı isterdi. Ateş'e baktım. Belki birazcık kendinde olsa onu yatağımın altına, belki dolabıma falan sokabilirdim ama bilinci kendinde değildi. Kör kütük sarhoş olmuş bir şekilde yatağımda uzanıyordu.

"Melisa kapıyı aç!" Annemin az önceye oranla evhamlı sesini işitince gözlerimi araladım.

"Efendim anneciğim?" Sesim kısık ve mırıldanır gibi çıkmıştı dudaklarımın arasından.

"Kızım sen benim yüreğime mi indireceksin?" Annemin derin bir nefes aldığını duydum. "Bu kapı niye kilitli?"

"Anne şey..." Yutkundum. "Ben dün gece banyo yaptım da. Sonra üzerimi değiştirmek için odama geldim, kapıyı da arkamdan kilitleyince unutmuşum, öyle kalmış."

"Hey Allah'ım ya, neyse tamam. Aç kapıyı."

"Olmaz!" diye cırladım hemen.

"Niye olmaz kızım?"

Neden? Neden? Neden? "Çünkü ben hâlâ bornozlayım." Evet, gayet mantıklı bir neden. "Üzerimi değiştireyim, öyle görüşürüz."

"Melisa saçma sapan konuşma da aç şu kapıyı. Ben senin annenim!"

"Evet ama müsait değilim işte."

Ateş güldü. "Müsait değil annesi." Sesini anneme benzetmeye çalışıp inceltmiş, yüzüne ise bir gülümseme yerleştirmişti. Hayretle ona baktım. Amacı neydi bunun?

"Ya sabır," dedi annem. "Gören de beni el sanır. Kızım seni doğuran ben değil miyim?"

"El değilsin ama utanıyorum işte. Sen şimdi git, ben birazdan gelirim."

"Utanıyormuş annesi," dedi Ateş bu sefer fısıltıyla konuşup bir yandan da gülümsemeye devam ederek. "Burada ayıp bir şey yapmıyoruz ya, utanıyormuş..." Ellerini karnının üzerine bastırmış sırıtıyordu. Zır deliydi! Susması için kapının hemen kenarındaki bir minderi ona fırlattım. Minder tam başına çarpıp yüzüne düştü. Sesi mırıldanır gibi çıktığı için annemin duymama ihtimali yüksekti ama yine de konuşmasa iyi olurdu.

"İyi madem. Giyin, salona gel hemen."

"Tamam, sen git, ben hemen geliyorum," dedim hızlıca.

Ateş güldü. Ona fırlattığım minderi kollarının arasına alıp oyuncak bir ayıya sarılıyormuş gibi yaptı. "Tamam, sen git ben hemen geliyorum," dedi. Sırıtarak söylediği bu cümleyi annemin duymamış olmasını diledim. Uzaklaşan adım seslerine bakılırsa dileğim gerçekleşmişti de. Koşarak yatağıma yaklaşıp Ateş'in kolunu kavradım. "Amacın ikimizi de yakalatmak falan mı?"

"Amacın ikimizi de yakalatmak falan mı?" dedi Ateş benim söylediğimi tekrar ederek.

"Şunu yapmayı kes!" dedim ona kızarak. "Hemen kalk yatağımdan. Seni bir şekilde dışarı çıkartmam gerekiyor."

"Ben sana ağır gelirim," dedi Ateş. "Beni taşıyamazsın. Dur bir dakika. Zaten beni taşıyamadın ki? Dün gece o tavşanla birlikte oldun..." Tavşan diyerek Burak'ı mı kastediyordu yani?

"Ne?" diye sordum adeta cırlayarak. "Ben kimseyle birlikte falan olmadım!" Cidden öyle mi düşünüyordu? Ben ve Burak mı? Birlikte olmak mı?

"Yalan söyleme." Ateş derin bir iç çekti. "Gördüm sizi."

Hemen karşı çıktım. "Yanlış görmüşsün demek, ben onunla

birlikte falan olmadım!" Benim hakkımda ileri geri şeyler düşünmesini istemezdim. Bu kişi Ateş bile olsa gerçeği bilmeliydi. Dün gece Burak odamdaydı ama bir birliktelik söz konusu olmamıştı. Olmasına müsaade de etmezdim hem. Her şey daha çok yeniydi. Çok, çok yeni.

"Sizin burada ne işiniz var?" Babamın sert sesi beni daldığım düşüncelerden çekip aldı. Sinirli sesi evin içinde yankı yapmıştı adeta.

"Murat Amca biz-"

"Bana amca falan demeyin! Hangi yüzle kapımı çalarsınız siz?"

Olamaz! Kuzey... Oturduğum yerden panikle kalktım. Ne yapacaktım şimdi ben? Mahvolmuştum resmen, bitmiştim. Babam bu sefer kesin bana hapis hayatı yaşatacaktı. Bir kaçışım yoktu. Ateş'e baktım. Yarı uykulu yarı uyanıktı. Ağzından bir şeyler geveliyordu. Başındaki kanama neyse ki durmuştu ama yine de ciddi bir şeyinin olma düşüncesi beni korkutuyordu. Sonuçta iki şişe kırılmıştı başında, ciddi yara alması olasıydı. Eğer yapabilsem onu camdan aşağı fırlatır sorunu kökten hallederdim. Cidden bunu yapardım ama şuan ki şartlar altında bunu yapamazdım.

Odamın kapısı tıklandı. Yerimden sıçrayıp annemin öfkeli sesini işiteceğimi sandığımda bambaşka bir ses tüm endişemi alıp yok etti. "Su aç kapıyı." Babaannem. Koşarak odamın kapısına gidip kilidi çevirdim ve kollarımı sıkıca babaanneme doladım. "Babaanne ne yapacağım ben?" Sesim ağlamaklı çıkmıştı. Babaannem sırtımı sıvazladı. "Şşş, sakin ol güzel kızım. Önce bu deli oğlanı senin odandan çıkartalım."

Babaannemle beraber Ateş'i benim yatağımdan kaldırdık. Ateş'in bir kolu benim omzumda, bir kolu babaannemin omzundaydı. Birlikte odamdan çıkıp salona doğru ilerledik. Annem ve babam evin kapısının önünde Kuzey'le konuşuyordu.

Ve seslere bakılırsa Batuhan da oradaydı. Ne yaptığımızı anlamadığım için babaanneme soran gözlerle baktım. Bana 'sorun yok' dercesine tatlı tatlı gülümsedi. Belki Ateş'i salonda görmeleri benim odamda görmelerinden çok daha iyiydi ama ne fark eder? Ateş'in bu evde, bu mahallede, hatta bu semtin sınırları içerisinde olması babamın da annemin de hoşuna gitmeyecekti.

"Bak Murat Amca, anlıyoruz bize sinirlisin ama biz de keyfimizden gelmedik. Arkadaşımızı alıp gideceğiz." Batuhan salondan içeri girdi. Arkasından Kuzey, annem ve en sonda babam girince karnıma bir kramp girdiğini hissettim. İşte başlıyorduk... Babamın yüzü Ateş'i görmesiyle allak bullak oldu hemen. Annem ise öfkeli. Sinirli gözleri koltuğun üzerinde uzanan Ateş'e öyle bir bakıyordu ki, taş olsa parçalara ayrılabilirdi.

"Murat, oğlum, sakin ol." Babaannemin yatıştırıcı sesine karşı babam hiçbir tepki vermedi. Öylece Ateş'e bakıyordu. Sadece ona. Bakışlarında karanlık bir ifade vardı ve yüzündeki tüm kaslar gerilmiş, kasılmıştı. "Bu adamın burada ne işi var?" diye sordu babam dişlerinin arasından.

"Oğlum bak, zaten çocuk yaralı, önce bir onunla ilgilenelim-"

"Sen ne dediğinin farkında mısın anne?" deyip babaannemin lafını hızla yarıda kesti babam. Çok sinirliydi. "Ne ilgilenmesinden bahsediyorsun sen?" Ateş'i babaannemin eve aldığını düşünüyor olmalıydı.

"Bak, sinirlisin anlıyorum ama önce bir otur, sakinleş. Ben sana durumu anlatacağım."

"Anlatacak mısın? Anlatacak ne var ki anne? Kızımın hayatını zehir eden herif tam karşımda duruyor! Bunun açıklanacak bir yanı var mı sence?"

"Onu babaannem almadı eve," dedim babamın cümlesini yarıda keserek.

Babam kaşlarını çattı. "Sen mi aldın?" Gözlerinde şaşkın bir

ifade vardı. Başımı öne eğdim. "Evet." Babam sinirle yüzüme baktı. Öfkeli bakışları bedenimi delip geçerken Kuzey ve Batuhan Ateş'in yanına oturup başını kontrol etmeye başladılar. Ateş kafasını koltuğun başlığına yaslamış yorgun gözlerle arkadaşlarına bakıyordu. Hâlâ kendine gelebilmiş değildi. Nasıl dayak yemişse artık perişan bir haldeydi. Çok kötü görünüyordu.

Babaannem bana baktı. "Su hadi git bir acı kahve pişir de gel, çocuk başka türlü ayılmaz yoksa."

Babam öfkeyle soludu. Yüzü heykel gibi kaskatıydı. Ama yine de bir şey dememişti. Başımı sallayıp koşarak salondan çıktıktan sonra mutfağa gittim. Oyalanmadan cezvenin içine bir fincan su doldurdum. İçine de iki çay kaşığı Türk kahvesi koyduktan sonra ocağın üzerine koyup pişirmeye başladım.

Kahve piştikten sonra salona doğru ilerledim. Ellerim tir tir titriyordu. Bunun nedeni salonda ölüm sessizliğinin hakim olması mı yoksa Ateş'in gözlerini aralamış, bakışlarının dikkatli bir şekilde üzerimde olması mı emin değilim. Elimdeki yuvarlak, gri tepsiyi Ateş'e uzattım. Ateş gözlerimin içine baktı. Mavi-yeşil gözlerine bakmak hemen arkamda anne ve babamın olmasından mı bilinmez beni huzursuz ederken Ateş pişirdiğim kahveyi tepsinin içinden aldı.

Yanından ayrılıp kenardaki bir koltuğa oturdum. Başımı öne eğdim ve ölüm sessizliğinin hâkim olduğu salonun canlanmasını diledim. En azından birilerinin yaşam belirtisi göstermesini istiyordum. Bu sessizlik zihnime kazınmış hatıraları canlandırıyordu çünkü. Kötü, iğrenç, nefret duyduğum anıları. Ölüm sessizliği uzayıp gitti. Ateş kahvesini içerken bakışlarımı göz ucuyla ona çevirdim. Kahveyi içerken yüzünü buruşturmuş, acı çeker gibi bir hali vardı. Canının yandığını hissedebiliyordum. Ama canı, yüzündeki yara berelerden mi, yoksa başında kırılan iki şişeden dolayı mı yanıyor emin değildim. İkisi yüzündendir belki de?

"Sanırım biz artık gitsek iyi olur." Kuzey ellerini bacaklarına sürtüp ayaklanır gibi oldu. Kimseden tepki göremeyince Batuhan'a kısa bir bakış attı. "Aynen, biz gitsek iyi olur," dedi Batuhan da ve ayağa kalktı. Kuzey ile birlikte Ateş'in ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra birlikte evin kapısının yolunu tuttular. Ama babam arkalarından sert bir tonla seslendi.

"Serseri arkadaşınıza ayıldığında söyleyin, ne pahasına olursa olsun eskiden yaşananların bir kez daha yaşanmasına müsaade etmeyeceğim."

***

Yorucu bir iş temposuna daha bacaklarım bağıra bağıra isyan edip bir yere oturmamı haykırıyordu. Haksız sayılmazlardı da. Kaç saattir ayaktaydım ki? Dışarıdaki hava yağmurluydu. Baharın gelmesini beklerken hâlâ kışı yaşamak sahiden epey garipti.

"Melisa akşam ne yapıyorsun?" Zeynep'in sorusuyla bakışlarımı ona çevirdim. Tezgâha yaslanmış, müşterilerin bir şeyler sipariş etmesini bekliyorduk. Şimdilik kafe durulmuş sayılırdı.

"Bir planım yok, eve gider uyurum büyük bir ihtimalle." Dünden beri babamla hiç konuşmamıştım. Aynı şekilde annemle de. Benimle ilgili ne gibi düşünce içerisindeler bilmiyordum. Bugün eve gidersem düşüncelerini dile getireceklerini hissediyordum ama nedense bu güzel bir his değildi. Kötü şeyler olacakmış gibi hissediyordum.

"Bu gece eski istasyonun arkasında bir yarış var. Semih falan hep beraber gideceğiz. Sen de gelsene? Eğlenceli olur."

"Canım çok sağ ol ama bu akşam eve gitsem daha iyi. Ailemle aram biraz limoni de..." Bahsettiği yarış hakkında bir fikrim yoktu. Motor? Araba? Her şey olabilirdi. Kalabalık yerler zaten beni boğuyordu, bir de öyle bir yere gitmek isteyeceğim bir şey değildi.

"Ya oyun bozanlık yapma işte, sen de gel. Zaten biz yarışmayacağız ki. İzleyici olarak gideceğiz."

"Zeynep cidden ilgimi çeken bir şey değil."

"Ona bakarsan hiçbir şey senin ilgini çekmiyor. Ne olur sanki gelsen?" Zeynep soran gözlerle bana bakınca nefesimi dışarı üfledim. Gitsem bir şey olmazdı elbet ama canım gitmek istemiyordu ki. Gündüzleri zaten yeterince yoruluyordum, akşam eve gidip dinlenmek en temel hakkımdı. Bedenimin de isteği bu yöndeydi hem. Üç numaralı masadaki müşterilerden biri elini havaya kaldırınca adımlarımı hareket ettirdim. "Akşam olsun da, bakarız," dedim. Zeynep'in yanından ayrıldım ve masaya doğru ilerlemeye başladım. Belki de eve geç gitsem, ailemle daha geç yüz yüze gelsem, bazı şeyler daha iyi olabilirdi. Bundan sonra yaşayacağım hapis hayatına daha geç başlayabilirdim.

Beni bekleyen neydi peki? Belki babam işten ayrılmamı isterdi. Hatta bunu kesin isterdi. Sonra aylardır yapmak istediği şey olan Ankara'ya taşınma mevzusunu yeniden önüme sererdi. Aklına koymuştu bir kere. Babam beni bu şehirden uzaklaştıracaktı. Ateş'in geri dönmüş olması bir şeyleri değiştirmişti çünkü. Aylardır örümcek ağı altında olan düşüncelerim yeniden hayat bulmuştu. Dışarı çıkmaması için üstünü sıkıca örttüğüm hislerim yeniden açığa çıkmıştı. Ateş'in geri dönmesi çok şeyi değiştirmişti, evet ama bunu sadece ben bilebilirdim. Hislerim sadece bana aitti, öyle de kalacaktı.

Akşam Semih'in arabasıyla yarış alanına gittik. Evet, hiç istememe rağmen onların peşine takıldım. Kalabalık, gürültülü, her tipten insanın bulunduğu garip bir yerdi. Zihnimin düşündüğü gibiydi ve çok şaşırmamıştım. Yasal bir yarış olmadığını anlamak için etraftaki bira kutuları yeterliydi. O kutuları tüketenler yarışa dahil olacak olanlardı çünkü.

Semih ve Selim önden ilerlerken ben, Zeynep ve Aslı onların birkaç adım arkasından yürüyorduk. Renk renk, model

model, bir sürü araba her yerdeydi. Belli ki bir araba yarışına gelmiştik. Bu ortam bana *Fast and Furious* filmini hatırlatmıştı. Aynı onun gibiydi zaten. Ortam, insanlar, arabalar, hatta yarışın yapılacağı alan bile tıpkı o film gibiydi. Başarılı bir filmdi bence. Yedinci filminin son sahnesinde çok gözyaşı dökmüştüm. Gerçi filmi izlerken zaten duygusal bir dönemden geçiyordum ama önceden izlesem yine ağlayabileceğim bir sahneydi.

Diğer insanlara göre tenha sayılabilecek bir yerde durduğumuzda Selim bize doğru döndü. "Kızlar sakın birbirinizden ayrılmayın, valla başınıza bir iş gelir," dedi. Sesi uyarıcıydı. Uyarmakta haklı sayılırdı zaten. Etrafta bir sürü belalı tip vardı.

"Merak etme, ayrılacak kadar salak değiliz," deyip hemen cevap verdi Zeynep.

"Diğerleri için bir şey diyemem ama senden biraz şüpheliyim."

"Bana bak-"

"Yine başlamayın." Semih araya girince Selim ile Zeynep susmak zorunda kaldı. "Sizin didişmenizi dinlemek için gelmedik buraya. Uslu durun. Birbirimizden ayrılmayalım, yeter zaten." Semih'in söylediğine herkes başını onaylar şekilde sallayınca etrafa bakındım. Yabancı bir şarkı gürültülü bir şekilde çalmaktaydı. Yarışacak erkekler arabalarının kaputuna yaslanmış, kızlar ise onlara yanaşarak kahkaha atıp gülüyorlardı. Kızların kıyafetleri inanılmaz iddialıydı. Kısacık şort giyenler, tişört yerine sutyen giyenler, minicik elbiseler ve daha vücutlarını meydana seren başka kıyafetler... Kuzenlerim Demir ve Kerem'in burayı görmesini isterdim. Tam onlara göreydi.

Ben sıradan bir pantolonla kazak giymiştim. Kazağın üzerinde ise deri bir mont vardı. Hava soğuktu çünkü. Bu havada açık bir şey giymek aklı başında birinin yapacağı iş değildi. Buradaki kızlar aklını kaçırmıştı sanırım.

Cebime sıkıştırdığım telefonumun titrediğini hissettim. Eli-

mi hemen cebime götürüp telefonu çıkardıktan sonra ekrana baktım. Annem arıyordu. Neden eve gitmediğim ve nerede olduğumla ilgili konuşma yapacağına emindim. Onlara haber vermemiştim çünkü. Akıllarına şüphe düşmesi gayet normaldi. Müzik sesinin duyulmayacağı bir yere doğru ilerlemeye başladım. Çocuklara haber vermemiştim çünkü annemle konuştuktan sonra buradan ayrılabilirdim. Ve çocukların, özellikle Zeynep'in gitmemem için ısrar edeceğini düşünürsek haber vermemem daha iyiydi.

Müzik sesinden tamamen uzaklaştıktan sonra telefonu cevapladım. Eski istasyonun hemen oradaydım ve etrafta hiç kimse yoktu.

"Alo?"

"Melisa neredesin sen? Niye eve gelmedin?"

"Anne ben kafedeki arkadaşlarımla beraberim. Çok ısrar edince kıramadım."

"Dünkü olay daha konuşulup tartışılmadan hemen rahat rahat davranmaya başladın yani?"

"Rahat falan davrandığım yok benim. Sadece çok ısrar edince kırmak istemedim. Biner bir taksiye gelirim şimdi."

"Baban burada küplere binsin, beni azarlayıp dursun, sen git dışarılarda gez. Ohh ne güzel!"

"Ya ne demezsin... Sen sor bir bakayım kızın hayattan artık zevk alıyor mu diye?" Telefonu sinirle kapattım. Sinirle dedim çünkü sinirlenmiştim. Bir şeyleri anlayıp dinlemeden konuşmaları canımı sıkıyordu. Hemen kızmaları, azarlamaları... Neydim ben? Bir robot mu? Burada bahsi geçen şey benim duygularımdı üstelik. Karmakarışık hissettiğim duygularım. Bu karışıklıktan ben de memnun değildim. Midemi bulandırıyordu hatta. Ama bu duygular içimde bir yerlerde vardı ve çözülmedikçe onlardan kurtulamayacaktım.

Telefonum yeniden çalmaya başladı. Sessize aldım ve elle-

rimi montumun cebine koyup yürümeye başladım. Geldiğim yoldan geri dönecektim. Sonra da bir taksi bulup doğru eve... Kaderin bu sefer bana ne sunacağını merak ediyordum. Beni neyle karşılaştıracağını? Bir güzellik beklemiyordum. Ya da güzele yakın bir şey. Alışmıştım çünkü kötü sürprizlerle burun buruna gelmeye. Benim kaderim hep kötü olan yoldan ilerliyordu, ilerlemeye de devam edecekmiş gibi duruyordu. Doğarken lanetli olanlardandım sanırım. Oysa zaten doğarken ağlıyorduk, hayatın tokadını doğduğumuz ilk saniyede yiyorduk... Yaşarken bazı şeyler daha güzel olamaz mıydı? Tamam, güzel de olmasın. Sadece yolunda olsun yeter.

Bir adım sesi işittim ansızın. Zihnimdeki düşünceler adım seslerini duyup dağılırken yürümeyi bıraktım ve olduğum yerde durdum. Bir adım sesi, bir adım sesi, bir adım sesi daha. Ürkek gözlerle omzumun üzerinden arkama baktım. Karanlıktı. Karanlıktan başka bir şey de yoktu. "Kim var orada?" dedim tedirgin bir sesle. Az önce kimsenin olmadığına emindim. Belki biri şimdi gelmiş olabilirdi ama yine de korkmaya başlamıştım. Adım sesleri yine tekrarlandı. Birisi bana doğru yaklaşıyordu. Ve adım sesleri oldukça yakınımdan geliyordu. Çok yakınımdan. Belki bir psikopat? Belki de bir sarhoş? Aklıma gelen bu düşünce beni korkutmaya yetti. Adımlarımı hareket ettirip hızlı hızlı yürümeye başladım. Bu eski istasyondan bir an önce gitmeliydim. Gidip kalabalığa karışmalıydım. Zaten hangi akılla böylesine tenha ve ürkütücü bir yere geldiysem... Burnum sert bir şeye çarptı. Adımlarım yarıda kesilip durmak zorunda kalınca tiz bir çığlığın dudaklarımın arasından çıkmasına engel olamadım. Kalbim hızlı hızlı atıyor, panik duygusu bir virüs gibi bedenimi kuşatıyordu. Yolun sonu. Başımı korkarak yukarı kaldırdım. Ama mavi-yeşil bir çift gözle karşı karşıya gelmeyi asla beklemiyordum.

15. Bölüm

Yüzümde nasıl bir ifade var bilmiyordum. Korku? Panik? Endişe? Belki de hepsi ama Ateş bana en çok korkmuşum gibi temkinli bakıyordu. Altüst olmuş gibi hissediyordum. Darmadağın, dengesi şaşıp yere kapaklanmış gibiydim.

"Ne işin var burada?" Ateş buz gibi bir ifadeyle yüzüme bakınca az önceki dikkatinin köreldiğini gördüm. Sadece birkaç saniyeydi dikkati, endişesi. Yanlış bile görmüş olabilirdim. Ateş aslında hiç endişelenmemişti benim için. Bakışlarımı onun yüzünde gezdirdim sonra. Bir iyi misin sorusunu işitmeyi beklemedim dersem yalan söylemiş olurdum. Bekledim. Ateş'in benim için endişelenmesini bekledim ama o benim beklentimden çok neden burada olduğumla ilgileniyordu. Olsun, benim iyi olmamı umursamasını beklemiyordum zaten.

"Telefonla konuştum," dedim en az onun gibi soğukkanlı bir ifadeyle. "Sen ne yapıyorsun peki burada? Beni mi takip ediyorsun?"

Ateş sert ifadesini korumaya devam etti. "Saçmalama," dedi sertçe. "Yarış alanında gördüm seni. Paniklemiş, bir yere doğru ilerliyordun. Ben de başına bir iş açmadığından emin olmak için peşinden geldim."

"Beni takip ettin yani?"

"Bakış açına bağlı," dedi Ateş. "Bana göre takip değil, güvende olup olmadığından emin olmaktı."

"Aynı şey değil mi?"

"Bence değil."

"Teşekkür ederim," dedim niyeyse. Ateş soran gözlerle bana baktı. "Yani her şeye rağmen güvende olup olmadığımı umursadığın için."

"Merak etme," dedi Ateş. "Bende hâlâ bu kadar kredin var."

"Sevindim." Hâlâ onda kredim olduğu için sevinmemiştim elbette. Yüzündeki soğukluğa rağmen peşimden gelip iyi olduğumdan emin olmak istemesi beni sevindiren şeydi. Benim için meraklanması hoşuma gitmişti. Bunu sözcüklere dökmese de yüz ifadesi benim için endişelendiğini açık ediyordu.

"Yalnız mı geldin buraya?" diye sordu Ateş farklı bir konuya geçiş yaparak. Benim gibi bir kız için yalnızlık çok olası bir yaşam biçimiydi. Bazı kızlar mutlu etmek için yaşardı, bazıları mutlu olmak için. Bir denge ve o denge üzerine kurulmuş yaşam. Ve işin en komik yanı da o dengenin aslında bir dengesizlik olması. Neyin ne zaman olacağını kim, hangi insan tam olarak kestirebilir ki? Her şey her an değişebilirdi ve bu yaşam doğrultusunun aslında ne kadar dengesiz olduğunu gösteriyordu. İspatlıyordu. Ben yalnızdım örneğin. Bu yüzden de Ateş'in yalnız olabileceğimi düşünmesini hiçbir şekilde yadırgamıyordum.

"Hayır, arkadaşlarımla," dedim.

"O halde onların yanına git," dedi Ateş soğukça. "Burası tehlikeli. Başına bir iş gelmesin."

"Nasıl tehlikeli?" diye sordum anlamayarak.

"Tehlikeli işte. Etrafına bir bak. Karanlık, gözlerden uzak, tenha bir yer. Böyle bir yerin normal olması sence mümkün mü?"

Etrafıma bakındım. Aynen dediği gibi bir yerdi. Tehlikeye

açık, her an bir şey olacak havası vardı sanki. Ürkütücüydü de. "Etrafta kimse yok ki ama?"

Ateş alayla yüzüme baktı. "O kadar emin olma. Üç kuruşluk herifler hemcinslerini sıkıştıracak bir yer mutlaka bulmuştur. Rayların üzeri, eskimiş trenlerin koltukları..."

Öylece kalakaldım. Rayların üzeri, eskimiş trenlerin koltukları mı? Ayak tırnaklarımdan saç diplerime kadar utandığını hissettim birden. Burası cidden söylediği gibi bir yer olabilir miydi? Bulunduğumuz yer eski bir istasyondu. Kimsenin olmadığı, karanlık, demir yığınlarının olduğu bir yer. Bahsettiği şey burada olsa rahat edemezlerdi ki. Ederler miydi yoksa?

Ateş alayla konuşup cümlesine devam etti. "Yanlışlıkla şahit olup korkarsın falan, sonra sevgiline yazık olur."

"Neden yazık olacakmış?" diye sordum diklenerek.

"Çünkü biliyorum," dedi Ateş. "Senin korkun uzun bir süre geçmez. Sevgilin sonra senden ayrılmak isterse hiç şaşırmam."

"Burak sandığın gibi biri değil," dedim kaşlarımı çatıp.

"Neyse ne. Sevgilinin nasıl biri olduğu umurumda değil. Ben sadece uyarayım dedim."

Tekrar kalabalığın arasına karıştığımda çocuklar nereye kaybolduğumla ilgili beni soru yağmuruna tuttular. Benim için endişelendiklerinden, başıma bir iş gelmiş olabileceğinden bahsettiler. Samimiydiler ve benim için gerçekten korktuklarını anlayabilmiştim. Eve gitmeyecektim. Eğer annem telefonda beni anlayışla karşılasaydı, ya da belki biraz daha iyimser davransaydı şu anda çoktan bir taksiye binip eve gitmiş olurdum. Ama annem öyle bir davranış içerisinde olmadı. Benim hissettiklerimi azıcık bile umursamayıp, düşünmedi. Şimdi de ben aynısını yapacağım işte. Onlar benim ne hissettiğimi düşünmezse ben de onların endişelenecek olmalarını düşünmeyeceğim.

Bakışlarımı tam karşımdaki kalabalık grupta gezdirdim. Ve o grubun içerisindeki tanıdık simada. Karmaşa zaten içimde bir

yerlerdeydi ve bunu bariz hissedebiliyordum. Ne bir acı, ne bir sızı. Hiçbir şey vermiyordu. Ama kıskançlık... Bu karmaşa gibi değildi. Acı veriyor muydu? Öyle bir veriyordu ki kalbim yakıcı bir maddenin kurbanı olmuş gibiydi. Acıyı öyle iyi hissedebiliyordum ki diğer hiçbir şey umurumda bile değildi. Oysa neden böyle hissettiğimi ben bile bilmiyordum. Ateş dilediği kızla yakınlaşabilirdi. Ayrılmıştık en nihayetinde biz. Ama şimdi, üstelik gözümün önünde onu bir başka kızla görmek kalbimi paramparça etmişti. Göz görmeyince gönül katlanır derler ya hani? Buradaki katlanmak sadece mesafelere değil. Her şeye katlanmaktı.

Karşımdaki grup kızlı erkekli bir gruptu. Az önce bahsettiğim açık giyimli kızlar bu grupta fazlasıyla vardı. Özellikle biri... Kız sarışındı. Sarı dalgalı saçları giymiş olduğu şorta kadar uzanıyordu. Bu cümleden iki anlamda çıkartabilirdiniz. Birincisi kızın saçlarının ne kadar uzun olduğuyla ilgili. İkincisi ise giymiş olduğu şortun ne kadar kısa olduğuyla ilgiliydi. Sarışın kız bir elini Ateş'in omzuna koymuştu. Diğer eli ise Ateş'in karın bölgesinde hareket halindeydi. Hatta gittikçe aşağılara iniyordu. Ve gittiği yer hiç iyi yer değildi. Kız resmen Ateş'i etkilemeye çalışıyordu! Kırmızı rujlu dudağını Ateş'in boynuna bastırması yetmiyormuş gibi bir de Ateş'in giymiş olduğu V yaka tişörtünün açıkta bıraktığı tenini öpmesi beni deli ediyordu. Beni deli eden bir diğer şey ise Ateş'in halinden gayet memnun olmasıydı! Aralarındaki sıfır milimlik mesafeden bahsetmiyorum bile!

Tamam, onu kıskanmak benim haddime değil. Sonuçta artık benim hiçbir şeyim ve biz aylar önce ayrıldık, farklı hayatlara başladık. Bunun gayet bilincinde ve de farkındayım. Ama tam karşımda, bir başka kızla olması -üstelik çok yakın olması- neden kıskançlık hormonlarımı harekete geçirdi ki? Daha normal, daha umursamaz olamaz mıydım? Bir dakika? Ben onu kıskanıyor muydum ki?

"Hani Melisa'nın deminden beri gözünü alamadığı şu siyah tişörtlü adam var ya? İşte o, Ateş Arsoy. Bu geceki yarışı organize eden adamlardan biri." Selim'in sesiyle bakışlarımı ona çevirdim. "Kendisi profesyonel bir boksör. Arada benim çalıştığım diğer mekânda da maç yapıyor ve şunu söyleyeyim, adam felaket. Asla onun gibi bir düşmanım olmasını istemezdim."

Semih Ateş'e baktı. "Düzgün bir pabuç olmadığı zaten belli."

"Herif her yerde tanınan biri. Dilediği gibi girip çıkabiliyor istediği yere. Sanki tüm şehir babasının mekânı."

Ateş'in her zaman saygı duyulan biri olduğunu biliyordum. Geçmişte birçok kez bunu bana ispatlamıştı. Gerçi onun en büyük saygısızlığı kendine ama...

"Saçma saçma şeyler. Girdiği yerlerin yasal olmadığına kalıbımı basarım," dedi Semih.

"O halde kardeşim buyur bas, çünkü herif yasal mekânlara da girebiliyor."

"Ya bir siktir git. Böyle heriflerin olduğu mekânda yasa işler mi sanıyorsun? Vardır bir numara mutlaka."

"Ya ama niye öyle diyorsunuz ki? Bence çok yakışıklı bir adam. Baksanıza, duruşu, gözleri, kusursuz yüz hatları? Ne yalan söyleyeyim düşmanım olacaksa böyle biri olsun. Yemin ederim nimet diye öper başımın üstüne koyarım." Zeynep, ben dahil tüm çocukların sert bakışlarına maruz kaldığından habersiz Ateş'i süzmeye devam ederken bir anda oluşan sessizlik onun bize bakmasını sağladı. "Ne?" dedi Zeynep bakışlarımızdan bir şey anlamayarak. "Niye hepiniz öyle bakıyorsunuz?"

"Senin ne kadar salak olduğuna bakıyoruz," dedi Selim öfkeyle. "Gerçekten elin manyak herifini mi beğendin?"

"Sana ne be benim kimi beğendiğimden?"

"Bana bak, az önce öyle bir adamın düşmanım olmasını istemediğimi söyledim ama sen böyle salak salak konuşursan gidip o adamı en büyük düşmanım ilan ederim!"

"Kıskandın mı yoksa?"

"Ben senin neyini kıskanacağım kızım? Sadece sen yanarsan biz de yanarız, bunu söylemeye çalışıyorum. Bu yüzden rahat dur, akşam akşam asabımı bozma!"

Zeynep kollarını göğsünün altında birleştirip Selim'den farklı bir yere baktı. Kaşlarını çatmıştı. Normalde Selim'in kıskanması onu mutlu eder, sevindirirdi. Ama şimdi sinirlenmiş olmasına bir anlam veremedim. Ve bir anlam veremediğim şey daha Zeynep'in bu tepkisinin beni inanılmaz rahatsız etmesiydi.

Yarışın başlamasına sayılı dakikalar kalmıştı. Arabalar hızla yerini almaya devam ediyor, etraftaki kalabalığın sayısı da gittikçe artıyordu. Ateş onu en son gördüğüm yerde değildi. Gitmişti. Sarışın kızda ortalarda yoktu ve bu gerçek kan akışımı hızlandırmaya yetiyordu. Neredeydiler? Etrafa genişçe göz gezdirdim. *Rayların üzeri, eskimiş trenlerin koltukları?* Bu düşünce beni dehşete sokarken etrafa göz gezdirmeye devam ettim. Göremiyordum onu. Daha demin buradayken şimdi yoktu. Belki de yarıştan önce küçük bir kaçamak yapmıştı? Neden olmasın ki, elbette yapmıştır!

"Melisa?" Zihnimdeki düşünceler göğsümün altında birleştirdiğim elimin birisi tarafından çekiştirilmesiyle dağıldı. Kim olduğunu tam olarak görmeden kolları bedenimi de sıkıca sarmalarken olduğum yerde öylece kalakaldım.

"İnanmıyorum, demek sen de buradasın?" Emre geri çekilip soran gözlerle bana bakmaya başlayınca şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Kendisi Burak'ın kuzeniydi. Aniden Burak'ın da burada bir yerlerde olma ihtimali beni huzursuz etmeye yetti. Neden bilmem onunla burada karşılaşmak istemiyordum.

"Evet, arkadaşlarımla beraber yarışı izlemeye geldim. Sen ne yapıyorsun burada?" Etrafa göz gezdirdim. Emre tekti ve yanında kimse yok gibi duruyordu. Burak burada değildi anlaşılan.

"Ne mi yapıyorum? Tabii ki yarış için geldim. Kaçar mı?"

"Öyle mi?" diye sordum şaşırarak.

"Evet. Gerçi sevgilinden arabasını almam öyle kolay olmadı ama bunun bir önemi yok. Bu gece galip gelerek arabasını hasarsız ona geri vermeyi umuyorum."

"Melisa?" Semih bir bana bir de karşımda duran Emre'ye soran gözlerle bakınca onları tanıştırmam gerektiğini fark ettim. "Çocuklar bu Emre. Burak'ın kuzeni." Her biri onunla tokalaşıp selamlaştıktan sonra Emre yeniden bana baktı. "Burak burada olduğunu öğrenince çok sevinecek. Canım sıkıldı deyip deyip duruyordu." Buyur buradan yak!

"Canım?"

Başımı hızla sesin geldiği tarafa çevirdim.

"İyi insan da tam lafın üstüne gelirmiş," dedi Emre sırıtarak.

Burak yüzünde bariz şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu. Gözlerinde şaşkınlığın rengi vardı adeta. Beni burada görmeyi beklemiyordu muhtemelen. Haklıydı da.

"Selam," deyip yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim. Burak aramızdaki mesafeyi kapatıp bana yaklaştı ve tam karşımda durdu. Hâlâ şaşkın görünüyordu. Onunla en son iki gün önce görüşmüştük.

"Selam," dedi Burak soran gözlerle bana bakarak. "Buraya geleceğinden haberim yoktu?"

"Evet, birden gerçekleşti." Yalan değildi. Aynen böyle olmuştu.

"Ben de Emre'yle beraber geldim, haber verseydin seni alırdım?"

"Senin geleceğini bilmiyordum ki."

Burak, Emre'ye baktı. "Bana kalsa zaten gelmezdim. Ama Emre pek laftan anlayan biri olmadığı için..."

"Yapma be kuzen, aramızda bir arabanın lafı mı olur? Hem benimki seninkinin yanında eşek gibi kalırdı, biliyorsun."

Burak, Emre'yi göz ardı edip bana baktı. "Neyse. Nasılsın canım? İki gündür görüşemedik?"

"İyiyim, ya sen?"

"Birkaç dakika öncesine kadar pek iyi sayılmazdım ama şimdi gayet iyiyim." Burak kollarını bana doladı ve başını saçlarımın arasına gömdü. Ne yapacağımı bilemeyerek öylece olduğum yerde dursam da sonra kollarımı ona doladım. "Seni çok özledim," diye fısıldadı Burak sessizce.

"Bu yüzden mi 2 gündür hiç arayıp mesaj atmadın?" diye sordum, bu durum bana hayli garip geldiği için. Çünkü Burak hiç beni bu kadar ihmal etmemişti.

Burak geri çekildi ve bana baktı. "Biraz yoğundum," derken niyeyse sesinde garip bir ifade sezmiştim.

"Siz sıkıcı çiftimiz, aptal görüşmeniz bittiyse artık yarış alanına gidebilir miyiz? Birkaç dakika sonra yarış başlayacakta?" Emre sıkılmış bir ifadeyle bir bana bir de Burak'a bakınca bakışlarımı ona çevirdim. Yüz ifadesi de tıpkı ses tonu gibiydi. Bir an önce yarış alanına gitmek, yarışa başlamak istiyordu. Ve bunun için sabırsızlandığı her halinden belliydi.

Yarış alanına gittiğimizde bakışlarımı etrafta gezdirmekten kendimi alıkoyamadım. Gözlerim sürekli etrafa bakınıyordu. Bir şey görmek, birini bulmak ister gibiydi. İsteğinin ne olduğunu elbette biliyordum. Ve bunu bilmek en az istek kadar sinir bozucuydu. Hâlâ ortaya çıkmaması neden beni ilgilendiriyordu ki?

"Bu gece yarışı kazanan taraf ben olacağım. Demedi demeyin." Bakışlarımı etraftan çektim. Nerede olduğu, kiminle olduğu umurumda değildi. Burak'ın arabasının yanındaydık. Ben, Zeynep, Emre ve Burak. Diğerleri başka bir yere gitmişti.

"Arabayı dikkatli kullanmaya bak sen. Birilerini geçeceğim diye hırs yapıp da kendini tehlikeye atma."

"Tehlike olmadan eğlence olur muymuş hiç?"

"Emre."

"Tamam anne, dikkatli olurum." Emre gözlerini devirip

bana baktı. "Melisa sen bırak bu sıkıcı herifi de gel benimle beraber yarışa katıl. Biraz heyecan hiç fena olmaz?"

"Teklif ettiğin için sağ ol ama ben sakinlikten yanayım."

"Hadi ama, hem sevgilinin arabası. Bakarsın uğurlu falan gelirsin?"

"Cidden sağ ol."

"İlla yalvarayım mı yani?"

"Emre, Melisa'yı rahat bırak," diye uyardı Burak ciddi bir ifadeyle. "Tehlikeli tutkularını git kendin yaşa. Tek başına."

"Melisa bence git, eğlenceli olur hem. Hayatında kaç kez araba yarışına dahil olabilirsin ki?" Zeynep, Emre'ye destek olunca bakışlarımı ona çevirdim.

"Bak Zeynep ne doğru söyledi. Zeynep'ti değil mi? Hayatında bir daha böyle fırsat bulamazsın. Hadi naz yapma da gel. Hatta Zeynep sen de gelebilirsin?"

"Ayy gerçekten mi?" Zeynep hevesle bana baktı. "Melisa gidelim. Lütfen, lütfen, lütfen?"

"Hayır Zeynep, ben çok korkarım, istersen sen git."

"Tek olmaz," dedi Emre sırıtarak. "Gelirseniz ikiniz birlikte."

"Melisa duydun işte, ne olur binelim. Bir daha bu fırsat nereden geçecek elimize?" Zeynep gibi bir kız eğer hayatınızda varsa bir şeyi istememe gibi bir lüksünüz yoktu. O şey illa ki olacaktı. Kararsız kalmış bir şekilde Burak'a baktığımda onun gözünü bir yere diktiğini gördüm. Kaşları çatıktı. Ben de bakışlarımı o yöne çevirdiğimde Ateş'i spor bir arabanın yanında, bize bakarken gördüm. Yüzü yine ifadesizlik maskesiyle örtülüydü.

"Anahtarları bana ver Emre," dedi Burak daha önce ondan duymadığım sert bir ifadeyle.

Emre de şaşırmıştı. "Ne?"

"Sana anahtarları bana ver dedim. Ben yarışacağım."

"Ama böyle konuşmadık ki kuzen." Emre sitemle Burak'a bakmaya başladığında Burak uzanıp anahtarları ondan aldı ve direksiyonun başına geçti. Saniyeler içinde büründüğü bu tuhaf kişilik beni şaşkına çevirmişti. Adımlarımı hareket ettirip hemen yanına gittim. Amacım bir delilik yapmasına mani olmaktı.

"Burak ne yapıyorsun?" diye sordum hayretle.

"O herifin sürekli bir yerlerde karşıma çıkması sinirlerimi bozmaya başladı Melisa," dedi Burak. "Artık ona karşılık vermenin zamanı geldi."

"Yasal olmayan bir yarışta vereceğin karşılığın ne kadar sağlıksız olacağının farkında mısın sen?"

"Evet ama bunu şu an umursamıyorum."

Ne dersem diyeyim Burak kararını vermişti. Benim de bir karar vermem gerekiyordu. Ya hemen arabadan inip olanları dışarıdan izlemek ya da burada oturmaya devam edip olanları bizzat içeriden gözlemlemek. Bu olayda ben içeride olandım. Dışarıya çıkıp denklemi bozma hakkına sahip değildim. Umarım bu yarışı kazasız belasız atlatabilirdik.

Emniyet kemerini taktıktan sonra elimi koltuğun kenarındaki çıkıntıya götürüp tüm gücüyle sıktım. Güvenliği olmayan bir şeyden her ne olursa olsun her zaman korkardım. Bakışlarımı Burak'a doğru çevirdim. Pür dikkat önüne bakıyordu. Benim yanında korkmam şu an için pek umurunda değil gibiydi. Esmer bir kız eline fular alıp tam ortaya geçti. Üzerinde göbeği açıkta bırakan bir tişört, altında ise kısacık bir şort vardı. İşte yarış başlıyordu.

Kız elindeki fuları havaya kaldırdı önce. İstisnasız tüm arabalardan çıkan güçlü motor sesleri etrafta adeta yankı yapıp, kulak tırmalayıcı ses oluştururken gözlerimi sıkıca yumdum. *Bir şey olmayacak. Bir şey olmayacak.* Bu gerçeği kendi kendime tembihlerken araba aniden bir ok gibi öne atıldı. Sanki ruhum bedenimi terk etmiş gibi hissettim ve kapının kenarındaki çıkıntıyı

tüm gücüyle sıkmaya devam ettim. Lunaparkta korkutucu bir oyuncağa binmiş gibi hissediyordum kendimi şu an. Ben ki bir gondola bile binemeyen insandım.

Gözlerimi kapalı tutmanın korkuma hiçbir faydası olmadığını idrak edince gözlerimi araladım. Burak, direksiyonu sıkı sıkı kavramış diğer arabaların arasından geçerek ilerliyordu. Açıkçası bu kadarını beklemiyordum. Çünkü Burak gayet profesyonel görünüyordu. Ateş'in arabasına bakınmak için etrafa göz attığımda onu bizim önümüzde gördüm. Burak'ın şu anda bu denli hırslı olmasının sebebi de sanırım bu yüzdendi.

Aniden önümüzde dar bir viraj belirdi. Tek araba bile oradan zor geçerdi. Ama Burak, Ateş'i geçmeyi hırs edindiği için hiç düşünmeden arabayı o yola sürdü. Lakin Ateş daha önce davrandı ve viraja ilk o girdi. Biz birkaç metre arkasındaydık. Aramızdaki mesafe gittikçe azalıyordu. Taşlı virajdan geçmeyi bitirip tekrar düz bir yola girdiğimizde araba tekerlekleri hırpalarcasına durdu birden. Bedenim öne doğru savrulsa da emniyet kemeri sayesinde düşmekten son anda kurtuldum. Bitmiş miydi yarış?

Burak direksiyonu sıkıca kavrayıp öfkeyle soludu. Nefes alış verişleri hızlıydı. "O kazandı," dedi.

Bu zaten beklediğim bir şeydi. Eğer bana yarışa başlamadan önce kimin kazanacağını sorsalardı hiç şüphesiz Ateş derdim. Çünkü kendisi genelde kazanmayı seven biriydi. Ama bunu dile getirmedim.

"Sen de çok başarılıydın," dedim, hâlâ göğsüm yükselip alçalırken.

Burak bir cevap vermedi. Ateş'e yenilmeyi hazmedemiyordu sanırım.

Birkaç dakika sonra yarış alanından geçip gittiğimizde coşkulu bir kalabalığın Ateş'in etrafını sarıp ona iltifatlar yağdırdığını gördüm. Farklı farklı bir sürü yüz, bir sürü sima vardı. Ama

şüphesiz benim dikkatimi çeken yarıştan önce Ateş'in yanındaki sarışın kız olmuştu. Ateş yarışırken bile yanında o kız vardı. Yeni sevgilisiydi belki de...

Burak'la bir deniz kenarına gittik. Akşam karanlığında siyah bir örtü gibi görünen deniz, gündüz güzelliğinde değildi. Gündüzleri mavi ve temiz görünüyordu. İnsana huzur veriyordu. Ama akşamları; karanlık, dipsiz bir kuyu gibiydi. Büyük, kocaman bir kuyu. Karanlığı sevmezdim ben. Aynı şekilde siyahı da. Siyah kusurları örten bir renkti. Kusurları örtmekte başarılıydı, ona bir lafım yok. Ama örttüğü zaman ortaya çıkan korkutucu görünüm? Burada korkutucudan kastım elbette bir şeylerin üzerini örtmesiydi. Ortada güzel bir şey var ama siyah onu örterek kapatıyordu. Bu doğru değildi bana göre. Tabiata da bir yasak çıkartmaz mıydılar? Örneğin deniz. Gündüzleri maviyken akşamları siyah olması denizin güzelliğini saklıyordu. Oysa deniz akşamda masmavi olsa fena mı olurdu?

"Bu akşam yaptığım şey için senden özür dilerim, Melisa." Burak'ın sakin sesiyle bakışlarımı karanlık denizden çekip ona çevirdim. "O herifi karşımda dik dik bize bakarken görünce birden yapmamam gereken bir işe giriştim. O kadar kızgınım ki kendime..."

"Önemli değil," dedim dürüstçe. "Sana kırgın ya da öfkeli değilim ben." Burak biraz garip bir adamdı, artık buna emindim. Onun hayatıma girmesi ise benim için hem en büyük şans hem de en büyük şanssızlıktı. Şanstı, çünkü kalbimi asla kırmayacağına emindim. Şanssızlıktı, çünkü fazla iyiydi ve günün birinde onun kalbini kırmaktan korkuyordum.

"Hayır Melisa, bu önemli bir şey. Bu akşam sorumsuz davranarak senin de hayatını tehlikeye attım. Lütfen beni affet."

"Sen sadece bir anda düşündün ve düşünceni eyleme döktün. Bunun için seni suçlayamam. Hem zaten kimseye bir şey olmadı."

"Ama olabilirdi," dedi Burak hızla. "Ya sana bir şey olsaydı? O zaman ne yapardım ben?"

"Hayatına devam ederdin."

Burak uzanıp bana sarıldı. "Edemezdim," dedi. "Hele ki benim yüzümden sana bir şey olsaydı hayatıma asla devam edemezdim."

Ateş etmişti...

"Ben sana çok alıştım Melisa," dedi Burak hâlâ bana sarılmaya devam ederek. "Daha önce hiç kimsenin yanında hissetmediğim şeyleri hissetmeme neden oldun. Önceden sadece ben ve ileriye yönelik planlarım vardı hayatımda. Hedefim sadece daha çok başarılı olmaktı. Ama şimdi... Hiç ummadığım bir anda, ummadığım bir yerde karşıma çıkarak düşüncelerimi altüst ettin. Seninle bir ömür geçirebilmek tüm hedeflerimin önüne geçti."

Burak'ın kollarından çıktım. Saf dürüstlükle bakıyordu bana. Söyledikleri, düşünceleri, hep dürüstlük kokuyordu. Benimle bir ömür geçirmek istiyordu, bunu kendisi itiraf etmişti. Benimde ona karşı öyle olmam tek doğru olandı sanırım. Bu zamana kadar yaptığım yanlışlarımı bu gece yapmayarak doğru-yanlış skorumu değiştirebilirdim. Yanlışlarım farkla önde olsa da bu gece o farkı biraz kısaltabilirdim.

"Ben o hedeflerinin önüne geçebilecek kadar değerli değilim," dedim.

"Elbette değerlisin."

"Burak izin ver sana karşı düşüncelerimi söyleyeyim." Burak başını salladı. "Seninle üç aydır tanışıyoruz... İlk başlarda, yani seninle ilk vakit geçirmeye başladığımız zamanlarda mükemmel bir insan olduğunu hemen anlamıştım. Kibardın, cümlelerini seçerek söylüyordun, beni kırmamaya özen gösteriyordun ve daha bunun gibi şeyler. Duruşunu hiçbir zaman bozmadın. Her zaman iyi niyetli, her zaman samimi davrandın bana karşı.

Ben somurturken, sen gülümsemem için çaba sarf ettin. Beni memnun etmeye çalışıyordun, ediyordun da. Ben gerçekten senin yanında kendimi iyi hissediyorum. Bunu dışarı yansıtmadım belki ama senin yanında gerçekten kendimi çok iyi hissediyorum."

"Ben de senin yanında kendimi iyi hissediyorum."

"Ben zor şeyler atlattım Burak. Biliyorsun... Kötü bir süreçten geçtim. Belki o süreçten geçerken hayatıma girmeseydin her şey farklı olabilirdi ama kader bizim böyle karşılaşmamızı istedi. Mesela ben senin tanıdığın Melisa değilim. Eskiden sürekli gülümser, konuşurdum. Şimdi ki gibi susup da yüzümde acı çekiyormuş gibi bir ifade olmazdı. Eğlenirdim, insanları eğlendirmeye çalışırdım ve bunu yaparken de zevk alırdım. Belki beni o şekilde tanısaydın birlikte bir ömür geçirmek istiyor olmazdın?"

"Yine isterdim," dedi Burak kesin bir dille. "Ben seni her halinle seviyorum çünkü. Ama sevgimin bazı şeylere kadir gelemeyeceğini de ne yazık ki biliyorum." Anlamayarak ona baktım. "Sen mükemmel bir kızsın Melisa. Bunun farkında değilsin belki ama kusursuzsun. Bir güneş gibi, ışıl ışılsın."

"Sönmüş bir güneş..."

"Hayır, doğmaya çekinen bir güneş. Korkularını anlayabiliyorum. Kim olsa o olanlardan sonra yeni bir hayata başlamaya korkardı ama artık buna bir son vermelisin. Tıpkı eskisi gibi ışıldamak senin elinde. Yeniden gülümseyebilirsin." Burak cebinden bir kutu çıkarttı. Kırmızı, kadife bir kutuydu. Gözlerim kutuyu görür görmez irileşirken kalbimin de sıkıştığını hissettim. "Bir süredir bunu sana vermeyi düşünüyordum. Hatta birkaç hafta önce benimle iş yemeğine geldiğinde verecektim. Ama biraz beklemek istedim." Burak acıyla tebessüm etti. "Çünkü hislerinden emin olmak istiyordum."

Şaşkınlık, panik, korku. İlk iki duygu tamam ama ya so-

nuncusu? Üstelik içlerinde en baskını da korkuydu. Gözlerimi kırpıştırdım ve Burak'ın elindeki kadife kutuya baktım. "Burak ben..." diye gevelemeye başladım.

Ama Burak sözümü yarıda kesti. "Ne yaşamış olursan ol, sen o adama hâlâ büyük bir aşkla bağlısın Melisa. Seni o bağdan kurtarabileceğime dair ufacık bir ışık dahi görsem hiç durmadan savaşırdım ama maalesef seni kurtaramayacağımı biliyorum." Burak elindeki kutuyu denize fırlattı. "Sevgim senin aşkınla yarışamaz. Bu yüzden şimdi o adamın yanına git. Her ne kadar bunu adil bulmasam bile sen o adama aitsin. Ve öyle de kalacaksın."

16. Bölüm

Dua; üç harf kadar kısa ama içerisine her şeyi sığdırabileceğimiz büyük bir nimettir. İnsanlar dua eder. Kendilerine göre iyi gibi görünen şeyleri ister ve olacağına da ümit eder. Kiminin duası gerçekleşir, kiminin ki gerçekleşmez. Çünkü bazen iyi gibi görünen şeyler başkalarına göre kötüdür. Sonuçta herkesin duası kabul olsa bir şeyler ters giderdi değil mi? Düşünsenize, sen bir ev istiyorsun. Ama aynı evi bir başkası daha istiyor. Peki sonuç? Ev ikiye bölünmeyeceğine göre? İşte bazen hayatta böyle ilerliyordu. Kim iyi kim kötü tam olarak bilemiyorduk. Çünkü iyi olarak gördüğümüz şey bir başkasına muhakkak kötü görünüyordu.

"Ohoo, ben kime sesleniyorum iki saattir? Melisa?"

Zihnimdeki düşünceler omzumun hafifçe sarsılmasıyla dağıldı. Telaşla beni dürtükleyen kişiye baktığımda masmavi bir çift gözle karşı karşıya geldim. Elimi kalbimin üzerine götürüp derin bir nefes aldım. "Aras?"

"Evet, Aras. Sende düşünce diyarlarına dalmış Melisa olmalısın?"

"Özür dilerim, duymadım," dedim ve kollarımı Aras'a doladım. "Seni gördüğüme çok sevindim."

"Ben de öyle. Ne düşünüyorsun öyle kara kara?"

"Boş ver, bir ara anlatırım."

Aras geri çekilip bana baktı. "Ne yazık ki bir ara dinleyecek kadar boş vaktim yok. Okuldan zor çıkıyorum. Anlat hadi, ne sıktı canını?"

Etrafa göz gezdirdim. Kafenin mutfağındaydım. Diğer çocuklar içerideki yoğunluktan dolayı müşterilerle ilgileniyordu. Ben ise henüz mutfaktaki işimi bitirmediğim için burada bir başımaydım. Mutfakta kimsenin olmadığına emin olduktan sonra tekrar Aras'a baktım.

"Anlatacağım ama annemlere söylemek yok?" Dün gece eve gittiğimde yaptığımız ciddi konuşmayı hatırlayınca bile tüylerim diken diken oluyordu. Bir de Burak'la ayrıldığımızı öğrenseler işler hepten sarpa sarardı.

"Tamam," dedi Aras.

"Burak'la ayrıldık."

Vereceği tepkiyi meraklı gözlerle beklemeye başladım. Şaşırmasını bekliyordum, çünkü söylediğim şey gayet şaşılası bir şeydi. Ama peki ya gülümsemek? Aras'ın neden gülümsediğini anlayamamıştım. Komik miydi söylediğim şey?

"Geç bile kalmıştınız." Aras'ın gülümsemesi biraz daha genişledi.

"Dalga geçme," diye uyardım onu. "Ciddi bir konu bu. Burak'la artık sevgili değilim."

"Ne zaman oldunuz ki zaten?"

Aras'ın bu yorumu niyeyse kalbimi sızlattı. Belki de asıl kalbimi sızlatan Burak'ın dün gece söylediklerini hatırlamamdı. Gerçi unutmuşta değildim zaten.

"Peki bu nasıl oldu?" diye sordu Aras.

Ona olanları anlattım. Yarışı ve yarıştan önce Ateş'le karşılaştığımız anı bile. Aras beni dikkatle dinleyip sonunda, "Doğru olan buydu," dedi. "O adam hiç hayatına girmemeliydi zaten."

Ben öyle düşünmüyordum. Evet, Burak'ı onun beni sevdiği gibi sevmeyerek çok büyük bir haksızlık yapmıştım ama ben yine de onu tanıdığım için memnundum. Kim bilir belki de hayatım boyunca artık onun gibi biriyle karşı karşıya gelemeyecektim.

Nefesimi dışarı verdim. "Bilmiyorum Aras, ona haksızlık ettiğimi düşünüyorum. Biraz düşünmeye ihtiyacım var."

"Düşünceler aklını daha çok karıştırır." Aras gülümsedi. "Biraz kafanı dağıtmalısın bence. Akşam işten sonra zihnini boşaltabileceğin bir yere gidelim. Bir bara mesela? O zaman daha iyi hissedeceğine eminim."

Eğer gerçekten iyi hissedeceksem buradan kilometrelerce uzağa bile gidebilirdim. Bilmediğim bir yere, bilmediğim bir şehre. Valizimi alıp tanımadığım, ait olmadığım bir yere.

"Esra bir şey demesin sonra," dedim onunla dalga geçerek. Evet, Esra ile Aras bir süre önce çıkmaya başlamıştı. İlişkileri henüz çok yeniydi ama ikisi de birbirini gayet iyi tamamlıyordu bana göre.

"Benim sevgilim diğer kızlar gibi kıskanç değil," dedi Aras gururla. "Bir şey demez." Esra'ya içtenlikle *sevgilim* demesi hoşuma gitmişti.

"Peki o zaman," dedim gülerek.

İş çıkışı Aras'la beraber bir bara gittik. Kalabalık, gürültülü, kısaca bar kelimesini uygun bir mekândı. İçerde alkol ve ter kokusu birbirine karışmış iğrenç bir koku oluşturmuştu. İnsanlar delicesine dans ediyordu. Kimisi kafayı bulup sarhoş olmuş, kimisi de sarhoş olmadan önceki son dakikalarını yaşıyordu. Geneli genç ve orta yaşlıydı insanların. Aras'la beraber bir masaya oturmuştuk. Elimizde içkilerimiz vardı demek isterdim ama Aras alkol kullanmıyordu. Bir polis öğrencisi için gayette makul bir tercihti. Aras içmediği için ben de bu akşam içmezdim ama zihnimi boşaltabilmek için bu gece bir miktar içkiye ihtiyacım vardı.

"Annemler beni kesin öldürecek," dedim içki boğazımdan aşağı kayarken. "Zaten aramız açık, şimdi iyice açılacak."

"Ben Murat Amca'ya haber verdim," dedi Aras. "Birlikte olduğumuzu biliyorlar. Bu gece bizde kalmana izin verdiler." Ciddi olup olmadığına baktım. Gayet ciddiydi. "Bir bara geldiğimizi de söyledin mi?"

"O kadarı yemedi valla." Gülümsedim ve elimdeki içkiden bir yudum daha aldım. "Öğrense zaten tası tarağı toplayıp direkt Ankara'ya taşınır. Ne varsa artık orada..." İçki yüzümü buruşturmama neden oluyordu. Tadı çok acıydı. Yine de içmeye devam ettim.

"Onlar da senin iyiliğini düşünüyor," dedi Aras.

"Biliyorum," dedim kabul ederek. "Ama onlar bir yandan bana iyilik yaparken bir yandan da kötülük yapıyor. Ne hissettiğimi hiçbir zaman önemsemiyorlar." Bir yudum daha aldım. Sarı sıvı ilk yudumdaki gibi yakmıyordu artık boğazımı.

"Onlara haksızlık yapma Melisa. Her anne baba gibi kızlarının güvende olmasını istiyorlar."

"İstediğim yerde güvende olmadıktan sonra, istemediğim yerde güvende olmayı ne yapayım ben?" Bardaktaki sıvının tamamını kafama diktim. Güvende olmak... Bir zamanlar onun kollarındayken hissederdim bu hissi sadece. Onun kolları benim güvenli limanımdı. Ona sarılmak her şeyi unutturuyordu. Kötülükleri, sorunlarımı, hayatımdaki olumsuz şeyleri. Her şeyi. Ama sonra o liman yandı. Ve limanla birlikte güvene karşı inancım da. Hatta belki ben bile o yangının içinde kalmış olabilirdim.

"Hey, yavaş ol." Aras elimdeki bardağı hızla aldı. "Amacın komaya girmek mi?"

"Eğer iyi hissedeceksem neden olmasın?" Bardağı almak için uzandım ama Aras elini geri çekerek buna engel oldu. "Bu kadar yeter," dedi. Sesi uyarıcıydı.

Hemen karşı çıktım. "Daha değil. Henüz zihnimi boşaltmadım ben." Daha yeni yeni gevşediğimi hissederken içmeye son vermek istemiyordum.

"Başka bir gün boşaltırsın."

"Hayır dedim. Şimdi, şu saniye boşaltacağım. Ver hadi," Elimi Aras'a uzattım. Aras birkaç saniye kararsız kalsa da sonra içki bardağını elime verdi. Büyük bir yudum aldım. Böyle daha iyiydi. Oturduğum yerden kalktım sonra. "Hadi dans edelim," dedim. Çalmakta olan hareketli parça dans isteğiyle dolup taşmama neden olmuştu birden. Aras ayağa kalktı. Beraber dans eden insanların arasına doğru ilerlerken Aras sessizce mırıldanıyordu. "Bir sarhoş olmadığın eksikti."

Dans pistine geldikten sonra müziğin ritmine uyum sağlamaya başladım. Yüzümde aptal bir sırıtma vardı ve... Mutlu gibi hissediyordum kendimi. Aslında daha çok gevşemiş. Ne garip. Şarkının ritmine uyum sağlarken Aras öylece bana bakıyordu. Artık dışarıdan nasıl görünüyorsam... Umursamadım. Müziğin ritmine uyum sağlarken zihnim oldukça karışıktı ama o karışıklık pembe bir örtüyle kaplanmış gibiydi. Tüm sorunlarım yok olmuş, aslında yok olmamış ama çok da önemli değil gibi hissediyordum. Burak bana evlenme teklifi edecekti? Çok umurumda. Ateş yeniden hayatıma girmişti? Çok umurumda. Ateş karşı komşumdu? Çok umurumda. Ateş'in bir sevgilisi var? Gülümsemem iyice genişledi. Çok, çok, çok umurumda! Kiminle isterse olabilirdi. Azıcık, minicik, toz tanesi kadar bile umurumda değildi. Ya da...

Dans etmeyi kestim ve elimi yüzüme götürüp yere diz çöktüm birden. Umurumdaydı. Onun biriyle olması umurumdaydı ve bunu bilmek bana acı veriyordu. Onun biriyle olma düşüncesi kalbimi en derinden sızlatıyordu. "Ondan nefret ediyorum," dedim ağlamaklı bir sesle. "Ya da hayır, nefret etmiyorum." Neydi asıl hissettiğim benim? Nefret ediyor muydum

etmiyor muydum? Bir insan nasıl ne hissettiğini bilemezdi ki? Karamsarlıktan nefret, nefret, nefret ediyordum!

Aras kollarımdan tutarak beni ayağa kaldırdı. Hareketli parça yerini slow bir parçaya bırakmıştı. Kollarımı onun beline doladım ve başımı göğsüne yasladım. "Onu görünce yüzüne yumruk atmak istiyorum. Ama sonra yüzünün yaralı olduğunu görüyorum ve ona yardım etmek istiyorum." Gözümden bir damla yaş süzüldü. Gözyaşım Aras'ın tişörtüne değip oraya ıslak bir leke bıraktı. Az önce gülümserken şimdi ağlamam ne tuhaftı. Çalan şarkıya kulak verdim. Düşüncelerimle bu kadar uyumlu bir şarkının çalması komik bir tesadüftü.

Bir melek vardı,
Aşkı fısıldardı.
Elimde o büyülü ellerin hayali kaldı.

"Bir zamanlar Melek diye bir kız vardı," dedim ağlayarak. "Onu seviyordu, ona değer veriyordu, Ateş onun yanındaydı. Gözümün önünde defalarca onu öptüğünü gördüm. Ama ben yine sevdim onu be Aras. Öyle çok sevdim ki... Kendimden çok sevdim."

Uyku imkânsız,
Umut vicdansız.
Güneş bile dedi ki kendine: "Doğmak anlamsız."

"Yaptıklarım anlamsızdı... Benim onu sevdiğim gibi onun beni sevmesi imkânsızdı. Ama ben hiç pes etmedim. Hiçbir zaman onu sevmekten vazgeçmedim. Hastanedeyken hep onu düşündüm. Onunla olan güzel anılarımızı. Hemen bitti gerçi anılarım. Hemen son buldu. Bizim güzel anımız iki elin parmak sayısını geçecek kadar bile yoktu çünkü..."

Aras kollarını belimin etrafına dolayıp bana sıkıca sarıldı. "Kötü anılarımız daha çoktu," diye cümlemi tamamladım göz-yaşlarımın eşliğinde.

Bazen çalan şarkıları söyleyenlerin sizin yaşadıklarınızı yaşamış gibi hissederseniz. Sanki o sözler, tıpkı sizin yaşadıklarınıza tercüman oluyormuş gibi gelirdi. Bu şarkıda benim için böyleydi. Hissettiklerimi, yaşadıklarımı daha güzel anlatamazdı. Yapayalnız biçare. Yalnızdım, yalnız olduğumu hissediyordum. Ölüyorsam kime ne? Defalarca ölmek istedim. Yaşamaya değer bir şey aradım, tutunacak bir sebep. Olmadı, bulamadım. Sonra her defasında boş sokaklara benzerken buldum kendimi. Boş, terk edilmiş, sessiz bir sokağa. Ve sonra yavaşça o sokağa benzemeye başladığımı fark ettim. Şu anda tıpkı boş bir sokak gibiydim.

Aras'la şarkı bitene kadar dans ettik. Eğer buna dans denilirse evet, öyle yaptık. Sadece birbirimize sarılmış, kalabalığın ortasında duruyorduk. Aras kolları belimin etrafını sıkıca dolamıştı, benimse ondan aşağı kalır yanım yoktu.

"Eğer korkularım olmasaydı, yani onunla olunca bana yaşattıklarını yaşatmayacağına emin olsam, onu affederdim..." Bunu yapardım. Her şeye, herkese rağmen, en çokta kırılan kalbime rağmen onu affederdim. Belki ailem beni reddederdi, eğer Ateş'le yeniden beraber olursam bunu yapacaklarına emindim zaten. Bu sefer kesin beni silerlerdi. Ama her şeye rağmen onunla olmayı göze alırdım.

"Sana yaşattıklarımı yeniden yaşatmayacağım ufaklık."

Bu ses? Başımı hızla yukarı kaldırdım. Ateş tebessüm ederek bana bakıyordu. Ama Aras? Ben az önce onunla dans etmiyor muydum?

"Ne işin var senin burada?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Duydum ki yaramaz bir kız sarhoş olmuş, ben de gelip ona sahip çıkayım dedim." Ateş beni kendine bastırdı. Bu yaptığıy-

la gövdelerimiz birbirine değdi. Bundan rahatsız olduğumu hissettim. İşin garibi ben de ona sarılmış, kollarımı boynuna dolamıştım. Dışarıdan gören biri rahatsız olduğumu değil ona benim sarıldığımı sanırdı.

"Az önce söylediklerimi duydun mu?" Başımın döndüğünü hissettim birden. Ayağımın altındaki zemin sanki hareket ediyor gibiydi. Yine de ifademi koruma özen gösterdim.

"Sen hangisini isterdin?" diye sordu Ateş soruma soruyla karşılık vererek. "Duymuş olmamı mı yoksa duymamış olmamı mı isterdin?" Hangisiydi?

"Senden nefret ediyorum," dedim gözlerinin içine bakarak.

Ateş güldü. "Yani duymamış olmamı isterdin? Peki, ben de öyle yaparım." Ateş boynuna doladığım ellerimi aşağı indirip birini kavradı. "Gel bakalım kafası karışmış küçük kız, bu gece aklındaki karmaşaya bir son verelim."

"İstemiyorum ben senin yardımını. Bırak elimi."

Ateş beni çekiştirmeye başladı. "Az önce korkuların olmasaydı beni affedeceğini söylemedin mi?"

Kaşlarımı çattım. "Ya hani duymamış gibi yapacaktın?"

Ateş güldü. "Özür dilerim."

Elimden tutup beni insanların arasından geçirdi. Beraber dışarı çıktığımızda soğuk hava bir tokat gibi yüzüme çarptı. Ateş'in arabasına bindiğimizde başım inanılmaz dönüyordu. Yine de ona baktım. "Aras nerede?"

Ateş arabayı çalıştırıp sürmeye başladı. "Sanırım artık o da bir şeyleri sonuca bağlamamızı istiyor."

"Bu ne demek?"

"Barışma vaktimizin geldiği demek ufaklık."

17. Bölüm

Alarmın rahatsız edici sesi beynimin en derin köşelerine kadar işlemekteydi. Ses tüm evi doldurmuş, güçlü bir şekilde yankılanıyordu. Bir kez daha çalsın, susacaktır. Gözlerimi açmayıp uyumaya devam ettim. Beynim patlayacak gibiydi. Bedenim günlerce uyumamış, hep koşuşturmuş, bir kez bile oturup soluklanmadan çalışmış gibiydi. İnanılmaz yorgun hissediyordum kendimi. Parmağımı bile kıpırdatacak halim yoktu. Alarm ısrarla çalmaya devam etti. Bir kez daha çalsın, susacaktır. Uyumak istiyordum. Günlerce, hatta belki haftalarca. Şu anda hissettiğim yorgunluğun etkisinde konuşmam gerekecek olursa aylarca.

Alarm ısrarla çaldı. O bilindik ses tekrar tekrar evin içinde yankılandı ve duvarlar bu sesi kaydetti. Susmayacaktı belli ki saat. Sahi kim kurmuştu ki bu saati? Ben alarm olarak telefonumun saatini kurmayı tercih ediyordum. Pes ederek yattığım yerden doğrulmadan elimi komodine doğru uzatıp saati kavradım. Kendisi küçüktü ama inanılmaz gürültülüydü. Elimi saatin arkasındaki çıkıntıya götürüp saati kapatmayı, alarmın susmasını sağlamaya çalıştım. Ama saatin arkasında düzlük, eli-

min çıkıntıya temas etmesine engel oldu. Saatin kapatma yeri neredeydi?

Gözlerimi araladım. Saati gözüme hizalayıp arkasına baktığımda beyaz bir kâğıt parçasının oraya yapıştırıldığını gördüm. Hiçbir anlam veremeyerek saatin ön tarafına baktım ve aynı beyaz kâğıdın oraya da yapıştırıldığını fark ettim. Tek fark saatin ön yüzündeki kâğıt parçasının üzerinde bir şey yazıyor olmasıydı.

Uyanma vakti ufaklık.

Uykulu gözlerimi tamamen açıp yattığım yerden çabucak doğruldum. Şaşkınlık halsiz bedenimin önüne geçti. Ufaklık, Ateş. Ateş, ufaklık. Bu saati o mu kurmuştu yani? Öyle görünüyordu. Saatin üzerindeki nota bakılırsa Ateş dün gece evime girmişti.

Ama bir dakika. Bakışlarımı saatten çekip odanın içine göz gezdirdim. Üzerinde olduğum yatak, bulunduğum oda bana ait değildi. Ben şu anda kendi odamda değildim.

Alarm gürültülü bir şekilde çalmaya devam edince saatin arkasındaki kâğıt parçasını yırtıp sesin susmasını sağladım. Dün gece hayal meyal Ateş'le konuşmalarımızı hatırlıyordum. Her şey kesik kesikti ama en son onunla beraber olduğuma emindim. Ve sanırım şimdi de onun evindeydim. Hatta onun yatak odasında. Bakışlarımı odanın içinde gezdirdim. Aynen düşündüğüm gibiydi. Şu anda Ateş'in yatak odasında, onun yatağının üzerindeydim. Buraya nasıl geldiğimle ilgili tahminlerde bulunmaya başlarken gözüm komodinin üzerinde duran bir kâğıt parçasına sabitlendi. Bir not daha mı? Kâğıdı alıp okudum.

Günaydın ufaklık. Umarım seni erkenden uyandırdığım için bana kızmazsın. Küçük bir ihtimal kızmadığını varsayıyorum. Önemli bir işim çıktığı için ben erkenden gitmek zorunda kaldım. Yoksa kalıp dün

gece söylediklerin hakkında uzun uzun konuşmaya devam etmek isterdim. Belki hâlâ içinde kalan, akıtmadığın zehrin vardır? Senin için mutfağa bir şeyler hazırladım. Git bak bakayım hoşuna gidecek mi? Bu arada sabah biraz ateşin vardı. Eğer düşmediyse hemen sağında, komodinin üzerinde duran hapları iç. İyi gelecektir.

Bir müddet kâğıtla bakıştım. İçimde biriktirdiğim zehirim? Dün gece söylediklerim? Hiçbirini hatırlamıyordum. Bomboştu her şey. En son hatırladığım dün gece Ateş'in arabasına binmemdi. Sonrası yoktu. Elimi yanağımın üzerine koydum. Ateşim var mıydı yok muydu anlayamamıştım. Elimin ısısıyla yanağımın ısısı aynı gibiydi. Gerçi ateşi olan biri ateşi olduğunu anlayamazdı ama. Başımın zonklaması dışında gayet iyi hissediyordum kendimi.

Yataktan çıkıp mutfağa doğru yürümeye başladım. Üzerimde bana bol gelen krem rengi bir kazak vardı. Altımda ise yine aynı bollukta olan siyah bir eşofman altı. Burnum Ateş'in kokusuyla dolup taşmıştı. Kokusunu genzimin en derininde hissedebiliyordum. Ferah, erkeksi olan parfümü üzerime sinmişti.

Dün gece onun kolları arasında uyuduğumu hatırlıyordum. Kollarını belimin etrafına sıkıca dolamasını ve benimde ona sarıldığımı. Ateş'in çıplak vücuduna dokunduğum anı yarı hayal olarak hâlâ hissedebiliyordum. Parmaklarımı onun göğsünde dolaştırdığım anı, onun omzumu okşamasını...

"Biliyor musun? Çoğu zaman keşke seninle hiç karşılaşmasaydık diye düşündüm." Sesim mırıldanır gibiydi. "Keşke hiç hayatıma girmeseydin dedim."

Ateş parmaklarını yavaşça omzumda gezdirdi. Tüy kadar hafifti dokunuşları. "O kadar acıttım mı kalbini?"

Elimi Ateş'in göğsünde gezdirip gözlerimi kapattım. "Evet," dedim. "O kadar acıttın."

Bu düşünceler ensemde bir ürperti hissetmeme neden oldu.

Dün gece onunla beraber bir yatağı paylaştığıma inanamıyordum. Üstelik alkolün yarattığı etkiyle bilerek, isteyerek. Rüya sanmıştım. Ama şimdi fark ediyorum da gerçekmiş. Gerçek olmasını isteyeceğimden emin olmadığım bir gerçeklik.

Mutfaktan içeri girdim. Özenle hazırlanmış bir kahvaltı sofrası hemen dikkatimi çekti. Hah! Ateş bana kahvaltı hazırlamıştı. Adımlarımı hareket ettirip kahvaltı masasının yanına gittim. Hazır kahvaltılıkları öylesine bir incelediğimde dikkatimi masanın başköşesinde duran ekmekler çekti. Porselen bir tabakta dört ekmek dilimi. Hazır olmayan, elle yapılmış ekmek dilimleri. Ve tabağın yanında bir not.

Dün gece seninle ilgili her şeyi unuttuğumu iddia etsen de unutmadım.

Öyle mi demiştim? Bakışlarımı tabağın içindeki ekmeklerde dolaştırdım. Ekmeklerin üzerinde çokokremle çizilmiş şu şekiller vardı. Gülücük işareti, şaşırmış bir yüz ifadesi, dil çıkartan bir emoji ve son olarak dudak.

Ekmeklere yaklaşıp yakından baktım. Şoke olmam ve şaşkınlığım birbirine karışmış haldeydi. Haklı nedenlerim de vardı. Çünkü bu şekiller aylar önce çekindiğimiz bir fotoğraftaki şekillerin aynısıydı. Diziliş sırası bile aynıydı. Ateş'in bir fotoğraf karesini ekmeklerin üzerine işlemesi oldukça şaşırmama neden olmuştu. Bu kadar ince düşünceli bir adam mıydı?

Midemin alabildiği kadar yiyip kahvaltımı yaptıktan sonra, mutfaktan çıkıp yatak odasına gittim. Dün giymiş olduğum kıyafetler odanın içinde duran tekli bir koltuğun üzerindeydi. Üzerimdeki eşofmanları çıkartıp onları giydim. Dağılan saçlarımı şekle sokmak için Ateş'in boy aynasını ve tarağını kullandım. Dün gece ne konuştuk, keşke hatırlayabilseydim ama yoktu işte. Hiçbir şey hatırlamıyordum.

Saçlarımı taradıktan sonra Ateş'in odasından çıktım. Evin kapısına doğru ilerledim. Belki biraz daha kalarak Ateş'in evini karıştırabilirdim ama nedense bunu yapmak istemiyordum. İstediğim tek şey bir an önce buradan çıkmaktı. Derken evin kapısına varmama üç-dört adım kala bir ses işittim. Bu ses daha önce de duyduğum bir sesti ve nerede olsa tanırdım.

Ufaklık, ama bana göre uyuşuk, ayaklarımın önüne gelip yerinde zıplamaya başladı. Nereden çıktı geldi hiçbir fikrim yoktu. Eğilip onunla aynı hizaya geldim.

"Nasılsın bakalım sevgili adaşım?" Sinir bozucu da olsa onun adı Ufaklıktı.

Ufaklık havladı ve başını dizlerime sürttü.

"Bu iyiyim mi demek oluyor?"

Ufaklık tekrar havladı.

"Sanırım pek iyi değilsin? Tabii ben de tüm gün evde dursam kendimi pek iyi hissetmezdim. Gerçi bu hiç olmadı değil ama..." Ufaklığın başını okşadım. Ufaklık kucağıma çıkmak ister gibi yerinde zıplıyordu. "Hey, hey. Yavaş ol bakalım," dedim uyarıcı bir sesle. "Benim şimdi okula gitmem gerek. Eğer seninle ilgilenmemi bekliyorsan boşuna bekleme. Zorba sahibin gelince nasılsa seninle ilgilenecektir."

Ufaklık itiraz eder gibi havlasa da doğrulup kapıya doğru ilerlemeye başladım. Elimi kapının kulpuna götürmek üzere bir hamle yaptım ama ufaklık tekrar peşimden gelip bacaklarımın arasından geçerek önümde durunca elimi indirmek zorunda kaldım. "Dışarı mı çıkmak istiyorsun?" diye sordum. Ufaklık havladı. Yüzüne oranla iri gözleriyle öyle bir bakıyordu ki bana... Bakışlarına aldanmamak imkânsızdı. "Çok üzgünüm sevgili adaşım. Benim şimdi okula gitmem gerek ve maalesef seni oraya götüremem." Eğilip ufaklığın başını okşadım tekrar. Tüyleri yumuşacıktı. "Ama bir gün seni dışarı çıkartıp gezdiririm olur mu? Gerçi önce zorba sahibinden izin almam gerekecek ama...

İzin vermezse de kaçırırım seni. Hadi şimdi git ve koltukların üzerinde zıpla. Bu sıkıcı evi kendine bir eğlence yap." Ufaklık boş gözlerle bana baktı. Git dememe rağmen büyük gözleriyle yüzüme bakması içimde bir şeyleri burktu. Gerçekten dışarı çıkıp dolaşmak istiyordu. Keşke bugün dersim olmasaydı ama vardı ve gitmek zorundaydım.

***

"Cidden ama cidden yorgunluktan ölüyorum!" Zeynep başını tezgâhın üzerine koyup sızlanmaya başladı. Onu çok iyi anlayabiliyordum çünkü ben de onunla aynı durumdaydım. Garsonluk kadar yorucu bir iş daha olamazdı.

"Hadi hadi söylenme," dedi Semih takılarak.

Zeynep başını yukarı kaldırdı. "Ne söylenmeyeceğim ya? Tüm eklemlerim şu anda sitemle haykırıyor." Bana baktı. "Haksız mıyım Melisa sen söyle Allah aşkına?"

"Haklısın," dedim. "Ben de epey yoruldum bugün."

"Yorulmayacak gibi değildi ki," dedi Zeynep sitemle.

Neyse ki kafe şu an durulmuştu. Sadece iki tane masa doluydu ve onlar da birazdan gidecekmiş gibi duruyordu. Kafeden çıktıktan sonra eve gidip uyuyacağımı hayal ettim. Bu hayal öylesine cazip ve çekici geliyordu ki şu an bir an önce yatağıma kavuşmayı diliyordum.

"Tatlım?" Hemen arkamdan gelen cırtlak bir ses yerimden sıçramama neden oldu. Bakışlarımı sesin sahibine çevirdim.

"Korkuttum mu?"

"Biraz," diyerek itiraf ettim. Bir şeyler düşünürken birinin yüksek seste konuşması beni her zaman korkutuyordu.

"Özür dilerim. Korkutmak istememiştim." Maya kollarını bana dolayıp sarılınca ben de ona sarıldım.

"Sorun değil."

"Nasılsın bakalım? Kaç gündür görüşemedik."

"İyiyim. Sen?"

"Bildiğin gibi düğün telaşı, koşturup duruyorum işte."

Gülümsedim. "Üç hafta kaldı değil mi?"

Maya yüzünü sıvazladı. "Lütfen hatırlatma. Valla yetişemeyecek diye çok korkuyorum."

Destek verircesine ellerini tuttum. "Merak etme, yetişir." Destek vermekten de çok iyi anlarım ya. Ben olsam olsam birilerine köstek olurdum.

Maya gülümsedi. "İnşallah," dedi ve bakışlarını Semih'e çevirdi. "Melisa'nın işi ne zaman biter?"

Semih önce bana sonra bakışlarını Maya'ya çevirdi. "Bitti sayılır. Birazdan hepimiz çıkacağız."

"E harika." Maya bana baktı. "Hadi Melisa, hemen çantanı falan al da bir an önce çıkalım. Zaten pek vaktimiz kalmadı."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Ne için?"

"Bu gece Kuzey'in evinde bir parti var. İşyerinden, üniversiteden arkadaşlarımız falan gelecek. İtiraz etmek yok, sen de geliyorsun. Önce buradan kuaföre gidip saçımızı başımızı yaptıracağız, sonra da Batuhan bizi arabayla alıp Kuzey'in evine götürecek."

Zeynep alt dudağını aşağı sarkıttı. "Ne güzel." Yüzünde hüzünlü bir ifade oluşmuştu. Buradan çıkınca eve gidip odasına tıkılacağını göz önünde bulundurursak bu parti ona oldukça cazip gelmiş olmalıydı. Benim aksime.

"Şey, ben gelmesem olmaz mı?" diye sordum bir ümit belki kabul eder diye.

Ama Maya ciddi bir tonda konuştu. "Saçmalama Melisa, elbette geleceksin."

Saçlarımın arasında hissettiğim sıcak hava ıslak saçlarımı kurutmaktaydı. Çok uzun saçlara sahip olmadığım için kurut-

ma işinin birazdan biteceğini varsayıp aynadaki aksime baktım. Bugün fazlasıyla yorulmuştum ve bu yüzümden bile belli oluyordu. Tenim sararmıştı. Hasta olmadan önceki hallerime benziyordu. Ahh. Kahretsin. Hasta falan olmak istemiyordum. Hem zaten nedense içimde garip bir his vardı. Sanki her an bir şey olacakmış, birisi sanki zarar görecekmiş gibi hissediyorum. Nereden kapıldım böyle bir hissiyata inanın hiç bilmiyorum. Birden içime doğan, birden hissettiğim bir şeydi. Ve beni durduk yere huzursuz etmişti.

Şu anda kuaförde, bir sandalyeye oturmuş saçlarımın kurutulmasını bekliyordum. Yarım saat önce gelmiştik. Gelmeyi istemiş miydim? Hayır. Ama sonuç? Gelmek istememe rağmen Maya kolumdan sürükleyip zorla getirmişti beni.

Kuaföre gelir gelmez ilk önce kısa bir duş almıştım. Terliydim ve saçlarım yapış yapıştı çünkü. Kuaförde duş alınır mı hiç demeyin. Çünkü eğer gittiğiniz yer zenginler tarafından kullanılan bir yerse duş da olur, jakuzi de. Hatta sandalyeler yerine yatak olmamasına şaşırdığımı itiraf edebilirim.

Yirmi beş dakika sonra saç işlemim bitmişti. Ensemin biraz yukarısına topuz yapılan saçlarıma, aralara yapılan ince ince örgüler eşlik ediyordu. Alnımın üzerinde iki tutam vardı ve lüleler halinde aşağı sarkıyordu. Güzel bir topuzdu. Yüz hatlarımı tamamen ortaya çıkartmıştı ve tuhaf bir şekilde yakışmıştı. Makyaj olarak yüzümde her şeyden vardı ama hepsi çok hafif, abartıya kaçınılmadan kullanılmıştı. Yüzüme bakıldığında dikkat çeken tek şey koyu kırmızı rujumdu.

Bakışlarımı aynadaki aksimden çekip Maya'ya çevirdim. "Her şey iyi hoş da keşke eve uğrayıp bir elbise alsaydım. Partiye üzerimdeki bornozla katılmam pek mantıklı değil."

Maya kendinden emin bir ifadeyle gülümsedi. "Elbette bornozla katılmayacaksın." Koltuğun üzerinde duran elbise kılıfını eline aldı ve bana doğru yaklaştı. "Bende fazladan bir elbise var.

Bunu giyebilirsin." Bana uzattığı kılıfa baktım. İçinde ne tür bir elbise var bilmiyordum.

"Bana olacağına emin misin?"

"Adım kadar hem de. Hadi git giyin."

Maya eliyle arka tarafı işaret etse de deminden beri aklımı kurcalayan soruyu sormak üzere dudaklarımı araladım. Bir kurt gibi içime düşmüştü ve sormadan edemezdim. "Ateş..." dedim adını söylemek bile tüylerimi diken diken ederek. "O da gelecek mi bu partiye?" Çünkü onunla karşılaşmak haberim olduğum zaman daha iyiydi.

"Sanmıyorum," dedi Maya sıkıntılı bir sesle. "Dünden beri telefonuna ulaşamıyoruz. Kim bilir nerede?"

"Merak etme," dedim alayla. "Feneri söndürecek bir yer mutlaka bulmuştur." Sevgilisinin yanındadır.

"Bilemiyorum. Normalde hiç telefonunu kapatmazdı. Doğrusu biraz endişe etmiyor değilim."

Yüzümdeki alay ifadesini sildim. Acaba başına bir iş gelmiş olabilir miydi? Dün en son benimle beraberdi. Gece de. Peki sabah? Yazdığı notta bir işinin çıktığından bahsetmişti. Önemli bir işinin. Ya ona bir şey olduysa? Kahretsin!

Hemen kızdım kendime. Niye bu kadar çabuk endişeleniyordum ki onun için? Bana ne? Beni ne alakadar eder? Belki de yeni sevgilisinin yanındadır? Evet, kesin öyledir. Bu yüzden de telefonunu kapatmıştır. Rahatsız edilmek istemiyordur. Ne hali varsa görebilirdi. Çünkü onu düşünüp bu geceyi mahvedecek değildim.

Arka tarafa geçip giyinme odası olduğunu öğrendiğim bir yere girdikten sonra üzerimdeki bornozdan kurtuldum. Eski kıyafetlerim bir torbanın içindeydi ama iç çamaşırlarımı üzerime geçirmiştim. Başka çarem yoktu çünkü. İç çamaşırlarım olmadan dolaşmak nedense bana iğrenç geliyordu. Hem kendimi rahatta hissetmezdim.

Maya'nın verdiği elbiseyi giydikten sonra odanın içinde duran aynada kendime baktım. Elbisenin üzerime tam oturması şaşırmama neden olmuştu. Sanki benim için alınmış gibiydi. Bel ölçümden, kalça ölçüme kadar tıpatıp oturmuştu.

Elbise çok güzeldi. Rengi deniz mavisiydi ve dizimin iki karış kadar yukarısındaydı. Yarım kolluydu. Ama kol kısmı aşağı sarkmış gibi göründüğü için yakası straplez gibi görünüyordu. Göğüs kısmı biraz açıktı. Kendinden emin birinin giyeceği türdendi. Üstelik göğüs dekoltesinin bir parmak aşağısında duran ufak bir pencere, dikkatlerin sadece göğüs kısmına toplanmasını sağlıyordu.

Giyinme odasından çıktıktan sonra kararsız şekilde Maya'nın yanına gittim. Maya başta olmak üzere kuafördeki tüm kadınlar içeri girmemle bana baktı. Gerilmedim dersem yalan söylemiş olurum. Üzerimde birden fazla göz hissetmek gerçekten rahatsız ediciydi. Hele bir de dikkatle izleniyorsam, tamamdır işte.

"Melisa, inanmıyorum!" Maya elini ağzına götürdü. "Çok güzel olmuşsun!"

"Gerçekten öyle," dedi az önce saçımı yapan esmer, bakımlı kadın. Hayran olmuş şekilde bana bakıyordu. "Elbise ve göz renginizin uyumu büyüleyici."

"Tek kelimeyle kusursuz," dedi birisi daha.

Yapılan iltifatlara kibarca tebessüm ettim. "Teşekkür ederim." Adımlarımı hareket ettirip Maya'nın yanına gittim ve kimsenin duyamayacağı şekilde konuştum. "Sence biraz abartılı değil mi? Özellikle göğüs dekoltem?"

"Hiç de bile. Kusursuz görünüyorsun!"

"Ama yine de pek rahat hissetmiyorum kendimi."

"Tatlım," dedi Maya sakince, "rahat hissetmeyeceğin bir şey yok ki. Bedenin mükemmel. Şimdi böyle giyinmeyeceksin de buruştuğun zaman mı giyeceksin?"

"Yine de üzerime bir şal-"

"Hayır." Maya lafımı kesti. "Şal falan yok."

"Peki," dedim boyun eğerek.

Maya beni yalandan azarladı. "Ayrıca göğüslerinin bu kadar dolgun olduğunu da bilmiyordum," dedi. "Bu gece birileri kudurmazsa, iyidir."

"Maya!" diye uyardım onu. Maya gülümsedi.

Önceden bana vücudumun nasıl olduğunu sorsalar sıradan, zayıf ve çelimsiz olarak tanımlardım. Öyleydim çünkü. Ama şimdi kilo almıştım. Vücudum, özellikle göğüslerim; daha göze çarpıcı daha genç kızsıydı. Bir çocuk değildim artık. Bir çocuk gibi değildim. On dokuz yaşında bir genç kızdım.

"Maya?"

Kuzey'in sesiyle bakışlarımı kapıya çevirdim. Yanında Batuhan da vardı ve bize doğru yaklaşıyorlardı. İkisinin de üzerinde takım elbise vardı ve jilet gibiydiler. Ama yüzlerinde endişeli bir ifade vardı. Bir şey olmuştu.

"Kuzey sizin burada ne işiniz var?" Maya soran gözlerle nişanlısına baktı. O da bir şeylerin ters gittiğini anlamış, paniği sesine de yansımıştı.

Kuzey korkmuş bir ifadeyle konuştu. "Ateş..." dedi, sonra sessizce yutkundu. "Yaralanmış."

Maya haykırdı. "Ne?" Sesi güçlü bir şekilde kuaförde yankılanırken ayağımın altındaki zeminin kaydığını hissedip sendeledim. Kelimeler havaya yükselip sert bir kaya gibi başıma düştü. Endişe, panik, korku. Her biri ayrı ayrı en derin hücrelerime işleyip bana ıstırap verdi. Ateş'e bir şey olma korkusu beni en derinlerden sarstı.

"Galiba içkiliymiş. Yolda yürürken bir grup sarhoş önüne çıkıp buna sataşmış. Bizimki de boş durmamış tabii. Onlara karşılık vermiş. Sonra adamlar bunu dövüp bıçaklamış."

Kelimeler kulaklarımı bir uğultu gibi doldursa da dinlemeye devam ettim. Gözüm kararıyordu, buna rağmen Kuzey'e baktım.

Bıçak, yaralanma... Bir şey olmamıştır, değil mi? O iyi değil mi?

"Ben şimdi Batuhan'la onu almaya gidiyorum. Maya, sen Melisa'yı al ve sizin eve git. Ben bir gelişme olunca sizi arayacağım."

Maya karşı çıktı. "Hayır. Biz de sizinle beraber geleceğiz."

"Hayır sarışınım. Melisa'yı al ve doğru eve git."

"Kuzey o benim de arkadaşım. Geleceğim!"

Kuzey itiraz etmek üzere ağzını aralasa da ben daha önce davranıp onu susturdum. "Lütfen gelelim."

Bir damla gözyaşı usulca yanağımdan süzüldü. Bir tane daha ve bir tane daha. Kalbimin acıdığını, sızladığını hissediyordum. Öyle güçlü bir histi ki bu birisi sanki kalbimi dışarı çıkarmış hançer saplıyor gibiydi. İşin tuhafı hançer kalbimin içine girmiyordu. Sadece baskısı vardı, sivri ucu sadece kalbimin ortasını deşer gibiydi. Ona bir şey olmasına dayanamazdım ben. Asla ama asla dayanamazdım. Ağır gelir, altında ezilirdim.

Kuzey geldiğinden beri ilk kez bana baktı. Nefesini sıkıntıyla dışarı üfledi ve konuştu. "Peki madem."

***

Kuzey beyaz arabasını sert bir fren yaparak durdurdu. Bedenim öne sendeleyip burnum hafifçe koltuğa çarptı. Batuhan, Maya ve Kuzey aceleyle kapıları açıp kendilerini dışarı atarken ben bekledim. Neyi beklediğimi bilmesem de kıpırdamadan bekledim. Durdum. Dışarısı karanlık ve sessizdi. İçimde kopan fırtınaların tam aksiydi. Endişe ve korku? Evet, bu iki işkence eden duygu vardı. Ruhuma, bedenime, kalbime eziyet ediyorlardı.

Ama geç kalınmışlık hissi? İşte o hepsinden daha beterdi. Geç kalmış olmaktan korkuyordum. Hem de deli gibi. Kalbim

korkuyla dolup taşmıştı. Ona bir şey olma düşüncesi tüm bedenime ıstırap veriyordu. Acıyı hissetmek. Can çekişirken hissedilen acıyı hissetmek.

Nefes almama rağmen can çekiştiğimi hissediyorum. Ateş'e gerçek hislerimi söyleyememiş olmaktan, ona ne kadar öfkeli, kırgın olsam bile hâlâ değer verdiğimi söyleyememiş olmaktan deli gibi korkuyorum. Ona değer veriyordum ve vermekten bir an bile vazgeçmemişim, bunu fark ediyordum. Ne acı. Ne ahmaklık. Ne salaklık.

Belki de asıl korkum henüz her şeyin erken olmasındandı? Yeni yeni başlamak üzereyken bitmiş olmasından? Geç kalmış olmaktan? Gecikmiş olmaktan?

Kapıyı açıp aşağı indim. Soğuk hava anında tenime çarptı. Adımlarımı korkuyla hareket ettirip Maya'ların olduğu tarafa doğru ilerledim. Gözyaşlarım yol boyu bir kez bile dinmediği gibi hâlâ akmaya devam ediyordu. Acizlik belirtileri hızla yanaklarımdan süzülüyordu. En son ne zaman bu denli gözyaşı dökmüştüm? Hatırlamıyorum. Aciz miydim peki? Bana kalırsa ben sadece salaktım. Benim yüzümden bu halde olabilirdi.

"Yok!" dedi Kuzey öfkeyle. Sinirli gözleri karanlıkta çakmak çakmaktı.

"Ne demek yok? Sana burada olduğunu söylemedi mi?" Maya da endişelenmişti. Benim gibi gözyaşı dökmemişti ama o da korkmuştu.

"Bana bu sokaktaki parktayım dedi." Kuzey öfkeyle soludu. "Ama yok işte!"

Islak gözlerimi etrafta gezdirdim. "Allah'ım lütfen ona bir şey olmamış olsun," dedim tüm kalbimle. Karanlık bir parktaydık. Kimse yoktu, fazla sessizdi. Kuzey'in de dediği gibi Ateş burada değildi. Korkum biraz daha arttı.

"Polisi arıyorum." Batuhan cebinden telefonunu çıkarttı ve birkaç tuşa bastı. Acele hareket ediyordu. O da korkmuştu ve bu

yüzünden okunuyordu. "Alo, polis?" Batuhan karşı tarafı dinledi. "Arkadaşım bıçaklı saldırıya uğradı. Hemen buraya gelin!" Karşı tarafı dinledi. "Açelya sokaktayız. Acele edin!" Batuhan telefonu kapatıp öfkeyle soludu. Bakışlarımı doğrumu duydum diye onda gezdirdim ama doğruydu. Az önce Açelya Sokak demişti. Açelya sokak. Okuduğum koleje çok yakın bir yerdi burası. Burayı biliyordum.

Adımlarımı hareket ettirip yürümeye başladım. Hızlı hızlı, neredeyse koşar gibi. Hatta şimdi... Koşmaya başlamıştım.

"Melisa, nereye?" Batuhan arkamdan seslense de durmadım. Koştum, koştum. Ateş'e bir şey olmasına izin veremezdim. O bana zarar vermelerine izin vermiş olsa, kendisi bile bana zarar vermiş olsa da ben yapamazdım. Ben o değildim.

Sokağın diğer ucundaki parktan koşarak içeri girdim. İki park vardı bu sokakta. Başında ve sonunda. Eğer az öncekinde değilse burada olmalıydı. Burada bir yerlerde. Nefes nefese parkın içinde ilerlemeye başladım. Islak gözlerim Ateş'i görmeyi hedefliyordu. Yerde, çimlerin üzerinde, belki de bir bankta. Ama illa ki bir yerde.

Kafeteryanın önünden geçip adımlarımı hareket ettirmeyi sürdürerek çocuk parkının oraya ilerledim. Adımlarım ne hızda ilerleyeceğini şaşırmıştı. Hızlı gitsem onu daha çabuk bulur yardım ederdim. Ama yavaş gitmekse neden bilmem uyguladığım şeydi. Onu öyle görmekten korkuyordum. Geç kalmaktan korkuyordum.

Şair ne güzel demiş:

Ve herkes bir gün sevdiğinin kıymetini anlar.

Ama gidince.

Ama bitince.

Ama ölünce.

Çocuk parkından içeri girdim. Nefes nefese etrafa göz gezdirirken bir ses işittim. Melodimsi bir ses. Birden ışıklar yandı.

Karanlık olan park birden aydınlığa bürünürken gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Tıpkı güneş doğmuş gibi park aydınlanmıştı. Anlamayarak etrafa göz gezdirdim. Melodimsi ses tekrar yankılandı. Net bir görünüm kazandığım için bakışlarımı kolaylıkla sesin sahibinde sabitledim. Şaşkınlık. Saf şaşkınlık.

Ateş iyiydi ve tam karşımdaydı.

Boğazıma bir yumru yerleşti. Gözyaşlarım usulca süzülmeye, yanaklarıma ıslak darbeler bırakmaya devam etti. Afallamıştım. Hem de en derinlerden sarsılarak. Bıçak? Yaralanma? Oyun muydu hepsi? Ateş saldırıya uğramamış mıydı? Ben boşu boşuna mı korkmuş, boşu boşuna mı soğuk terler akıtmıştım? Boşu boşuna mı... Kendimi suçlu hissetmiştim?

Bir müzik sesi doldu kulağıma. Bildiğim, tanıdığım bir melodiydi. Pek çok kez dinleyip, yalnızlığımı paylaştığım şarkılardan birinin melodisiydi. Bir damla yaş daha süzüldü yanağımdan.

Olmayacak bir hayale kaptırdım kendimi.

Ateş'in sesi mikrofonda yankılanmaya başladı. Gözleri gözlerimdeydi. Bana bakarak şarkıyı söylüyordu. Yüzünde ufak bir tebessüm vardı ve gözlerinin içi de gülüyordu. Üzerinde siyah bir takım vardı. Saçları özenliydi, sakallarını düzeltmiş; daha iyi görünmelerini sağlamıştı. İyiydi. Hayattaydı. Tam karşımdaydı.

Sonra kuşkular sardı bedenimi
Kocaman bir aşkın içinde kayboldum
Bulamam yolumu sen olmayınca

Gözyaşlarım usulca akmaya devam etti. Her yerde kırmızı güller vardı. Kaydırakların üzerinde, salıncaklarda, banklarda. Gül bahçesi gibiydi her yer. Nefes kesiciydi. Masallardan bir

kare sanki kitaptan çıkıp dünyaya gelmiş gibiydi. Buraya, bu parka. Bir park dolusu gül.

Yanımda kalsan hep yanımda kalsan
Gitmesen dursan öylece baksan
Bana söz versen Sözünden hiç dönmesen
Ömrüm boyunca hep beni sevsen

Ateş ruhuma dokunmasını ister gibi şu sözleri derin derin gözlerimin içine bakarak söyledi.

Ama çok zor bırakmazlar aşkımızı yaşatmazlar
Birbirimize kalkan olmazsak eğer

Gözyaşlarım akmaya devam etti. Farkındaydım. İkimizin yeniden beraber olmasına izin vermezlerdi. Ne annem, ne babam. Daha önce yapmışlardı. İstemeye istemeye de olsa daha önce Ateş'e bir fırsat vermişlerdi. Belki o zaman birbirimize kalkan olmayı başarsaydık şu anda böyle olmazdık. Aşkımızı yaşayabilirdik.

Kocaman bir aşkın içinde kayboldum
Bulamam yolumu sen olmayınca...

Geçmiş hızlandırılmış bir film şeridi gibi zihnimden geçti. Ateş'le ilk karşılaşmam, sonrasında olanlar. Melek'in gelişi, Ateş'in onu seçip beni terk edişi. Melek'e evlenme teklifi etmesi, benim intihara teşebbüs etmem. Ateş'in hafıza kaybı yaşaması, benim kaçırılmam. Her şey ama her şey zihnimden geçti. Genel olarak bakıldığında Ateş defalarca hata yapmıştı. Defalarca beni incitmiş, kırmıştı. Tüm bunlar hiçbir zaman onu sevmeme engel olmamıştı. Ben hep sevmiştim onu, ona âşık olduğumu dile

getirmekten hiç çekinmemiş, hiç utanç duymamıştım. Aksine, ben aşkımla gurur duymuştum. Ateş'i sevdiğim için, onun hayatımda oluşu için Allah'a şükretmiştim.

Ama son yaşananlar. İntikam planı uğruna beni düşmanlarının elinde bırakmış olması... İşte tüm bunlar sevgimin bitmesi için, aşkımın körelmesi için, ondan nefret etmem için yeterliydi. Fazla fazla hem de.

Yeni Melisa Ateş'e hâlâ öfke duyuyordu. Ondan deli gibi nefret ediyordu. Eski Melisa ise ilk günkü gibiydi. Ateş'i affetmemi, yeniden eskisi gibi olmamızı haykırıyordu. Eskisi gibi yeniden olmak, yeniden başlamak? Olabilir miydi?

Elimi biri kavradı. Beni çekiştirmeye başlayıp yürümemi sağladığında zihnimdeki karmaşadan sıyrılıp elimi kavrayan kişiye baktım. Bir çocuk... Sekiz ya da dokuz yaşlarındaydı. Gözyaşlarım hâlâ akarken konuştum. "Sen de kimsin?"

Çocuk beni bir bankın beş-altı adımlık mesafe uzağına götürdü. "Adım Can. Biraz eğilir misin?" diye sordu. Çocuk beklentili gözlerle bana bakınca anlamasam da hafifçe dizlerimi kırdım, eğildim. Çocuk başıma beyaz bir çiçekten yapılma taç taktı. "Prenses gibi oldun," dedi gülümseyerek. "Biz şimdi senin için bir tiyatro hazırladık. İzle bizi, tamam mı?"

Çocuk elimi bırakıp koşarak bir kızın yanına gitti. Tıpkı onun yaşlarında, esmer bir kızdı. Kızın saçları düzdü ve omuzlarına kadar uzanıyordu. Üzerinde beyaz bir elbise, elbisenin kemer kısmında da mavi bir kurdele vardı.

Erkek çocuk kızın kulağına eğilip bir şeyler fısıldadı. Kızda gülümseyip onun kulağına bir şey fısıldadıktan sonra geri çekilip zıt yönlere yürümeye başladılar. Anlamayan gözlerle çocuklara baktım. Kimdi bu çocuklar ve Ateş neredeydi?

Küçük kız ağzıyla telefon melodisi yaptı. "Lülülülülü." Elini kulağına götürmüş, görünmez bir telefon oluşturmuştu. Etrafıma bakındım. Hiç kimse yoktu. Ateş gitmişti.

Erkek çocuk telefonu cevapladı. Ağzıyla, "Çıkırt." dedi. Ne oluyordu? Derken küçük kız konuşmaya başladı.

"Alo?"

Erkek çocuk bağırdı. "Neredesin sen?"

"Şey, ben biraz hava almak istedim. Sen neredesin?"

"Okulunun önünde."

Küçük kız şaşırmış gibi yaptı. "Aaa, öyle mi?"

"Sen neredesin?"

"Bir parkta."

"Yalnız mı?"

Şaşkınlıkla ağzımı araladım. Ama bu? Nasıl olur?

Elimle gözyaşlarımı sildim ama onlar inatla akmaya devam etti. Bu sefer korkudan dolayı değil ama. Hüzünlenmekten. Böyle bir şeye şahit olmak içimi burkmuştu. İki sene önceki şeyin yeniden canlanması içimi sızlatmıştı. Ayaklarımın yere çivilendiğini hissettim. Beton zemine tutkalla yapıştırılmış gibi öylece kalakaldım.

Küçük kız omuzlarını dikleştirdi. "Hayır."

"Kiminlesin?" dedi erkek çocuk sinirli bir ifadeyle. Küçük Ateş'ti bu.

"Seni ilgilendirir mi?" Bu da küçük Melisa.

Bizi canlandırıyorlardı. İkimizi.

"İlgilendirir. Kim var yanında?"

Küçük kız omuzlarını dikleştirdi tekrar. "Bir çocuk, ismi Emir Berke," dedi.

"Emir Berke?" Erkek çocuk kaşlarını havaya kaldırdı.

"Evet, bir problem mi var?"

"Hayır, bir problem yok. Parkın adresini söyle oraya geliyorum."

Küçük kız kendinden emin bir ifadeyle cevap verdi. "Nedenmiş?"

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. Bir yandan gözyaşı dökerken

bir yandan gülümsemek tuhaftı ama elimde değildi. Hüznü ve özlemi aynı anda hissediyordum. O anları deli gibi özlediğimi şimdi fark ediyorum.

Ateş ve ben rüya değildik. Gerçekten vardık ve bir zamanlar birlikteydik. Sonumuz kötü bitmiş olsa da onun kolları arasında uyurken huzurlu olduğum gerçeği hiçbir zaman değişmemişti. Gerçi ben onun yanında olsam bile huzuru, mutluluğu hissediyordum ama...

"Melisa beni sinir etme de adresi söyle!"

"Bana bağırma!"

"Eğer hemen adresi söylemezsen ciddiyim çok kötü olur."

Erkek çocuğunun çileden çıkmış hali? Küçük kızın asi tavrı? Biz de mi bunlar gibiydik?

"Beni tehdit mi ediyorsun?" dedi küçük kız.

"Ne anladıysan. Söyle."

Küçük kız homurdandı. "Okulun alt sokağındaki park." Sonra telefonu kapattılar. Islak gözlerim küçük kız ve erkek çocuğundan bir an bile ayrılmazken küçük kız kaşlarını çattı. "Hödük, ne olacak," dedi ve bir banka oturup kollarını göğsünün altında birleştirdi.

Gülümsedim ve gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim tekrar.

Birkaç saniye sonra erkek çocuk kızın yanına oturdu. "Nerede o?"

"Emir mi?" Küçük kız yüz vermemeye çalışıyordu.

"Adı her neyse işte. Gitti mi?"

"Gitti," dedi küçük kız. "Sen neden buradasın?"

"Yapacak başka bir işim yoktu."

"Bu yüzden de buraya mı geldin yani?"

"Seninle vakit geçirmeyi seviyorum." dedi erkek çocuk. "Bu yüzden buradayım."

Ateş bunu itiraf edince nasıl da sevinmiştim. Saf duygularım onun ağzından böyle bir cümleyi işitince nasıl da deli gibi mutlu olup heyecanlanmıştı.

"Ben de seninle vakit geçirmeyi seviyorum," dedi küçük kız. Melisa... "Yani tamam, çok eğlenceli bir adam olduğunu söyleyemem ama senin yanında kendimi iyi hissediyorum. Ve şey, bazen de sanki gerçekten sevgiliymişiz gibi hissediyorum ama sakın yanlış anlama."

"Öyle hissetme," dedi çocuk sertçe. "Sonunda üzülen sen olursun."

Küçük Melisa'nın yüzü düştü. "Zaten öylesine söylemiştim."

Ama öylesine değildi. Gerçekten öyle hissettiğim için öyle demiştim.

Erkek çocuk derin bir nefes aldı. "Bak ufaklık. Ben senin hayallerini süsleyecek olan adam değilim. Aksine, ben senin kâbuslarına girebilecek olan adam olabilirim sadece. Ben sevgiye inanmıyorum. Aynı şekilde aşka da."

"Neden sevgiye ve aşka inanmıyorsun?"

"Çünkü öyle duyguların bu dünya üzerinde hissedilemeyeceğini biliyorum."

"İyi." Küçük kız oturduğu yerden sinirle kalktı. "Ben okula gidiyorum. Sen de artık saçma düşüncelerinle ne yapıyorsan yap." Küçük kız arkasını dönüp yürümeye başladı. Kaşlarını çatmıştı ve öyle gerçekçi oynuyordu ki...

Geçmiş önüme serilmiş gibiydi. Bizleri canlandıran iki küçük çocuk olsa da geçmişim şu an önümdeydi. Aşkımın ilk kıvılcımları, ilk başlangıçları karşımda, birkaç metre ilerimdeydi. Her şey o zamanlarda gerçekleşmişti. Sonra da büyümüş, büyümüş, bana zarar verecek kadar içimi kuşatmıştı.

Erkek çocuğu kızın kolunu tutup onu kendine çevirdi. "Ol lan!" dedi bağırarak. "Gerçekten sevgilim ol. Yalandan bir beraberlik yaşayacağımıza gerçek bir beraberlik yaşayalım?"

Küçük kız yüzüne şaşkın bir ifade takındı. "Yani sen bana çıkmamı teklif ediyorsun?"

"Ne olarak anlarsan artık," dedi erkek çocuk. "Denemeye var mısın?"

O an bir saniye bile tereddüde düşmeden teklifini kabul etmiştim. Tereddüt edebileceğim bir şeyler yoktu çünkü o zaman. Gözlerim öyle Ateş'in sevgisiyle bürünmüştü ki, kalbim öyle onunla doluydu ki onunla sevgili olabilmek ayaklarımı yerden kesmişti. Sonra da sert bir şekilde yere düşmüştüm.

Küçük kız vermesi gereken cevabı vermedi. Sustu. Benim o zaman, "Varım!" diye sevinçle haykırdığım gibi yapmadı. Neden sustuğuna kendimce anlam vermeye çalıştım. Bitmiş miydi tiyatro? Bu kadar mıydı? Oysa cevabı verip bitmesi daha iyi olmaz mıydı?

Kulağımın kenarında bir nefes hissettim. "Acı çekmemi mi istiyorsun ufaklık?" Ateş... Nefesi tenimi karıncalandırdı. "Emin ol en derin hücrelerime kadar çektim. Yalnızlığı tatmamı mı istiyorsun?" Elini sırtımdan aşağı kaydırıp belimi kavradı ve beni kendine bastırdı. "Dün geceye kadar soğuk yatağımda yalnızlığımla birlikte uyuyarak tattım. Cezalandırmak mı istiyorsun beni? Aylar önce bana git diyerek en büyük cezayı kestin. Suçluluk duygusunu tatmamı mı istiyorsun?" Sustu. "En çok da onu tattım be güzelim. Defalarca geriye dönmek, sikik intikamımı bir kenara itip sana yardıma gelen kişi olmayı istedim. Ama oldu bir kere. Yaptım. Belki hayatımın hatasıydı, her şeyi bir kenara itip seni almaya gelen kişi ben olmalıydım, ama oldu işte bir kere." Ateş diğer kolunu da belime doladı. "Pişman oldum. Seni özlediğimde kollarımın arasına alamayarak en büyük pişmanlığı yaşadım. Her gün keşke dedim, ama keşkeler bir şeyleri düzeltmeye yetecek kadar güçlü değildi. Beni süründürecek misin?" Ateş karşıma geçti. Ellerinin yanaklarımın üzerine koydu ve gözlerimin içine baktı. "Affettim de, köpekler gibi sürünmeye razıyım."

Gözyaşlarım hızlı hızlı süzüldü yanaklarımdan. Ağlıyordum

ve buna engel olamıyordum. Bu bir saat içinde birbirinden farklı duyguları iliklerime kadar hissedip gözyaşı dökmüştüm. Bir kez bile dinmemişti gözyaşlarım. Şimdi de dinmiyordu ve ısrarla akmayı sürdürüyordu.

Ateş beklentili gözlerle bakıyordu bana. Diğer yandan yalvaran, istekli gözlerle. Pişman olmuştu, bu belli oluyordu. Pişmanlığı yüzünden, gözlerinden, her yerinden okunuyordu. Konuştuğu zaman sözcükleri tonlamasında, nefes alış verişlerinin kesik kesik olmasından. Her şeyinden.

"Denemeye var mısın?" diye sordu Ateş usulca.

Evet.

Hayır.

Evet.

Hayır.

Duygularım daha önce hissetmediğim kadar yoğun, daha önce hissetmediğim kadar birbirine karışmıştı. Bu karışıklıkta mantıklı karar vermem mümkün değildi. Kesinlikle değildi.

Gözlerimi kapattım. Bundan sonra kaderimi belirleyecek olan cevabı biraz tereddütle, birazda istediğim için verdim. "Varım," dedim. İlk olduğundaki gibi coşkuyla ya da neşeyle söylememiştim. Sesim kupkuru ve tereddüt ettiğim gayet iyi yansıtıyordu.

Ateş'in yanaklarımın üzerinde duran eli şaşkınlıkla dondu kaldı. Kaskatı kesildi elleri. Şoke olmuş bir halde bana bakıyordu. Böyle bir cevabı işitmeyi bekliyor olsa da gerçekte duymak onu hayli şaşırtmış, birazda sevindirmişti. Biraz mı dedim? Çok sevindirmişti. "Affettim seni," dedim gözlerinin içine bakarak. "Ama-" Özür dileyen gözlerle Ateş'e baktım. "Yine de artık seninle birlikte olamam."

Ateş'in mutluluk ve şaşkınlığının hayal kırıklığına dönüşmesini seyrettim. Gözlerinden geçen kırgınlığı, hüznü... "İyi bir adam olmak için çabalayacağım."

Başım iki yana salladım. "Bir şey fark etmez. Sen iyi bir adam olsan da kötü bir adam olsan da seninle birlikte olamam."

"O adam mı?" Ateş sessizce yutkundu. "Onun yüzünden mi?"

Başımı iki yana salladım tekrar. "Hayır."

"O zaman neden?" Ateş alnını alnıma yasladı. "Eğer sorun bana olan güvensizliğin ise söz veriyorum iyi bir adam olabilirim?"

Geri çekilip aramızdaki mesafeyi açtım. "Sorun sana olan sevgimin artık olmaması," dedim gözlerinin içine bakarak. "Sevmiyorum artık seni. Aylar önce her şey bitti ve biz ayrıldık. Lütfen git."

Ateş'in gözleri doldu. Mavi-yeşil gözlerinin içi sulandı. Bu görüntüye şahit olmak içimde bir şeyleri sızlattı. Öyle bir sızlattı ki... Hiçbir şeye benzemiyordu. Bambaşkaydı. Ateş omuzlarını düşürdü. Bir şey diyeceğini bekledim ama o yenilgiyi kabul edip yürümeye başladı. Yıkılmış görünüyordu. Acı çekiyordu. Tıpkı bir zamanlar benim hissettiğim gibi şimdi o paramparça olmuştu. Rolleri değiştirmiştik. Bu sefer inciten kişi o değil, bendim.

Eğer karşımdaki kişi Ateş değil de bir başkası olsaydı, yani benim ilk sevgilim sıradan, normal biri olsaydı ve onunla normal bir ilişki yaşayıp sonra ayrılsaydık... Belki de kalbim Ateş'e hissettiğim aşk kadar dolu olmazdı. Onu sevdiğim gibi hiç kimseyi sevemezdim. O farklıydı çünkü. Her anlamda, her konuda bambaşkaydı. Bir eşi benzeri yoktu. Beni kırıyordu, evet. Ama sonra bunu kat ve kat telafi edecek şeyler yapıyordu. Beni ağlatıyordu. Ama sonra gözyaşlarımı silen, beni kollarının arasına alan o oluyordu. Beni incitiyordu. Ama sonra kalbimi onaran o oluyordu. Ateş her şeyiyle farklıydı. Beni ona âşık eden de bu farklılığıydı.

Beni derinden yaralamış olsa bile her şeye rağmen onun-

la denemeye hazırdım. Yeniden birlikte olmaya, yeniden biz olmaya. Az önce söylediklerim asılsızdı. Öylesine söylediğim, ama birazda olsa beni incittiğinde neler hissettiğimi anlasın diye yaptığım bir şeydi. Onu affetmiştim.

Adımlarımı hareket ettirip Ateş'in peşinden koştum. En fazla birkaç metre ilerimdeydi. Yanına vardıktan sonra karşısına geçtim ve gülümsedim. "Varım Zorba!" dedim coşkuyla. "Yeniden seninle denemeye varım!" Kollarımı sıkıca Ateş'in boynuna doladım. Sıktım, sıktım... Aylardır ayrı kalmamızın acısını çıkartmak ister gibi sıkıca sarıldım ona. Öyle çok özlemiştim ki ona sarılmayı. Günlerce sarılsam yine doymaz, yine kollarından çıkmak istemezdim. Çünkü o, benim kalbimin merkezine yerleşmiş, hiçbir zaman oradan çıkmayacak olan zorbaydı. Benim zorbam.

"Sen-" Ateş hareketsizce yerinde durdu.

"Yalan söyledim," dedim ona sıkıca sarılarak. "Ben seni sevmekten hiçbir zaman vazgeçmedim."

"Az önce söylediklerin?"

"Yalandı. Seni sevmediğimi iddia ettiğim tüm anlar yalandı."

Ateş kollarını belimin etrafına doladı. "Ufaklık." Başını saçlarımın arasına gömüp derin bir soluk aldı. Ayaklarımı hafifte olsa yerden kesmiş, beni yukarı kaldırmıştı. Ateş'e değer veriyordum. Bir zamanlar varlığına inandığım sözcükle dile getirmem gerekirse ben Ateş'i seviyordum. Çok seviyordum. Hiçbir zaman onu sevmekten vazgeçmemiştim. Her zaman kalbimdeki varlığını korumuş, bir an bile çıkmamıştı. Bir ara aksini iddia etsem de Ateş kalbime düşen bir kor gibiydi. Her zaman oradaydı, hiç sönmemişti. Şu anda karmakarışık şeyler hissediyordum belki. Ama diğer yandan mutluydum da. Uzun zaman sonra ilk kez kendimi mutlu hissediyordum, var mı ötesi?

"O zaman bu şarkı..." Mikrofondan bir ses yankılandı. "Bay Zorba ve Bayan Ufaklık'a gelsin." Ateş'le birbirimize sarılmaya

devam ettik. Kimse umurumda değildi. Ne şarkı ne başka bir şey. Ona sarılmak tüm güzel şarkılardan daha güzeldi. En güzeliydi.

"Hop, kime diyorum lan ben? Ayrılın da buraya gelin." Batuhan'ın sitemli sesini işitince Ateş beni yere indirdi. İkimiz de sahneye baktık. Batuhan gülümseyerek bize bakıyordu. "Ha şöyle," dedi sırıtarak. Sonra bir düğmeye bastı ve bir şarkının çalmasını sağladı. Ne olduğunu ilk saniye anladım. Sevdiğim bir şarkıydı. Bakışlarımı Ateş'e çevirdim. Ama onunda bana baktığını fark edince, üstelik sırıtarak, utandığımı hissettim. Daha birkaç dakika olmuştu barışalı, ne diye utanmaya başladım ki sanki?

"Sana bir şey soracağım?" dedim Ateş'e. Yüzümde bir gülümseme vardı ama bu soruyu soracağım için ayrıca endişe ediyordum.

Ateş elimi tuttu. "Ne istersen?"

"Yarış gecesi," diye konuşmaya başladım. "Yanında bir kız vardı. Kimdi o?"

Ateş güldü. "Çisil mi?" Demek adı Çisil'di.

"Evet?" dedim vereceği cevabı duymak için sabırsızlanırken.

Ateş'in gülümsemesi genişledi. "Kuman olduğunu söylesem?"

Boğazıma bir yumru yerleşti. Ağzım hafifçe aralandı ve Ateş'in gözlerinin içine baktım.

"Şaka yapıyorum ufaklık." Ateş güldü ve saçlarımın üzerine bir öpücük kondurdu. "Benim için önemli birinin önemsiz bir kızı sadece."

"Aranızda bir şey-"

"Aramızda bir şey yok." Ateş'in cevabı netti. Bir şey demedim. Bu gece bedenimi kuşkularla değil mutlulukla doldurmak istiyordum. Bu yüzden şimdilik bu konuyu kapattım. Ateş elini omzuma attı ve bakışlarını başımın üzerine sabitleyip güldü. "Gidelim mi?"

Gülümsedim. "Gidelim." Ben de çekinerek kolumu onun beline doladım ve birlikte parka doğru tekrar yürümeye başladık. Maya, Kuzey, diğer çocuklar. Hepsi buradaydı ve ağızları kulaklarında bize bakıyorlardı. Bizi böyle görmekten oldukça memnun gibiydiler. Öyle olmasa Oscar'lık bir performans sergileyip bu gece bana oyun oynarlar mıydı? Nasıl da inandırıcıydılar.

"Tebrik ederim kardeşim. İkinizin adına çok sevindim." Doğukan başta olmak üzere tüm çocuklar Ateş ve beni tebrik etti. Hepsiyle sarılıp tebriklerini aldık. Sonra yine Ateş'e sarılmış olarak buldum kendimi. Geçen zamanların acısını çıkarmaya başlamıştım bile. Onun kolları arasında olmak tuhaftı ama bu tuhaflık kötü bir tuhaflık değildi. Kalbimi hızlı hızlı çarptıran, içimi kıpır kıpır eden bir tuhaflıktı. Heyecan verici, biraz da utandığım.

18. Bölüm

Nasıl olur da bir insana aşina olduğu bir şey yabancı gibi gelebilir ki? O her zaman vardır ve zaten onu biliyorsundur. Hissediyorsundur. Görüp, dokunabiliyorsundur. Hatta duyabiliyorsundur. Zihnin onu bir şekilde kaydetmiştir ve hafızanın bir köşesinde mutlaka duruyordur. Peki öyleyse benim şu anda hissettiğim hem tanıdıklık hem yabancılık hissi ne? Neden bir yanım zaten daha önce bildiği için tanıdıklık hissiyle dolarken diğer yanım yabancı; sanki ilk defa yaşıyormuşum hissiyle doluyor?

Ateş kollarını bana dolamıştı. Yerde; minderlerin üzerinde oturuyorduk. Benim sırtım onun kaslı göğsüne değiyordu ve kolları arkadan belimi sıkıca sarmalamıştı. Yanağı yanağıma dokunuyor, kirli sakalı tenimi gıdıklıyordu. Yakındık, hatta çok yakındık ve bu yakınlığın bana hem çok tanıdık hem de çok yabancı gelmesi tuhaftı. Tanıdık gelmesinin nedeni daha önce bu pozisyonda defalarca oturmuştuk, o yüzdendi. Yabancı gelmesinin nedeni ise yaşanılanlar ve geçen zamandan sonra onunla yeniden bu şekilde oturuyor olmamızdı. Yaptığım şeyin doğru olup olmadığını yol boyu defalarca sorgulamıştım. Ve her sefe-

rinde aynı cevabı alırken buldum kendimi. *"Kalbinin sesini dinle ve sevdiğin adamla ol."*

Kalbimin sesini dinledim. Ona kulak verdim. Ve öyle yaptığım içinde şuan buradayım. Olmak istediğim yerde. Ateş'in kollarının arasında. Saat gecenin üçüydü. Parktaki eğlence tahminimden uzun sürmüştü. Eğlenmiştim, cidden bu gece çok eğlenmiştim ama sabahki halsizliğim şimdi tekrar ortaya çıkıyordu. Bedenim inanılmaz yorgundu ve bir an önce uyumak için sabırsızlanıyordum.

Elektrikler, yağan sağanak yağmurdan olsa gerek kesilmişti. Odayı sadece birkaç tane minik mum ışığı aydınlatıyordu. Yağmur tanelerinin gökyüzünden aşağı süzülmelerini kolaylıkla işitebiliyordum ve bu ses benim en sevdiğim seslerden bir tanesiydi. Diğer yandan yağmur tanelerinin sesi iyice uykumu getiriyordu.

Başımı Ateş'in göğsüne yasladım ve rahat bir pozisyona geçtim. Onun kokusunu yeniden bu kadar yakından hissedebilmek güzeldi. Bu kokuyu özlemiştim. "Gerçekten yarın babamla konuşacak mısın?"

"Evet," dedi Ateş hiç tereddüt etmeden.

"Ateş ben bundan pek emin değilim. Yani babam... Onun bu durumu anlayışla karşılayacağını sanmıyorum. Kesin kıyameti kopartacak." Ateş'le yeniden sevgili olduğumuzu öğrenirse yapmayacağı şey yoktu.

"Korkma," dedi Ateş güven verir bir sesle. "Baban bir şey demeyecek."

"Der," dedim itiraz ederek. "Diyecektir. Onu tanımıyorsun." Ateş'in adını bile ağzıma almama izin vermezken, onunla yeniden sevgili olduğumu öğrenirse yapacakları beni korkutuyordu. Cidden kıyameti koparacaktı. Ateş nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyor anlayamıyordum.

Ateş yerde duran cam şişeye uzandı. Şişenin üzerinde içki

markasının yazılı olduğu siyah bir kağıt parçası vardı. Aynı renk şişenin kapağında da bulunuyordu. Ateş gayet rahattı. "Tanıyorum ufaklık. İnan bana babanı çok iyi tanıyorum," dedi ve şişenin içindeki kehribar rengindeki sıvıyı kristal bardağın içine dökmeye başladı. İçkinin kokusu çoktan dolmuştu burnuma. Kaçıncı bardağı içiyordu? Dört falandı sanırım. "Ve tanıdığım için de yarın akşam onunla konuşmaya geleceğim. Uzatmanın bir anlamı yok."

"En azından birkaç gün bekleseydik?" diye önerdim.

Ateş şişeyi yere bıraktı ve bana ciddi bir bakış attı. "Yarın ufaklık. Yarın babanla konuşmaya geleceğim ve o da bu durumu kabul edecek. Hem korkma... İkimiz birlik olduktan sonra karşımızda duramaz." Ateş'in sesi güven vericiydi. Kaygılarım o böyle deyince yok oluyordu.

"Hem zaten bu yaştan sonra liseliler gibi gizli gizli görüşecek değiliz," dedi Ateş yüzünü buruşturarak.

Yaptığı benzetme gülümsememe neden oldu. "Bir tek liseliler mi gizli gizli görüşüyor? Hatırlatırım, seninle ilk tanıştığımda üniversiteye gidiyordun."

"Ve sende lise üçe," dedi Ateş. Sesinde küçümseyici bir tını vardı ama bunu aşağılar bir tonda söylememişti.

"Olabilir. Sonuçta sen üniversiteye gidiyordun ve benimle de gizli gizli görüşüyordun."

"Seni korumak istediğim için," dedi Ateş kendini savunarak.

Söylediği doğru olabilirdi. Çünkü Ateş'in babamdan korktuğu için benimle gizli gizli görüştüğünü hatırlamıyordum, zaten babamdan korkmazdı da. Yine de biraz çekinse iyi olabilirdi. "Sen bilirsin," dedim hafifçe omuzlarımı silkerek. "Babamın ruhsatlı silahı tarafından vücudunun önemli yerlerine delik açılmasını göze alabiliyorsan yarın gel."

Ateş güldü. Gülerken gözleri kısıldı. Bakışlarımı kırış kırış olan göz çevresinde gezdirdiğimde elimi oraya götürmemek

için kendimi zor tuttum. "Eğer pansumanı sen yapacaksan, seve seve." Ateş muzipçe sırıtıp bana bakmaya başlayınca hemen yüzümü göğsüne gömdüm.

Ateş'in güldüğünü duydum. "Ne?" diye sordu masum sayılacak bir sesle. "Eğer omzuma ateş ederse pansuman yapmaz mısın?" Omzuna mı?

"Eğer omzuna ateş ederse yaparım," dedim. Dalga geçiyordu benimle.

Ateş muzipçe sordu. "Peki başka bir yerime ateş ederse?"

"Ya Ateş," Omzuna fazla sert olmayan bir yumruk attım. Ne diye beni utandırıyordu ki şimdi? Zaten henüz hazmedebilmiş değildim onunla barıştığım gerçeğini. Ve onunla yeniden sevgili olduğumuz gerçeğini de. O da böyle yaparak iyice tuhaf hissetmemi sağlıyordu.

Ateş'in içki bardağını kafasına diktiği hissettim. Başım göğsüne yaslı olduğu için ne yaptığını göremiyordum. Bir müddet sonra -muhtemelen bardaktaki içki bittikten sonra- Ateş elini sırtıma çıkartıp yavaşça dolaştırmaya başladı. Nefesimi tuttum. "Uykun geldi mi?" Ateş'in usulca sorduğu soru üzerine geri çekilip yüzüne baktım. Odanın içinde sadece birkaç tane mum yandığı için gözleri simsiyahtı. Baktıkça, sanki insanı içine çeken bir kuyu gibiydi. Ama buna rağmen yine de saatlerce bakılasıydı.

"Geldi," dedim dürüstçe.

Ateş'in eli hâlâ sırtımda gezinti halindeyken konuştu. "O halde uyuyalım."

Dün gece giydiğim eşofman takımını elime alıp banyoya girdikten sonra kapıyı arkamdan kapattım. Yanıma bir tane mum almayı ihmal etmemiştim tabii. Elektrikler cidden tam kesilecek zamanı bulmuştu. Eşofman takımını lavabonun üzerine bıraktım ve elimi elbiseden kurtulmak için fermuar kısmına götürdüm. İki gecedir burada kalıyordum. İlki benim bilincim

dışında gerçekleşmişti belki ama sonuçta buradaydım. Ateş'in evinde.

Anneme bu gece Zeynep'in evinde kalacağımı söylemiştim. Zeynep'i tanıyıp sevdikleri için hemen kabul etmişlerdi. Ama bir bilseler şu anda sadece on metrelik mesafede, üstelik tam bu evde Ateş'le birlikte olduğumu, kesin ama kesin ortalığı ayağa kaldırırlardı.

Şimdilik yarını bekliyordum sadece. Ateş ailemle konuşacaktı. Ne olduğunu tam olarak anlamasam da bir bildiği vardı ve olumlu sonuç alacağından emindi. Umarım dedim içimden. Umarım her şey olumlu olurdu.

Bir türlü aşağı indirmeyi başaramadığım fermuar alnımda minik minik ter damlacıkları oluştururken sakin olmaya özen gösterip tekrar indirmeyi denedim. Tekrar ve tekrar. Parmak uçlarım artık terden kayganlaşmıştı ve fermuarın minik demir parçası parmaklarımın arasından kayıyordu. Olmuyordu. Fermuar bir türlü aşağı inip açılmıyordu.

Nefesimi sıkılarak dışarı üfledim. Ne yapacaktım ben şimdi? İçeri gidip Ateş'ten rica etsem beni yanlış anlayabilirdi. Ama diğer yandan başkada bir seçeneğim yok gibiydi. Mecbur, gidip ondan yardım isteyecektim. Banyodan çıkıp biraz kararsızlıkla yatak odasına doğru ilerlediğimde kalp atışlarım hızlanmaya başlamıştı. Ondan elbisemin fermuarını açmasını istemek ciddden utanç vericiydi.

Yatak odasının önüne gelince sakin olmam gerektiğini kendi kendime tembihledim ve kapıyı yavaşça araladım. İlk önce karanlıktan başka bir şey görmeyen gözlerim daha sonra minik bir sarı ışık, ardından yatağın hemen yanındaki Ateş'te sabitlenince bakışlarımı üzerinde gezdirdim. Giymiş olduğu takım elbisenin ceketini zaten eve ilk girdiğimizde çıkartmıştı. Bu yüzden üzerinde sadece beyaz gömlek ve siyah bir pantolon vardı. Beyaz gömleğin kollarını katlayıp yukarı sıyırmıştı. Saçları parkta-

ki gibi özenli değil, biraz dağılmıştı. Gömleğin ilk iki düğmesi açıktı ve tam anlamıyla nefes kesici görünüyordu. Ateş'e beyaz gömlek inanılmaz yakışıyordu.

"Ne oldu?" Ateş'in sesini işitince panikleyerek irkildim. Öyle dikkatli inceliyordum ki onu, sesi beni korkutmuştu.

"Ben, şey," dedim hızlı hızlı konuşarak, "elbisenin fermuarını açamadım da... Galiba sıkışmış ve-"

"Gel buraya." Ateş lafımı yarıda kesip başıyla yanına gitmemi işaret edince, adımlarımı tereddüt ederek hareket ettirip ona doğru yaklaşmaya başladım. Her bir adımım sanki suyun içinde yürüyormuşum gibi ağır ağırdı, kalp atışlarımın hızlandığını hissediyordum. Ve sonuç; Ateş'e sırtımı dönmüş, deli gibi çarpan kalbime rağmen fermuarı açmasını bekliyorum.

Ateş elini fermuara götürdü. Duru bir deniz gibi sessiz olan evde fermuarın açılma sesi normalinden çok daha gürültülü bir şekilde kulaklarımı doldurunca gözlerimi kapattım ve fermuarı açmasını beklemeye başladım. Ellerim, elbise açıldığında yere düşmemesi için ön tarafını sıkıca tutuyordu. Gerçi şu anda ellerimin tir tir titrediğini göz önünde bulundurursak pek etkili olmayabilirdim de.

Fermuarın tamamen açıldığını sırtıma değen soğuk hava sayesinde hissettim. Elektrikler olmadığı için ev buz gibi soğuktu ve sırtım bu soğuğu fazlasıyla hissedebilmişti. "Teşekkür ederim," dedim tek nefeste ve koşarak banyoya gitmek üzere hızlı bir hamle yaptım. Ama Ateş elini bel boşluğuma yerleştirince bedenim kaskatı kesildi, olduğum yerde öylece durmak zorunda kaldım.

"Kaçma hemen," dedi Ateş kulağıma doğru fısıltıyla konuşup. Bedenim titredi.

"Ben, kaçmıyorum. Sadece-" Bir şeyler gevelemeye başladığımda Ateş kollarını belimin etrafına dolayıp aramızdaki mesafeyi sıfıra indirdi. "Kaçma." Az önce söylediği kelimeyi tek-

rar yineledi. "İzin ver aylardır ayrı kaldığımız zamanları sana sarılarak telafi edeyim," dedi ve beni kendisine bastırdı, başını boyun girintime gömdü. Nefesi tenime çarpınca değdiği yerin eridiğini hissettim. "İzin ver teninin kokusunu doya doya içime çekeyim..." Ateş omzumun üzerine minik bir öpücük kondurdu. "İzin ver ayrı kaldığımız her bir saniye için seni ayrı ayrı öpeyim..." Ateş dudaklarını kürek kemiğimin üzerine bastırdı. Dudakları yavaş yavaş bedenime ıslak darbeler bırakırken ayaklarımın jöle kıvamına geldiğini hissettim. Yere yığılmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Ateş," diye fısıldadım.

Ateş beni duymazdan gelip sırtımın her bir yerini öpmeye devam etti. Her bir milimini ayrı ayrı öptü, dudaklarını usulca bastırdı. Bana işkence yapan öpücükleri nefes alıp verişlerimi iyiden iyiye hızlandırmaya yeterken, Ateş dizlerinin üzerinde yere çöktü ve dudaklarını tam bel boşluğuma bastırdı. Tekrar titredim.

"Dinle ufaklık." Ne dediğini anlayamayacak kadar beynim şu anda karmakarışıktı. Ateş'te sanki bunu biliyormuş gibi "Yağmurun sesini," diye açıklamada bulundu. Güçlükle dediğini yaptım ve dışarıya kulak verdim. Yağmur; bardaktan boşalırcasına yağıyordu. Öyle gürültülüydü ki, sanki her bir damlanın yere temas edişini ayrı ayrı işitebiliyordum.

"Çok güzel," dedim aklımdan geçeni aynen dile getirirken.

Ateş bel boşluğuma minik bir öpücük kondurdu. "Öyle." Öptüğü yer alev aldı. Sırtım tamamen alev aldı. Ateş'in dudakları yakıcı bir madde gibiydi ve değdiği yerleri yakıyordu. Kavuruyordu. Bir süre hiç kıpırdamadan öylece dursak da sessizliği Ateş bozdu.

"Yağmur senin için ne ifade ediyor ufaklık?"

İlk önce seni demek istedim. Bana seni ve seninle ilgili şeyleri hatırlatıyor. Ama sonra sustum. Neden bilmiyorum onun yerine, "Huzuru," demeyi tercih ettim.

Ateş bel boşluğuma bir öpücük daha kondurdu. "Ve benim senin yanında hissettiğim huzur, yağmurun sesinde bile yok."

Eşofmanları üzerime geçirdikten sonra Ateş'in yanına, aramıza ciddi bir mesafe koyarak uzandım. Sırtımı ona dönmüş, ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırıp cenin pozisyonu almıştım. Az önce sırtıma dokunan dudaklarının etkisi hâlâ üzerimdeydi ve tenim yanmaya devam ediyordu. Aradan ne kadar süre geçti? Aşağı yukarı bir saat falan olmalıydı. Ben Ateş'le aynı yatakta olmanın tuhaflığından dolayı gözümü kırpamazken Ateş de kendince bir nedenden dolayı uyumuyordu. Yüzünü gördüğümden değil ama uyumadığını biliyordum işte.

Yarını biraz merakla biraz da korkarak bekliyorum. Beni neyin beklediğini kestiremiyordum. İçimden bir ses her şeyin güzel olacağını söylüyordu ama ona ne kadar güvenilir, pek emin değildim.

Belimin üzerinde bir ağırlık hissettim. Ateş kolunu belimin üzerine koydu ve beni kendine çekti. "Hiç heveslenme ufaklık," dedi sırtımı göğsüne yaslarken. "Onca aydan sonra barışmışız." Yanağımı öptü ve başını saçlarımın arasına gömdü. "Sana sarılma şansımı yok sayamam." Hafifçe kıpırdandım ve ona sokuldum. Ateş beni biraz daha kendine çekti ve bedenlerimizi birbirine yapıştırdı. Biraz garipseme, biraz endişe. Derin bir uykuya dalmadan önce içimden sadece şunu geçirdim. Lütfen artık her şey güzel olsun. Lütfen.

***

Ertesi sabah oldukça erken uyanmıştım. Gözlerimi aralamama neden olan, belki belimin sıkıca kavranmış olması belki başka bir şey bilmiyorum ama sabah gözlerimi gün ışığıyla araladım. Oda dün gecenin karanlığının aksine oldukça aydınlıktı.

Kış mevsiminde olmamıza rağmen güneş bugün parıl parıldı. Karanlıktansa aydınlık daha iyiydi.

Yatakta oturur pozisyonu almış Ateş'i izlerken, durumun tuhaflığı yüzümde belli belirsiz bir gülümseme oluşturuyordu. Ne zamandır uyanıktım? Yarım saati geçmiş olmalıydı. Gözlerimi araladığımda Ateş'le sarmaş dolaştık. O belimi sıkıca kavramış, beni kendine çekmiş. Ben ise başımı onun boyun girintisine gömmüş, elimi göğsünün üzerine koymuştum.

Bakışlarımı Ateş'in yüzünde gezdirdim. Zaten yarım saattir de yaptığım şey tam olarak buydu. Ateş sırtüstü, yüzü hafifçe bana dönük olacak şekilde uyuyordu. Uyurken çok güzeldi. Uyanıkken de çok güzeldi ama uyurken daha... masum? Evet, öyle de denilebilir. Uyurken daha masum, daha savunmasızdı. Üstelik yüzündeki yara izlerine rağmen. Dudağının kenarındaki kurumuş kabuklara, sol kaşının ortasındaki yarığa rağmen masum görünüyordu. Onu karşılaştığımız günden beri hiç sağlıklı görmediğimi fark ettim. Her karşılaştığımda yüzündeki yaralar ya iyileşmek üzereydi ya da yenilenmiş, daha beter bir hal almış oluyordu. Bu normal değildi.

Ateş'in yüzünü incelemeye devam ederken elimi Ateş'in yüzündeki yaralara değdirip değdirmemek arasında kararsızdım. İçgüdülerim onlara dokunmak, elimin altında onları hissetmek istiyordu. Ama bir yanımda ona dokunmaya çekiniyordu. İçgüdülerimin sesini dinledim. Elimi çekinerek Ateş'in yüzüne götürüp dudağının kenarındaki kurumuş kabuğun üzerine koydum. Parmaklarımın ucunu hafifçe kabuğun üzerinde gezdirirken o kabuğu kopartabileceğimi hissettim. Çekip o kabuğu kopartabilirdim. Yapmadım. Onun yerine elimi Ateş'in yanağında, alnında, çenesinde gezdirdim. Sonra dudaklarımı Ateş'in yanağına bastırdım. Evet, bunu yaptım. Minik minik öpücükler kondurdum yanağına. Az önce elimi gezdirdiğim yerleri ayrı ayrı öptüm. Derken bakışlarım Ateş'in boynuna kaydı birden.

Siyah tişörtünün açıkta bırak yakasında, gri bir zincir. Bu zinciri daha önce de fark etmiştim. Ucunda bir şey olup olmadığından emin değildim ama nedense iç güdülerim ucunda bir şey olduğunu haykırıyordu.

Ben zincire, zincir bana bir müddet baktıktan sonra elimi Ateş'in boynuna götürüp -uyandırmamaya özen göstererek- zinciri dışarı çıkarttım. Ve doğru tahmin. Zincirin ucunda yuvarlak, madalyonu anımsatan bir parça vardı. Değerli olduğu belliydi. Üzerinde kabartmalı işlemeler vardı. Parmaklarım madalyonun üzerinde, onu yoklamaya başlarken Ateş kıpırdandı. Hemen elimi geri çektim ve madalyonun parmaklarımın arasından kaymasına izin verdim.

"Hımm. Güne meraklı bir kız tarafından incelenerek başlamak?" Ateş uykulu bir sesle mırıldandıktan sonra gülümsedi. "Daha iyi bir başlangıç olabilirdi." Gözleri hâlâ kapalıydı ama kolyesini incelediğimi hissetmişe benziyordu. Yanlış bir şey yaptığımı hissedip mahcup oldum. "Ben aslında-" Ne diyeceğimi bilmezken Ateş lafımı yarıda kesti. "Gel buraya," dedi, bileğimden tutup beni kendisine çekince başım onun göğsüne düştü. Ateş'in bir eli belimi sıkıca kavradı, diğer eli saçlarımdaydı. Bu yakınlık dün geceyi anımsattı. "Saat daha erken. Biraz daha uyuyalım," dedi uykulu bir sesle.

"Saat dokuz."

"Hâlâ fikrim değişmedi."

"Şey, derse gitmem gerek?"

Ateş belimi biraz daha kavradı. "On ikiye daha var." Ders saatimi bilmesi şaşırmama neden oldu. "Üstüm başım?" dedim bu sefer. "Hazırlanmak için eve gitmeliyim."

"Yol üstünde bir mağazaya uğrayıp bir şeyler alırız." Gözlerimi kırpıştırdım. Beni okula o mu bırakacaktı?

"Hiç gerek yok," dedim şaşkınlığımdan sıyrılıp ona bakarken.

"Var ufaklık," dedi Ateş direterek. "O yüzden şimdi kapat gözlerini biraz daha uyuyalım."

"Kahvaltı!" dedim bu sefer de. "Ben kahvaltı hazırlarken sen biraz daha uyuyabilirsin?" Dün gece karanlık diye mi bilmiyorum yakınlığımızı, bana sarılmasını fazla garipsememiştim. Ama şimdi tıpkı gökyüzündeki güneş gibi sıcaktım. Yanıyordum.

Ateş beni biraz daha kendine çekip gülümsedi. "Güzel denemeydi ufaklık. Uyu hadi."

***

Ateş'le evden çıktık. Üzerimde dün gece giydiğim eşofman takımı vardı. Krem rengi bol bir kazak ve Ateş'in siyah, paçaları yerde sürünen eşofman altı. Dışarıdan gören biri kesinlikle beni deli sanabilirdi. Bu kılıkta kimse dışarı çıkmazdı en nihayetinde. Ama ailesine dün geceyi açıklayamayacak biri çıkabilirdi. Dün telaşla kuaförden çıktığım için kıyafetlerimi orada unutmuştum. Maya'nın elbisesiyle de eve gidemeyeceğime göre? Mecburen bu kılıkta Ateş'le bir mağazaya gitmeyi kabul etmek zorunda kalmıştım.

Ateş'e kıyafetlerin parasını borç alarak aldığımı, kısa sürede ödeyeceğimi söyleyemezdim. Çünkü bu sadece Ateş'i deli ederdi. Mağazadan çıktıktan sonra, Ateş derste lazım olur diye beni bir kırtasiyeye sokup bir defterle kalem aldı. Ve onları koyabilmek için de bir sırt çantası... Kesinlikle ona karşı mahcup olmuştum.

"Demek üniversiten burası?" Ateş bakışlarını önünde durduğumuz büyük binada gezdirince gülümsedim.

"Sanki bilmiyorsun?"

Ateş güldü. Elbette gittiğim okulu biliyordu. Çalıştığım kafeyi de öyle. Ateş'in kapsamlı bir araştırma yaptığını anlamak

zor değildi. "Belki can sıkıntısından araştırmış olabilirim," dedi Ateş.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "O zaman ben gidiyorum?" Kapıyı açtım. İnmeden evvel bir öpücük vermeli miyim kararsız kalmıştım. Yapacağım şey uzanıp yanağına hızlı bir öpücük kondurmaktı ama nedense bunu yapabileceğimi sanmıyordum.

"Bir şey unutmadın mı?"

Sessizce yutkundum. "Şey..."

Ateş arka koltuğa uzanıp az önce satın aldığımız sırt çantasını eline aldı. Bakışlarımı uzattığı çantaya indirdim. Unutmaktan kastı çanta mıydı yani?

Çantayı elime aldım. "Teşekkür ederim." Cidden tam bir aptal gibi davranıyordum. Daha kontrollü olmalıydım. Hatta dahadan daha fazla.

Ateş eğilip yanağımı öptü. "İyi dersler ufaklık." Ona tebessüm ederek karşılık verdim ve arabadan indim. Kontrollü ol Melisa. Evet, hayatımın eskisi gibi olmaması için bunu yapmaktan başka seçeneğim yoktu. Kontrol her şeydi çünkü.

Okuldan sonra kafeye gittiğimde mutluluk hormonlarım tavan yapmış gibiydi. Sürekli gülümsüyordum, herkesle konuşuyordum, birisi bir şey anlattığında ona konuyla ilgili cevaplar veriyordum. Bu halim kafedekileri hayli şaşırtmıştı. Beni bu şekilde görmeye alışık değillerdi. Ama yine de bu halimi eski halimden daha çok sevdiklerini sezebilmiştim. Benim de sevdiğim halim zaten buydu. Ben aylardan sonra ilk kez kendim gibi hissediyordum. Gerçek Melisa. Evet, bugün özüme dönmüştüm.

Saat gece yarısına yaklaşırken kafedeki işler de neredeyse bitmek üzereydi. Gün, yine aynı koşuşturma ve yoğunlukla geçip gitmişti ama benim heyecanım şimdi iyice yüz üstüne çıkmaya

başlamıştı. Çünkü Ateş bu akşam ailemle konuşacaktı. Ailemle. Bu konuşma olurken babaannem de olacağı için şanslıydım ama babamın öfkesi babaannemin orada olmasından dolayı hafifler mi pek emin değildim. Keşke ileriyi görebilme şansım olsaydı. Ama yoktu ve ben ne olacağını bilmeden yürüyordum.

"Melisa istersen bu gece seni biz eve bırakabiliriz? Pederin arabası bizde?" Semih sandalyeleri masanın üzerine ters bir şekilde koyarken diğer yandan da bana bakıyordu.

"Teklif ettiğin için sağ ol ama beni bir arkadaşım alacak."

Semih omuzlarını silkti. "Sen bilirsin."

"Ben sizinle gelebilirim?" Zeynep hevesle Semih'e baktı. "Hem otobüste de sürünmemiş olurum."

"Senin evin bizim yolumuza ters geveze," dedi Semih özür dileyen gözlerle Zeynep'e bakarak.

"Ne olacak? Arkadaşınız değil miyim? Bugün de ters yola girin."

"Benim bildiğim insanlar birbirine doğru yola girmelerini tavsiye eder," dedi Selim yanımıza gelirken. "Ters yola değil."

Zeynep bakışlarını Selim'e çevirdi. "Haklısın ya pardon. Ben de zaten hadi gelin size uyuşturucu ısmarlayayım dedim."

"Dersin valla sen. Beklerim."

Zeynep kaşlarını çattı. "Pislik!"

Semih'te ben de onların bu haline gülümsedik. Birbirlerini hem bu kadar seven, hem de uzak durmak için elinden geleni yapan bir başka çift daha olamazdı sanırım. Zeynep Selim'e göre duygularını daha çok belli ediyordu ama Selim? Duygularını gizlemekte inanılmaz profesyoneldi. Oysa Zeynep'i sevdiği belliydi. Onu kıskanmasından, sürekli sataşmasından... Umarım en kısa zamanda Selim buna bir son verip Zeynep'e duygularını açardı. Bakışlarım birbirine sataşmaya devam eden Selim ve Zeynep arasında gidip gelirken, tanıdık bir ses araya girdi. Bakışlarımı ışık hızında ona çevirdim. Ve ben ayaklarım yere çivilenmiş gibi hissettim.

"Melisa?"

Afallamış bir şekilde ona bakakaldım. "Burak?"

Burak hafifçe gülümsedi ve bana doğru yaklaşmaya başladı. Gerçekten oydu. Üzerinde o her zamanki takım elbiselerinden bir tanesi ve sıcacık bakan gözleriyle karşımdaydı. Onun burada ne işi vardı ki?

"Kusura bakma, haber vermeden geldim ama biraz konuşabilir miyiz?"

"Burak, ben-" Ne diyeceğimi düşündüm, çünkü şaşırmıştım.

"Söz veriyorum çok uzun sürmeyecek," diyerek bana güvence verdi Burak.

İstemeyerek de olsa teklifini kabul ettim. Bende hâlâ o kadar kredisi vardı en nihayetinde. Semih, Selim ve Zeynep kafaları karışmış halde bize bakıyordu. Henüz Burak'tan ayrıldığımı bilmiyorlardı çünkü. Ama bu önemli de değildi.

Burak'la kafeden çıktık. Yağmur hafiften çiseliyordu ve hava hayli soğuktu. Adımlarım, bir an önce kafeden uzaklaşmak için hızlı ve aceleceydi ama Burak sanki benim hızımı yavaşlatmak ister gibi oldukça acelesiz yürüyordu. Ateş bu gece beni kafeden almak için buraya gelecekti. Telefonuma öyle bir mesaj atmıştı. Şimdi Burak'la karşı karşıya gelmelerinden deli gibi korkuyordum. Çünkü bu karşılaşmanın çiftlikteki gibi olmayacağını adım gibi biliyordum.

"Yorgun görünüyorsun," dedi Burak bakışlarını kısaca üzerimde gezdirerek.

"Gün sonunda hep olan bir şey bu," dedim ve hızla ekledim: "Şey, ben üşüdüm. Biraz hızlı yürüyebilir miyiz?"

Burak cümlemi tamamlar tamamlamaz ceketini çıkarttı ve omuzlarımın üzerine bıraktı. İtiraz etmek için hemen ağzımı aralasam da o lafımı kesti.

"Üşümene sebebiyet verdiğim için özür dilerim."

Nefesimi dışarı üfledim ve, "Neden buradasın Burak?" diye sordum.

Burak bir müddet gözlerime bakmayı tercih etse de sonunda cevap verdi. "Seninle konuşmak istiyorum Melisa."

"Ne hakkında?"

"İkimiz. O gece çok fevri davrandığımızı düşünüyorum."

"Burak bence bu konuyu konuşmamıza gerek yok," dedim onu incitmemeye çalışarak ve adımlarımı hareket ettirdim. Bir an önce buradan uzaklaşmalıydık. En azından sokaktan çıkarmayı başarırsak sonrası için bir tehlike söz konusu olmazdı. Ama derken sokağın sonunda, karanlık bir gölge misali karşımda duran araba adımlarımın durmasına neden oldu. Yürümeyi kestim. Bu gölge tanıdıktı. Çok tanıdık. Bu gölge bizzat Ateş'in arabasına aitti.

"Hayır gerek var," dedi Burak arkamdan gelip elimi tutarak. Buz kesildim. Bunun nedeni Ateş'in karşımda duruşu ve gözlerindeki korkutucu ifadeydi. Dışarıdan nasıl göründüğümü düşündüm. Burak'la el eleydim. Aramızda mesafeye dair hiçbir şey yoktu. Dışarıdan görünen tarafım böyle olsa da içimde endişe ve panik volkanları patlıyordu. Keşke içimle dışım yer değiştirseydi ama böyle bir şey mümkün değildi.

Burak bakışlarımı takip ederek sokağın sonuna baktı. Gözleri kısıldı, yüzü birden ifadesizleşti. Ateş'le yeniden karşı karşıya gelmek onu huzursuz etmişti sanırım. Elimi bırakıp Ateş'e doğru yürümeye başladı. Paniğe kapıldım. Çünkü Burak hem gerçek manada hem de mecazen ateşe yürüyordu. Bir olay çıkacaktı. Aksini umarak Burak'ın peşinden koştum.

Burak, Ateş'in karşısına dikildi ve konuştu. "Sana daha önce kim olduğumu söylemiştim. Ama görüyorum ki sen bunu idrak edememişsin. Dert değil, tekrar söylerim. Melisa benim için gerçekten önemli biri ve sen onu sürekli karşısına çıkarak rahatsız edemezsin."

Ateş'in bakışları bendeydi. Gözlerimin içine bakıyordu. Mavi-yeşiller karanlıkta simsiyahtı ve Ateş bu göz rengindeyken normalinden çok daha korkutucuydu. Ateş bakışlarını benden çekip Burak'a çevirdi. "Rahatsız etmek?" dedi ruhsuzca. "Cidden sen onu rahatsız ettiğimi mi düşünüyorsun?"

"Evet," dedi Burak hiç tereddüt etmeden. "Onu rahatsız ediyorsun."

"Bana kalırsa onu rahatsız eden sensin." Ateş'in sesi buz gibi soğuktu.

Burak kısa bir tereddütten sonra cevap verdi. "Melisa beni seviyor."

Ateş demir gibi sert bir ifadeyle Burak'a bakmaya devam etti. "Ya sen? Sen onu seviyor musun?"

"Her şeyden fazla."

"Her şeyden fazla?" dedi Ateş Burak'ı taklit ederek.

"Evet. Onu bu evrendeki her şeyden çok daha fazla seviyorum. Sevgimi tarif edebileceğim herhangi bir kelime yok. Kılına bir zarar gelse, sorumlusunu bulur bedelini ödetirim." Burak Ateş'in karşısında oldukça cesurdu. Cümlelerini tereddütsüz söylüyordu. O benim gözümde kibar, kavgadan uzak duran bir tipti. Ama içimden bir ses işler biraz daha büyürse Burak'ın kibarlığından eser kalmayacağını haykırıyordu.

Ateş güldü. Niye güldüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Şu anki durumun ciddiyetinde gülmek yapılacak en son şeydi. Allah'ım lütfen bir olay çıkmasın. "Demek kılına bir zarar gelse bedelini ödetirsin, öyle mi?" Ateş arabasına yaslanmaktan vazgeçip Burak'a doğru bir adım attı ve eliyle onu geri ittirdi. "Bedel ödeteceğim derken üzerindeki takım kirlenmesin?"

Burak Ateş'in onu itmesiyle gerilemedi. Görünüşte ikisi de vücut olarak birbirine eşitti ama güç olarak? İşte o konuda şüphelerim vardı. Ne yapacağımı bilmiyorum. Bir yanda Ateş, bir yanda Burak.

Burak güldü. "En azından benim kıyafetlerim bedel ödeteceğim zaman kirleniyor." Küçümser bir ifadeyle Ateş'e baktı. "Senin gibi her zaman kirli değil."

Ateş'in gülümsemesi genişledi. "Huyum kurusun, temiz kıyafetler ben de alerji yapıyor. Pek tercih etmiyorum o yüzden. Ve garip ama temiz giyinen birini gördüğüm zaman da..." Ateş tekrar Burak'ı geri ittirdi. "Alerjim ortaya çıkıyor. Kaşınıyorum."

Burak'ın yüz ifadesi sertleşti. Parmaklarını açıp kapatmaya başladı. "Ve böyle birinin temiz bir kızın etrafında dolaşması ne büyük ironi."

"Bana kalırsa asıl ironi senin karşıma geçip Melisa ile ilgili ahkam kesmen. Sen onunla ilgili ne biliyorsun ki?"

"Bilgi zamanla da öğrenilebilir. Önemli olan öğrendiklerini uygulamak." Burak, Ateş'i geri ittirdi. "Ve ahkam kesmek senin gibi adamların işi. Melisa benim malım ya da zorla yanımda tuttuğum kölem değil. O benim sevgilim. Bir konu varsa ahkam kesmek yerine fikrini sorar, ona göre hareket ederim. Onaylar onaylamaz bu ona kalmış."

Ateş Burak'ın onu itmesiyle hafifçe geriledi. Güçsüz olduğu için değil. Böyle bir hamleyi beklemediği için. "Belki." Ateş, Burak'ı sertçe geri ittirdi. "Ama gözümün önünde bile bile yanlış yaptığını görüyorsam ahkam kesmekten hiç çekinmem."

"Bence de çekinmezsin." Burak, Ateş'i geri ittirdi. "Çünkü sen kendi doğrularından başka her şeyi yanlış görüyorsun."

Ateş, Burak'ı ittirdi. "Bana kalırsa sen de kibarlık olsun diye başkalarının doğrularına çok önem veriyorsun." Ateş 'kibarlık' kelimesini iğrenç bir şeymiş gibi söylemişti.

"Kibarlıktan kastın herkese eşit davranmam ise, evet kibarım. Herkesin fikrine saygı duyar, onları dinlerim. Ama..." Burak hiç beklemediğim bir anda, hiç beklemediğim bir şey yaptı. "Yeri geldi mi de tepkimi göstermekten hiç çekinmem." Burak, Ateş'e yumruk attı. Gözlerim onun bu yaptığıyla dehşetle irile-

şirken elimi ağzımın üzerine kapattım. Ateş'in zaten patlamış olan dudağı, Burak'ın tek hamlesiyle daha beter bir hal aldı. Ateş'in ağzından kan aktı.

Ateş ansızın gelen bu hamlenin şaşkınlığıyla birkaç saniye hiç kıpırdamadı. Öylece durdu. Ama sonra sert yumruğunu öyle bir geçirdi ki Burak'ın burnunun kırılma sesini duydum. Bir 'çat' sesi karanlık sokakta adeta yankı yaptı. Burak kanayan burnunu eliyle sildi. Daha sonra hiç beklemeden yumruğunu tekrar Ateş'in yüzüne geçirdiğinde yumruğu en az Ateş'inki kadar sertti. Kalbimin ikiye bölündüğünü hissettim.

"Lütfen durun," dedim yalvaran gözlerle onlara bakarak. Ama ne Ateş ne Burak bana aldırış etti.

"Ateş yalvarırım..." Gözümden bir damla yaş süzüldü. Kendimi aptal gibi hissediyordum. Benim yüzümden kavga ediyorlardı. Benim aptallığım yüzünden.

"Burak ne olur..." dedim bu sefer. Sert yumrukları birbirinin yüzüne acımasızca inerken geri çekilen taraf Burak oldu. Öfkeli bakışlarını Ateş'in yüzüne sabitledi ve sertçe konuştu.

"Melisa benim için çok önemli. Zor günlerinde onun yanında ben vardım. Ağladı, başını benim omzuma koydu. Kendini yalnız hissetti, benim yanıma geldi. Sen burada yokken, onu yalnızlığa terk etmişken ben burada onun yanındaydım. Onu kollarının arasına alan, ona kendini yalnız hissetmemesini sağlayan bendim. Şimdi çek git buradan. Melisa için doğru olan tek seçenek benim."

Derin bir sessizlik oldu. Kelimeler havaya yükseldi ve gökyüzüne yayıldı. Etraf birden karla kaplı bir dağ kadar sessizliğe büründü, buz gibi soğudu. Ve o soğuk üçümüzü de esir altına aldı. Ateş'in gözlerinde birçok duyguya yer vardı. Sonunda konuştuğunda, "Söz konusu Melisa ve ben olunca bir başka seçeneğin bizim aramızda asla yeri olamaz," dedi ve bileğimi tutup beni arabasına doğru sürüklemeye başladı.

19. Bölüm

Ateş Arsoy

Ateş geniş koridordan geçtikten sonra siyah bir kapının önünde durdu. Kapı üst katlara oranla daha geniş, daha uzundu ve siyah olması insanın içini karartıyordu. Tıpkı dikdörtgen, dipsiz bir kuyu gibiydi. Tabii Ateş bundan oldukça memnundu. Karanlık, zifiri ruhunu tatmin ediyordu çünkü.

"Ooo Arsoy?" dedi kapıda nöbet tutan görevlilerden biri. "Kendini yeniletmeye mi geldin? Arayı açınca biz de acaba bir şey mi oldu dedik. Endişelendik senin için."

Böyle heriflere kendini malzeme ettiği için Ateş sürekli kendine sövüp duruyordu. Ama şöyle de bir gerçek vardı ki bu adamlar ona istediğini fazlasıyla verebiliyordu. "Haluk Abi'yle konuşmaya geldim," dedi Ateş ifadesizce.

"Sadece konuşmaya mı?" Soldaki adam şaşkınlıkla Ateş'e baktı. "Emin misin? Yüzün neredeyse sağlıklı görünüyor. İstersen seni yenileyebiliriz."

Ateş nefesini usulca verdi. Bu gerçeğin farkındaydı. Yüzü uzun zaman sonra ilk kez bu kadar sağlıklı görünüyordu. Ateş tam tersinin olmasını istese de bu sıralar yüzünü dağıtmalarına

izin veremezdi. Melisa için birkaç gün daha sağlıklı görünmek istiyordu. Sonra nasılsa aylardır yaptığı gibi yine bu heriflerin kendisini dövmesine izin verirdi. Kulağa saçma ve belki de komik gelebilirdi. Ama Ateş bir süredir acı duymanın hazzıyla yanıp tutuşuyordu. İsterseniz buna psikopatlık deyin ama dayak yemek, acı çekmek onu tatmin ediyordu.

Ateş görevlilere bir cevap vermedi. Kapıyı aralayıp içeri girdikten sonra kendinden emin bir ifadeyle önünde beliren geniş holde ilerlemeye başladı. Bu yer beş katlı olabilirdi ama çoğu odanın içinde bir oda olduğu düşünüldüğünde mekânda toplamda otuz sekiz oda olması o kadar garip değildi. Ateş kendisini bekleyen orta yaşlı, asabi adamın odasının önüne geldikten sonra kapıyı tıklama gereği duymadan içeri girdi. Kendinden emin adımları Haluk'un masasına doğru ilerlemeye başladığında Haluk alayla konuştu. "Vay, vay, vay," dedi bakışlarını Ateş'in üzerinde gezdirerek. "Demek sonunda önemli işlerinden fırsat bulup burada da bir sorumluluğun olduğunu hatırlayabildin?"

Ateş masanın önündeki tekli koltuklardan birine oturdu. "Bu sıralar biraz fazla meşgulüm."

Haluk alayla konuşmaya devam etti. "Öyle mi Ateş Bey? E gelmeseydiniz madem, işlerinizden önemli değil ya burası."

Ateş ifadesini korudu. "Fırsatım vardı, geldim. Neden çağırdın?"

Haluk birden bağırdı. "Bir de yüzsüz yüzsüz neden diye mi soruyorsun? Ulan iki haftayı aşkın süredir dövüşlere katılmıyorsun, mekânla ilgilenmiyorsun! İçeride ne dolaplar dönüyor, ne alışverişler yapılıyor, bir bok bilmiyoruz. Neredesin kaç gündür?"

"İşlerim vardı," dedi Ateş, Haluk'un aksine sakin bir ifadeyle. "Ayrıca ters bir durum olsaydı kulağıma gelirdi, dert etme."

"Öyle mi dersin? Peki şunu dinle o halde. Dün gece bir kız uyuşturucu krizine girip nalları dikmiş. Üstelik burada, bizim

mekânımızda! Bu olayın polisin kulağına gitmeyeceği ne malum? Bu mekânı kapatmak için ortalarda dolaşan bir sürü tilki var!"

"Şu saate kadar polis baskın yapmadıysa, endişelenecek bir durum yok demektir."

"Sana göre her şey nasıl da basit." Haluk oturduğu yerden sinirle kalktı. "Ulan polis açığımızı arıyor. Şuanda bile içeride kaç tane sivil polis var biliyor musun? Kendine bir çeki düzen ver artık. Adam gibi işlerin başına geç." Ateş'in karşısındaki koltuğa oturdu ve sakin olmaya özen göstererek devam etti. "Ben yarın akşam İngiltere'ye gidiyorum. Orada açtığımız salonda birkaç pürüz çıkmış, gidip büyümeden halletmem gerek. Bu yüzden benim yerime buralara sen göz kulak olacaksın."

"Yerini bana mı devrediyorsun?" dedi Ateş alayla.

"Evet, sana devrediyorum. Bu mekân başta olmak üzere İstanbul da bana ait olan her şeyle sen ilgileneceksin. Gece kulüpleri, maç alanları, spor salonları,"

Ateş alayla gülümsedi.

"Söylediklerimde ciddiyim!" dedi Haluk sinirlenerek. "Ben dönene kadar işlerin başına geçip yerimi devralacaksın."

"Sigortada yapacak mısın peki?"

Haluk dişlerini birbirine bastırdı. "Tek bir sorun bile istemiyorum. Duydun mu beni? Adamlarımın bazıları burada, senin yanında duracak. Bana haftalık raporla birlikte tüm gelişmeleri en ince detayına kadar aktaracaksın."

Ateş yüzündeki alay dolu ifadeyi sildi. "Böyle bir sorumluluğu istemiyorum." Sesin net, bakışları kendinden emindi. "Başka birine devret."

"Ben senin geçmeni istiyorum," dedi Haluk acımasızca. "Güvenebileceğim başka kimse yok. Üstelik, buna mecbursun. Unuttun mu? Bana vefa borcun var. Ve ben bu borcunu ödemeni istiyorum. Yıllar öncesini hatırla, cebinde beş kuruş olma-

dığı zamanı? Yanıma gelip benden iş istediğin zamanı? Sana o gün ne demiştim hatırlıyorsun, değil mi? Günün birinde yaptığım iyiliklerin karşılığını fazlasıyla alacağım. Parayla değil, daha büyük bir şeyle. Ve şimdi o gün geldi çattı. Sana harcamaya ömrünün yetmeyeceği kadar para ve o parayı idare edebilmen için bir sorumluluk yüklüyorum."

Melisa Özsoy

Yağmur pencereme çarpıp melodimsi bir ses oluşturuyordu. Güzel bir melodiydi, insanı rahatlatıyordu ama şu an için kulaklarım o melodiyi işitecek gibi değildi. Belki yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımdan? Belki de kalbimin ufak parçalara bölündüğünü hissettiğimden? Saat gece yarısına gelmek üzereydi. Gerçi bu bir şeyi değiştirmezdi, çünkü sabaha kadar uyuyamayacağımı biliyordum.

Dün gece olanlar gözümün önünden bir türlü gitmiyordu. Ateş ve Burak öylesine hiddetlenmişti ki buna sebep olan kişi olduğum için kendimden nefret ediyordum. Burak öncesinde bana fevri bir karar verdiğimizi söylemişti. Yani yeniden ikimizin sevgili olmasını istiyordu.

Zihnimdeki düşünceler kapı zilinin çalmasıyla dağıldı. İşittiğim şey eğer daha az gürültülü bir şey olsaydı yanlış duyduğumu varsayabilirdim. Ama işittiğim şey oldukça güçlüydü ve kapı zilinden başka bir şey değildi. Kimdi bu saatte?

Uzandığım yerden kalkıp odamdan çıktım. Annem, babam, hatta babaannem bile odalarından çıkmış uykulu gözlerle kimin geldiğine anlam vermeye çalışıyorlardı. Bu saatte akla gelecek kimse de yoktu. "Hayırdır inşallah?" dedi babam. Annemle birlikte kapıyı açmaya gittiklerinde babaannemin yanına gittim ve meraklı gözlerle babamın kapıyı aralamasını bekledim. Babam üç kez kilidi çevirip kapıyı araladı. Uykulu gözleri birden iri-

leşip, yüzü kaskatı kesilirken, görüş alanıma giren mavi-yeşil gözler ağzımı aralamama neden oldu.

"Bu saatte ne işin var ulan senin burada?" Babamın sert sesi gecenin sessizliğinde adeta yankı yaptı.

"Eğer beni içeri davet ederseniz, nedenini anlatabilirim?"

"İçeri davet etmek mi?" Babamın gözleri öfkeyle parladı. "Ulan ben sana bir daha bu eve gelme, kızımdan da uzak dur demedim mi? Ne istiyorsun hâlâ kızımdan, bizden?" Bağırdı. "Bu saatte kapıya dayanmakta neyin nesi?"

"Murat." Babaannem sakince konuştu. "Eğer amacın apartmanı ayağa kaldırmak değilse çocuğu içeri davet et, derdi neyse öğrenelim. Böyle bağırmayla, çağırmayla bir yere varılmaz."

Ateş, babaannemin devreye girmesiyle içeri geçti. Hep beraber salonda, aramızda buram buram gerginlik kokan bir hava eşliğinde öylece dururken bakışlarım Ateş'in üzerindeydi. Dünden beri onunla hiç konuşmamıştım. Şimdi niye gelmişti ki?

"Ne söyleyeceksen bir an önce söyle, sonra da terk et evimi!" Babamın sesi sert, nefes alıp verişleri öfkeden hızlı hızlıydı.

Ateş onun aksine sakince konuştu. "Öncelikle bu saatte rahatsız etmek istemezdim." Babaanneme baktı. "Affedersiniz."

Babaannem tebessüm etti. "Önemli değil çocuğum."

Ateş babaanneme samimi bir bakış attıktan sonra bakışlarını tekrar babama çevirdi ve konuştu. "Murat Bey... Bana karşı öfkeli olduğunuzu biliyorum. Haklısınız da. Yaptıklarım yanlıştı. Melisa'yı hiç hayatıma sokmamam gerekirdi. Onu kendimden, çevremden, hatta hislerimden bile uzak tutmam gerekirdi. Ama olan oldu bir kere. Zamanı geri alamam, yaşanılanları size unutturamam ya da Melisa'nın kalbindeki acıları hiç yaşanmamış gibi silip yok edemem."

"Bunun bilincinde olman ne kadar da güzel!"

Ateş derin bir nefes aldı. "Evet, bazı şeylerin artık bilincine vardım. Geç oldu, bu olurken de Melisa'yı hırpaladım ama ar-

tık daha bilinçliyim." Gözlerimin dolduğunu hissettim. Ateş'in babamın karşısına geçip beni hırpaladığını kabul ettiğini söylemesi gözlerimin dolması için yeterliydi.

"Sen benim kızımın geleceğini elinden aldın. Onun hayallerini yıktın. Utanıp, pişman olacağın yerde bir de pişkin pişkin karşıma geçmiş bir şeylerin bilincine vardığını mı söylüyorsun? Senin yüzünden kızımın hayatı mahvoldu!"

"Ben onu iyileştirmeye hazırım. Açtığım yaraları tekrar sarabilirim." Gerçekten bunu yapabilir miydi?

"Boş söze karnım tok benim. Sen açtığın yaraları değil sarmak, üstüne kızıma zarar verip onu çıkmaz bir yola sürüklersin."

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Ateş kesin bir ifadeyle. "Size şerefim üzerine söz veriyorum."

Babam, Ateş'e küçümseyici bir bakış attı. "Ne üzerine söz verirsen ver. Kızımla görüşmene, onun hayatında olmana rızam yok benim." Annem araya girdi. "Hem zaten onun bir sevgilisi var. Düzgün karakterli, işine sadık, saygılı. O varken Melisa'nın sana dönmesini bekliyorsan, daha çok beklersin."

Ateş'in çenesi kasıldı. Gözlerinden bir öfke dalgası geçti. "Sorun bu mu? Düzgün bir iş?"

Babam Ateş'in sinirlenmesini görmezden gelip cevap verdi. "Karakter ve saygı da var ama evet, öncelik iş. Burak oğlum her konuda dört dörtlük. Kızım da zaten bu yüzden onunla birlikte."

"Ben de bir iş sahibi olabilirim."

"Dövüşerek ve insanları hırpalayarak yaptığın gibi bir iş mi?"

"Hayır," dedi Ateş. "Emek verdiğim, çocukken hayalini kurduğum, okuldan iyi bir dereceyle mezun olduğum bir iş. Eğer istersem bir hafta içinde sizin düzgün diye adlandırdığınız bir işte çalışmaya başlayabilirim?"

Derin bir sessizlik oldu. Babam, annem, babaannem. Hepsi

şaşkınlıkla Ateş'e baktı. Benim de onlardan farkım yoktu. Ateş ve çalışmak? Üstelik okuduğu bölüm üzerinde? Mimar mı olacaktı? Bu cümle neden bana bu kadar uzak geldi, anlayamamıştım. Onu mimar olarak hayal edemiyordum.

"Hayır," dedi babam şaşkınlığından silkelenip. "İş sahibi olman bir şey değiştirmez."

"Bence değiştirir. Eğer istediğiniz düzgün bir iş sahibi olmam ise bir hafta içinde gerekli işlemleri yapıp mesleğimi yapmaya başlayabilirim. Olur biter."

"Kızımın bir sevgilisi var," dedi babam öfkeyle.

Ateş bağırdı. "Kızınızın tek sevgilisi benim!" Mavi-yeşil gözleri öyle kararmıştı ki en başından beri takındığı saygın ifade buraya kadardı.

Babamın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Ateş'in ne dediğini anlayamamış gibiydi. Babam bakışlarını bana çevirdi. "Bu ne demek oluyor?"

Başımı öne eğdim. Kelimeler, dudaklarımın arasından çıkmaya çekiniyordu. İçeride kalmak, babamın, annemin, bunu işitmesini hiçbir şekilde istemiyordu. Belki de korkuyordum ama gerçek ortadaydı. Burak'tan ayrılıp Ateş'i affettiğim gerçeği hiçbir şeyin önüne geçemezdi. "Ben..." dedim kelimeler korkarak telaffuz ederek, "Ateş'i affettim."

Babamın gözleri şaşkınlık ve öfkeyle doldu. "Affettin? Sana yaşattığı onca şeye rağmen onu affettin, öyle mi?"

"Evet," dedim bunu söylemek boğazıma acı verirken. "Bana yaşattığı onca şeye rağmen onu affettim." Bana yaşattığı onca şeye rağmen hâlâ onu seviyorum.

"Melisa bunu nasıl yaparsın?" diye sordu annem şaşkınlıkla. "Sana yaşattıklarını nasıl unutabildin? O senin kalbini kırdı. Üstelik bir kez değil. Defalarca!"

"Biliyorum anne," dedim kabul ederek. "Kalbimi kırdı. Beni incitti. Onun yüzünden zarar gördüm..." Gözümden bir damla

yaş süzüldü. "Tüm bunları biliyorum ama bu, Ateş'i sevmeme engel değil. İstesem de onu bir türlü söküp atamıyorum içimden."

"Peki Burak?" dedi annem bu sefer. "O ne olacak? Öyle bir çırpıda silip atacak mısın onu?"

Sessizce yanıtladım. "Onunla birlikte olmam en başında hataydı." Çok büyük hataydı.

Babam başını onaylamaz şekilde iki yana salladı. "Kesinlikle sağlıklı düşünemiyorsun. Kesinlikle! Yarın sabah Yonca Hanım'ın yanına gideceğiz..."

Telaşa kapıldım. "Hayır, baba. Böyle bir şey yapmayacağız."

"Yapacağız kızım. Senin hiçbir şey olmamış gibi bu herifi affetmen mantıklı değil!"

"Baba aşk zaten mantık çerçevesi içinde değil, hissettiklerinin şekillendirdiği çerçeveye göredir. Ateş benim sevdiğim kişi. Bu gerçek hiçbir zaman değişmedi, değişmeyecek de. Ben onu seviyorum... Aylar önce onun gidişiyle duran kalbim, onun yeniden gelmesiyle tekrar atmaya başladı ve ben yaşadığımı hissediyorum. Nefes almaya başladığımı hissediyorum... Bir takım şeyler yaşayarak darbe aldık ama sen hep demez misin düştükten sonra kalkıp kalkmamak bize bağlı... Ben ayağa kalkmak istiyorum baba. Artık ayakta durup, mutlu olacağım anları yaşamaya başlamak istiyorum. Lütfen elimi tut ve ayağa kalkmama yardım et?" Gözümden bir damla yaş daha süzüldü. Yanağımdan aşağı kayıp geçtiği yerde ıslak bir yol iz bırakırken, babam bakışlarını anneme çevirdi ve daha sonra tekrar bana baktı.

"Hayır. Böyle bir şeye izin veremem. Tekrar sana zarar vermesine izin veremem!"

"Murat." Babaannem uyarıcı bir sesle araya girdi. "Melisa'nın iyiliğini düşüneyim derken ona kötülük yapmaktan vazgeç artık! Kızın mutsuz, görmüyor musun? Aylardır acı içinde kıvranıyor. Bizim neşe kaynağımız, temiz Su'yumuz, aylardır ıstırap çekiyor."

Kalbim buğulanmış bir cam misaliydi. Bulanıktı. Birinin o camı eliyle silmesini, kalbimi özgürlüğüne kavuşturmasını istiyordum. Yeniden mutlulukla atmasını. Ve istediğim tek kişi belliydi işte. Ne olursa olsun ben Ateş'i istiyordum.

"Yarın akşam aileni al, yemeğe gel," dedi babam ifadesiz bir sesle. "İlk önce onlarla tanışıp, konuşmak istiyorum. Eğer gelmezlerse kızımla görüşmeyi, konuşmayı unut. Öyle zaten her gün görüşmek de yok." Nefesini dışarı üfledi. "Neyse, bunu yemekten sonra varacağım karara göre konuşuruz. Şimdi git. İlk önce ailene mi haber veriyorsun, yoksa iş için bir yerlere mi başvuru yapıyorsun, onu yap."

Şaşkınlığım az önce hissettiğim sisli duygularımın önüne geçti. Babamın söylediği her harf ayrı ayrı içime işledi, ayrı ayrı içime kazındı. Yarın akşam aileni al, yemeğe gel. Onaylamış mıydı yani? Bizi, ikimizi? Yeniden birlikte olmamıza müsaade mi etmişti?

"Aileme mi?" Ateş'in sesi boğuk, gözlerinde karmakarışık bir ifade belirdi. İsteksizlik, tereddüt ve en belirgini çaresizlik...

"Evet, ailene." Babam öfkeyle devam etti. "Eğer gelmezlerse ne pahasına olursa olsun kızımla görüşmene müsaade etmem!"

Ateş'le birlikte salondan çıktık. Babamın tek ve katı şartını her şeye rağmen kabul etmeyeceğini sansam da o kabul etmiş, üzerine o yemeğin sorunsuz geçeceğine dair söz vermişti. Ateş bir söz verdi mi ne pahasına olursa olsun tutardı. Ama yine de kaygılarım vardı.

"Gerçekten ailenle konuşacak mısın?" Kapının önüne gelmiştik. Gözyaşlarım artık akmasa da gözlerim ıslak, yanaklarım nemliydi. Sesim ise ifadesiz.

"Konuşacağım," dedi Ateş. "Ve de alıp yarın buraya getireceğim."

Ateş kapıyı araladı ve dışarı çıktı. Soğuk rüzgâr anında içeri

dolup yüzüme çarparken bakışlarımı Ateş'in üzerinde gezdirdim. Ateş elini yanağımın üzerine koydu. "Özür dilerim deniz gözlüm," dedi sakin bir ifadeyle. "Dün gece sana karşı çok ileri gittim." Başparmağını usulca nemli yanağımın üzerinde gezdirdi.

"Bunun farkında olman, güzel." Dün gece arabaya bindiğimizde bana bağırıp, Burak'la ne işim olduğunu sormuştu. Üstelik bunu yaparken de hayli acımasız davranmıştı.

"Ufaklık." Ateş elini çenemin üzerine koyup yüzüne bakmaya zorladı beni. "O adamla seni yan yana görmek beni deli etti. Üstelik senin elini de tutuyordu... Gözüm döndü. İstemeyeceğim sözler söyledim." Ateş uzanıp alnımı öptü. "Deli oldum kızım işte. Senin hâlâ ona ait olma ihtimalin bile beni deli etti. Sen sadece bana aitsin. Gözyaşlarınla, gülümsemenle, sadece benimsin. O puşt benden daha da iyi olsa, benden daha da mükemmel olsa, senin tek seçeneğin benim."

"Tek?"

"Evet, tek. Kulağa bencilce gelse de ben her zaman bencil bir adamdım zaten. Bu gerçek hiç değişmedi... Sen sadece benim ol. Sadece beni sev. Sadece benimle kal. Bu zavallı, zorba adamın ufaklığı olarak kal. Kal ki, çıkmaz sokağımda bir ışık belirsin. İçinde olduğum karanlık dünya aydınlansın. Ufaklık kal ki, kalbim yeniden atmaya başlasın. Yeniden yaşadığımı hissedebileyim."

"Daha kolay bir adam olamaz mıydın?" diye sordum sitem ederek.

"Dünya bu kadar adaletsiz bir yerken mi?" Ateş alnını alnıma yasladı. "Sanırım olamam."

"Çok zorsun ama."

"Öyleyim."

"Ve ben de çok yorgunum."

"Öylesin."

"Sence bu denklemde bir uyuşmazlık yok mu?"

Ateş az önce gözyaşlarımın geçtiği yerleri eliyle yavaşça okşadı. "Varsın bizim birlikteliğimiz de uyuşmazlık üzerine kurulu olsun be güzelim. Yağmurla toprak gibi, siyahla beyaz gibi, geceyle gündüz gibi, ateş ve su gibi, varsın biz de birbirimize zıt olalım. Uyuşmayalım."

"Ben birbiriyle uyuşan parçalar gibi olmak istiyorum ama."

Ateş güldü. Dudakları çok hafif yukarı kıvrıldı. "Senin isteklerini umursamıyorum." Dudaklarını bana doğru yaklaştırdığında gözlerimi kapatıp her şeyi bir kenara bıraktım. Birbiriyle uyuşan parçalar gibi olamasak da birbiriyle uyuşmayan parçalar olarak en iyisi olmayı başarabilirdik sanırım. Ateş dudaklarımızın arasında milimlik mesafe kaldığında durdu. "Söyle bana," dedi istek dolu bir sesle. Zihnim şu anda bambaşka yerlerde olduğu için ne dediğini idrak edemedim. "Ne söyleyeyim?"

"Beni sevdiğini ufaklık. Bana beni sevdiğini söyle." Ateş'in sesi küçük bir çocuğun annesinden balon istemesi kadar istekliydi. Ya da bana öyle gelmişti. "Ve beni sen öp." Birkaç saniye tepkisiz kalarak yüzüne baktım. Onu öpmemi ve ona onu sevdiğimi söylememi mi istiyordu?

"Kaç saattir bu ne vedalaşması böyle?" Babam kaşlarını çatarak bize doğru yaklaşmaya başladı. Siniri Ateş'i gördüğü zamanki gibiydi ve hiç azalmamıştı. "Git artık. Yatıp uyuyacağız!"

Babam yanımıza geldi ve sahiplenircesine elimi tutup beni kendine çekti. Ateş'le aramızda olan mesafe arttı ve aramızdan insan geçecek kadar genişledi.

"Gitmesine gideceğim ama..." Ateş bakışlarını bana dikti. Anlam yüklü bu bakışlarının bana alttan gönderdiği mesaj şuydu: Söyle hadi. Ona şimdi sırası olmadığını ima eden bir bakış attım. Babamın bugünlük sinir kotası fazlasıyla dolmuştu ve bu kotayı taşırmak istemezdim.

"Ama ne? Git hadi! Zaten bu saatte uykumu bölüp cinlerimi tepeme çıkarttın! İyice sinir etme beni!"

Ateş babama aldırış etmeyip bana bakmaya devam etti. *Söyle.* Gitmeyecekti. Telaşa kapıldım birden ve babama doğru döndüm. "Şey, baba, sen içeri geç. Ben onu yolcu edip hemen geliyorum."

Babam kaşlarını çatarak bana baktı. "Bu saate kadar niye etmedin?"

Mırın kırın ettim. "Şey..."

Babam bir cevap vermemi beklemeden tekrar Ateş'e baktı. "Yarın akşam aileni al gel. O zaman kadar da kızımdan uzak dur, anladın mı beni?" Babam kapıyı kapatmak üzere bir hamle yapsa da Ateş'in ayağı buna engel oldu. Ateş ayağını kapının arasına koyup bakışlarını bana dikti. Bu çocuk tam anlamıyla deliydi!

"Ne yapıyorsun ulan? Çeksene şu ayağını!" Babam iyiden iyiye çileden çıkarken bir kaçışım olmadığını anlayıp dudaklarımı çabucak ve sessizce hareket ettirdim. "Seni seviyorum Zorba."

Ateş dudaklarımı okuduktan sonra memnun olmuş bir şekilde sırıttı ve dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi. Gözlerimi iri iri açtım. Onu öpmemi isteyemezdi!

"Ulan ben kime diyorum? Çeksene şu ayağını? Yemin ederim silahımı alır gelirim!" Babam Ateş'in ayağını kapının kenarından kurtarmak üzere geri itse de pek başarılı olamıyordu. Ateş'in gücü ve inadı karşısında hiçbir şey duramazdı. Hiçbir şey.

Dudaklarımı öne uzatıp Ateş'e kısa bir öpücük attım. Daha fazlasını yapamazdım. Daha fazlasını isteyemezdi! Tabii eğer babam tarafından vurulmak istemiyorsa... Ateş'in yüzündeki sırıtış biraz daha genişledi ve bana benim yaptığım gibi öpücük attı. Kalbimin eridiğini hissettim. Ateş alması gerekenleri alıp, memnun olmuşçasına evi terk ettiğinde bir his, içimi kapladı. Cılız bir histi ama bu hissi hissetmek bile çok güzeldi. Mükemmeldi.

Ateş ve ben mutlu olmayı başaracaktık.

Geçmiş

Saat öğleden sonra bire yaklaşırken Melisa banyoda elini yüzünü yıkıyordu. Yaz tatili olduğu için bu saate kadar uyumuş, tüm yıl erkenden uyandığı saatlerin acısını çıkartmaya başlamıştı bile. Banyodan çıktıktan sonra mutfağa, annesinin yanına gitti. Annesi lavabonun önünde bulaşıkları yıkıyordu. Babası ise kahvaltı masasına oturmuş gazete okuyordu.

"Günaydın." Melisa kahvaltı masasına yaklaştıktan sonra yerine oturdu.

"Sana da günaydın kızım ama öğlen oldu," dedi babası. Sesinde yapay bir sitem vardı ama Melisa buna pek aldırış etmedi.

"Desenli halımız nasıl? Uyanabildi mi?"

Murat Bey ilk başta kimi kastettiğini anlamasa da daha sonra genç adamdan bahsettiğini anladı. Kaşları usulca çatılırken, "Misafirimiz hakkında düzgün konuş Melisa," diye uyardı kızını.

"Yalan mı? Yüzü yara bere içinde."

"Öyle olması ona hakaret etmen gerektiğini göstermez." Murat Bey sakin olmaya özen gösterdi. "Kızım üç gündür daha alışamadın mı ona? Çocuğun sana ne zararı var?" Melisa bunu düşündü. Genç adama karşı anlamsızca cephe almıştı, evet. Bunu kabul ediyordu. Normalde insanlara karşı oldukça merhametli, iyi niyetli davranırdı. Ama şimdi... Bunun nedeni anne ve babasının genç adama karşı davranışlarını kıskanması olabilir miydi? Olabilirdi. Üç gündür ismini bile bilmedikleri çocuğun etrafında pervane olmuş, sürekli onunla ilgilenmişlerdi resmen. Genç adama karşı hemen sevgi beslemiştiler. Haliyle Melisa bu durumdan hiç de memnun değildi.

"Hadi kızım, git bak bakayım misafirimiz uyanmış mı? Çorbası pişti, soğutmadan götürelim." Melisa annesinin bu sözü üzerine itiraz etmek üzere ağzını araladı. Ama üç gündür fazlaca hırçın davrandığının farkındaydı. Bu yüzden bu defa sakin

olmaya özen gösterdi. Oflayarak oturduğu yerden kalktı ve odasına doğru yürümeye başladı. İçeri girdiğinde genç adamı uyurken bulmuştu. Zaten üç gündür hep uyumuştu. Yaptığı başka bir şey yoktu ki! Melisa yatağın kenarına oturdu. Çocuğun yüzündeki yaralar ilk günkü gibi canlı değildi. Solmuş, kabuk bağlamaya başlamıştı. Artık çok daha iyiydi.

Melisa elini onun omzuna koydu. "Pişşt! Uyan hadi," dedi ve omzunu sarsmaya başladı. "Annem sana kelle paça çorbası pişirmiş yine." Melisa, çocuğun uyanmadığı fark etti. Omzunu biraz daha sarstı. Şimdi onu dürtüklüyordu ve parmakları genç adamın tenini deliyordu adeta. "Hey, uyan. Bak çorban soğuyacak benden demesi. Kelle paça çorbası soğuyunca donmaya başlar. Ve bil diye söylüyorum, donduğu zaman iğrenç oluyor. Gerçi zaten iğrenç bir çorba ama her neyse. Hadi aç gözlerini."

Genç adam uyandı. Ama ne var ki gözlerini aralamak yerine uyuyormuş gibi görünmeye devam etti. Üç gündür bu kızın sesi sürekli kulaklarını doldurmuştu ama hâlâ yüzüne bakıp tam olarak neye benzediğini görmemişti. En son hatırladığı küçük kızın yorganlarla konuşmasıydı...

"Bana bak halı deseni. Zaten yatağımı esir aldığın için sana sinirliyim, iyice beni sinir etme de kalk. Senin yüzünden kaç gündür salonda uyuyorum! Sırtım nasıl ağrıyor biliyor musun?" Melisa onun yüzüne baktı. Ama çocukta uyanmaya dair en ufak bir belirti yoktu. Derin bir nefes aldı. "Kime diyorum ben ya? Uyansana! İşim gücüm var bir de seninle mi uğraşacağım? Zaten yaz tatilinde olmama rağmen eve tıkılıp kaldım!" Melisa ofladı. "Bak eğer kalkmazsan misafir falan demem yüzüne su dökerim. Zaten dün gece televizyonda *Hayalet Gemi* diye bir film vardı. Daha önce izlemiştim. Ne kadar korkunç olduğunu bildiğim için hemen kanalı değiştirdim ama ne fark eder? Bir kere korktum bile. Gözümü her kapattığımda o kızın yüzü canlandı zihnimde. Hele o beyaz teni yok mu-"

"O film o kadar da korkunç değil, geveze." Genç adam öksürerek gözlerini araladı. Yorgun bakışlarını şaşkın bir ifadeyle ona bakmakta olan kıza doğru çevirdiğinde dikkatini çeken ilk şey kızın mavi, parlak gözleri olmuştu. Gökyüzünü anımsatan mavi gözler...

Melisa elini kalbinin üzerine bastırdı. Çocuğun sesini beklemediği bir anda işitmek onu korkutmuştu çünkü. "Sen öyle san," dedi sonunda konuşabildiğinde. "O kızın ansızın bir yerlerden çıkması korkunç değil mi?"

"Değil." Genç adam yavaşça doğruldu ve sırtını yatağın başlığına yasladı. Yorgun bakışlarını kızın yüzünde gezdirdi. Minik bir burun, şeker pembesi dudaklar, mavi parlak gözler...

"Ya ne demezsin." Melisa gözlerini devirdi. "Ama tabii bir yerde sen de haklısın. Yani benim de yüzüm senin gibi olsa hiç korkmazdım."

Genç adam bakışlarını kızın gözlerine sabitledi. "O kadar kötü mü görünüyorum yani?"

"Kötü mü?" diye sordu Melisa hayretle. "Korkunç görünüyorsun. Hatta korkunç ötesi. Yüzünün her yeri yara izleriyle dolu. Teninin tek bir milimi bile görünmüyor!" Melisa yüzünü ona yaklaştırıp dikkatle yüzüne baktı. "Siyahi falan olamazsın değil mi? Şu hey adamım diye ortalarda dolananlardan? Bak eğer öyleysen şimdiden söyle?"

Genç adam yorgun haliyle gülümsedi. "Değilim ufaklık."

"Nesin peki?" diye sordu Melisa. "Adın ne? Nerelisin? Babam adını söylemek istemediğini söyledi. Neden? Yoksa bir kaçak mısın? Polisler mi peşinde? Eğer öyleyse şimdiden söyleyeyim, şu anda zaten bir polisin evindesin-"

"Hayır," dedi genç adam. "Bir kaçak değilim." Vücudundaki tüm eklemlerin ağrıdığını hissediyordu. Bu da yetmiyormuş gibi bir de Melisa'nın cırtlak sesi tek sağlam yer olan kulaklarını tırmalıyordu. Şu kız biraz daha sessiz konuşamaz mıydı?

"Bana pek inandırıcı gelmedin ama... Peki adın ne?" Melisa meraklı bir ifadeyle ona bakmaya başladı.

"Bir önemi var mı?" diye sordu genç adam. "O veya şu işte."

"Arkadaşların sana ne diyor peki? O veya şu mu?"

Genç adam derin bir nefes aldı. Bedeni hayli yorgundu ve şu anda uyumak varken meraklı bir kız çocuğuyla konuşması tam anlamıyla aptalcaydı. "Başım ağrıyor ufaklık. Hadi dışarı çık." dedi. Bunu emir verir gibi söylememişti. Ya da sinirli bir sesle. Aksine kibardı ve rica ederek söylemişti.

Melisa kendini suçlu hissetti. "Şey, tamam," dedi mahcup bir sesle. "Ama öncesinde sana bir şey sorabilir miyim?"

Genç adam kaşlarını havaya kaldırınca, Melisa alnının üzerine düşmüş olan bir saç tutamını kulağının arkasına itti. "Şey... Beni yanlış anlama ama yüzün desenli bir halıya benziyor. Kamyon mu çarptı sana?"

Genç adam gülümsemeyecek kadar bitkin olsa da dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrıldı. Bir kamyon çarpmamıştı ama kamyon gibi bir adamla dövüşmek zorunda kalmıştı. Adam onun iki katı, hatta üç katı kadardı. Ve tekerlekleriyle ezip pestilini çıkarmıştı. "Sayılır."

"Nasıl sayılır?" diye sordu Melisa merakla. "Yani cidden bir kamyon mu çaptı yoksa kamyon gibi bir adamla mı kavga ettin? Ellerinde sopaları var mıydı? Canın çok yandı mı? Ya da şöyle sorayım, canın seni dövdüklerinde mi çok yandı yoksa dövdükten sonra mı?"

Genç adam nefes almadan konuşan kıza öylece bakakaldı. Bu nasıl bir çeneydi böyle? "Seninle nasıl dayak yediğim hakkında konuşmak isterdim ama cidden çok yorgunum. Hadi doğum günümde bana bir iyilik yap ve dışarı çık."

"Yani gerçekten biriyle kavga ettin öyle mi?" Melisa gözlerini kocaman açtı. "Bir dakika, bir dakika. Az önce doğru mu duydum cidden? Doğum günüm mü dedin? Bugün senin doğum günün mü yani?"

Genç adam yorgun bakışlarını Melisa'nın heyecanlı yüzünde gezdirdi. "Bugün ayın kaçı?"

Melisa hemen cevap verdi. "21 Haziran."

"Demek ki doğru hatırlıyormuşum," dedi genç adam. "Evet, bugün benim doğum günüm. Şimdi bir iyilik yapıp sessiz olur musun?"

Melisa genç adamın isteğiyle ağzına fermuar çekti. Ama bir dakika. Bugün eğer onun doğum günüyse ailesinin ya da arkadaşlarının yanında olması gerekmez miydi? Melisa bir öğretmenden söz ister gibi işaret parmağını havaya kaldırdı. "Bir şey sorabilir miyim?"

Genç adam nefesini usulca verdi. "Sor bakalım geveze?"

"Ailen ve arkadaşların... Sanırım onlar senin bu halde olduğunu bilmiyor. Çünkü babam seni hastaneye götürdüğünde cebinde bir cüzdan olmadığını söylemişti. Belki hırsızlar tarafından da soyulmuş olabilirsin, bilemiyorum. Ama şey... Eğer istersen ailene haber verebilirim? Ya da babam arayıp onlarla konuşabilir? Çünkü bugün senin doğum günün ve ailenle beraber olmak isteyebilirsin?"

Genç adamın gözlerinden hüzünlü bir ifade geçti. Melisa bu ifadeyi fark edince içinde bir şeylerin parçalandığını hissetmişti. Diğer yandan ilk kez çocuğun gözlerinin ne kadar güzel bir renkte olduğunu fark etti. Gözleri mavi ve yeşil karışımı bir renkti. Hem farklı hem de çok güzel. Nasıl daha önce dikkat edememişti ki?

"Şu anda olduğum yeri aileme tercih ederim ufaklık,"

Melisa söylediği cümleyle tebessüm etti. Ailesiyle arasının açık olduğunu anlayabilmişti. Belki de onların yüzünden bu hale gelmişti? Melisa bir anda genç adamın ailesine karşı öfkelendiği hissetti. Nasıl bu kadar acımasız olabilirlerdi ki?

Melisa odadan çıktı ve mutfağa gitti. Genç adam gerçekten yorgun görünüyordu ve Melisa onu rahatsız ettiğini fark etmişti. Birazcık uyumalıydı. 'Ama ne yapayım?' diye içinden geçirdi

Melisa. Daha önce hiç böyle bir adamla karşı karşıya gelmemişti ki. Bu adam Melisa'nın sıradan hayatının ortasına düşen bir yıldırım gibiydi. Şimdi ona sorular sorması, onu tanımaya çalışması hep merak etmesi yüzündendi. Melisa annesine ve babasına genç adamın uyandığını haber verdi. Öncesinde bugün onun doğum günü olduğunu ve onun için bir pasta hazırlayacağını söylemeyi de ihmal etmemişti.

Annesi ve babası çocuğun yanına giderken Melisa buzdolabına yöneldi ve pasta için malzemeler çıkarmaya başladı. Heyecanlıydı. Genç adam için güzel bir doğum günü pastası hazırlayacaktı. Üstelik bunu annesinden yardım almadan yapacaktı. Sonunda iki ihtimal vardı: Ya zaten hasta olan genç adamı zehirleyecekti ya da genç adam pastayı çok sevdiğini söyleyecekti. İkinci ihtimal Melisa'nın istediği ihtimaldi.

Melisa internette bulduğu tarif üzerine gerekli tüm malzemeleri dolaptan çıkardıktan sonra, mutfak önlüğünü boynundan geçirip kolları sıvazladı. Bazı malzemeler eksikti ama Melisa bunu o kadar da önemsememişti. Çünkü eksik olan malzemeler süslemeler de kullanılacak ıvır zıvırdı ve Melisa kendi yaratıcılığını kullanarak internette yazan malzemelerden daha iyisini yapabilirdi. Örneğin, üzeri için internette çilek ve kivi yazıyordu. Bu iki meyve şu an evde bulunmadığı için Melisa çilek yerine daha yaratıcı bir şey koyacaktı. Hem bu sayede daha güzel görüneceğine emindi.

Yaklaşık kırk beş dakika sonra, Hülya Hanım koşturarak mutfaktan içeri girip karşısındaki kargaşaya şaşkınlıkla bakakaldı. Mutfağına ne olmuştu böyle? "Melisa bu koku da ne?"

"Ya anne bir dur. Zaten keki doğru dürüst ikiye bölemedim." Melisa'nın ağlamaklı çıkan sesiyle annesi ona doğru yaklaşıp sorunun ne olduğunu anlamaya çalıştı. Sorun gayet açıktı; Melisa keki yakmıştı.

"Ahh be güzel kızım." Hülya Hanım kızının elindeki ipi aldı. "Bu kek yanmış. At çöpe bunu."

"Ya anne bana ne. Ben kaç saat bu kekin pişmesini bekledim. Hem hiç de yanmamış. Sadece birazcık kızarmış o kadar."

"Kızım kekin rengi siyah. Neresi kızarmış bunun?"

"Ya anne bana ne!" Melisa omuzlarını silkti. "Hadi ikiye böl de pudingini dökeyim,"

Hülya Hanım "Allahım sen bana sabır ver," diye mırıldandı. Ama yine de kızının hevesini kırmamak için zaten parçalara ayrılmış keki mümkün olduğu kadarıyla ikiye böldü. Melisa ikiye ayrılan kekten dolayı kocaman gülümseyip annesine sarıldıktan sonra hazırladığı pudingi kekin arasına dökmeye başladı. Daha sonra kekin diğer yarısıyla üstünü kapatıp krem şantiyle pastasını tamamen kapladı. Üzeri için ise dolaptan çıkardığı sebzelerin kabuklarını kullandı. Ve işte sonunda pasta hazırdı.

Murat Bey, Hülya Hanım ve Melisa, büyük uğraşlar sonucu pişen pastayla genç adamın odasına gitti. Sırtını yatağın başlığına yaslamış ve öylece pencereden tarafa bakan genç adam, odanın kapısı açılmasıyla bakışlarını gelen kişilere doğru çevirdi.

"İyi ki doğdun!" Özsoy ailesinin hep bir ağızdan söylediği bu cümleyle genç adam adeta şaşkına dönüp afallarken, Melisa elindeki pastayla yaklaşıp yatağın kenarına oturdu. "Yatağımı ve odamı esir almış olabilirsin ama yine de senin için pasta yaptım. Gerçi birazcık yandı ama..." Melisa gülümsedi. "Hadi bir dilek tut bakalım."

Genç adam bakışlarını Murat Bey'e çevirdi ve daha sonra Hülya Hanım'a. İkisi de yüzlerine yerleştirdiği içten gülümsemeyle ona bakarken tutacağı dileği bekliyordu. Sabırsız görünüyorlardı. Diğer yandan birazcık da meraklı bir ifade vardı yüzlerinde. Genç adam burukça gülümsedi. Bu insanlarla karşılaşmak için ne tür bir iyilik yapmış olabilirdi, hiçbir fikri yoktu. Genç adam bakışlarını Melisa'ya çevirdi. Melisa heyecanlı bir ifadeyle yüzüne bakıyordu. Onu bu denli heyecanlandıran şeyin ne olduğunu bilmeyen genç adam gülümsedi ve dileğini Melisa'nın gökyüzü mavisi gözlerinin içine bakıp tuttu.

"Şu kız ileride benim değer verip sahiplenebileceğim birine dönüşsün. Ve o zaman... Onunla yeniden karşı karşıya geleyim."

Genç adam pastanın üzerindeki mumları üfledi. İlk önce Murat Bey'le, daha sonra Hülya Hanım'la ve en son da Melisa ile sarıldı. Genç adam kollarını kaldırabilecek gücü kendinde bulamasa da Melisa'yla sarılırken kendini zorladı. Kollarının arasında küçücük kalan bu kız için az önce bir dilek dilemiş olması ona komik geliyordu. Ama zaten bu tür şeylere inanmadığı için dileğinin gerçekleşmeyeceğini de biliyordu. Öylesine yaptığı, yaparken gerçek olmayacağını bildiği bir şeydi. Yani bu kızın ileride büyüyüp de değer verebileceği bir kıza dönüşmesi imkânsızdı.

Yaklaşık on beş dakika sonra Melisa hazırladığı pastayı özenle kesti ve büyük bir dilimi genç adamın tabağına koydu. Genç adam pastayı incelerken üzerindeki domates kabuklarına hiçbir anlam veremedi. Tıpkı salatalık kabuklarına veremediği gibi.

"Bu sizin yöreye ait bir pasta mı?" diye sordu genç adam. Bunu sorarken pastayı incelemeye devam ediyordu.

"Evet," dedi Melisa gülümseyerek. "Malzeme olmayan bir evdeki yöreye ait. Daha önce duymadın mı?"

Genç adam tebessüm edip başını iki yana salladı. "Sanırım duymadım ufaklık."

"Şimdi öğrendin işte." Melisa neşeyle gülümsedi ve pasta koyduğu tabağı uzattı. "Merak etme içinde domates ve salatalık yok. Sadece üzeri için süs olsun diye kullandım," dedi. Genç adam tabağı eline alıp on dört yaşındaki kızın gülümseyen yüzüne baktı. Ergenlik döneminde olan bir kıza göre yüzü tertemizdi. Yüzünde sivilceye dair hiçbir şey yoktu. Ve gülümseyince daha mı bir tatlı görünmüştü sanki?

"Çocuğum sen boş ver bizim kızın pastasını." Hülya Hanım eşinin az önce pastaneden aldığı pastayla odaya girdi. Taze bir pastayla... "Zaten hastasın, bir de zehirlenme."

Melisa hemen yüzünü astı. "Aşk olsun anne, niye zehirlenecekmiş?"

"Yaktığın için olabilir mi kızım?"

Murat Bey odaya girdi. Az önce pastaneden gelmiş, genç adam için güzel bir pasta almıştı. Midesinin rahatsızlanmayacağını bilse kızını üzmemek için o pastadan hiç şüphe etmeden yerdi ama yanık, Murat Bey'in midesine pek iyi gelmiyordu.

"Hiç de yanık değil. Sadece biraz fazla pişti o kadar."

"Peki üzerindeki domates ve salatalık kabuklarına ne diyeceksin?"

"Bir kere onlar süs." Melisa bozulmuş bir ifadeyle annesine bakarken diğer yandan da rezil olduğunu hissetmişti. Hiç tanımadığı bir adama pasta yapmıştı ama yaptığı şeye pasta demek neredeyse imkânsızdı. Annesi haklıydı aslında, pastası iğrenç olmuştu. Hem yanmıştı hem de üzerine alakasızca domates ve salatalık kabukları koymuştu. Zaten hangi akla hizmet pasta hazırlamaya kalkmıştı ki!

Genç adam, Melisa'nın yüzündeki bozulmuş ifadeyi fark edince bakışlarını Hülya Hanım'a çevirdi. "Sanırım ben kızınızın hazırladığı pastayı yemek istiyorum," dedi. Daha sonra gülümsedi ve Melisa'ya baktı. "Hem zaten yöresel bir pastaymış. Ben de denemiş olurum."

Hülya Hanım ve Murat Bey onun bu isteğine şaşırsalar da hiçbiri Melisa kadar şaşırmamıştı. Yani cidden o pastayı yiyecek miydi? Genç adam çatalını pastaya batırıp ufak bir parça kopardı. Melisa meraklı bir ifadeyle onun vereceği tepkiyi beklerken, genç adam kopardığı parçayı ağzına götürdü. Bir... İki... Üç... Genç adam pastayı yuttu. "Sadece birazcık fazla kızarmış o kadar," dedi. Aslında yalan söylüyordu. Pasta tamamen yanmıştı ve yanık kokuyordu. Aynı şekilde tadı da berbattı. Ama ne var ki genç adam Melisa'yı üzmek istemediği için pastanın hepsini yemişti. Tabii ki domates ve salatalık kabukları hariç.

Akşama doğru Murat Bey sofranın Melisa'nın odasına kurulmasını istedi. Çünkü bu akşam yemeğin hep beraber yenilmesini istiyordu. Bir aile gibi... Hem zaten artık genç adam gözlerini aralamıştı. Hep beraber yemek yemeleri için hiçbir engel yoktu. Diğer yandan genç adamı daha da iyi tanımak istiyordu... Yemekler yenildi. Melisa'nın komik ve tatlı halleriyle sofrada gülüşme sesleri hiç eksik olmadı. Genç adam bu durumu hayli garip karşılasa da Melisa'nın komik anılarına gülümsemeyi ihmal etmedi. Uzun zamandır gülümsememişti. Ama bu geveze kız onu bir şekilde gülümsetmeyi başarıyordu. Yemekten sonra Melisa ve genç adam dizüstü bilgisayarı açtılar. Sofradayken Melisa'ya söz vermişti ve şimdi buradaydılar, Melisa'nın odasında, bir film izlemek üzereydiler...

"Benim istediğim bir filmi izleyeceğiz," dedi genç adam.

Melisa hemen kabul etti. "Elbette Bay Doğum Günü Çocuğu, hangi film?"

Genç adam gülümsedi. "*Hayalet Gemi,* Bayan Geveze."

Melisa cırladı. "Ne? Hayatta olmaz!" Bu fikre katiyen karşı çıkmıştı. O filmi asla izlemezdi!

"Hadi ama ufaklık, bugün benim doğum günüm."

"Bana ne ya doğum gününse! Doğum günün diye her istediğin olmak zorunda mı? Hayır, kabul etmiyorum. Başka bir film seç."

"*Hayalet Gemi*, son kararım."

"Öldürsen o filmi izlemem."

"Abartma," dedi genç adam. "Hem korkarsan bana sarılabilirsin." Melisa bu sözüyle utandığını hissetti birden. Ona sarılmak... Nedense bunu ilk gün söylese çığlık atardı. Ama şimdi bu seçenek o kadar da korkunç gelmiyordu Melisa'ya.

"Tuvalete gittiğimde kapının önünde bekleyeceğine söz verirsen izlerim?"

Melisa'nın bu şartı genç adamı gülümsetti. "Söz," dedi usulca. "Seni bekleyeceğim..."

Melisa sandalyenin üzerinde, kollarının arasına aldığı bir oyuncak ayıya sıkıca sarılırken, genç oğlan sırtını yatağın başlığına yaslamış gayet rahat bir şekilde filmi izliyordu. Melisa ise beyaz elbiseli kızın çıktığı her sahnede abartısız çığlık atsa da filmi sonuna kadar izlemeyi başarmıştı. Ta ki film bittikten hemen sonra tuvaleti gelene kadar...

"Ne oldu?" dedi genç adam. Melisa'nın yüzü şekilden şekle girmiş, kızarmaya başlamıştı.

Melisa utandı. "Şey, tuvaletim geldi."

Genç adam gülmek istese de bunun Melisa'yı utandıracağını bildiğinden ifadesini korudu. "Tamam, gidelim o halde," dedi. Yataktan güçlükle çıktı. Geldiğinden beri ilk kez ayağa kalkıyordu. Melisa ile tuvalete gittikten sonra genç adam kapının önünde onu beklemeye başladı.

"Orada mısın?" diye sordu Melisa hemen. Sesi hâlâ korktuğunu belli ediyordu.

"Buradayım."

"Sakın bir yere gitme."

"Gitmem ufaklık." Genç adam ayakta durarak zorlandığını fark edince tuvaletin önüne oturup sırtını duvara yasladı. Vücudundaki çürükler sızlıyordu ama buna pek aldırış etmemişti.

"Bay Halı Deseni?"

"Bayan Geveze?"

Melisa genç adamın kapının önünde olduğunu anlayınca derin bir nefes aldı. Niye o filmi izlediyse artık!

"Şey, doğum günün kutlu olsun yeniden. Kaç yaşına girdin?"

"İşini halletmeye bak ufaklık."

Melisa genç adamın bu söylediğiyle yanaklarının kızardığını hissetti. Amacı bir şeyler konuşup şu anki utanç verici durumu birazcık normale çevirmekti ama başarılı olamamıştı maalesef. Bir süre sonra tuvaletten çıktı. Genç adam yere oturmuş yorgun bir ifadeyle Melisa'nın hâlâ kireç gibi olan yüzüne baktığında sakince konuştu.

"Rahatla artık küçüğüm. Seni bekleyeceğim dediysem beklerim. Asla gitmem."

Melisa rahatladığını hissetse de hâlâ korkuyordu. "Şey, beklediğin için çok teşekkür ederim." Bir saç tutamını kulağının arkasına itti. "Ama ben sanırım bu gece annemlerin yanına gitsem iyi olacak. Sana iyi geceler. Bir de doğum günün yeniden kutlu olsun. Nice sağlıklı senelere." Melisa koşarak anne-babasının yatak odasına gitti. Bu gece onlarla uyuyacaktı... Genç adam ise Melisa'yı bu kadar korkutan bir film için ısrar ettiğinden kendini suçlu hissetti. Olduğu yerde daha fazla beklemedi ve Melisa'nın odasına gitti. İçeri girdiğinde yatağın üzerine uzandı ve sırtını yatağın başlığına yasladı.

Sadece üç gündür tanıdığı bu insanları hemen sevmesi mümkün olabilir miydi? Genç adam onları çok sevmişti. İsmini bu insanlara söylememişti. Çünkü ismi sahteydi. Gerçek değildi. Gerçek olanı söylese, ismim Kaan dese onları kandırmış olurdu. Genç adam bunu istemiyordu. Kaan diye biri artık yoktu çünkü. *Ateş Arsoy* vardı. Geçmişin izlerini bir türlü zihninden atamayan adam. Çocukluğu öz anne-babası tarafından katledilen bir adam. Sevgiye ve aşka inanmayan, çünkü o hislerin bu dünya üzerinde hissedilemeyeceğini bilen bir adam. Hayatında ilk kez birilerinin onun için gerçekten endişelendiğini hisseden bir adam...

Ateş, ertesi sabah erken saatlerde evden ayrıldı. Bu insanlar yeterince onunla ilgilenmiş, yeterince onun için vakit harcamıştı zaten. Daha fazla yük olmasının hiçbir anlamı yoktu. Kimseyle vedalaşmamıştı. Çünkü bunun bir veda olmadığını biliyordu. Ateş geri gelecekti. İyileştikten sonra bu insanlara teşekkür etmek için mutlaka geri gelecekti. Belki birkaç hafta sonra, belki birkaç ay, belki de birkaç sene sonra. İlla ki geri gelecekti. Ama bilmiyordu ki geri geldiğinde her şeyin değişeceğini, hiçbir şeyin bıraktığı gibi kalmayacağını...

20. Bölüm

Ateş Arsoy

Hani kulağına küpe olsun diye bir tabir vardır ya? Benim de hayatım boyunca şu cümle kulağıma küpe olmuştu: Verdiğin değerin karşılığını görmüyorsan gördüğün değeri ver ki herkes yerini bilsin. Aynen öyle. Hem adaletli, hem de olması gerektiği gibi. Ne ekersen onu biçersin hesabı. Bir şeyleri karşılıksız yapmaktansa, gördüğün karşılığa göre yapmak daha doğruydu bana göre.

Yalnızlık diye de bir kavram vardı. Çoğu insanın en büyük korkusu, benim ise zaten içinde olduğum bir kavram. Çevremde birçok insanın olmasına rağmen kendimi yalnız hissettiğim bir kavram. O insanlar benim için aynadaki yansımadan farksızdı. Orada olduklarını görüyordum, orada olduklarını hissedebiliyordum ama elimi kaldırıp onlara dokunmak istediğimde saydam bir yüzeye dokunmaktan daha fazlasını yapamıyordum. Hiçbirini hissetmiyorum. Hiçbirinin söylediklerini duymuyorum. Karanlık bir odanın içinde ben ve o odayı eğlenceli kılan tek şey, saydam bir ayna. Yalnız olmak, yanlış kalpte olmaktan iyidir. Ve ben birçok insanı yalnızlığa tercih etmiştim.

Salonun ortasında durmuş annemin aşağı inmesini beklerken her an vazgeçme arzusu tüm bedenimi kuşatmıştı. Şu anda çekip gidebilirdim. Giderken arkama bile bakmazdım. İstediğim de tam olarak buydu zaten ama isteklerim bunu yapacağıma engel değildi maalesef. Kalmak zorundaydım. Bu zorunluluk beni deli etse, çileden çıkartsa da kalmak zorundaydım. Nedenini biliyordum. En önemlisi bunu kim için yaptığımı biliyordum ve onun için buna katlanabilirdim. Bu yüzden sakin olmaya özen gösterdim. Sakin ve omuzları dik, yüzü ifadesiz, bakışları sert. Olmam gerektiği gibi. Dışarıdan bakan birinin beni bu şekilde görmesi gerektiği gibi.

Merdivenlerden gelen adım sesleri, bakışlarımı gözümü diktiğim tablodan çekmeme neden oldu. Gelen kişi elbette annemden başkası değildi. Yüzüne geniş bir gülümseme yerleştirmiş, o gülümseme gözlerine kadar ulaşmıştı. Gözleri parıl parıldı. "Kaan'ım?" Annem kollarını aralayıp bana sarılmak üzere bir hamle yaptı. Tepkisiz kaldım. Önceden olduğu gibi onu terslemedim ya da itmedim. Bekledim. Sebebi bana sarılmasını istemem ya da özlemem değildi. Bu sefer onu terslemek istememiştim, hepsi bu. Annem kollarını bana doladıktan sonra sıkıca sarıldı ve başını göğsüme yasladı. "Seni o kadar özledim ki... Kokunu, sesini... Neredeydin kaç gündür? Seni çok merak ettim." Annem başını göğsümden ayırıp bana baktı. Gözleri dolmuştu. Hadi ama!

Kollarından tutup sertçe indirdim. "Eğer yine ağlamaya başlayacaksan ben gidiyorum."

Annem hemen kendini toparladı. "Hayır, hayır," dedi hızlıca. "Ağlamıyorum. Lütfen, kal." *Burası artık senin evin değil. Anneannenin yanına gidip bundan sonra onunla birlikte yaşayacaksın. Git şimdi.* Hayat ne tuhaftı. Yıllar önce bana söylediği cümlelerle, şimdi, şu an söylediklerinin arasında dağlar kadar fark vardı. O zaman benim gözlerim yaşlı, benim bakışlarım umut doluydu.

Şimdi ise tam tersi. Git yerine kal, benim gözlerim yerime annemin gözleri yaşlıydı. Beni yalnızlığa iten, karanlık bir sokağın içinde yolumu kaybetmemi sağlayan annemin... Çoğu kez acaba dedim. Acaba o gün o eve gitmeseydim, o eve gitmek yerine annemin, bir zamanlar en değerlimin yanında kalsaydım yine bunlar olur muydu? Tüm bunlar yaşanır mıydı? Belki de yaşanmazdı, belki ben o evi yakmazdım, belki adım her gün vicdan azabı çekeyim diye değiştirilmezdi... Ama belki de daha kötü olurdu her şey? Annemin ve babamın gerçek yüzünü hayatım boyunca hiç görmemiş olurdum? Bilinçsizce, her şeyden habersiz, bir saf gibi beni kandırmalarına izin verirdim... Geçmişin izleri hâlâ üzerimdeydi. O izlerden kurtulamayacağımın farkındaydım. Ama geriye dönüp baktığımda... Keşke olmasaydı değil, o izler iyi ki üzerime kazınmış diyordum.

Annemle birlikte koltuklara oturduk. Babam, Rüzgâr onlar da inmişti aşağı. Söyleyeceğim şey ne yazık ki hepsinin duymasını gerektiriyordu ve duyduktan sonra da onaylamalarını... Böyle işin içine edeyim ama gerçek buydu!

"Evet, dinliyoruz? Neymiş eve teşrif etmeni sağlayan bu önemli konu?"

"Kenan." Annem uyarıcı gözlerle babama baktı. "Lütfen."

"Ne lütfeni Damla?" Babam sesini yükseltti. "Sözde oğlumuz, günlerdir eve gelmiyor. Kim bilir yine hangi belayla burun buruna-"

İfadesiz bakışlarımı babama dikip konuşmasını yarıda kestim. "Şu anda sadece seninle karşı karşıyayım."

Babam hiddetlenerek cevap verdi. "Eğer beni bir bela olarak görüyorsan yüzünü zevkle dağıtanlardan biri olabilirim!"

Alayla cevap verdim. "Sana engel olan ne?"

Babam dişlerini birbirine bastırdı. "Oğlum olman. Sen bu gerçeği inkar etsen de etmesen de ben senin babanım!"

Dudaklarımı ruhsuzca yukarı kıvırdım. Baba... Kulağa garip geliyordu.

"Biz sürekli alttan almaya çalıştıkça sen iyice tepemize çıkıyorsun! Hadi beni geçtim. Anneni ve kardeşini ne kadar üzdüğünü görmüyor musun? Hatalıyız, evet. Pişmanız. Ama bunu söylemek bir şeyleri geri almaya yeterli değil." Babam sakince devam etti. "Şu öfkeni her geçen gün büyütmek yerine artık hafiflet. Kendi iyiliğin için, bizim için, artık bir çekidüzen ver kendine."

"Merak ediyorum da," diyerek konuşmaya başladım, "bu konuşmaya senin de dahil olabileceğini kim söyledi?" Göz ucuyla merdivenleri işaret ettim. "Git ve beni bu ikisiyle yalnız bırak."

Babam dişlerini birbirine bastırdı. "Dışarıdaki hayatında ne tür bir pislik olduğun beni ilgilendirmiyor. Ama burada, bu evde, sen bana emir veremezsin!"

Annem araya girdi. "Yalvarırım başlamayın yine. Kenan, lütfen." Babam öfkeli bakışlarını birkaç saniye yüzümde gezdirdikten sonra anneme baktı. Annemin mavi-yeşil gözlerindeki yalvaran ifade, hüzün, onu etkilemeye yetti ve sustu. İyi de yaptı.

Rüzgâr hemen yanımda meraklı gözlerle bana bakıyordu. Babamla aramızda geçen ufak tartışma ya da annemin her an ağlayacakmış gibi olması umurunda değildi. İlgilendiği tek şey bendim. Sadece ben. Onun yerinde olmak isterdim. Tek derdi aptal insanlara cevap verememesiydi, hepsi bu. Ne büyük dert! Rüzgâr'a samimi olduğunu düşündüğüm kısa bir bakış attıktan sonra bakışlarımı anneme çevirdim. "Bu akşam..." diyerek konuşmaya başladım. Babamdan tarafa bakmıyordum. "Sevgilimin ailesiyle tanışmanızı istiyorum."

Annem gözlerini irileştirdi. Kırmızı rujlu dudaklarını araladı. Şaşkınlık? Evet, şaşırmıştı ve bunu fazlasıyla belli ediyordu. Göz ucuyla babama baktım. O da en az annem kadar şaşırmış, doğru duyup duymadığından emin olmaya çalışıyordu.

"Melisa'nın mı? Bu akşam mı? Haberleri... Haberleri var mı? Geleceğimizi biliyorlar mı?" Annem heyecanla yüzüme baktı.

"Evet," dedim ifadesizce. "Haberleri var. Bu akşam sizi yemeğe davet ediyorlar." İtiraz etme şansım olsaydı hiç düşünmez ederdim. Ailemin Melisa ile olan ilişkimde etrafta olmasını istemiyordum. Aslında ben onları hiç istemiyordum ya... Dün gece Murat Bey'le konuşmuştuk. Uzun ve bol bağırmalı çağırmalı geçen konuşma sonucunda, ailemle tanışmak şartıyla, Melisa ile belli aralıklarda görüşmemize izin vermişti. Ve şimdi ailemin o yemeğe gitmesinden başka şansım yoktu. Tek şansım, ailemdi. "Gelecek misiniz?" diye sordum bir anneme, bir de babama bakarak. Sesim ifadesizdi ama bunu söylediğimde yalvaran, aciz bir adam gibi hissetmiştim kendimi.

"Elbette geleceğiz!" Annem heyecanla oturduğu yerden kalktı. Babama baktı. "Kenan hemen hazırlanalım. Saat kaç? Akşama yetişebilir miyiz?" Rüzgâr'a baktı. "Rüzgâr hadi sen de bir duş al hemen. Üzerine güzel şeyler giy. İnanmıyorum! Oğlumun sevgilisinin ailesiyle tanışacağız..." Annemin gözünden bir damla yaş süzüldü. Usulca yanağından kaydı ve çenesine doğru bir yol izledi. Heyecanlanmıştı. Mutlu olmuştu. Ve en önemlisi de onlara böyle bir şey söylediğim için içinde bir umut tohumu filizlenmişti. Onları yavaş yavaş affetmeye başladığımı düşünüyor olmalıydı ama ne yazık ki fazlasıyla yanılıyordu. Onları affetmemiştim.

Değer, verilmeye layık olanlara verilmeliydi sadece. Ve ben bunu sadece bir kişiye veriyordum. Doğru kişiye verdiğimi de biliyordum. Melisa benim hayattaki tek doğrum, tek değerlimdi. Onun için yapamayacağım hiçbir şey yoktu. Çoğu zaman onu incittiğimi bilsem de artık onu iyileştirmek istiyordum. Tüm kalbimle, tüm hissettiklerimle bunun olmasını istiyordum. Çalışmam mı gerek? Çalışırdım. Çok çalışırdım ve bu sefer Melisa'yı mutlu etmeyi başarırdım. Sonunda tepetaklak olsam bile onun için her şeyi yapardım. Yapacaktım da...

Melisa Özsoy

Akşam yemeği umduğumdan daha sakin bir şekilde son bulmuştu. Başta biraz gergin başlasa da dakikalar geçtikçe her şey daha ılımlıydı. Kenan Amca'nın ve babamın aynı takımı tutması üzerine başladıkları muhabbet siyasetten ve işsizliğin artış nedenlerine doğru devam ederken, annem, babaannem ve Damla Teyze de yemeklerle ilgili bir muhabbet üzerine yoğunlaşmıştı. Herkesin keyfi yerinde sayılırdı. Batuhan bile arada babamla konuşup ona gündemdeki işsizlikle ilgili fikirlerini söylemişti. Evet, yemekte Batuhan da vardı ve belki de gecenin güzel geçme nedeni oydu.

Bunun dışında Ateş'i ilk kez içine kapanık olarak görmüştüm bu akşam. Toplamda konuştuğu kelime sayısı o kadar azdı ki bu hali herkesin tuhafına gitmişti. Halinden memnun olmadığı açıktı. Ya da bir derdi vardı ve bunu kimseye söylemiyordu. Onun etrafta buz gibi dolaşmasına alışık olsam da bu akşamki haline kesinlikle alışık değildim.

Babam, Ateş ayrılmadan önce onu kenara çekip, "En azından ailen düzgün insanlar. Onların hatırına bu sefer seni affediyorum," demişti. O an Ateş'in yüzünde öyle bir ifade belirmişti ki tarif edilemezdi. Bir an için sinirlenip babama sert bir cevap verecek sanmıştım. Ama Ateş beni yanıltarak öyle bir girişimde bulunmamış, babam da işi daha fazla uzatmadan konuyu kapatmıştı.

21. Bölüm

Karanlık bir perde gözlerimin önünde serili duruyordu. Görüş alanım net değildi. Her yer zifiri diye adlandırılan o karanlığın esiri altındaydı. Daha sonra karanlık yavaş yavaş bir netlik kazanarak beni aydınlığa kavuşturmaya başladı. Net bir görünüm usulca meydana geldi. Bulunduğum yer şekillendi.

Bir oda ve o odayı renklendiren tek şey tavandan aşağı sarkan eskimiş, beyaz bir lamba. Diğer her şey siyah, her şey karanlıktan ibaretti. Koltuklar, duvarlar, masalar, tüm eşyalar... Her şey. İç ürpertici bu görüntüye bir anlam vermeye çalıştım. Bu kadar karanlık bir odada kim durabilirdi ki?

Sonra Ateş girdi görüş alanıma. Az önce bahsettiğim siyah koltuklardan birine oturmuş, bir aynanın karşısına geçmişti. Elinde gri bir metal vardı. Bir bıçak. Bıçağın sivri kısmı bir elmas gibi karanlık odada ışıldayarak parlıyordu ve yansıması Ateş'in yanağına değiyordu.

"Ateş?" diye seslendim korkuyla.

Ateş bir tepki vermedi. Kıpırdamadı. Öylece karşısındaki aynaya, yansımasına bakıyordu. Sesim onun kulaklarına ulaşmamıştı.

"Ateş bana bak," dedim bu sefer, yanına gidip onu sarsmaya çalıştım. Ama olmadı, önümde görünmez bir duvar varmış gibi Ateş'e ulaşamadım. Kendimi ona duyuramadım.

Ateş'in aynadaki aksi bana bakarak ruhsuzca gülümsedi ve bıçağı koluna sapladı. Bu görüntü beni adeta dehşete düşürürken, bakışlarımı hızlıca koltuğun üzerinde oturan Ateş'e çevirdim. Hareketsizdi, kıpırdamıyordu. Yansımasının koluna sapladığı bıçak ona etki etmiyordu... Ateş'in aynadaki aksi daha sonra bıçağı bacağına sapladı. Ateş yine bir şey yapmadı. Öylece aksine baktı. Öylece kendine baktı...

Ateş'in aynadaki aksi bıçağı kalbine sapladı bu sefer. Ve sonra ortadan kayboldu. Ayna yerini karanlık bir görüntüye bırakırken, koltuğun üzerinde oturan Ateş'in kolu kanamaya başladı birden. Daha sonra bacağı... Kot pantolonu birden kana bulanıp yerler damla damla kan izi olurken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başladı.

"Ateş?" dedim korku içinde.

Ateş bakışlarını bana çevirdi. Az önce görünmez dediğim duvar şimdi aramızdan kalkmıştı ve Ateş'le göz gözeydik. Benim onu görebildiğim gibi şimdi o da beni görebiliyordu. "Beni kurtarmayı başaramadın ufaklık," dedi Ateş kısık bir sesle.

"Ben sana seslendim," dedim hemen.

"Hayır, ufaklık. Sen bana seslenmedin." Ateş'in kalbi kanamaya başladı. "Sen sadece aynadaki yansımama seslendin," Kırmızı sıvı tişörtünden aşağı süzülüp geçtiği yerlere imzasını bırakırken, gözyaşlarım şiddetlenerek yanaklarımdan süzülmeye başladı. Ateş'in cansız bedeni koltuğun üzerine düştü. Göz kapakları kapandı ve mavi-yeşil gözleri ortadan kayboldu. Ebediyen...

Sıçrayarak yattığım yerden doğruldum. Kalbim inanılmaz bir gürültüyle çarpıyor, nefes alıp verişlerim hızlı ve kesik kesikti. Az önce gördüğüm şey... Bir rüya mıydı? Elimi sakinleşmek adına kalbimin üzerine götürüp derin bir nefes alsam da olmadı. Hiçbir etki yaratmadı. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi inanılmaz bir korkuyla çarpıyor, korku tüm kalbimi zehirli bir sıvıyla kuşatmış gibi bana acı veriyordu.

Uzanıp saate baktım. Henüz sabahın beşiydi. İç güdülerim Ateş'i aramam gerektiğini bana haykırsa da kendimi güçlükle

dizginlemeyi başardım. Çünkü bir rüya için onu bu saatte aramamı anormal bulabilirdi. Ama gördüğüm rüya da zaten yeterince anormal değil miydi? Üstelik tam da uykuya dalmadan önce ondaki garipliği düşündüğüm sırada... Tekrar yatağa uzanıp sakinleşmeyi denedim. Yarın sabah yapacağım ilk iş onunla konuşmak olacaktı. Yüz yüze...

Ertesi sabah Maya ve Kuzey beni evden aldı. Nedeni düğün stresini azaltmak için ayarladıkları bir tatile beni de götürecek olmalarıydı. Babaannemin bu plana dahil olmamda büyük bir payının olduğunu söylemeden geçmeyeceğim. Aksi takdirde babamın kararı netti ve olumsuzdu. Ama işte şimdi yola çıkmıştım. Bu küçük çaplı moral tatili beni heyecanlandırmadı dersem yalan söylemiş olurdum, çünkü bu tatile Ateş de geliyordu.

"Kusura bakmayın. Çıkmam biraz zaman aldı da." Çekinerek ağzımda geveledeğim kelimeleri Maya yarıda kesti. "Sorun değil tatlım. Murat Amca'nın huyunu biliyoruz." Ona gülümseyerek karşılık verdim ve valizimi yanıma koyup Kuzey'in arabayı çalıştırmasını bekledim.

Maya eğilip radyodan hareketli bir parça açtı, daha sonra bana doğru döndüğünde bakışlarımız birleşti. "Heyecanlı mısın?"

"Evet," dedim hiç beklemeden.

"Ben de." Maya ile birbirimize gülümsedikten sonra Maya tekrar önüne döndü.

"Kına gecesine iki gün kala bu minik kaçamak hepimize çok iyi gelecek." Maya gülümseyerek Kuzey'e baktı. "Hem yorgunluğumuzdan da arınırız."

"Nedense bana daha çok yorulacakmışız gibi geliyor sarışınım." Kuzey omuzlarını silkti. "Ama yine de sen istediğin için gidiyoruz bakalım."

"Güven bana sevgilim, her şey çok güzel olacak! Hem arkadaşlarımızla beraber balayından önce vakit geçireceğiz, fena mı?"

Kuzey gülümsedi ve Maya'ya baktı. "Balayı mı? Kesinlikle hayır."

"Kuzey." Maya Kuzey'in koluna fazla sert olmayan bir yumruk atınca iki sevgili gülmeye başladılar. Onların bu hali benim de gülümseme neden olurken başımı camdan tarafa çevirdim. Mutluluk bu iki çiftin kapısını çalmış, onlar da memnuniyetle içeri davet etmişti. Ateş ile ben ise... Mutluluk kapımızı çaldı mı bilmiyorum ama biz içeri mutluluğun haricinde birçok şeyi buyur etmiştik. Onları tek tek dışarı def edeceğimize inanıyordum. O günün geleceğine de. Ama tek taraflı bir inancın bunu yapmaya gücü yeter mi pek emin değildim. Ateş'in de buna inanması gerekiyordu. İnanıp benimle birlikte uygulaması gerekiyordu.

Kafeden dört günlüğüne izin almıştım. Önceki haftalarda kullanmadığım izinlerim vardı. Üstelik bu iki hafta da hiçbir iznimi kullanmamıştım. Hem zaten kafeye yeni bir garson alınmıştı ve çocuk inanılmaz hızlıydı. Zeynep'le de bayağı iyi anlaştıklarını göz önünde bulundurunca, benim dört günlük yokluğumu hissetmeyeceklerine emindim.

Camdan dışarı yönelen bakışlarım, işittiğim güçlü korna sesleriyle bölündüğünde başımı diğer taraftaki cama çevirdim hemen. Siyah, son model bir spor araba girdi görüş alanıma. Korna sesleri o arabadan geliyordu. Sonra araba iyice yanaştı bizim arabaya. Camı araladı. Ve içinde gördüğüm tanıdık sima dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsememe neden oldu.

"Arkada kalanın canı çıksın mı?"

Kuzey kısa bir an bakışlarını yoldan ayırıp Batuhan'a baktıktan sonra sol eliyle camı aralamak için düğmeye bastı ve soğuk havanın hızla içeri dolmasını sağladı. "Oğlum bas git işine. Amacın kaza yapmak mı?"

Batuhan sırıttı. "Kızlar siz ona bakmayın," dedi kısa bir an arkasına dönerek. Kullandığı arabanın arka koltuğunda üç kız

vardı. O kızları daha önce görmediğime emindim ve kim olduklarını merak etmiştim. "Kendisi üç gün sonra evleneceği için heyecanlı da, o yüzden bu atarı." Kızların kıkırdamalarını işittim. Şu anda iki araba aynı hizada ilerliyordu.

"Neyse," dedi Batuhan. "Varış noktasında görüşürüz artık." Sırıttı. "Ama baştan söyleyeyim ben biraz gecikebilirim. Hatta bakarsanız hiç gelmem. Anlarsanız ya." Batuhan muzip bir şekilde göz kırptı ve gaza yüklenip bizi geçerek ilerlemeye başladı. Öncesinde bize el hareketi yapmıştı ve bu hareketi Kuzey'in sessiz bir küfür mırıldanması için yeterli olmuştu.

"Bu çocuğu çok seviyorum ben ya," dedi Maya ve gülümsedi.

"Ağzı olmasa, evet. Ben de çok seviyorum," dedi Kuzey homurdanarak. Gülümsedim ve başımı camdan dışarı çevirip dışarı bakmaya başladım tekrar. Bulutlar gri bir örtünün hâkimiyeti altında, rüzgâr usulca esiyordu dışarıda. Ağva yıllardır İstanbul'da oturmama rağmen daha önce hiç gitmediğim bir yerdi ve nasıl olduğunu merak ediyordum. En önemlisi bu minik kaçamak Ateş ve beni nasıl etkileyecekti onu merak ediyordum. Temennim her zaman olduğu gibi yine her şeyin güzel geçmesinden yanaydı ama öyle olur mu pek kestiremiyordum.

"Ateş'le aranız nasıl bakalım Melisa? Bir sorun var mı?" Kuzey dikiz aynasından bana bakınca bakışlarımı ona çevirdim.

"Tuhaf ama hayır," dedim. Dudaklarım bu cümleyi kurarken yukarı kıvrılmıştı. Çünkü bizim aramızda bir sorun olmaması tuhaftı. Kuzey ve Maya da bu cevaba şaşırmış olacak ki benim gibi gülümsemekten kendilerini alıkoyamamışlardı.

"Aman nazar değmesin." Maya elini arabanın camına vurdu. "Şu düğün arifesinde hepimiz mutlu olalım." Evet, mutlu olalım diye geçirdim içimden. Her zaman.

Bir süre sonra Kuzey arabayı kenara çekip durdurdu. Bir restoranın önündeydik. Toprak zeminin üzerinde duran araba

bakışlarımı anlamayarak Kuzey'e çevirmeme neden olurken, Kuzey dikiz aynasından bana baktı. "İn bakalım ufaklık," dedi. "Yolculuğun buradan sonrasını Ateş'le beraber geçireceksin." Kalbim Ateş'in ismini işitince temposunu arttırmaya başladı. Ateş mi? İyi ama o işi olduğu için daha sonra yola çıkacaktı. Öyle konuşmuştuk. Hatta sırf bu yüzden moralim çok kısa bir an bozulmuş, sonra nasılsa geleceğini bildiğimden tekrar moralimin düzelmesine izin vermiştim.

"Ateş burada mı?" diye sordu Maya benim düşüncemi sesli bir şekilde dile getirerek.

"Evet. İşleri erken bitince yola çıkıp burada mola vermiş." Dikiz aynasından bana baktı ve gülümsedi. "Melisa'yı almak için."

Arabadan indikten sonra şaşkın bir balık gibi etrafıma bakınmaya başladım. Soğuk rüzgâr tüm bedenimi istila ediyordu ve üzerimdeki siyah ince mont çok işe yaramıyordu. Bir atkı ve bere almayı ihmal etmemeliydim. Bakışlarımı etrafta gezdirdim. Üç-beş tane araba vardı restoranın önünde. Derken siyah bir araba gözüme ilişti. Plakası yüzümde ufak bir tebessüm oluşturdu. *34 ATS 7276*. Adımlarımı hareket ettirdim ve arabaya doğru ilerlemeye başladım. Yanına geldiğimde kapıyı araladım ve içeri girip soğuk havayı dışarıda bırakarak kapattım.

"Emniyet kemerini bağla."

Ateş'in tok sesiyle bakışlarımı ona çevirdim. İçeri girer girmez söylediği ilk cümle bu muydu cidden? Eğer karşımdaki kişi Ateş olduğundan, evet buydu. Emniyet kemerini isteği üzerinde bağladım. Ateş bu sırada arabayı hareket ettirip sürmeye başlamıştı. Bakışlarımı ona çevirdim ve onu incelemeye başladım. Bu sabah gördüğüm rüyanın etkisinden mi bilmem uzanıp sıkı sıkı ona sarılmak istiyordum.

"Nasılsın görüşmeyeli?" diye sordu Ateş. İlk başta yanlış duyduğumdan şüphe ettim. O ve bana nasılsın diye sormak mı?

"İyi, sen?" dedim bakışlarımı dikkatli bir şekilde onda gezdirerek. Doğrusu şaşırmıştım.

Ateş bakışlarını yoldan ayırmadan cevapladı sorumu. "Yorgun," dedi, bakışlarımı dikkatli şekilde onda gezdirdiğimde aslında gerçekten yorgun göründüğünü fark ettim.

"Neden?" İçimde garip bir his oluşmuştu. Onu kötü görmeye ne olursa olsun dayanamıyordum.

Ateş sorumu yanıtsız bıraktı. "Valiz falan almadın mı yanına?" Farklı bir konuya geçmesine karşı gözlerimi devirerek kucağıma indirdim bakışlarımı. Valizimi Kuzey'in arabasında unutmuştum.

"Aldım. Kuzey'in arabasında."

"İyi," dedi Ateş, sesi soğuktu.

Bir sorun olup olmadığını merak ettim. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır."

"O halde neden bana böyle davranıyorsun?"

"Nasıl?" diye sordu Ateş.

"Soğuk," dedim vereceği cevabı birazcık endişeyle bekleyerek. Öyleydi çünkü. Kelimeler ağzından isteksiz bir şekilde dışarı çıkıyor gibiydi.

"Günlerdir doğru dürüst uyuyamıyorum çünkü," dedi Ateş birkaç saniyelik sessizliğin ardından. "En son seninleyken uyuyabildim, onun da üzerinden ne kadar zaman geçtiğini biliyorsun. Eğer seni huzursuz eden sadece sesimin tonlaması ise bence buna şükret." Sesi ciddiydi. Söylediklerinden ise en çok dikkatimi çeken günlerdir uyuyamadığını itiraf etmesi olmuştu. Niye uyuyamamıştı ki? Bunu sormak üzere dudaklarımı araladım. Ama daha sonra bu sorunun gereksiz yerlere kayacağını sezip vazgeçtim.

Ateş bakışlarını kısa bir an bana çevirdikten sonra tekrar önüne döndü. "Ayrıca sana soğuk falan da davranmıyorum," dedi. "Sana nasılsın dedim."

Ciddi olup olmadığına baktım. Bana nasılsın demiş. "Ne yani buna sevinmeli miyim?"

"Sevinmelisin," dedi Ateş gayet ciddi bir ifadeyle. "Ben kimseye nasılsın demem."

Bir süre öylece yüzüne baksam da bir şey demedim ve bakışlarımı camdan tarafa çevirdim. Sevgilim bana nasılsın dedi, hadi sevineyim. Tuhaf adam. Ve ben de bu tuhaf adamı her şeyiyle kabullenen aptal kız... Başımı sitem eder gibi iki yana salladım ve dışarıya dikkat kesildim. Saat erken olduğu için yollar boştu. Haliyle bir buçuk saat içinde varacağımız yere daha kısa bir süre de varacakmışız gibi görünüyordu. Gideceğimiz yer deniz kenarında, üç katlı bir evdi ve Maya'nın ailesine aitti. Maya kına gecesini bir ara o evde yapmak istediğini söylese de daha sonra bundan vazgeçmiş, büyük bir organizasyon şirketiyle anlaşarak lüks bir mekânda yapmakta karar kılmıştı.

Mekâna iki kere gitme fırsatı bulmuştum. Maya her ayrıntısıyla detayı detayına ilgilenmişti, öyle ki mekân sorumlusu bile Maya'dan illallah etmişti. Ama karşılığında aldığı yüklü ücret çenesini kapatmaya yetmişti.

Bir süre sessizce arabayla ilerledikten sonra Ateş konuştu. "Torpidoda yiyecek bir şeyler olacaktı. Çıkarsana yiyelim." Söylediğini yaparak zihnimdeki düşünceleri bir kenara, ellerimi de torpidoyu açmak üzere harekete geçtim. Beyaz bir market poşeti hemen ilişmişti gözüme. Elime alıp kucağıma koyduktan sonra torpidoyu kapattım ve poşeti açmaya başladım. İçinde çeşit çeşit bir sürü abur cabur vardı. Bu kadar şeyi niye aldığını merak etmiştim. Sorgulamadım ve ilk olarak bir bisküvi paketini açmaya başladım. Ateş'e hangisini yemek istediğini sormamıştım, hem zaten buna gerek olmadığını da biliyordum. O yemek ayrımı yapmazdı.

Açtığım paketi Ateş'e uzattım. Ateş direksiyonun üzerinde olan ellerinden birini paketin içine daldırdıktan sonra iki bis-

küviyi dışarı çıkarttı ve birini ağzına attı. Bakışlarım onun bisküviyi çiğneyip yutmasını hiç kaçırmamak ister gibi bir an bile üzerinden ayrılmazken, Ateş diğer bisküviyi de ağzını attı ve çiğnemeye başladı. Bisküvinin ağzında dağılışını duyar gibiydim.

"Dikkatimi dağıtıyorsun ufaklık," dedi Ateş. Hemen önüme döndüm ve elimi çabucak paketin içine daldırıp bir bisküviyi ağzıma tıktım. Bunu Ateş yapınca daha çekici görünüyordu ama bende aynı şey söz konusu değildi.

Kırmızı ışık yanınca durduk. Ateş ona uzattığım bir bisküviyi de ağzına atıp yerken ben de elimdeki bisküviyi kemirmekle meşguldüm. Yola çıkmadan önce bir şeyler atıştırdığımdan aç falan değildim. Kahvaltımı yapmıştım. Ama anlaşılan o ki Ateş gerçekten acıkmıştı. Bir dakika olmadan paketi yarıya indirmişti resmen. İştahsız bir şekilde elimdeki bisküviyi kemirmeye devam ederken, arabanın camının tıklanmasıyla dikkatim dağıldı. Bakışlarımı hemen sürücü koltuğunun camına çevirdiğimde 7-8 yaşlarında orta kilolu bir çocukla karşı karşıya geldim.

"Abi, abi, lütfen ekmek parası." Çocuk hem eliyle cama tıklıyor, hem de yalvaran gözlerle Ateş'e bakıyordu.

"Abi lütfen," dedi çocuk tekrar. Sabahın bu saatinde sıcacık yatağında olması gerekirken burada olması... Bir otobanda. "Abi günlerdir yemek yemiyorum, lütfen." İçimde bir şeylerin sızladığını hissettim.

Ateş çocuğu duymazdan geldi. Keskin bakışları sadece karşısına bakıyordu ve çocuğun yalvarışı umurundaymış gibi görünmüyordu.

"Ateş, biraz para mı versen?" En masum sesimle söylediğim cümle üzerine Ateş bakışlarını bana çevirdi. Mavi-yeşil gözleri sen karışma der gibiydi. Tekrar önüne döndüğünde bakışlarını ışıklara çevirdi ve yanan kırmızı ışığın yeşile dönüşmesini beklemeye başladı. Çocuk hâlâ cama tıklıyor, umutla Ateş'in para

vermesini bekliyordu. Işık yandığında Ateş arabayı hareket ettirdi ve çocuğu arkamızda bırakarak arabayı sürmeye başladı. Çocuğun gözlerinde oluşan hayal kırıklığı içimde bir şeyleri parçalamıştı. Hayretle Ateş'e baktım. Altı üstü o çocuğa üç-beş kuruş para verecekti, çocuk da gidecekti. Ama Ateş bu mutluluğu o küçük çocuğa çok görmüştü.

"Bu kadar acımasız olmak zorunda mısın?" Gerçekten inanamıyordum. Bu kadar acımasız olabildiğine inanamıyordum.

Ateş bir cevap vermedi.

"Küçük bir çocuktu o," dedim. "Aç olduğunu söyleyen, senden ekmek parası isteyen küçük bir çocuk. Altı üstü birkaç lira verecektin!" Başımı iki yana salladım ve sitemle devam ettim. "Bu kadar merhametsiz olabildiğine inanamıyorum!"

Ateş arabayı kenara çekip durdurdu. Beklemediğim bu ani fren elimi son anda kapının kenarındaki çıkıntıya götürüp tutmama neden olurken Ateş öfkeyle konuştu. "O parayı anne babası alsın diye mi?" diye sordu, sesini yükselterek konuşmuştu. "Ya da o parayı kendilerinden daha büyük sokak çocukları gasp etsin diye mi? Hiç anlamıyorsun değil mi? Görünen dışında olayların altında ne olup ne bittiğine hiç bakmıyorsun?"

"Benim gördüğüm tek şey o çocuğun paraya ihtiyacı olduğuydu," dedim.

"O çocuğun paraya falan ihtiyacı yoktu," dedi Ateş.

"Nereden biliyorsun? Yalan mı söylüyordu?" Ben de sesimi onun gibi yükseltmiştim. Ama elimde değildi, o çocuğun gözlerinde gördüğüm ifade yalan olamayacak kadar gerçek ve de masumdu.

"Evet," dedi Ateş kendinden emin çıkan bir sesle. "O çocuk sadece açtı. Para; akşam evine gittiğinde babası ya da her kimi varsa dayak yememesi için söylemeye mecbur olduğu kelimeydi. Ve emin ol, o çocuk dayak yemekten çok karnının açlığından dolayı şikâyetçi."

Kalbim kulaklarımın işittiği bu cümleyle sızlamaya başlayınca Ateş kontağı kapattı ve kucağımın üzerindeki market poşetini sertçe eline aldı. Daha sonra dışarı çıkıp aynı sertlikle kapıyı kapattı ve ilerlediğimiz yönün aksine, az önce geçtiğimiz ışıklara doğru yürümeye başladı. Baştan aşağı giydiği siyah kıyafetler, siyah kabanı, onu olduğundan daha heybetli, daha göz alıcı gösteriyordu. Keza yürüyüşündeki kendinden eminlikte öyle. Ateş ışıkların oraya gittikten sonra az önceki orta kilolu çocuğun yanına gitti. Çocuğa doğru bir şeyler söylemeye başladığında olduğum mesafeden ve içerisinde olduğum arabadan dolayı ne dediğini işitemedim. Bu yüzden ben de hemen emniyet kemerinden kurtulup dışarı çıktım ve soğuk havanın bedenime çarpmasına izin vererek arabanın yanından ilerlemeye başladım. Kaldırımın üzerine çıkarak bakışlarımı Ateş ve küçük çocuğa sabitlediğimde yanlarına iki erkek çocuğunun daha geldiğini fark ettim.

"Aç mısınız?" Ateş'in sesi buz gibi soğuktu. Çocuk da bu soğukluğu ayırt etmiş olacak ki korkuyla başını sallayarak karşılık vermişti.

Ateş içi abur cuburla dolu olan market poşetini çocuğa uzattı. "Bunun içinde bir sürü yiyecek var," dedi. "Eğer bunları arkadaşlarınla hemen şimdi yiyeceğine söz verirsen, sana veririm?"

Çocuk bakışlarını iki yanında duran arkadaşlarına çevirdi önce, sonra tekrar Ateş'e baktı. Bakışları çekingen, biraz da şüpheliydi.

"Merak etme içindeki yiyeceklerin hepsi ambalajlı," dedi Ateş çocuğun kaygısını anlayarak.

Çocuk başını salladı. "Tamam abi," dedi. "Hepsini arkadaşlarımla beraber yiyeceğim."

"Şimdi?"

"Şimdi. Söz."

Ateş göz ucuyla kaldırımı işaret etti. "Oturun o halde şura-

ya." Ne yaptığını anlamaya çalıştığım sırada çocuklar itiraz etmeden Ateş'in işaret ettiği yere oturdular ve minik dizlerinin üzerinde Ateş'e bakmaya başladılar. Bu sırada yanlarına gelen dört-beş küçük çocuk daha meraklı gözlerle bir Ateş'in elindeki poşete bir de arkadaşlarına baktığında, içimde bir şeylerin acıdığını hissetmiştim. Şu anda Ateş'in etrafında on taneye yakın küçük çocuk vardı. Her birinin güvenli bir evde, sıcacık yataklarında olması gerekirken bir otoban kenarında mendil satıp, cam silmeleri gerçekten adaletsizdi. Yanlıştı.

Ateş poşetten çıkardığı her bir yiyeceği kaldırımın üzerine dizilmiş çocuklara vermeye başladı. Tek, tek. Sırayla. Ayrım yapmadan. Hepsine verdikten sonra tekrar başa döndü ve ikinci paketleri de dağıttı çocuklara. Çocukların yüzünde şaşkınlıkla karışık bir gülümseme vardı ve o gülümseme şu anda olduğum mesafeden bile belli oluyordu. Gözlerine kadar ulaşmış, sıcacık bir parıltı belirmişti gözlerinde. Son üç çocuğa ikinci paket kalmadı. Ateş bakışlarını ilk sıradaki çocuklara çevirip paketlerin büyüklüğüne göre şöyle bir inceledikten sonra ilk sıradaki çocuklardan bazılarının paketlerini son üç çocukla değiş tokuş yaptı ve hemen hemen her birine aynı yiyeceği pay etti.

"Herkes kendi yiyeceğini bilsin diye böyle dağıttım," diye açıkladı Ateş. "İsteyen istediği arkadaşının yiyeceğinden izin isteyerek yiyebilir. Hadi açın ve yemeye başlayın." Ateş sertlikten taviz vermeyen bakışlarını birer birer çocukların üzerlerinde gezdirdiğinde çocuklar gülerek ellerine verilen paketleri açıp yemeye başladı. Kimi diğerinden tuzlu olan bisküviyi istiyordu, kimi ise bir diğerinden çikolatalı olan bisküviyi. Bu görüntüye şahit olabilmek öyle güzeldi ki... Tüm çocukların yüzleri gülüyordu. Gözlerinin içi. Ve buna neden olan kişi ise Ateş'ti. O sert, sinirli, acımasız adam. Ama diğer yandan kalbinin güzelliğini nadir de olsa gösteren adam.

Ateş çocukların yanından ayrılıp bana doğru yürümeye

başladı. Esen soğuk rüzgârın aksine kalbim sıcacık, sevdiğim adamın bana doğru yürüyüşünü gururla izlerken Ateş'in siyah kabanı minik bir el tarafından çekiştirildi. Ateş ne olduğunu anlamak için bakışlarını onu çekiştiren kişiye çevirdi. Ben de o kişiye baktığımda 5-6 yaşlarında küçük bir kız çocuğuyla karşı karşıya geldim.

"Merhaba," dedi kız. Siyah saçları yamuk bir şekilde kesilmiş, üzerinde eskimiş kirli bir elbise vardı.

"Merhaba?" dedi Ateş soğuk bir sesle.

Küçük kız pembe montunun cebinden bir paket kağıt mendil çıkartıp Ateş'e uzattı. "Al."

"Bu ne?" diye sordu Ateş peçeteye bir anlam vermek isteyerek bakarak.

Küçük kız minik omuzlarını silkti. "Kâğıt mendil," dedi açıklama yaparak. "Ama öyle bildiğin mendillerden değil. İçinde bir tane taş var. O taşı şu aşağıdaki sahilden bulup paketin içine koydum. Güzel bir taş ve koyarken bir tane de dilek diledim. Ama ne dilediğimi sana söylemem. Çünkü babaannem dileklerimizi birine söylediğimizde gerçek olmayacağını söyler..."

Ateş küçük kızı dikkatli şekilde dinledikten sonra sordu: "Ya kötü bir dilek dilediysen? Sana neden güveneyim ki?"

Küçük kız hemen cevap verdi. "Ben hiç kötü dilek dilemem!" Sonra alt dudağını sarkıttı ve devam etti. "Dilek fikri kötü mü sence? Bu projeyi ben yeni düşünmüştüm... Yani eğer mendillerin içine güzel taşlar koyup dilek dilersem insanlar bu sefer alır zannetmiştim. Normal peçeteleri kimse almıyor çünkü. Her gün güzel giyimli bir sürü erkek, bir sürü kadın geçip gidiyor önümden ama hiçbiri durup da benden peçete almıyor." Küçük kız masum sesiyle devam etti. "Ama eğer içlerine güzel taşlar koyarsam belki alırlar diye düşünmüştüm... Sence alırlar mı abi?"

Ateş kararsız kalmış gibi küçük kıza baktı. Kafası karışmıştı.

Kızın uzaktan bile belli olan yemyeşil gözleri masum bir şekilde Ateş'in ağzından çıkacak olumlu cevabı bekliyordu. Olumsuz cevaba karşı ise yeşil gözlerinden masum damlacıklar akacakmış gibiydi...

"Senin adın ne?" diye sordu Ateş.

"Ayşe," dedi kız.

"Bak Ayşe insanlar biraz tuhaftır." Ateş eğildi ve kızla aynı hizaya geldi. "Yarını düşünmeden yaşar birçoğu. Başlarına her an kötü bir şey geleceğini bilmez, bilmediği için de kötü bir durumda olanları görmezden gelir. Senin fikrin çok güzel, evet. Ama-"

"Ama işe yaramaz mı?" Ayşe hayal kırıklığı içinde Ateş'e baktı. Yeşil gözlerinde üzüntü belirmişti. Ateş birkaç saniye ne diyeceğini bilemeyerek sussa da sonradan, "Hayır," dedi. Nefesini sesli bir şekilde dışarı üfledi. "Eminim normalinden daha çok peçete satacaksındır."

Ayşe kocaman gülümsedi ve kollarını sıkıca Ateş'e dolayıp sarıldı. "Çok teşekkür ederim abi! Sende tıpkı o insanlar gibi güzel giyimlisin ve sen böyle söylediysen kesin alırlar. Çok, çok sağ ol." Kız geri çekildi ve elindeki kâğıt mendili çabucak Ateş'in avucunun içine koyup koşarak arkadaşlarının yanına gitmeye başladı.

"Parası?" diye seslendi Ateş arkasından.

Ayşe gülümseyerek Ateş'e döndü ve cevap verdi. "Sen arkadaşlarımın ve benim markette görüp de alamadığı yiyecekleri bize vererek paradan daha büyük bir şeyi verdin zaten. Dileğim de peçetem de benden olsun."

Arabaya bindiğimizde Ateş elindeki kâğıt mendili torpidonun içine koydu. Bunu yaparken yüzü ifadesiz, bakışları sertti. Normal halinden biraz daha katı görünüyordu. Bunun nedeni az önceki olanlar mı yoksa bu sert adam ifadesine bir zarar gelmesin diye uğraşmaya çalışması mı pek emin olamamıştım.

Emin olduğum tek şey; sokakta mendil satan küçük bir kız çocuğu bugünden sonra sadece mendil satmayacaktı. Dileklerini insanlarla paylaşacaktı ve belli mi olur belki de onun dilekleri sayesinde bazı insanlar hiç beklenmedik güzelliklerle karşılaşacaktı. Ateş bugün küçük bir kız çocuğunu tek bir kelimeyle gülümsetmişti ama aslında hiç tanımadığı insanlarında yüzlerinin gülümsemesine vesile olduğundan habersizdi. Ve küçük kızın ilk masum dileğini almıştı.

Gururla sevdiğim adama bakarken yüzümde aptal bir gülümseme vardı. İşte benim kalbime yerleşen, ne yaparsam yapayım söküp atamadığım Ateş buydu. Onun bu güzel kalbini kalbimde hissetmemdi. Oturduğum yerden kalkıp vitesin üzerinden geçerek Ateş'in kucağına çıktıktan sonra kollarımı sıkıca ona doladım. "İşte seni bu yüzden seviyorum," dedim. "Ne yaparsan yap, ne kadar gizlemeye çalışırsan çalış, kalbinin güzelliğini saklamayı beceremiyorsun. O yiyecekleri çocuklara vermen, o küçük kızı üzmemek için verdiğin cevap..."

"İnsanlar onunla alay edecek," dedi Ateş kollarıyla belimi sarmalarken. "O masumca dilek dilediğini, paketlerin içinde birer tane taş olduğunu söyleyecek ve insanlar da ona gülüp alay edecek."

"Belki de gülmezler?" dedim başımı boyun girintisine gömüp derin bir soluk alırken. "İnsanlar küçük bir kızın hevesini kıracak kadar acımasız olamaz."

"İnsanlar küçük bir kızın hevesini de kalbini de kıracak kadar acımasız," dedi Ateş.

"Ama sen değilsin."

"Yapamadım Melisa. O bana öyle güzel bakarken gerçeği ona söyleyemedim. Normal bir şekilde peçeteni sat, diğer türlüsü seni komik durumuna düşürür diyemedim."

"Demedin... Çünkü dersen hevesini kıracağını biliyordun. Ama Ateş belki de o kız senin sayende gerçekten daha fazla pe-

çete satar. Baksana, seni bile etkilediyse başkalarını da etkilemeyi başarır. Hem ne demişti sana? Bu yeni projem mi?"

Ateş güldü. "Evet. Yeni, ilk ve muhtemelen de son projesi."

Gülümsedim ve geri çekildim. "Umalım da öyle olmasın. Hem belki ileride gerçek projelerde de yer alır? İnsanların onu tebrik edeceği projeler de?"

"Okula gittiğini sanmıyorum," dedi Ateş. "Böyle çocuklar genelde kimsesiz olur. Onlara bakanlar da okula göndermez."

"Ama okula gitmek artık zorunlu?"

"Zorunluluk senin benim çevremde var ufaklık. Onların hayatındaki tek zorunlulukları sokaklarda bir şeyler satıp akşam da eve parayla dönmek."

"Bu çok acımasızca..."

"Öyle."

Ateş'in o çocuklarla ilgili bu kadar şeyi nereden bildiğini merak etmiştim. Yine de çenemi kapatmayı başarmış, bir şey sorma gevezeliğin de bulunmamıştım. Bir süre Ateş'le öylece durduk. Sessizlik aramızda durgun bir deniz gibi uzayıp gitti. Benim başım onun omzunun üzerinde, kollarım boynundaydı. Kokusunu, sıcaklığını en yakınımdan hissediyordum ve bu hissi hissetmeyi gerçekten özlemiştim. Aramızda büyük fırtınalarda yaşansa içimden sadece hafifçe omuzlarımı silkmek geliyordu artık. Kalbim Ateş'e olan sevgiyle öyle doluydu ki aylar önce onun yüzünden tıkılı kaldığım küçük oda şu an için bana yaşandı ve bitti gibi geliyordu sadece. Öyle olmadığını çok iyi bilsem de ileride yaşlandığımda o günler kara bir gölge gibi her daim ardımda olacak olsa da onların üzerini örtmeyi tercih ediyordum. Ve bunu Ateş'i affettiğimi dile getirdiğimde biliyordum zaten.

Geri çekilip Ateş'le bakışlarımızı birleştirdim. "Biraz uyumak ister misin?" Yüzü gerçekten yorgun görünüyordu ve en azından bir-iki saat uyusa daha iyi hissederdi. Nasılsa gideceğimiz yere geç gitsek çok sorun olmazdı.

Ateş muzipçe güldü. "Bu pozisyonda mı?" Eski Ateş'e yeniden merhaba.

"Sanırım üzerinde ben olmasam daha rahat edersin," dedim sesimin normal çıkmasına özen göstererek.

"Evet," dedi Ateş kabul edercesine. "Ama yine de üzerimde olmanı tercih ederim."

Yanaklarımın ısınmaya başladığını hissettim. "Şey, bedenin uyuşmaz mı o zaman?"

"Varsın uyuşsun. Nasılsa bir gün ikimiz de bedenlerimizin uyuşmasından hareket edemeyeceğiz."

Kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. "Yok, uyuşmasın!" dedim hızlıca. "Sonuçta araba kullanacaksın. Bedenin uyuşunca arabayı kullanamayacağına göre ben yerime geçeyim, sen de güzelce uyu?"

"Cık!" diye bir ses çıkardı Ateş ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Uykum kaçtı benim. Biraz öpüşelim, sonra yola devam eder gideceğimiz yer de uyurum artık." Sonra ekledi: "Bu pozisyonda." Ve yanaklarım bir ton daha kızardı.

Ateş dudaklarını dudaklarıma dokundurduğunda gözlerimi kapattım. Bir elini bel boşluğuma indirmiş, bir diğer elini de yanağımın üzerine koymuştu. Dudakları ilk başta belli bir ritimde dudaklarımın üzerinde dans etse de çok geçmeden dilini ağzımın içine kaydırmış, ağzımın tamamını keşfe koyulmuştu. Sıkıca omuzlarına tutundum dudaklarımın üzerindeki baskısı yavaş yavaş artarken... Ateş belimdeki elini kalçama indirdi, diğer eli hâlâ yanağımın üzerindeki varlığını koruyordu. Sonra Ateş sırtımı direksiyona yasladı ve üzerime eğilip beni öpmeye aralıksız devam etti. Hızı inanılmazdı. Dudaklarımı öpmüyor, onlarla tutkulu bir sevişme yaşıyor gibiydi. Kalbim atma işlevini yitirdi. Nefesim kesildi.

"Dudaklarını mı tatlandırdın sen?" diye sordu Ateş alnını alnıma yasladığında.

"Evet," dedim güçlükle. "Hoşuna gitmedi mi?"

"Gitti." Ateş tekrar dudaklarıma yönelmeden devam etti. "Ama seninkiler kadar değil."

***

Ağva'ya vardığımızda saat 11:00'i gösteriyordu. Aşağı yukarı iki saat içinde gelmiştik. Ateş dediği gibi oyalanmadan kendini yatağa atmıştı. Cidden yorgundu. Diğer erkekler de onun yaptığı gibi kendilerini yatağa atarak koca evi sadece biz kızlara bıraktığında salondaki yer minderlerine oturmuş, iki gün sonra gerçekleşecek olan kına gecesinden bahsetmeye koyulmuştuk. Sonuçta son üç gün kalmıştı düğüne. Bizler de Maya'nın en yakın arkadaşları olarak uykumuzu yavaş yavaş feda etmeye başlamıştık. Bugün de onlardan biriydi. Sadece konuşup son detaylar hakkında fikir alışverişi yapacaktık belki ama bu da bir fedakarlık sayılırdı.

Toplamda altı kızdık. Maya'nın yurt dışından gelen kuzenleri de vardı ve bu ufak tatile onlar da katılmıştı. Kızların isimleri Carol ve Emily idi. Az çok Türkçe bilseler de yine de o kadar hâkim değillerdi ve biz konuşmaya başladığımızda onlar sessizce bizi dinlemekten fazlasını yapmıyorlardı. Kızlara içim ısınmamıştı açıkçası. Birincisi sarışınlardı ve ben Maya hariç sarışınlardan gerçekten nefret ederdim. İkinci ve en önemli neden ise Ateş'ti. Bu kızlar onu henüz görmemişti, çünkü bizden sonra gelmişlerdi. Ama gördüklerinde onu beğenip yakınlaşmaya çalışacak olmaları düşüncesi beni huzursuz ediyordu...

"Selam kızlar."

Tanıdık ses kulaklarıma dolunca bakışlarımı salondan içeri giren kişiye çevirdim. Batuhan üzerindeki deri ceketi çıkartıp bize doğru yaklaşmaya başladı ve hemen benim yanımdaki boş mindere oturdu. "Biraz Selena gibi bir giriş yaptım ama artık maruz görün, yorgunluktan saçmalıyor olabilirim." Sırıttı ve

bakışlarını minderlerin üzerinde oturan kızlarda gezdirdi. Gözleri iki farklı kızı hemen tespit edip onlarda takılı kalınca kaşları usulca havaya kalktı ve yüzüne o playboy ifadesini takındı hemen.

"Maya'cığım kim bu fıstıklar?"

"Kuzenlerim." Maya uyarıcı bir sesle devam etti. "Sakın sulanmaya kalkayım deme."

"Aşk olsun sarı leblebim. Ben hiç yapar mıyım öyle şey?" Batuhan oturduğu yerden kalkıp Carol ile Emily'nin yanına gitti ve elini onlara uzattı. "Ben Batuhan. Halk arasında Playboy Batuhan olarak da bilinirim. Sevgilim yok. Babam zengin. Evim var. Arabam var. E lanet olası bir yakışıklılığım da var şimdi. Bence bir sevişmeyi, aman bir çay içmeyi hak ediyorum?"

Kızlar birbirine bakıp gülümsediler. Aralarında birkaç saniye anlayamadığım bir bakışma geçip giderken kızlar oturdukları yerden aynı anda doğruldu ve uzanıp Batuhan'ın yanağına öpücük kondurdular. Biri sağ yanağını öpmüştü bir diğeri ise sol yanağını.

"Amanın," dedi Batuhan afallamış şekilde. "Bu kadar çabuk mu?"

"Düğünden sonra biz de İstanbul'u dolaşmak istiyorduk," dedi Carol bozuk Türkçesiyle. "Sanırım sen buna gönüllüsün?"

"Kalbim daha önce hiçbir şeye bu kadar gönüllü olmamıştı," dedi Batuhan ve sırıttı. "Playboy'unuz size kurban olsun."

Kızlar gülümseyerek Batuhan'a bakmaya başlayınca, Maya inanamıyormuş gibi kuzenlerine döndü. Ben ise kaşlarını çatmış... Daha önce hiç tanımadıkları bir erkeğin bir cümlesinden sonra onu yanağından öpmek de ne demek oluyordu? Üstelik sulu sulu? Bu kızların Ateş'le aynı ortamda bulunmaması gerekiyordu, açık ve net. Özellikle de yalnız!

Kızlarla akşam için yemek hazırlamak üzere mutfağa gittiğimizde, Maya her birimize ayrı görevler vermişti. Kimi salatayı hazırlayacaktı, kimi çorbayı, kimi de ana yemeği. Ben pilavı ve

tatlıyı yapmıştım. Doğrusu umduğumdan daha da lezzetli olmuştu. İşim bittiğinde diğer kızların yaptığı gibi üst kata yemek için hazırlanmaya çıktım. Maya sağ olsun Ateş'le bana aynı odayı ayarladığı için, adımlarımın istikameti ikinci kattaki koridorun sonundaki odaydı. Onunla kalmak, evet istediğim bir şeydi ama ikimiz için özel bir odanın ayarlanması... Açıkçası tam emin değildim. Hele ki yoldaki tutku dolu öpüşmemizden sonra.

Odaya girdikten sonra kapıyı arkamdan sessizce kapattım. Ateş sırt üstü bir şekilde kolunun altına aldığı yastığa sarılarak uyuyordu. Adımlarımı ona doğru ilerletip bağdaş kurarak yatağın üzerine oturdum. Biraz onu izler, sonra da kalkar hazırlanırdım... Hem zaten büyüklerimiz ne demiş? Eğer hâlâ şansınız varsa sevdiklerinize doya doya bakın, çünkü sevdikleriniz ileride aklınıza geldiğinde yüzünüzde buruk bir gülümseme oluşturanlardır.

"Sevdiğim ileride aklıma geldiğinde yanımda olsun," diye mırıldandım ve buruk gülümsememi şimdi kullandım... Ateş'in en savunmasız olduğu andı şu an. Dudakları düz bir çizgi halinde, kaşları ise genelin aksine çatık değildi. Yüzü normaldi, ifadesizdi ama bu onu sürekli sert bir yüz ifadesiyle görmekten daha iyiydi. Çok daha iyi. O ifade onun üzerine yapışmıştı artık, ne ben ne de bir başkası söküp atamazdı. Böyle bir ifadeyi takınmasına vesile olanlar o küçükken anne-baba dediği kişilerdi ve küçükken olanlar şeyler ne pahasına olursa olsun ileride asla söküp atılamazdı.

Bir müddet Ateş'i minik bir tebessümle izledikten sonra, aklıma bundan aylar önce yapmak istediğim bir fikir geldi. Bu şeytani bir fikirdi. Muhtemelen Ateş fark ettiğinde benim açımdan hiç de iyi olmayacak bir fikirdi. Ama buna rağmen yine de yapmak istediğim bir fikirdi. Ateş'in yüzünü boyayacaktım! Peki buna yaparsam tepkisi ne olur? Kestiremiyordum. Kızar, gürlerdi muhtemelen. Ama bu geçmişte onunla yapmak istediğim şeylerden sadece bir tanesiydi ve şimdi bana kızacağını göze alıp

yapmak istiyordum. Gülerek yataktan kalkıp valizimden çıkardığım makyaj malzemelerinden işe yaracak olanları elime aldıktan sonra, tekrar yatağın üzerine tırmandım ve Ateş'in yüzünü boyamak üzere kolları sıvadım.

İlk olarak her rengin içinde bulunduğu far paletimi kullanarak Ateş'in sol yanağını far fırçasıyla siyaha boyama başladım. Tüm yüzünün rengini değiştirmek istiyordum ve elimdeki malzemelerden en makulü fardı. Siyah renk soluk da olsa Ateş'in yanağına rengini verirken, Ateş yerinde kıpırdanıp yüzünü hareket ettirdi. Uyanacağını düşünerek kısa bir an panik yaşadım ama Ateş sadece başını kıpırdatmakla yetinip uyumaya devam etti. Derin bir nefes almaktan kendimi alıkoyamadım. Eğer gerçekten yorgun olmasaydı far fırçasını ilk dokundurduğumda gözlerini aralardı. Ama gelin görün ki Ateş derin bir uykudaydı... Ve bu benim için bulunmaz bir fırsattı.

Gözünün altından yapmaya başladığım renk dudağının hizasına gelemeden bitince fırçayı bu sefer beyaza batırdım ve siyahın yarıda bıraktığı yerleri dikkatli bir şekilde boyamaya devam ettim. Mavi, yeşil, koyu mavi, koyu yeşil, hatta çenesini de morla boyayarak farımın neredeyse yüzde doksanını bitirdiğimde Ateş'in yüzü artık rengarenkti.

Ve şimdi bu rengi şekillendirmeye gelmişti sıra. Eyeliner ile alnına minik minik noktalar koymaya başladım. Ama renk alnında soluk bir şekilde ortaya çıkmıştı. Neredeyse belli bile olmuyordu. Öyle çok bastıramazdım da rengi belli olsun diye... Yataktan çıkıp tekrar makyaj çantamın yanına gittim ve içinden siyah ojemi çıkardım. Evet, oje. Kızlardan birinde aseton olduğunu umuyordum... Hiç boşluk kalmamasına özen göstererek alnının tamamını siyah beneklerle doldurduktan sonra biraz daha aşağı inip kaşlarının arasındaki boşluğu da boyadım. Düz bir çizgi olan kaşları ve alnının dalmaçyalı hali sessizce gülümsememe neden olurken en zor kısma geldim.

Diğer yandan da en komik kısmıydı. Ruj. Ama bunu yapar-

ken Ateş'in uyanmasından endişe ediyordum. Yani diğerlerini yapmak daha kolaydı ama ruju dudaklarına sürmek onu uykusundan uyandırabilirdi. Yine de içimden uyanmamasını geçirerek kırmızı ruju altından çevirerek sürülebilir hale getirdim. Ruj yavaşça Ateş'in dudaklarında, hatta daha dışarı çıkıp yanaklarının üzerindeki yerini aldığında, artık gülmemi bastırmaya çalışmaktan dudaklarım patlayacaktı. O kadar komik olmuştu ki bu kadarını beklemiyordum.

Dayanamadım ve sesli bir kahkahanın ağzımdan kaçmasına izin verdim. Yaparken farkında değildim ama boyama işi tamamen bittiğinde çıkan görüntü kesinlikle kahkahalar atarak gülünecek kadar komikti.

Ateş çıkardığım sesle gözlerini araladı. Mavi-yeşil gözleri ne olduğunu anlamaya çalışır gibi uykulu şekilde bana bakmaya başladığında, gülümsemem daha da genişledi ve sesli bir şekilde yankılanmaya devam etti.

"Ufaklık uykumun içine ediyorsun," diye homurdandı Ateş. "Bu kadar komik olan ne?"

"Hiç, hiçbir şey." Kahkahalarım Ateş'in her şeyden habersiz olan görüntüsünden ötürü aralıksız devam edip çoğalmaya başlayınca, Ateş homurdanarak yatakta doğruldu ve bana bakmaya başladı.

Mavi-yeşil bir yanak. Mor bir çene. Siyah-beyaz bir yanak. Siyah benekli alın. Kırmızı palyaço ruju... "Ateş, ben, gerçekten, ayy konuşamayacağım."

Ateş öylece yüzüme baktı. Neden güldüğüme anlam vermek isteyen bakışları yavaşça aşağı inip bağdaş kurduğum bacaklarımın önündeki makyaj malzemelerinde sabitlenince Ateş'in gözleri irileşti. "Sakın," dedi bana tehditkar bir ifadeyle.

"Bu kadar komik olacağını bilmiyordum." Ellerimi karnımın üzerine bastırıp gülmemi zar zor durdurmaya çalıştığımda özür dileyen gözlerle Ateş'e baktım. Ama o benim bakışlarımı umursamayıp üzerindeki pikeyi sinirle üzerinden atarak ya-

taktan çıktı ve odadaki banyoya doğru koşarcasına ilerlemeye başladı. Bedenim yüzüstü yatağın üzerine düştü ve gülmeye devam ettim.

"Melisa ben senin yapacağın işe..." diye kükredi Ateş banyodan. Gülümsemem sanki bu cümleyi işitmeyi bekler gibi yavaşça yok olmaya başlayınca çabucak yataktan kalktım ve temkinli gözlerle banyo kapısına bakmaya başladım. Ateş sinirli bir ifadeyle belirdi karşımda. Zaten boyadığım için düz bir çizgi halinde olan kaşları onun çatmasıyla iyice çatık bir hal alınca, Ateş bana doğru tehlikeli bir ifadeyle yürümeye başladı.

"Hangi siktir boktan akılla böyle bir işe kalkışırsın ulan sen?"

Geri geri yürümeye başladım. Yüzümde hâlâ bir gülümseme vardı. Ve en kötüsü Ateş karşımda böyle durdukça silip atamıyordum da. "Alnını oje ile boyamak kötü bir fikirdi, farkındayım. Ama kızlarda aseton vardır muhtemelen."

Ateş'in gözleri dehşetle irileşti. "Alnımı ojeyle mi boyadın sen?" Sesi öyle sert çıkmıştı ki gülümsemem ışık hızında kayboldu yüzümde.

"Şey, aslına bakarsan, evet," dedim geri geri yürüyüp aramızdaki mesafeyi açmaya çalışarak. "Ama merak etme, aseton hemen çıkarır onları. Yani tırnakta hemen çıkartıyordu, alnındakini de çıkarır herhalde."

"Herhalde?" Ateş bana doğru yaklaşmaya devam etti.

"Yani, çok büyük ihtimal, evet."

"Ufaklık sen öldün." Ateş öfkeden koyulaşmış gözleriyle bana doğru yaklaşıp aramızdaki mesafeyi kapatmaya çalıştığında, ufak bir çığlık atıp odanın içinde oradan oraya koşmaya başladım. "Yemin ederim kötü bir niyetim yoktu, ben sadece gülelim diye yaptım." Aslında şimdi düşününce oje fikri cidden aptalcaydı. Yatağın üzerine tırmanıp bazanın diğer tarafına geçtim. "Özür dilerim, gerçekten özür dilerim," dedim gözlerinin içine bakarak.

"Yüzüme kondurduğun her bir beneğin karşılığını ayrı ayrı

ödettiğimde bak bakalım kim kimden özür dileyecek hale geliyor!" dedi Ateş, yatağın diğer tarafındaydı ve burnundan soluyordu.

"Sen de hiç şakadan anlamıyorsun."

"Ben seni bir yakalayayım şakanın en büyüğünü asıl o zaman göreceksin."

"Bak valla kötü bir niyetim yoktu. Ben aslında eyeliner ile boyadım önce. Gerçekten ama boya tam renk vermeyince-"

"Oje mi sürdün?" Ateş cümlemi sert sesiyle tamamladı. Başımı yavaşça aşağı yukarı sallayıp bir yandan da kendime küfürler ederken, Ateş bana doğru yaklaşmak üzere bir hamle yaptı. Dudaklarımın arasından bir çığlığın kaçmasına izin verip panikle yerimden sıçradım ve adımlarımı hareket ettirip koşmaya başladım. Ama Ateş benden daha hızlıydı ve zaten kaçacak yerim de kısıtlıydı. Haliyle çok geçmeden kollarını arkadan belimin etrafına dolamış, beni kucağına alarak yatağa taşımaya başlamıştı bile.

"Gör bak bakayım beni damalı eşeğe çevirmek nasıl oluyormuş," Ateş beni sırtüstü yatağa yatırdı. Üstündeki siyah, uzun kollu tişörtü başından geçirip çabucak çıkardıktan sonra, ellerimi başımın üzerinde birleştirdi ve doğrulmaya çalışmamı engelledi.

"Ne yapacaksın bana?"

"Az sabret, birazdan göreceksin."

Ateş üzerindeki tişörtle bileklerimi yatağın başlığındaki demirlere bağlamaya başladı... Gözlerim panikle iri iri açıldı. Bana ne yapacaktı?

"Ateş saçmalama!" dedim aklıma gelen düşünceyle, onu üzerimden itmeye çalıştım. Korku bir virüs olup tüm bedenimi anında kuşatmıştı. Yatakta uzanıp savunmasız bir hale getirilmek, onun üzerime çıkması aklıma tek bir şeyi getiriyordu.

Ateş cevap vermedi.

"Ateş ben sadece şaka yaptım," dedim, sesim onun bu yaptığına inanmıyormuş gibiydi.

"Eşek şakası," dedi Ateş ifadesizce ve yataktan kalktı. Bileklerim sıkıca yatağın başlığındaki demirlere bağlanmıştı. O kadar sıkıydı ki... O tişörtle bunu yapabileceğini düşünemezdim. Ateş az önce kaçmak için yatağın üzerine çıktığımda ayağıma takılan pike ve o pikenin yere saçtığı makyaj malzemelerine baktı. Çok geçmeden sadece bir malzemeyle tekrar yatağın üzerine -ama bu sefer yanıma- oturdu ve bana tepeden bakmaya başladı.

"İstediğin bir şekil var mı? Yoksa ben serbest mi takılayım?" Sesi hâlâ sertti ama biraz da olsa yumuşamış gibiydi. Zihnim az önce aklıma gelen ahlaksız düşünceleri gerçekleştirmeyeceğinden ötürü inanılmaz rahatlarken, usulca nefesimi dışarı verdim.

"Dua edelim de kızlardan birinde aseton olsun," dedim onun sorusuyla uyuşmayan bir cevap vererek.

Ateş'in gözleri öfkeyle parladı hemen. "Dua et, olsun," dedi. "Aksi halde sana yapacaklarımı tahmin bile edemezsin." Ojenin kapağını açıp fırçanın ucunu şişenin yuvarlak kenarına sürerek fazlalığını aldı önce. Sonra fırçayı yüzüme yaklaştırıp alnımın üzerine dokundurduğunda ojenin soğukluğunu tenimde hissettim. Gözlerimi kapattım. Bir aptallık yapmıştım ve şimdi de sonucuna katlanıyordum. Pişman mıyım? Kesinlikle hayır. Yine olsa yapar mıyım? Kesinlikle evet. Ama kesinlikle ojeyle değil.

Aşağı yukarı ne kadar süre geçti bilmesem de Ateş ojenin ağzını kapattı ve komodinin üzerine koyup eserine -bana- bakmaya başladı. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Ama dediğim gibi hafif. Ateş yüzünü yüzüme yaklaştırdı sonra. Ilık nefesini sürdüğü oje damlalarının üzerine üfleyip hemen kurumasını sağladığında gözlerim otomatik olarak kapanmış, dudaklarım bilinçsizce yukarı kıvrılmıştı.

"Çok adisin," dedim. "Ben sana böyle yapmamıştım."

"Daha adisini yapan sensin." Ateş nefesini dudaklarımın üzerine üfledi. "Bu şeyi ilk sen yaptın."

Gözlerimi aralayıp ona baktım. "Sadece gülelim diye."

"Şu aseton mudur ne siktir boktan şeyse bir olmasın, ben seni asıl o zaman güldüreceğim. Hem de tam burada, bu pozisyonda."

Söylediği cümle kalbimin sıkışmasına, hızlı hızlı atmasına, büyüyüp yerine sığamamasına neden oldu. Ürperdim. İma ettiği şey...

Niye? Aileleriniz bile tanıştı, diye hatırlattı iç sesim. Onu duymazdan geldim. Hâlâ aşmamız gerekenler vardı ve onları aşmadan o şeyi onunla yapamazdım. Yapamaz mıydım sahi? Hayır, kesinlikle yapamazdım.

***

Akşam yemeğine oturduğumuzda herkes yüzümün haline ve o hale nasıl geldiğime gözlerinden yaşlar gelinceye kadar gülmüştü. Şu Türkçeyi doğru dürüst bilmeyen sarışınlar bile gülmüştü... Ateş yukarıda, odadaydı. İnmemişti yemeğe. Kızların hiçbirinde aseton yoktu ve bu durum benim ertesi güne kadar Ateş'in gözüne görünmeyeceğime delaletti. Ama ben nereden bileyim? Birinde yoksa diğerinde vardır sandım. Ama hepsi iki günlük kaçamak için o kadar kapsamlı makyaj çantası hazırlamaya gerek duymadıklarını, zaten ojelerini kuaförde sürdürüp orada sildirdiklerini söylemişti. Cidden harika!

Ben yüzümdeki çirkin lekelerden o kadar rahatsızlık duymuyordum, sonuçta yarın sabah geçecekti. Ama Ateş? Sanki namusuna leke gelmiş gibi yüzündeki lekelerden dolayı odadan dışarı çıkmaya bile utanıyordu. İşin en tedirgin edici yanı ise gece yatma vakti geldiğinde ben nerede yatacaktım? Belki koridora bir battaniye sererdim. Emily ve Carol'un odaları sözde Ateş ve benim odamın iki yanında olduğu düşünüldüğünde, evet kesinlikle Ateş'i başı boş bırakamazdım.

"Melisa sendeki de iyi cesaret. Yani oje sürmek." Nazlı gü-

lümseyerek bana bakınca omuzlarımı 'yaptık bir hata' der gibi silktim ve yemeğime devam ettim.

"Valla ben bir ara çığlık sesleri duyunca amanın dedim, bunlar Maya ve Kuzey'den önce gerdeğe giriyor. Sonra dedim yok, bu gerdek çığlığı değil başka bir çığlık. Koştum hemen geldim sizin odaya dinlemeye başladım. Melisa, 'Çok adisin, ben sana böyle yapmamıştım' dedi Ateş'e. Ne yapmadı diye içimden geçiremeden, 'Daha adisini yapan sensin, bu şeyi ilk yaparak' diyen Ateş'in sesini duydum. İşin rengi iyice değişirken dedim Batuhan kalk git, Ateş seni böyle görürse yumruktan öldürür. Bırak girsinler gerdeklerine... Sonra tam doğruldum gidiyorum Melisa, 'Sadece gülelim diye yaptım' dedi. Ateş de ona 'Şu aseton mudur ne siktir boktan şeyse bir olmasın, ben seni asıl o zaman güldüreceğim' deyince bu konuşmanın yanlış anlaşılmalı, genel izleyici kitlesine uygun olduğunu anlayıp gönül rahatlığıyla aşağı indim."

Yanaklarım utançtan kıpkırmızı kesilirken başımı utanarak öne eğdim. Ne yani Batuhan kapıya gelip bizi dinlemiş miydi? Üstelik konuşmalarımızı da gayet iyi duymuştu. Gerçek anlamda bir şey yapmadığımıza sevinmiştim.

"Eğer bana bakıp da gülen biri olursa yemin ederim çok kötü yaparım." Ateş'in sesini merdivenlerden duyunca bakışlarımı diğer herkesle birlikte ona çevirdim. Yüzü sinirden kaskatı, bakışları çok kötü bakıyordu. Alnındaki kızarıklar o ojeyi çıkarmak için ne kadar uğraştığını anlamama neden olurken, herkesin gülmesini bastırmaya çalışması aksine benim içim sızlatmış, yaptığım şeyden gerçekten büyük pişmanlık duymuştum.

Ateş boş sandalyelerden birine oturdu. Benim hemen karşımdaydı. Herkes başlarını öne eğip Ateş'ten tarafa bakmamaya çalışırken ben özür dileyen gözlerle ona bakıyordum ama Ateş benden tarafa değil, eline aldığı çatalı hızlı hareketlerle önündeki porselen tabağın içine koymakla ilgileniyordu.

Batuhan derin derin nefesler almaya başladı. Dudaklarını

öne uzatıp ağzından "Huh, huh," diye sesler çıkarttı. "Tamam, sakin ol," dedi kendi kendine. Bakışlarını Ateş'e doğru çevirdi sonra. Dudakları ona bakınca istemiz olarak yukarı kıvrıldığında dayanamayıp ağzından öyle gürültülü bir kahkaha çıkarttı ki sesi adeta evin içinde yankılandı.

"Aynı... damalı... eşeklere... dönmüşsünüz..." Batuhan gülmekten sandalyeden aşağı düşünce masadaki diğer herkes ona ve Ateş'e gülmeye başladı. Sesleri adeta evi inletiyordu.

"Ay cidden," dedi Maya bir bana bir de Ateş'e gülerek bakarak. "Ne tuhaf çiftsiniz siz."

"Benim bildiğim Ateş ve Su uyumsuz olur," dedi Güney gülerek. "Ama siz oldukça uyumlu takılıyorsunuz."

"Hem de ne uyumlu..." dedi Kuzey.

Ateş elindeki çatalı parmak boğumları sararana kadar sıkıp öfkeli bakışlarını bana çevirdi. Az önce attığım 'özür dilerim' bakışını tekrar attım ama bir işe yaramadı doğrusu. Çenesi sinirden kaskatıydı. Ve tabii bedeni de...

Buna rağmen yemek yine de bol kahkahalı ve eğlenceli bir şekilde son bulmuştu. Maya ve Kuzey için buradaydık ve ikisi de gayet keyfi yerinde duruyordu. Mutluydular ve gözlerinin içi gülümsüyordu. Yemekten sonra kızlarla sofrayı toplayıp bulaşıkları yıkadıktan sonra film izlemek üzere salona gittik. Ateş elbette tüm bunların haricindeydi. O odasına çıkmıştı. Gerçekten acıkmasa yemeğe de inmeyeceğini biliyordum ama kimseden -benden bile- yukarı yemek istemeyecek kadar gururluydu. İndi, kendince rezil olduğunu düşünerek yemeğini yedi ve tekrar odasına çekildi. Diğerleri değil de benden yemek istemek yerine rezil olmayı göze alması gerçekten beni üzmüştü. Bana gerçekten kızmıştı.

Filmin ortasında biraz hava almak istediğimi söyleyip dışarı çıktıktan sonra temiz havayı içime çektim. Montumu almak üzere çekinerek üst kata odaya çıktığımda, Ateş sırtüstü yatağa uzanmış tavana bakıyordu. Benim girdiğimi görünce doğrulsa

da adımlarımın gardırobuna ilerlediğini görünce bir şey dememiş sadece bana bakmakla yetinmişti. Keza montumu alıp odadan çıktığımda da...

Kollarımı gövdemin altında birleştirip sahile doğru yürümeye başladım. Deniz şu anda olduğumuz eve çok yakındı ve dalgaların hoş sesi kulaklarıma doluyordu.

Sahile vardığımda rahatsız edici minik taşların üzerine oturup bağdaş kurdum. Yüzüm Ateş tarafından komik şekilde boyanmıştı ve biri beni böyle görse korkar kaçardı.

Elime aldığım bir taşı rastgele ileri fırlattım. Taş denize ulaşamadan yere düştü. Şu anda oturduğum mesafeden denize ulaşması biraz güçtü ama yine de atarken denize atmayı hedeflemiştim... Hayatta böyleydi sanırım. Bir şeylerin imkânsız olduğunu bildiğimiz halde yapmaktan hiç çekinmiyorduk.

İşittiğim adım sesleri dikkatimi denizden çekip omzumun üzerinden arkama bakmama neden oldu.

"Kim var orada?"

Adım sesleri taşların üzerine basa basa bana doğru yaklaşmaya başladığında temkinli gözlerle sesin geldiği yere bakmaya devam ettim. Karanlıktan başka bir şey göremiyordum.

"Kim var orada?" dedim tekrar. Bu çevrede bir başka ev olmadığından gelen kişi muhtemelen bizden biriydi, hatta belki Ateş. Ama yine de tedirgin olmuştum.

Karanlık yavaşça arkada kalıp bir siluet yavaş yavaş karşımda belirmeye başladığında ilk önce siyah bir kapüşon girdi görüş alanıma. Başı yere eğik olduğu için kapüşonunu seçmiştim önce. Sonra ellerinin cebinde oluşu, altına giydiği kot pantolon ve siyah spor ayakkabıları... Tükürüğüm boğazımda takılı kalıp bir zehir etkisi yaratmaya başladığında karşımdaki kişi başını yerden kaldırdı ve yüzünü görmemi sağladı. O kara toprak gibi olan kahverengi gözlerini. *Pusat.*

Bir çığlık dudaklarımın arasından güçlü bir şekilde çıktı ve karanlığa karıştı.

22. Bölüm

Kalp atışlarım hızlı hızlı, ayaklarım sanki üzerine beton dökülmüş gibi hareketsiz, kaskatı dururken göğsüm de hızla inip kakıyordu. Korku, panik, altüst olunmuşluk. Hepsi şu anda bedenimi istila ediyordu. Hepsini şu anda ayrı ayrı iliklerime kadar hissedebiliyordum. Etrafa derin bir sessizlik hâkimdi. Bu sessizlik bana ölüm sessizliğini çağrıştırmıştı. Sanki dünya şu saniye durmuş, hiçbir şey artık hareket etmiyor gibiydi.

O ve benim dışımda.

Karşımdaki siluetin attığım çığlıktan sonra kaçarak uzaklaşmasının üzerinden ne kadar süre geçti bilmiyordum. O kahverengi gözleri karanlıkta gördüğüm en son şeydi. Ardında sadece ayakkabılarının çıkardığı tok sesi bırakmıştı. Ve de zihnimde o kara toprakla eş değer olan kahverengi gözlerini. İyi ama o nasıl...

"Melisa?"

Birden fazla kişinin bana doğru yaklaştığını duydum. Her birinin adımını ayrı ayrı işitiyordum. Ama zihnim öylesine allak bullak olmuştu ki dönüp kimin geldiğine bakacak halim yoktu. En son akıl hastanesine yatırıldığını duymuştum onunla ilgili... Ciddi bir gözetim altında, sıkı bir ekibin sorumluluğundaymış.

İki sene. Tedavisi en az iki senenin sonunda bitermiş. Peki öyleyse onun şu an burada ne işi vardı ki? Üstelik aynı psikopat ifadeyle, sadece birkaç metre uzağımda? Bunun zihnimin bana oynadığı oyunlardan biri olmasını umdum. Ama onun kaçmadan önce gözlerimin içine bir kelimeyi fısıldıyormuş gibi bakması bu tezimi yok etmeye yetti.

"Melisa, tatlım, iyi misin?" Maya kollarını omuzlarımın üzerine koyup endişeli gözlerle bana baktı. Hareket etmedim. Aylar önce kapandığını sandığım kirlenmiş bir defterin şimdi yeniden aralanması içimi korkuyla kaplamıştı. Oysa ben o defterin çoktan yırtılıp parçalara ayrıldığını düşünüyordum...

"Melisa?" Bu sefer seslenen kişi Kuzey'di. Kıpırdamadım. İçim büyük bir panik sarmaşığıyla kuşatılmış, bana nefes alınabilecek tek bir yer bile bırakmamıştı. Boğuluyordum ve bulunduğum temiz havanın bile bunu engellemeye yetecek gücü yoktu.

Bileğimin üzerinde bir el hissettim. Sonra o elin sahibini Maya'yı kenara iterek beni kendine çektiğini. "Ufaklık bana bak. Ne oldu?" Tok ama diğer yandan endişeli ses, kulaklarıma dolunca irkilerek bakışlarımı karanlıktan ayırıp ona çevirdim. Gözlerim onun karanlıkta bile bir ışık gibi parlayan renkli gözlerine bakarken içimde hissettiğim tek şey korkuydu. Aylar önce ona hastane odasında 'git' derken hissettiğim duygular şimdi yeniden vuku bulmuştu.

Bir şey diyemedim. Gözlerimin içi zaten alev alev yanıp ağlamak için uygun vakti kollarken onunla karşı karşıya gelip konuşamazdım. Onu gördükten sonra olmazdı. En azından bu gece olmazdı.

Ateş bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Ne oldu?" dedi tekrar, bu sefer harflerin üzerine basarak konuşmuş, sesi az önceye göre daha sert çıkmıştı. "Biri bir şey mi yaptı? Biri mi vardı burada?"

"Ateş istersen önce bir sakin ol. Melisa hiç iyi görünmüyor," dedi Maya ılımlı yaklaşmaya çalışarak. Ama Ateş bunu umursamadı. "Bana cevap ver Melisa! Niye bağırdın?" Sesini yükseltmesine karşı hiçbir tepki vermeden sadece ona baktım yine... Bedenim tir tir titriyor, dişlerim şiddetle birbirine çarpıyordu.

"İçeri girip bizi yalnız bırakın," dedi Ateş gözlerini gözlerimden ayırmadan.

"Seninle yalnız kalmak istemiyorum," diye içimden geçirdim.

"Ateş yapma. İzin ver Melisa ile önce biz konuşalım."

"Maya sana içeri dedim!" Ateş'in sert sesi denizin dalgasıyla bir bütün olunca, çocuklar daha fazla itiraz edemeden içeri girdi ve bizi baş başa bıraktı. Ben, Ateş ve denizdeki belli belirsiz karanlık dalgalar şimdi yalnızdık.

"Konuş," diye emir verdi Ateş, sesi kış soğuğu gibi sertti. Kalbim göğüs kafesime sığamıyor gibiydi. Ama ilk kez Ateş'in sesi beni ürkütmemişti, çünkü şu anda daha ürkütücü bir şey hissediyordum. Ve bu his tüm bedenimi zehirli bir sarmaşık gibi kuşatmıştı. "Beni yalnız bırak," dedim cılız bir sesle. Yapmak istediğim bu değildi aslında. Yalnız kalmak istemiyordum. Ama gözlerine baktığımda dudaklarımın arasından dökülen sözcükler bu olmuştu.

"Seni yalnız bırakmayacağım," dedi Ateş bıçak kadar keskin bir sesle. "Anlatana kadar buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum."

Ona öfkeli bir bakış atmak istedim. Hatta suçlayıcı, soğuk. Aylar önce beni yalnızlığa nasıl ittiğini, hayatımdan nasıl bir sene çaldığını ona hatırlatmak istedim. Ama yapmadım. "O halde sen burada kal. Ben giderim," dedim sinirle ve arkamı dönüp soğuk rüzgârın bedenime çarpmasına izin vererek yürümeye başladım. Adımlarım birbirine dolanıyor, dengede durmakta zorluk çekiyordum. Sanki ayağımın altındaki zemin dönüyor gibiydi.

"Melisa?" diye seslendi Ateş, ardımdan yürümeye başladığını yerdeki küçük taşların ses çıkartmasından anlamıştım. Ama durmadım.

"Ufaklık?" Ateş bana yetişip kolumu tuttu. Acizlik belirtilerim ardı ardına yanaklarımdan süzülmeye başlamıştı. Ağlıyordum. Ama ağlamam, korkum kadar dert edebileceğim bir mesele değildi şu an için. Kalbim hâlâ deli gibi çarpıyordu. Aylar sonra yeniden onu görmek beni en derinlerden sarsmıştı.

Ateş akan gözyaşıma baktı ve konuştu. "Ne oldu, hadi anlat bana?" Bakışları birdenbire yumuşamıştı. Az önce kış soğuğu gibi sert olan sesi şimdi daha ılımlıydı. Elimle gözyaşlarımı sildim. Anlatsam ona, gerçeği söylesem, bana yardım eder miydi ki? Ederdi elbette ama diğer yandan başına iş alırdı... Ve ben bundan daha çok korkuyordum.

"Anlatacağım bir şey yok. Git." Kolumu onun elinden kurtarmayı denediysem de Ateş buna izin vermedi. Daha sıkı kavradı. "Gitmiyorum. Anlat!" dedi, gözleri gittikçe koyulaşıyordu ve bu onu sinirlendirdiğimi gösteriyordu... Gözyaşlarım şiddetlenerek hızlandı. Anlatacağım bir şey vardı aslında. Pek çok şey vardı. Ama kelimeler dudaklarımın arasından çıktığında isteklerimin aksini söylüyordu. Kolumu sinirle elinden kurtardım ve yürümeye başladım. Ama bu sefer adımlarım daha hızlıydı. Koşar gibi. Böylelikle ondan uzağa gidebileceğimi umuyordum... Nereye olursa olsun. Ama tam bu anda bedenimin birden havalandığını hissettim. Ayaklarım yerden ayrılıp kafam baş aşağı gelecek şekilde yere eğilince olduğum durumu kavramam biraz zamanımı aldı. "Az önce neden bağırdığını anlat," dedi Ateş beni omzunun üzerinde sıkı sıkı tutarken. "Yoksa seni denize atarım." Ettiği tehdit başka bir zaman olsa beni gerçekten ürkütebilirdi. Ama şimdi azıcık bile umurumda değildi.

"At," dedim kabul eden bir tavırla.

Ateş bu cevabıma şaşırarak birkaç saniye tepki vermedi. Ama

sonra adımlarını hareket ettirip yürümeye başladı. Denize doğru ilerliyordu... Ateş çok geçmeden sert dalgaların bulunduğu denizin yanına gittikten sonra konuştu. "Son kez soruyorum. Anlatmaya başlıyor musun yoksa gerçekten soğuk suyun bedenine çarpmasına izin vereyim mi?" Kalbim birden soğuk suyun tenime temas edeceği düşüncesiyle ürperse de bir şey demedim.

Ve Ateş beni gerçekten buz gibi soğuk denizin içine attı.

Burnumun ve kulaklarımın içine ansızın giren tuzlu su bir yanma etkisiyle nefessiz kalmama neden olurken, çabucak yüzeye çıkıp temiz havayı tekrar tekrar içime çektim. Su dondurucuydu, soğuk adeta iliklerime işlemişti.

"Seni dinliyorum?" Ateş'in kaşlarını havaya kaldırıp kupkuru kıyafetlerle bana bakması sinirlerimi iyice bozarken, "Anlatmayacağım," dedim inatla ve yanından geçerek yürümeye başladım. Ateş kolumu yakalayıp beni kendine çekti. "Anlatana kadar buradan çıkamazsın." Onun sadece pantolonun paçaları ıslanmıştı ve o haldeyken bu cümleyi kurmak kolaydı tabii. Ben tir tir titriyordum ve bu sefer nedeni soğuk hava, o da yetmezmiş gibi tüm kıyafetlerimin ıslak olmasıydı. Anlatacaksam bile bunu şimdi yapamazdım.

"Çok ciddiyim," dedi Ateş cevap vermediğimi görünce. "Sabaha kadar burada kalacak olsak bile çıkmana izin vermem."

"Verme," dedim ve kollarımı göğsümün altında birleştirdim. Dişlerim deli gibi birbirine çarpıyor, çenem titreşime alınan bir telefon gibi tir tir titriyordu. Tıpkı bedenimin titrediği gibi. Ama kararım kesindi. Anlatmayacaktım. Ve bunun sonucu eğer burada kalmaksa kalırdım. Dondurucu soğuğa rağmen.

Aradan bir-iki dakika geçti. Ne Ateş ne ben bu süre zarfında tek kelime bile etmedik. Meydanı sadece sert dalgalara bıraktığımızda Ateş bedenimin artık deli gibi titrediğini görerek nefesini sesli bir şekilde dışarı üfledi. "Senin inadını sikeyim." Sonra beni bacaklarımdan kavrayarak kucağına aldı ve denizden çıkartıp yürümeye başladı.

Odaya girdiğimizde Ateş beni yere indirip gardırobunun yanına doğru ilerledi. Birkaç parça kuru kıyafeti oyalanmadan eline aldıktan sonra tekrar yanıma geldi ve kıyafetleri yatağın üzerine koyup montumun fermuarını açmak üzere bir hamle yaptı. "Ben yaparım," dedim sonbaharda savrulan bir yaprak gibi titrerken. Parmağımı bile kıpırdatacak halim yokken kollarımı kullanarak üzerimi değiştirmek... Aslında yapamazdım.

"Evet, titreşimden çıktıktan sonra belki." Ateş bana alaycı bir ifadeyle cevap verdikten sonra montumun fermuarını açıp üzerimden çıkarttı. Daha sonra onu lacivert kazağım takip etti. Ateş pantolonumun fermuarını açmaya başlayınca ellerimi göğsüne koyup ona sıkı sıkı tutundum ve gözlerimi kapattım. Ateş de benim gibi soğuk havanın kurbanı olmuştu ama şu anda kesinlikle benden daha sıcaktı. Ve kokusu başımı döndürüyordu. Israrla akmakta olan gözyaşlarıma inat dudaklarımı zorla araladım. Sonrasında pişman olacaksam bile bu sefer saklayamazdım... "Onu gördüm," diye mırıldandım yorgun bir sesle. Sesim yok denilecek kadar az çıkmıştı ama Ateş'in duyduğuna emindim.

"Kimi?" Ateş'in elleri pantolonumun üzerindeyken başımı göğsüne gömmeye devam edip cevap verdim. "Onu..." dedim tekrar. Kalbim sıkışmaya başlamıştı. "Pusat'ı." Adını ağzıma almak kalbime hançer saplanıyormuş gibi bana acı verdi. Ve bu acı onu gördüğümde hissettiğim duygu gibi değildi. O an sadece korkmuştum. Bir korku bana ne kadar acı verebilirse o kadar çok korkmuştum. Ama şimdi kalbim bir hançerin baskısını hisseder gibi acıyordu ve bu kesinlikle korkudan daha güçlüydü.

Ateş'in vücudu birden kaskatı oldu. Pantolonumun üzerindeki elleri sanki taşa dönüştü. Geri çekilip yüzüne bakmaya cesaretim olmadığından başımı göğsüne gömmeye devam edip vereceği tepkiyi endişeyle beklemeye, gözyaşlarımı sessizce akıtmaya devam ettim.

"Çok korktum Ateş." Hıçkırdım. "Orada, o karanlıkta bir

psikopat gibi bana bakarken kalbimin durduğunu hissettim... Bana yeniden zarar vereceğini düşündüm. Beni yine senden ayıracağını... Ve bu sefer beni kimsenin kurtaramayacağını... Bu yüzden çığlık attım. Son kez sesimi duyurabilmeyi denedim... O da zaten hemen kaçtı. Ama geri gelecek."

Ateş geri çekildi. Mavi-yeşil gözleri koyu bir renge dönüşmüş, yırtıcı bir hayvan saldırganlığıyla bana bakıyordu. Yumruklarını sımsıkı sıktığını sonradan fark edebilmiştim. Başımı tekrar göğsüne yaslayıp sessizce hıçkırdım. Ateş bir şey demedi; bana sarılmadı, sadece durdu. Şu anda ne düşündüğünü bilmiyordum ama bedenin bir kaya gibi sert oluşu ne kadar sinirlendiğini en iyi şekilde yansıtıyordu. Tepki veremeyecek kadar çok sinirlenmişti. Ve bu kesinlikle iyi bir şey değildi.

"Bu işte bir iş var," dedi Ateş sonunda konuştuğunda, sesinde sıkıntılı bir ifade vardı. Cebinden telefonunu çıkarttı ve bana baktı. Nihayet bir tepki vermişti. "Onun dışarıda olması imkânsız." Sesi öylesine kendinden emindi ki sanki sürekli onun orada olup olmadığı hakkında bilgi alıyor gibiydi. Belki de alıyordu, kim bilir.

"Ama oydu," dedim gerçek olmasını istememe rağmen.

"Bunu göreceğiz."

Ateş birkaç tuşa basarak birini aradı ve telefonunu kulağına götürdü. Yüzündeki kaslar daha önce görmediğim şekilde gergindi. "Doktor Cihan orada mı?" Ateş karşı tarafı dinledi. "Sen kimsin peki?" Karşı tarafı dinledi tekrar. "Bana derhal on beş numaralı odada kalan hasta hakkında bilgi ver! Orada mı?" Karşı tarafı dinledi. "Emin misin?" Karşı tarafı dinledi tekrar. "Yarın oraya geleceğim. Eğer bir numara varsa-" Karşı tarafı dinledi. "Tamam." Ateş telefonu kapattıktan sonra elini çeneme koyup bakışlarımızı birleştirdi. Öncesinde nefesini sesli şekilde dışarı üflemişti.

"Hasta bakıcısıyla konuştum. Az önce onu kontrol ettiğini ve odasında olduğunu söyledi."

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Ben ne gördüğümü iyi biliyorum."

Ateş elini yanağımın üzerine koydu. Bakışlarında karmakarışık bir ifade vardı. Tıpkı benim hissettiğim karmaşa gibi onun da kafası karışmıştı. "Emin misin ufaklık? Hasta bakıcı yalan söylüyor gibi değildi?"

"Hayal falan görmedim ben! Gerçekti. Orada, o karanlıkta bana bakıyordu!" Sesimi birden yükseltmiştim. Ateş bana deli muamelesi yapıyordu resmen! Omuzlarım, gözyaşlarımın şiddetlenerek hızlanmasından ötürü deli gibi sarsılmaya başlarken Ateş bana sarıldı. "Tamam güzelim, geçti. Ben buradayım ve yanındayım... Şimdi dışarı çıkıp etrafı kontrol edeceğim. Sen de Kuzey'lerin yanına git, biraz uyu. Çok geçmeden dönerim."

Hemen karşı çıktım. "Hayır Ateş. Dışarı çıkmanı istemiyorum. O orada bir yerlerde bizi izliyor."

"Ufaklık." Ateş bana daha sıkı sarıldı. "Sadece etrafa bakıp geleceğim. Söz veriyorum çok gecikmem."

"Hayır. Beni bırakmanı istemiyorum."

"Seni bırakmıyorum güzelim."

"Bırakıyorsun. Bırakma... Lütfen burada kal."

Ateş elini saçlarımın üzerinde gezdirdi. "Tamam. Buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum."

"Gitme," dedim sarsılarak ağlamaya devam ederken.

Sessiz geçen birkaç dakikanın ardından, gözyaşlarım biraz daha dinmişti. Ama bu kalbimin hâlâ korkuyla çarpmasına engel değildi.

"İstanbul'a döndüğümüzde hastaneye gidip kendi gözlerimle orada olup olmadığını kontrol edeceğim. Eğer dediğin gibiyse, gerçekten o puşt şu anda dışarıda bir yerlerdeyse ne pahasına olursa olsun sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim deniz gözlüm. Bu sefer değil. Bu sefer seni benden koparmasına müsaade etmeyeceğim." Ama bugün yaklaşmıştı...

Başımı salladım. Belki de Ateş'in dediği gibidir? Belki de hasta bakıcısı doğru söylüyordu? Ben gerçekten hayal görmüşümdür? Umarım dedim içimden. Umarım hayaldir ve gerçekten çok uzaktır.

Ateş pantolonumu bacaklarımdan sıyırdıktan sonra eğildi ve ayaklarımı paçalarından kurtardı. Onun karşısında sadece iç çamaşırlarıyla durmak utanç vericiydi ama bu utancı şimdi hissedemeyecek kadar üşüyordum.

Ateş beni giydirdikten sonra kucağına alıp yatağa taşıdı ve yorganı güzelce üzerime örttü. Başıma bir de havlu dolamayı ihmal etmemişti. Yanımdan ayrılıp o da üzerini değiştirmeye başladığında kuru kıyafetlerin ve sıcak yatağın tadını çıkarmak üzere iyice kıvrılıp gözlerimi kapattım.

***

Alnımın üzerindeki saçlarımın geriye doğru ittirilmesiyle göz kapaklarımı zorla aralamayı denedim. Ne ara uykuya daldığımı hiç bilmiyordum. Burnuma baharatlı bir koku geliyordu ve kokunun ılık dumanı yüzüme değiyor gibiydi. "Ufaklık hadi kalk." Bu Ateş'ti. Sesinde yumuşak bir ifade vardı. Ya da uykulu olduğum için kulağıma öyle gelmişti, emin değilim.

"Uyumak istiyorum," diye mırıldandım.

"Bunu iç, sonra yine uyursun."

Ne içeceğimi görmek için göz kapaklarımı güç bela araladım. Ateş'in elinde bir fincan vardı ve az önce yüzüme yayılan ılık duman o fincandan geliyordu. "O ne?"

"Nane limon," diye açıkladı Ateş. "Soğuk algınlığını önlemek için."

"İstemiyorum," dedim hemen.

"Senin isteklerini umursamıyorum," dedi Ateş itiraz kabul etmeyen bir sesle.

"Her zaman yaptığın gibi mi?" diye mırıldandım ve doğrulup sırtımı yatağın başlığına yasladım. Ateş fincanı elime verince isteksiz bir yudum aldım. Fazla sıcaktı.

"Yavaş," dedi Ateş sıcak sıvının ağzımı yaktığını görünce. Dediğini yaptım ve yavaş yavaş nane limonu içmeye devam ettim. Bittiğinde fincanı ona uzattım. "Teşekkür ederim," dedim. Ateş fincanı aldı ve yataktan kalktı. Bir cevap vermediğini fark edince devam ettim. "Her şey için." Bugün beni bırakıp gitmediğin için.

Ateş bana baktı. "Bugün çok yoruldun, uyu hadi. Ben de şu fincanı mutfağa götürüp geliyorum."

Başımı salladım. Ateş odanın kapısına doğru ilerlemeye başladığında kapının dışından tok bir ses geldi. İçten içe gelen kişinin Maya olmasını isterken, görüş alanıma giren Carol kaşlarımın birden çatılıp ortasında üç tane çizginin oluşmasına neden oldu. Onun burada ne işi vardı?

"Şey, kusura bakmayın. Ben rahatsız etmek istemezdim ama bu şeye ihtiyacınız olduğunu bildiğim için hemen getireyim dedim." Elinde pembe, plastik bir şişe vardı. "Bunu valizimin alt bölmelerinden birinde buldum. Az önce bir şey ararken fark ettim ve hemen aklıma siz geldiniz."

"Aseton mu bu?"

"Evet," dedi Carol. "Bir aseton. Umarım ikinizin de işine yarar."

"Sağ ol," dedi Ateş samimi bir sesle ve asetonu Carol'un elinden aldı.

"Rica ederim." Carol gülümsedi. "İyi geceler."

Ateş kapıyı kapattıktan sonra bana doğru döndü. Elindeki şişeye öyle bir bakıyordu ki sanki ona çok değerli bir iksir verilmiş gibiydi. Kullandığı takdirde özel güçleri filan olacaktı. Ayrıca nasıl o kıza iyi geceler der? Bana bile çok nadiren söylediği cümleyi daha bir günlük kıza söylemesine inanamıyordum.

"Şanslıyız," dedi Ateş. "Bu izlerden kurtulmak için yarını beklememize gerek kalmadı."

"Git kurtul o halde."

Ateş bu ani tepkime şaşırarak bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Sen kullanmayacak mısın?"

"Hayır!" dedim. O kızın asetonunu kullanacağıma geceyi bu izlerle geçirmeyi tercih ederdim.

Ateş hafifçe omuzlarını silkti. "Sen bilirsin."

İnanamıyormuş gibi ona baksam da Ateş bana aldırış etmedi ve elindeki asetonla banyoya ilerleyip kapıyı ardından kapattı. O kızın tırnaklarına sürdüğü şeyi Ateş şimdi yüzüne sürecekti. Yüzüne! Tenine! Ani bir kıskançlık bedenime yayıldı. Acaba Ateş asetonun kokusunu beğenip Carol'un da öyle koktuğunu düşünerek onun nasıl koktuğunu merak eder miydi? Kahretsin! Edebilirdi ve ben resmen kendi ellerimle o ikisinin arasında istemeden de olsa bir paylaşım yapmalarına izin vermiştim. Ve bu paylaşımın yarın sabah kahvaltıda bile devam edecek şekilde olmasına...

Ateş'in yarın sabah o kızla konuşmamasını diledim. Hem de tüm kalbimle. Çünkü Ateş şu anda yakışıklı yüzünü benim eklediğim çirkin beneklerden kurtarıyordu ve yarın tüm mükemmelliğiyle o kızların karşısında olacaktı. O kızların Batuhan'ı daha ilk dakikadan öptükleri aklıma gelince sinirlerim iyice tepeme çıkıyordu. Ateş ve o kızlar asla bir araya gelip iki kelime etmemeliydi.

"Kalk senin de yüzünü temizleyeyim." Ateş'in sesini işitince zihnimdeki düşüncelerden sıyrılıp dikkatimi ona verdim. "Pek etkili olacağını düşünmüyordum ama sandığımdan daha kolay çıkarttı."

Ateş'e baktım. Gerçekten alnındaki tüm benekler silinmişti. Birazcık kızarıklıklar vardı ama onlar da kalıcı durmuyordu. İlk başta itiraz etmeyi düşündüm. O kızın asetonunu kullanaca-

ğıma yarın gidip kendim alırdım. Kendi paramla. Ama sonra yarın sabah bu kızların Ateş'e yaklaşacak olmalarını düşününce bu seçeneği hızla eledim. Ateş'i yalnız bırakıp aseton almaya gidemezdim!

Ateş elindeki pamukla yatağın kenarına oturdu ve yüzümü temizlemeye başladı. Saat gece yarısına yaklaşıyordu. Evdeki herkes büyük bir ihtimalle uyumuş olmalıydı. Hiç ses yoktu. Benim yüzümden onlarında gecesinin mahvolduğunu hatırlayınca kendimi kötü hissettim. Buraya Maya ve Kuzey düğün öncesinde eğlensin diye gelmiştik...

"Yine niye dudaklarını büktün?" Ateş bir yandan yüzümü temizleyip bir yandan da bana soran gözlerle bakınca omuzlarımı kaldırıp indirdim.

"Herkesin gecesi benim yüzümden zehir oldu."

Ateş pamuğu yüzümden çekip üzerine biraz daha aseton döktü ve yüzümü temizlemeye kaldığı yerden devam etti. "Onlar senin gibi tanımlamazdı bence," dedi. "Hepsi sana değer veriyor."

"Öyle ama buraya eğlenmek için gelmişlerdi."

"İnan bana bu akşam hepsi fazla fazla eğlendi."

Ateş'in ima ettiği şeyi anlayınca özür dileyen gözlerle ona baktım. Yüzünü boyadığım için değil ama o boyaların kalıcı olmasından dolayı gerçekten pişmandım. Oje sürmek tam bir aptallıktı. Ateş bir şey demeyip yüzümün her yerini güzelce temizledi. Ben de asetonun yüzümdeki varlığından kurtulmak için banyoya gidip elimi yüzümü defalarca yıkadım. Tekrar yatağa döndüğümde sıcak yatağın içine girdim ve yorganı üzerime örttüm. Ateş beni göğsüne çekti ve bana sıkıca sarıldı. İyice ona sokuldum ve gözlerimi kapattım.

"Aseton güzel kokmuyormuş," dedim odada çıt çıkmazken.

"Yani?" diye sordu Ateş.

"Hiç," dedim 'İ' harfini uzatarak ve iyice ona sokulup sıcak

bedenine sarılabilmenin mutluluğuyla uykuya daldım. Yani Ateş, Carol'un kokusunu merak etmeyecekti.

***

"Melisa?" Kısık bir sesin adımı söylediğini işitiyordum.

"Melisa, uyan." Ve daha sonra omzumu dürtüklediğini.

"Melisa?" Sabırsız ses adımı art arda söyleyince göz kapaklarımı yavaşça araladım ve ne olduğunu anlamaya çalıştım.

"Maya?"

"Şey, evet, benim. Nasılsın? Ben seni çok merak ettim de gelip bir göreyim dedim." Maya mavi gözlerini gözlerime sabitleyince yattığım yerden yavaşça doğrulup Ateş'in belimi sıkıca kavramış olan kolundan çıktım. Ateş uykulu bir şekilde homurdansa da gözlerini aralamadı.

"İyiyim, sağ ol," dedim sesimin az çıkmasına özen göstererek. Dışarıdaki hava güneşin daha yeni doğduğunu gösteriyordu ve Maya'nın bu saatte burada olmasına şaşırmıştım.

"Sevindim. Ben dün yanına gelmeyi çok istedim. Ama işte Ateş izin vermeyince-"

Tebessüm etmeye çalıştım. "İyiyim. Düşündüğün için çok sağ ol."

"O ne demek? Elbette düşüneceğim. Sen benim ikinci kız kardeşimsin..." Maya'nın gözleri doldu birden. "Neyse. Ben artık gideyim. Kızlar aşağıda kahvaltı hazırlıyordu. Bir şeyleri kırmadıklarından emin olsam iyi olur."

Onun bu sabah enerjisi benim de tebessüm etmeme neden olurken, "Tamam," dedim uykulu bir sesle ve sessiz olmaya özen göstererek yataktan çıktım. "Ben de üzerimi değiştirip hemen geliyorum. Zaten uykum kaçtı, size yardım etmiş olurum."

"Harika," dedi Maya sevinçle. "O zaman hemen giyin ve aşağı gel."

Başımı salladım. Maya odadan çıktı. Ben de gardırobuna doğru ilerleyip üzerime günlük kıyafetlerimden hangisini giyebilirim ona bakınmaya başladım. Derken siyah eteğimi ve bordo kazağımı elime aldım. Bakışlarımı uyuyup uyumadığını kontrol etmek için Ateş'e çevirdim. Düzenli nefes alıp vermesine bakılırsa uyuyordu. Kıyafetlerimi yatağın üzerine bıraktım ve gönül rahatlığıyla üzerimdeki eşofmanlardan kurtulmaya başladım.

Mutfağa girdiğimde kızların hepsi müzik çalardan açtıkları yabancı bir parçada dans ederek kahvaltıyı hazırlıyordu. Oldukça eğleniyor gibiydiler ve yüzlerinde kocaman bir sırıtış vardı. Hepsinin bu sabah enerjisi biraz tuhafıma gitse de mutfağa girdim ve şaşkınlıkla Maya'nın yanına gittim. Maya beni görünce gülümsedi ve elimden tutup etrafımda döndürdü. Çalan şarkının sözlerine gülerek eşlik ettiğinde dudaklarımı istemeden yukarı kıvırdım. Evet, sanırım herkes dün gece olanları unutmayı tercih etmişti. Eğlence şimdi başlamıştı. Ve ben bu sefer buna mani olmamaya kararlıydım.

Kızlarla hem çalan şarkıya eşlik edip hem de dans ederek kahvaltılıkları hazırlarken mutfaktan içeri biri girdi.

"Vay be. Demek kız kıza eğlence yapılıyor ve Playboy Batuhan çağrılmıyor."

"Ayy valla özür dilerim Batu," dedi Maya. "Hiç aklıma gelmedin."

"Gelmem tabii," dedi Batuhan alınmış bir sesle. "Aklın fikrin hep gerdek gecesinde, balayında olacaklarda... Günah günah." Maya'nın yanakları birden kızarırken Batuhan içeri girdi ve elini Maya'nın omzuna attı. "Neyse artık sarı leblebim. Bu sefer seni affediyorum ama bir daha olmasın. Unutma ki kızların yer aldığı bir etkinlikte Playboy Batuhan ilk akla gelen kişi olmalıdır. Neymiş, tekrar edin?"

Kızlar gülerek onun söylediği cümleyi hep bir ağızdan tekrar ettiğinde Batuhan memnun olmuş şekilde gülümsedi ve Carol

ile Emily'nin yanına gitti. "Eee fıstıklar, nerede kalmıştık? Dans mı ediyoruz, bana uyar." Ve öyle oldu. Batuhan'ın da aramıza katılmasıyla kızlarla gülerek dans etmeye devam ettik. Tabii onlar daha çok gülüp, daha çok eğleniyordu ama ben de elimden geldiğince onların arasında zıt durmamaya özen gösteriyordum... Bir ara müzik çalarda mezdeke çalmaya başladı. Maya da kına gecesi öncesi hepimize şöyle güzel bir prova niteliğinde dans ettirdiğinde eğlence iki katına çıkmıştı. Mezdeke Maya'nın kına gecesi konsepti gibi bir şeydi ve o gün çalacak tüm parçalar Arabistan topraklarına ait parçalar olacaktı. Hatta Maya bunun için profesyonel müzisyenlerle bile anlaşmış, o gün sadece bu parçaları canlı olarak çalmaları yanı sıra onlar gibi giyinmeleri için de yüklü bir para ödemişti. Maya kına gecesi ve düğünü için gerçekten çok özen gösteriyordu.

Aradan ne kadar süre geçti bilmiyordum. Başta kahvaltı sofrasını hazırlamak için mutfağa girmiştim ama sonra dans etmeye başlamıştık ve bu kahvaltının önüne geçip, bayağı bayağı kına gecesi öncesi prova gibi bir şey olmuştu. Kızlarla birlikte kendimizi salondaki koltuklara attık ve soluklanmaya başladık. Erkekler Güney, Doğukan, Kuzey ve Ateş olmak üzere aşağı inmiş, eşofmanlarıyla mutfak kapısının önünde bir süre bizi izlemişti. Sabahın köründe onları uykularından uyandırdığımız için başta bize kızsalar da sonra Maya'nın onlara bağırmasıyla çenelerini kapalı tutmuş, tek bir yorumda bulunmamışlardı.

"Allah'ım beni dünyanın en şanslı erkeği olarak yarattığın için sana sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum." Batuhan ellerini havaya kaldırdı. "Yani şimdi burada gözüm gönlüm bu kadar açıldıysa kim bilir yarın akşam yüze yakın kızın arasında nerelerim nerelerim açılacak. Çok teşekkür ederim."

Kuzey koltuktaki kırlentlerden birini Batuhan'a fırlattığı sırada Carol'un dikkatli bir şekilde Ateş'e baktığını fark ettim. Yüzünde hayran olmuş bir ifade vardı. Ve bu ifade benim kork-

tuğum ifadelerden biriydi. Elimi Ateş'in göğsüne koyup iyice ona sokuldum ve başımı göğsüne yasladım. Ateş birdenbire bu ani hareketime şaşırsa da kolunu arkadan belime dolayıp bana sarıldı ve salondaki muhabbeti isteksizce dinlemeye devam etti. Hâlâ uykusu var gibiydi.

"Bence sen erkeklerin yüz karasısın," dedi Kuzey Batuhan'a. "Senin normalde bizimle beraber bekârlığa veda partisine gelmen gerekir. Kızların kız kıza eğleneceği kına gecesine değil."

"Kıskanç pusula yönü seni... Kıskanıyorsun değil mi Maya aşkımın sadece beni davet etmesini? Eee valla çok çalışan derviş muradına ermiş derler. Siz de çalışın siz de gelin."

"Senin o aşkım diyen ağzını-" Kuzey bir kırlenti daha Batuhan'a fırlatacağı sırada Maya müdahale etti. "Kuzey, tamam. Batuhan'ı ben davet ettim kına gecesine. Hem zaten o tek erkek olmayacak ki."

Tüm erkeklerin bakışları ışık hızında Maya'ya çevrilirken o kem küm ederek konuşmaya devam etti. "Şey, ben size bunu söylemedim değil mi?"

"Neyi söylemedin?" diye sordu Doğukan.

Maya şirince gülümsedi. "Kına gecesinde erkek müzisyenlerin ve dansçıların olacağını?"

Ateş'in belimin üzerindeki elinin kasıldığını hissettim birden. Göz ucuyla ona baktığımda kaşlarını çattığını, uykulu gözlerinin tamamen açılarak sinirli bir ifadeyle Maya'ya baktığını fark ettim.

"Bir dakika, bir dakika." Kuzey araya girdi. "Yani şimdi siz orada kısacık şeyler giyip az önce mutfakta yaptığınız gibi dans edeceksiniz ve orada da bunu izleyen bir sürü erkek olacak öyle mi?"

"Gerçekten Maya aşkım," dedi Batuhan, "oldu mu hiç şimdi erkek müzisyen falan? Vallahi kırıldım. Hadi müzisyenleri geçtim, ya dansçılar? Ben ne güne duruyorum burada?"

"Batu bir sus!" dedi Kuzey sertçe. "Maya gerçekten benim neden haberim yok böyle bir şeyden?"

"Aşkım valla ben de son hafta belirledim."

"O halde şimdi belirlediğin gibi bunu iptal et. Erkek falan olmayacak!" dedi Kuzey.

"Ama her şey hazırlandı."

"İlgilenmiyorum. Nasıl ki sen bekârlığa veda partisinde kız olmayacak dedin üstüne basa basa, ben de sana kına gecesinde erkek olmayacak diyorum!"

"Ama ben olabilirim, değil mi?" dedi Batuhan kenardan el kaldırıp araya girerek.

"Ama Kuzey aynı şey değil ki. Onlar sadece canlı müzik yapıp davetlilerle dans edecek."

"Öyle mi sarışınım? O halde ben de canlı müzik yapıp davetlilerle dans edecek kızlar ayarlayayım?"

"Olmaz!" dedik tüm kızlar hep bir ağızdan. Ateş'i bir kızla dans etme düşüncesi midemi altüst ediyordu. Sanırım aynı his diğer kızlar için de geçerliydi.

"O zaman erkek dansçılar yok," dedi Kuzey harflerin üzerine basa basa. "Tabii erkek müzisyenler de?"

Maya alt dudağını sarkıttı. "Tamam, yok."

"Ama Playboy Batuhan var, değil mi?" diye sordu Batuhan.

"Hayır, sen de yoksun," dedi Ateş. "Bizimle birlikte bekârlığa veda partisine geleceksin."

"Deme öyle yumruklarına kurban olduğum," dedi Batuhan acıklı bir sesle. "Bak ağlarım şimdi. Aylardır bunun hayaliyle yaşıyorum ben. Hem siz bensiz veda edin bekârlığa. Beni geride bırakın. Merak etmeyin ben huzur içinde, bol kızın olduğu bir mekânda ruhum şad bir şekilde eğleniyor olacağım."

"Bizimle geliyorsun Batuhan. Konu kapandı."

"Hayır kapanmaz. Kapanmamalı. Ya Melisa bir şey de şu sevgiline. Hayallerimle oynuyor..."

Yapabileceğim bir şey yok der gibi özür dileyen gözlerle ona baktım.

Batuhan oturduğu yerden kalktı. "Oğlum hepiniz beni kıskanmıyorsanız ben neyim. Tabii siz orada erkek erkeğe Müslüm Baba dinleyip sıkıntıdan patlarken ben kızlarla olacağım, yediremiyorsunuz. Ama unuttuğunuz bir şey var: Bir Playboy'un yeri her zaman kızların olduğu yerlerdir. Bu yüzden hepiniz şimdi gözünüzü kapatın ve beni öldü sayıp yaşamınıza devam edin. Ben düğün gününe kadar gözden kaybolmayı, kına gecesinde hangi kıza nereme kına yaktırsam onu düşünmeye gidiyorum." Ve Batuhan gerçekten salondan çıkıp gözden kayboldu...

Kahvaltımızı yaptıktan sonra günün geri kalanı tahmin edemeyeceğim kadar eğlenceli geçti. Uzun zamandır bu kadar eğlendiğimi ya da gülümsediğimi hatırlamıyordum. Sanki dün gece hiç yaşanmamış gibiydi. Eğleniyordum ve eğlenirken de keyif alıyordum.

Maya hazırlıklı gelerek, yolculuğa çıkmadan önce hepimiz için birer su tabancası almıştı. Burada su savaşı yapacaktık ve bunun eğlenceli olabileceğini düşünmüştü. Öyle de oldu zaten. Gerçi başta erkekler buna kesin bir dille karşı çıkıp, "Çocuk muyuz biz?" demiş olsalar da Maya'nın ve diğer kızların erkekleri ıslatmasıyla aramızda bir savaş çıkmış, kızlar-erkekler olarak gruplara ayrılarak birbirimizi ıslatmaya başlamıştık. Evin içindeki bu savaş daha sonra evin bahçesine taşıp daha da eğlenceli bir hale dönüşürken, üzerimdeki kıyafetler artık sırılsıklamdı. Erkekler gerçekten inanılmaz acımasızdı. Özellikle de Ateş. Tabancasındaki tüm suyu sadece bana sıkıyordu. Ve bunu yaparken de hayli keyif alıyor gibiydi.

"Melisa, dikkat et!" Sinem lafını bitirir bitirmez nefes nefese arkamı döndüm. Ama belimin etrafına sıkıca dolanan bir kol bunu yapmama engel oldu. Ateş su tabancasını kazağımın boyun kısmından içeri soktu ve konuştu. "Az önce kafama su tabancası atarsın, ha?"

Gülümsedim ve kolundan çıkmaya çalıştım. "Ya bırak. Zaten sırılsıklam oldum."

"Ol," dedi Ateş yanağını yanağıma sürterken. "Az daha kafamı kırıyordun be." Gülümsediğini sesindeki eğlenir ifadeden anlamıştım.

Gülümsemem biraz daha genişledi. "Ne yapayım? Çok sinirlendim. Hiç vuramıyorum ki seni." Alnımın üzerinden birkaç damla su süzülüyordu. Ateş ise benim aksime çok az ıslanmıştı.

"Ve sen de kafama su tabancası atarak beni vurmaya çalıştın, öyle mi?" Ateş elindeki su tabancasının plastik tetiğine basıp içinden su püskürttü. Kazağımın içinden geçip tenime temas eden soğuk su irkilmeme neden oldu. "Ya Ateş." Gülümseyerek kolundan kurtulmayı denedim. Bir yandan da elimdeki tabancayı ona doğrultulup yüzüne püskürtmeyi çalışıyordum.

"Kötü nişancısın ufaklık. Bir ara sana ateş etmeyi öğretmeliyim."

"Bana kalırsa sen adil oynamayı öğrenmelisin önce." Kolundan çıkmayı denedim tekrar. "Bırak beni de sana gününü göstereyim."

Ateş güldü. "Deminden beri gösterdiğin gibi mi?" Başını salladı. "Beceriksizsin. Maya'nın kuzenleri bile beni sırtımdan birkaç kez vurdu."

Ateş'in o kızlardan bir istisna olarak bahsetmesi kaşlarımı çatmama neden oldu. Ayağımı kaldırıp sertçe ayağının üzerine bastım ve dirseğimle de karnına sert olduğunu düşündüğüm bir darba indirdim.

"Al o zaman," dedim sinirle. "Bende seni ayağından ve karnından vurdum!"

Ateş beni kendine doğru çevirip gözlerimin içine baktı. "Evet," dedi. "Beni ayağımdan ve karnımdan vurdun. Ama ufaklık üzgünüm, hiçbiri kalbimden vurduğun gibi etkili de-

ğil." Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı ve beni öpmeye başlayıp, bedenimin yağ gibi erimesine neden oldu... Bizi ayıran şey Batuhan'ın Ateş'in kulağına tabancayla su püskürtmesi olmuştu. Ateş ansızın kulağının içine giren suyu hissettiğinde bir küfür savurup geri çekilmişti ve bana, "Hemen geleceğim," deyip gülerek kaçan Batuhan'ın peşinden sinirle koşmaya başlamıştı. Batuhan'ın özür dileyen, "Şaka yaptım oğlum ben, vallahi bir daha yapmayacağım, hem ben ölüyüm ölü, rahat bıraksana beni, ulan kış kış," sesleri uzaklardan kulağıma doluyordu. Onların bu hali içten bir şekilde gülümsememe neden olmuştu.

23. Bölüm

Eğilip topuklu ayakkabılarımdan kurtulduktan sonra mutfağa, Ateş'in yanına gittim. Bir doğrama tahtasının üzerine koyduğu domatesleri dilimlemeye başlamıştı bile. Bıçağı ustaca domateslerin arasından geçiriyor, doğrama tahtasının üzerine incecik incecik düşmesini sağlıyordu. Bu görüntü geçmişte onunla hazırladığımız akşam yemeğini hatırlamama neden oldu.

Eve on dakika önce girmiştik. Kına gecesi çok şükür kazasız belasız son bulmuştu. Aksine müzik, dans, eğlence, hallerinden memnun olan davetliler vardı... Her şey olması gerektiği gibiydi. Her şey Maya'nın kına gecesine yakışacak şekildeydi. Mutluydu. Eğlenmişti. Gülümsemişti. Ve onun bu parlayan enerjisi tıpkı bir güneş gibi herkesin üzerine doğmuştu. Ama asıl büyük gün yarındı, çünkü bana göre bir genç kız için düğün gününden daha özel bir gün olamazdı.

"Yine neye sırıtıyorsun?" Ateş'in sesini işitince daldığım düşüncelerden ayrılıp dikkatimi ona verdim. "Hiç..." dedim, gülümsediğimin farkında bile değildim. "Öyle, yarını düşünüyordum."

Ateş başını doğrama tahtasından kaldırıp bana baktı. "Neyini düşünüyorsun? Aptal bir formalite işte."

"Aptal mı?" diye sordum bu tanımı beni hayrete düşürürken.

"Evet," dedi Ateş. "Herkes istediğini istediğiyle yapıyor zaten. Bir kâğıt parçasına atılan iki imzanın ne gibi bir önemi olabilir ki?"

Şaşkınlığım biraz daha arttı. "Çok önemi olabilir. Sen maneviyat diye bir şey duymadın mı hiç?"

"Duydum. Ama pek bir halta yaradığını görmedim."

Bir yorumda bulunmadım ve tezgâhın üzerinde duran sandviç ekmeğini elime alıp ikiye ayırdım. Ateş'in evliliğe ve çocuklara karşı soğuk olduğunu biliyordum ama bunu herkes için gereksiz görmesi tuhafıma gitmişti. Çünkü ben öyle düşünmüyordum. Ateş domatesleri ayırmış olduğum ekmeğin arasına yerleştirdikten sonra salatalıkları soymaya başladı. Usta bir aşçı gibi işini ciddiye alarak yapıyordu. Saatin gece yarısını geçtiğini düşünürsek bu ciddiyette biraz yorgunluğun da payı olabilirdi.

"Teşekkür ederim," dedim dikkatli bir şekilde Ateş'in yüzünü incelerken.

"Ne için?" Ateş salatalıkların kabuğunu şerit halinde soyarken hafifçe omuzlarımı silktim. "Bilmem, içimden geldi öyle."

Ateş salatalıkları dilimlemeye başladı. "O halde ben de teşekkür ederim."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Ne için?"

Ateş bakışlarını bana çevirdi. "Bana katlandığın için." Sesi dudaklarının arasından ifadesiz çıksa da gözlerinde bana minnetle bakan bir ifade vardı. Yukarı kıvrılan dudaklarım yavaşça eski haline döndü. "Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Ne için?"

"Sana yeterince katlanamadığım için."

Ateş durdu ve bana baktı. "Bana zaten yeterince katlanıyorsun."

"Öyle olsaydı seni mutlu ederdim." Kalbimin üzerine bir ağırlık çöktüğünde, karşılaştığımız andan beri onu gerçekten hiç mutlu görmediğimi hatırladım. Dudakları yukarı kıvrılsa da gözlerinin içi aslında bunun yalan olduğunu ispatlıyordu.

Ateş çenemi tutup bakışlarımızı birbirine kenetledi. "Beni zaten mutlu ediyorsun ufaklık. Asıl seni mutlu etmeyi becerememeyen benim."

"Eskisi gibi gülümsemiyorsun ama."

"Çünkü eskisi gibi hissetmiyorum."

"Seni mutlu görmek istiyorum ben."

"Gülümsememem, mutlu olmadığım anlamına gelmez. Mutluyum. Sen yanımdasın ve ben çok mutluyum. Ama yine de gülümsememi istiyorsan, sen gül benim yerime."

"Ben..." Gözlerimin dolduğunu hissettiğimde sessizce fısıldadım. "Yaşadıklarımı kolay atlatamadığım için özür dilerim."

"Benim yüzümden yaşadıklarını..."

"Seni çok sevmemin karşılığını..."

"Sen bu karşılığı hak etmedin güzelim." Ateş nefesini dışarı üfledi. "Sen sana yaşattığım hiçbir şeyi hak etmedin. Hayatından çaldığım ayları, benim yüzümden akıttığın gözyaşlarını, sana çektirdiğim acıları. Hiçbirini hak etmedin. Sen mükemmel bir kızsın Melisa. Sahip olduğum en güzel, en değerli şeysin. Sen o yüzünü astığında... Gözlerinin içi kederle dolduğunda... İnci tanelerin teninde süzüldüğünde... Geberiyorum kızım. Ama buna rağmen seni güldürmeyi de bir türlü beceremiyorum."

"Çünkü sen de gülümsemiyorsun."

"Benim gülümsemem kimin umurunda? Sen gülümse. Sen saç ışıltını etrafa."

"Anlamıyorsun değil mi? Gülümsemem için gülümsemene ihtiyacım var."

Ateş gözlerimin içine baktı. Vermiş olduğum yanıt onu şaşırtmıştı sanırım. Ama öyleydi. O etrafımda mutsuz dolaşırken,

gözleri bir buz kalıbı gibi bana soğuk bakarken nasıl gülümser, nasıl ışıldayabilirdim? Bunun için ona ihtiyacım vardı. Her şeyden fazla, herkesten çok.

Ateş dudaklarını dudaklarıma bastırdı birden. Hissettiğim sıcaklığın bir benzerini tam bu anda yanağımda da hissettiğimde Ateş bir elini bel boşluğuma yerleştirip beni kendisine çekti ve dudaklarımı çölde susuz kalmış bir sefil gibi öpmeye başladı. Diğer eli hâlâ yanağımın üzerinde, dudaklarımı daha fazla hissetmek ister gibi yüzümü kendine yaklaştırıyordu.

"Ben gülümsemeden gülümsesen olmaz mı?"

Ateş dudaklarını dudaklarımdan ayırınca nefes nefese yanıtladım. "Olmaz."

"O halde gülümsemem için her zaman yanımda olman gerekecek." Dudakları tekrar dudaklarımın üzerine kapanmadan fısıldadı. "Çünkü benimde gülümsemem için sana ihtiyacım var."

İşte tam bu anda tüm kelimeler tükenmiş, zaman kavramı durmuştu. Başımı döndüren dudakları bir yana sarf ettiği cümle tam kalbimin üzerime oturmuştu. Onun bana ihtiyacı vardı. Gülümsemesi için bana ihtiyaç duyuyordu. Tıpkı benim ona ihtiyaç duyduğum gibi o da aynı şekilde bana ihtiyaç duyuyordu.

"Her zaman yanında olacağıma söz veriyorum," dedim ve kollarımı Ateş'in boynuna dolayıp dudaklarımı tutkuyla hareket ettirdim. Sıcak dudaklarımız birbirine karıştığında bir damla gözyaşı usulca süzülmekteydi yanağımdan. Bir tane daha ve bir tane daha. Ateş'in deyimiyle inci tanelerim onun kirli sakalının arasına karışıyordu ama elimde değildi.

Dillerimiz daha hızlı ve hızlıya göre biraz daha yavaş kalan bir dansçı gibi birbirleriyle dans ediyordu şu an. Yavaş olan bendim. Ama buna rağmen beni çok iyi yönlendiren bir partnerim vardı. Karşısında sadece kına gecesinde giydiğim ince siyah

elbisemle duruyordum. Kollarım, boynum, sırtım açıktı. Ama ben en ufak bir üşüme hissi bile duymuyordum, çünkü yanıyordum.

Ateş beni kucağına aldığında kollarımı sıkıca boynuna doladım ve bacaklarımı kalçasına sardım. Öpücükleri sert ve acımasız değildi. Öpücükleri tutkulu ve talepkârdı. Daha fazlasını istediğini belli ediyordu. Ve o, her bana yaklaştığında utansam da beni öpmeye başladığında daha fazlasını hissetme isteğiyle yanıp tutuşmaktan kendimi alıkoyamıyordum.

Ateş adımlarını hareket ettirip yürümeye başladı. Elleri düşmeyeyim diye beni sıkıca belimden tutarken, ben de düşmeyeyim diye sıkıca ona dolamıştım kollarımı. Şu anda ne yaptığımızı ya da bu yaptığımızın nereye gideceğini bilmesem de gözüm kapalı ilerliyordum... Ateş çok geçmeden sırtımın koltukla birleşmesini sağladı. Kendi de üzerime çıktıktan sonra dudaklarımı ara vermeden öpmeye devam etti. Tek fark bu sefer elleri vücudumda daha çok dolaşıyordu. Bacaklarımda, göğüslerimde...

Ateş doğrulup üzerindeki kazağı çıkarttı ve rastgele bir yere fırlatıp dudaklarını boynuma bastırdı. Kalbim deli gibi çarpıyor, karnıma minik minik iğnelerin batırıldığını hissediyordum. İşlerin daha fazla ilerlemesini istemiyordum ama Ateş'in durmasını da istemiyordum.

"Bekle bir saniye." Ateş üzerimden kalktı. Nabzım bir yavaş, bir hızlı, tuhaf bir ritim tutturduğunda bayılacakmışım gibi hissettiğimi fark ettim. Ateş çok geçmeden tekrar yanıma geldiğinde, doğrulup bakışlarımı elindeki kutuya indirdim. "Aslında bunu parkta, beni affettiğini söylediğin gün verecektim ama aklımdan çıkmış."

Bakışlarımı kutudan ayırıp Ateş'e çevirdim. "Bu ne?"

Ateş gözlerimin içine bakarak cevap verdi. "Geçmiş doğum günü hediyen."

Verdiği yanıt tam kalbimin üzerine oturdu. Geçmiş doğum

günüm. O gün gözlerimi bile aralayıp uyanmak istemediğim doğum günüm... Gece ağlayarak uykuya daldığım, zihnimin geçmişi düşünerek kalbimi paramparça ettiği doğum günüm. Şaşkınlıkla Ateş'e bakmaya başladığımda Ateş elindeki kare kutunun kapağını açtı ve mavi bir parıltının görüş alanıma girmesine izin verdi. Dudaklarımı araladım.

Mavi kalpten oluşan bir taş. Kalbin etrafında altın sarısı sarmaşıklar. Sarmaşıkların arasında ise ince, beyaz çizgiler vardı. Karşımdaki kolye hayatımda gördüğüm en güzel, diğer yandan en göz alıcı şeydi. Mavi kalp büyük bir dolunay gibi parlıyordu. Tıpkı kolyenin zincirini oluşturan küçük beyaz taşlar gibi...

"Bu kolye ikimizi temsil ediyor," dedi Ateş kolyeyi eline alıp avucunun içine koyarak. "Mavi kalp sensin. Ve ben de o mavi kalbe bir zarar gelmesin diye etrafını saran sarmaşıklar. Şu beyaz şeyler de..." Ateş parmağını beyaz çizgilerin üzerinde gezdirdi. "Yaşayacağımız güzel günler. Umudumuz."

"Ateş," dedim nefes nefese. Ateş üzerime eğilip sıcak dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Bir cevap vermeni istemiyorum. Sadece sevdin mi, onu söyle bana?"

"Çok," dedim hiç düşünmeden.

Ateş memnun olmuş bir şekilde gülümsedi ve dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırıp sırtımın koltuğa değmesini sağladı. Kolyeyi sehpanın üzerine bırakırken dudaklarını benden ayırmamıştı. Kollarımı sıkıca boynuna sardım. İkimizin umudu demişti. Ateş inanmadığı şeyleri dile getirmezdi. Ama eğer bu cümleyi dile getirdiyse ikimizin güzel şeyler yaşayacağına inanıyor olmalıydı. Ve bu inancı her şeyin ötesindeydi.

"Seni özledim," dedi Ateş sıcak dudaklarını boynuma bastırırken. "Sana dokunmayı, seni öpmeyi... Deli gibi özledim ufaklık."

Nefes alışverişlerim sanki onun böyle söylemesiyle daha da hızlandı, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. "Ben

de," diye fısıldadım. Ellerim çıplak sırtında usulca dolaşırken teninin ısısı ilk kez çok sıcak gelmişti bana. Yanıyordu ve benim de ondan farkım yoktu.

"O halde izin ver bu gece birbirimizi küle çevirelim?" dedi Ateş.

Güçlükle cevap verdim. "Ateş ben hazır değilim."

"Hazırdan daha fazlasısın." Ateş alt dudağımı dudaklarının arasına alıp emdi. Yaptığı bu hareket kalbimin teklemesine neden oldu. "Beni cayır cayır yakacak kadar hazırsın, deniz gözlüm. Ama sen bunun farkında bile değilsin."

"Farkındayım," dedim.

"O halde beni yok et," dedi Ateş meydan okurcasına.

Kalbim deli gibi atmaya başladı. Bedenimde ona karşı inanılmaz bir istek, inanılmaz bir çekim vardı. İstiyordum. Ateş'le birlikte olmak, onu hissetmek istiyordum. Ama korkum bu isteğimin önüne geçiyordu.

"Seni yok ederken, ben de yok olacağım."

"O halde evet de, bu gece birbirimizi yok edelim."

"Aynı anda, aynı sebepten ötürü yok olmak..."

"Ama yok olduktan sonra yeniden doğmak..."

Göz kapaklarımı indirdim ve sessizce cevapladım. Ateş'le olduktan sonra yok olmaya da razıydım, yeniden doğmaya da. Sonuçta ben Ateş için defalarca buhar olmayı göze almış Su'ydum. "Kabul ediyorum..."

Söylediğim cümle üzerine Ateş'in gözleri alev aldı birden. Vermiş olduğum yanıtı beklemediği her halinden belliydi. Aslına bakarsanız ben bile ne yaptığımın farkında değildim şu an için... Doğruyla yanlışı ayırt edemeyeceğim bir durumdaydım. Ateş dudaklarıma yönelip beni tutkuyla öpmeye başladı tekrar. Ellerim sırtının üzerinde, alev alev yanan dudaklarına karşılık verdiğimde hissettiğim birden fazla duygu boğulacakmışım gibi hissettiriyordu. Buna rağmen bile bile boğulmayı göze alıyordum.

Tıpkı bile bile yok olmayı kabul ettiğim gibi.

Ateş elini bacağımın iç kısmında gezdirip, iç çamaşırımın üzerine koydu. "Kasma kendini," diye fısıldadı. Elini yavaşça ileri geri hareket ettirmeye başladığında sıkı sıkı omuzlarına tutundum.

Dudaklarımın arasından dökülen kısık sesli inlemelere engel olamıyordum. Adeta kıvranıyordum ve Ateş bundan haberdar değildi. Ya da belki haberdardı ama inlemelerimin nedeninin acı olmadığını bildiğinden ötürü umursamıyordu. Ateş elini kumaşın içine soktu. Tırnaklarımı tam bu anda Ateş'in sırtına geçirdiğimde Ateş'in sırtı birden kaskatı oldu ve ağzıma doğru boğuk şekilde inleyip dudaklarımı öpmeye devam etti. Eli tam o noktada ileri geri hareket ederken sırtımın terden sırılsıklam olduğunu hissettim.

"Kasma kendini güzelim. Bırak, seni memnun edeyim."

Memnundum. Aptalcaydı belki ama kendimi kasmama rağmen bu yaptığı hoşuma gidiyordu. Ve bedenim daha fazlasının isteğiyle yanıp tutuşuyordu.

Bacaklarımı biraz daha ikiye ayırıp Ateş'e isteğimi beden yoluyla belli ettikten sonra dudaklarımı boynuna bastırıp onu öpmeye başladım. Ateş bu isteğimi memnuniyetle karşıladı ve parmaklarını o bölgede hareket ettirmeye devam etti. Yağmur kokusuyla harmanlanmış parfümü başımı döndürüyordu. Ve ben şu anda bayılmamak için hiçbir geçerli neden bulamıyordum.

Hissettiğim duygular öylesine yoğun, öylesine dolu doluydu ki... Bedenimden taşıyor, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Mutluluğu da hissetmiştim. Acıyı da. Ama şu anki hislerim bu ikisinden tamamen farklı, tamamen başka bir şeydi.

"İşte böyle," dedi Ateş boğuk bir şekilde. Parmakları belli bir ritim tutturmuş, ileri geri hareket ederken, "Benim için gel, güzelim," diye fısıldadı. Sırtım yay gibi gerildi ve tam o anda

gözümün karardığını, beynimde şimşeklerin çaktığını hissettim. Uçurumdan aşağı düşmek. Sanırım şu anda hissettiğime en uygun örnek buydu. Sırtüstü uçurumdan aşağı düşmüştüm.

Telefon çalmaya başladı. İşittiğim gürültülü ses, karışan inlemelerimizin arasına üçüncü bir ses olarak doğduğunda, Ateş elini, az önceye göre daha yavaş bir şekilde o bölgemde hareket ettirmeye devam etti. "Rahatla..." Kulağıma fısıldadı. "Rahatla, güzelim. Gece ikimiz için de daha yeni başlıyor."

"Telefon," dedim nefes nefese.

Ateş güldü. "Adımı haykırmanı tercih ederim."

Bir cevap veremedim. Zihnim şu anda tamamen bambaşka yerlerdeydi. O eli bana işkence ediyordu. Kıvranıp sesli şekilde inlemek istiyordum. Belki de bunun için yavaş hareket ettiriyordu parmaklarını?

"Telefon, önemli olabilir." Ateş dudaklarını ayrık olan dudaklarıma bastırıp soluksuz öpmeye başladı. "Bundan daha önemli bir şeyin olduğunu sanmıyorum," Ama telefon inatla çalmaya devam edince, Ateş sessiz bir küfür mırıldanıp elini iç çamaşırımın içinden çıkardı ve isteksiz şekilde üzerimden kalkıp telefonunu açmaya gitti.

Göz kapaklarımı indirip nefes alışverişlerimin düzene girmesini beklemeye başladığım sırada yaptığım şeyin doğru olup olmadığını sorguluyordum. Şu saniyeye kadar korkularımdan herhangi birini hissetmemiştim. Aksine, oldukça hoşuma gitmişti.

Ama belki de benim asıl korkum bedenimin acı çekip çekmemesi değildi. Ruhumun acı çekmesiydi ve ben bu yüzden endişe ediyordum. Geri dönüşü olmayan bir yoldu çünkü. Ve ben Ateş'i kendimden çok sevsem de onunla geri dönüşü olmayan bir yola girmeye korkuyordum.

Aradan ne kadar süre geçti bilmiyorum ama Ateş salondan içeriye girince bakışlarımı utanarak ona çevirdim. Yüzü ifadesiz, bakışları sertti. Bir şeye sinirlenmişti.

"Bir an önce yemek yiyip yatalım," dedi ifadesizce. "Yarın erken kalkacağız."

Kalbimin sıkıştığını hissettim birden. Yemek yiyip yatmak... Ne olmuştu birdenbire? Tamam, onunla birlikte olmak için çok da istekli olduğum söylenilemezdi. Hatta şu an bu isteğim tamamen körelmişti belki ama yine de bu değişken ruh halini hiç sevmemiştim. En azından az önce alev alev yanan gözlerinin şimdi ifadesizliği bürünmüş olması normal değildi.

Hem de hiç.

***

Ertesi sabah güneş sanki Maya ve Kuzey'in düğününden haberdarmış gibi parıl parıl parlamakta, gökyüzü ise huzur verici bir mavilikteydi. Saç kurutma makinesini ıslak saçlarımın üzerinde gezdirirken açıkçası telaşlıydım. Düğüne saatler kala hâlâ hazır olmadığıma inanamıyordum. Ateş beni sabah eve bırakıp gittikten sonra koştura koştura terziye gitmiş, en az üç saatimi orada geçirmiştim. Elbisemin tadilata ihtiyacı vardı ama bilseydim bu kadar vakit kaybedeceğimi başka bir şey giyerdim.

"Melisa, kapı çalıyor," diye içeriden seslendi annem. Onun da yatak odasında hazırlandığını bildiğim için hafif nemli saçlarımla odamdan çıkıp koşarak kapıyı açmaya gittim. Bugün beni yalnız bırakmayıp, benimle beraber düğüne gelecek olmalarından ötürü inanılmaz mutluydum.

"Hazır değil misin daha?"

Kapıyı geçmesi için araladım. "Ya Aras yemin ederim hep o terzinin suçu. Tam tamına üç saat beni esir aldı resmen."

"Belli," dedi Aras gülerek. "Ne zaman hazır olursun peki?"

"En fazla yarım saat."

"E nikâhın kıyılmasına yetişirsek, iyi o zaman."

Aras'a dil çıkarttım ve koşarak odama doğru ilerlemeye baş-

ladım. Şu anda Maya'nın yanında, onunla birlikte olmam gerekirken burada olduğuma inanamıyordum!

Kapıyı ardımdan kapattıktan sonra hazırlanmaya kaldığım yerden devam ettim. Elbisem her zaman giydiğim elbiselerden farklıydı. Bir kere kısa değil uzundu ve beni daha olgun göstermişti. Ama bu olgunluk nedense hoşuma gitmişti. Güzel ve farklı görünüyordum. Rengi siyahtı elbisenin. Derin bir bacak yırtmacı vardı ve elbisenin en hoş kısmı hiç şüphesiz sırt dekoltemdi. Ben ve sırt dekoltelerim... Elimde değildi. Bu tarz kıyafetleri giymeyi seviyordum. Ateş'in sinirden deli olacağını bilsem de. Son olarak dün gece Ateş'in bana hediye ettiği kolyeyi de taktıktan sonra artık hazırdım. İkimizi temsil eden bir kolyeydi bu. Ve tabii bir de umudumuzu.

***

Düğün yerine vardığımızda koştura koştura merdivenlere yönelip gelin için hazırlanan özel odaya gittim. Elbette en son gelen bendim ve diğer kızlar, Maya'nın kuzenleri dahil hepsi yanında ona destek olmaya başlamışlardı bile.

Saat yaklaştıkça heyecan git gide artıyordu. Maya duygu yoğunluğundan tam üç kez ağlamıştı ve üçünde de makyajı bozulmuş, yeniden yapılmak durumunda kalmıştı. Fazla heyecanlıydı ve her şeyde olduğu gibi heyecanın da fazlası pek iyi değildi.

"Kızım hadi kendine bir çeki düzen ver artık," dedi Maya'nın annesi. "Bak yarım saat sonra düğünün başlayacak."

"Ya anne, sanki elimdeymiş gibi konuşma," dedi Maya akmakta olan gözyaşlarına engel olamayarak. "Akıyor işte açık kalmış musluk gibi, ne yapayım?" Maya gözyaşlarını eliyle sildi. Tekrar ve tekrar. Ama sonuç her defasında üstüne eklenerek akmakta olan gözyaşlarından fazlası değildi...

"Hem niye hepiniz bu kadar güzel oldunuz ki?" diye sordu Maya dudaklarını aşağı sarkıtarak.

"Biricik arkadaşımız evlendiği için," dedi Sinem.

Maya'nın gözyaşları iyice arttı. "Kimmiş o arkadaşınız? Ben tanıyor muyum? Çünkü benim bildiğim bir arkadaşınız hâlâ hazırlanamadığı için düğününe katılamayacak da..."

"Canım yapma böyle," dedi Nazlı. "Hadi güçlü ol."

"Kızlar sanırım ben yapamayacağım," dedi Maya başını iki yana sallayarak.

Ama düğüne dakikalar kala sabırlı makyözler, Maya'nın makyajını tekrar yapmıştı. Sonunda ağlamaya son veren Maya bu sefere strese girmiş, "Acaba bir aksilik çıkar mı? Acaba sakarlık yapar mıyım? Acaba şu olur mu?" diyerek sayısız düşünceye dalıp boğulacak seviyeye gelmişti. Dış görünüşü tıpkı masal prenseslerini andırsa da o şu anda kendini hiç de öyle hissetmiyordu. Gelinliği öylesine güzel ve göz alıcıydı ki... Hayatım boyunca gördüğüm en güzel gelin diyebilirdim.

Maya'yı sakinleştirmesi için Kuzey'e haber vermek üzere gelin odasından çıkıp merdivenlere yöneldim. Düğünden önce görmesi uğursuzluk olsa da başka çare yoktu. Onu sakinleştirebilecek tek kişi Kuzey'di. Merdivenlerden inmeye başladığımda bordo bir koltuğa oturan ve en az Maya kadar stresli görünen Kuzey görüş alanıma girdi. Yanında Batuhan hariç diğer erkekler de vardı. Gözlerimi siyah bir takım giymiş olan ve nefes kesici gören Ateş'ten ayırıp güçlükle Kuzey'e çevirdim ve yanına gittim.

"Kuzey?"

Kuzey başını hemen bana doğru çevirdi ve ayağa kalktı. Ateş'in de bakışlarını bana çevirdiğini hissedebiliyordum.

"Maya nasıl? Annesi az önce ağladığını söyledi. İyi mi? Heyecanı azaldı mı?" Kuzey'in art arda sorduğu sorular gülümsememe neden oldu.

Bir çift olarak nasıl oluyor da aynı şeyleri hissedip aynı duyguları paylaşabiliyorlardı? Maya heyecanlıydı. Kuzey de heye-

canlı. Maya strese girmişti. Aynı şekilde Kuzey de stresli görünüyordu... Dünyada onlar kadar daha uyumlu bir çift var mı, merak ediyordum.

"Merak etme, çok iyi," dedim güven veren bir sesle. "Sadece biraz heyecanlı ve senin tarafından yatıştırılmaya ihtiyacı var."

Kuzey nefesini sesli bir şekilde dışarı üfledi. "Ben mi? İyi de Maya almaz ki beni odaya şimdi."

Gülümsedim. "Biliyorum ama başka çaremiz yok. Ona duvağını indirmesini ve öyle yapınca bir uğursuzluğun olmayacağını söyle. Merak etme, o da düğünden önce seninle konuşmak isteyecektir."

"O zaman ben gidip konuşayım... Çok sağ ol ufaklık." Kuzey merdivenlere yönelince bakışlarımı Ateş'e doğru çevirdim. Dikkatli bir şekilde bana bakıyordu ve dudakları hafif aralanmıştı. Üzerinde jilet gibi bir takım vardı. Özenli saçlarıyla tek kelimeye kusursuz görünüyordu. Bir insana takım elbise bu kadar yakışabilir miydi?

Hiç sanmıyorum.

"Oldu o zaman biz bir gidip bakalım davetliler ne âlemde." Güney ve Doğukan gülümseyerek yanımızdan ayrılınca onlara kibarca gülümseyerek karşılık verdim. Ateş'in bedeni bir yana, yüzünde herhangi bir kas oynamıyordu. Adeta donmuş gibiydi ve öylece gözlerimin içine bakıyordu.

"Ne?" dedim dikkatli bakışlarından bir şey anlamayarak. "Niye öyle bakıyorsun?" Sinirli desem değildi. Kıyafetimden memnun olmuş desem değildi. Ne hissettiğini hiçbir şekilde anlamıyordum.

"Ateş?"

Ateş irkilerek kendine geldi. Tepki verdiği için bir memnuniyet yaşadığımda, "Nasıl olmuşum?" diye sorup gülümsedim. Dün gece ki yakınlaşmamızdan ötürü hâlâ utanıyordum ama bu utancı şu an için ön planda tutmak niyetinde değildim.

"Amacın beni katil etmek filan mı senin?" diye sordu Ateş. Bana doğru yaklaşıp bileğimi kavradı ve gözlerini gözlerime sabitledi.

Yukarı kıvrılan dudaklarım normal haline döndü. "Sadece bugün için özenmek istemiş-"

"Özenmeni siktirme lan bana!" Ateş öfkeyle soludu. "Bu sikik elbisenin diğer sikik yarısı nerede?"

"Şey..." Konuşmak için doğru kelimeleri aramaya başladığımda kelime dağarcığımın ağzı birden kapanmış gibiydi. "Aslında yarısı vardı ama kötü mü olmuşum?" Yarısını bu sabah terziye kendi isteğimle kestirdiğimi nasıl söyleyebilirdim ki?

Ateş dişlerini birbirine bastırdı. Alının ortasındaki damar belirmişti. "Dua et..." dedi Ateş dişlerinin arasından tıslayarak. "Kızım dua et buradan çıkana kadar tek bir erkek dönüp sana bakmasın. Yoksa sana yemin ederim arkadaşımın düğünü falan demem, her birinin o gözlerini teker teker çıkartır ellerine veririm!" Ateş'in sesindeki tını ürpermeme neden oldu. Ciddiydi. Çok ciddiydi. Onu bu kadar çok sinirlendireceğimi hiç düşünmemiştim. Yani tamam, biraz sinirleneceğini tahmin etmiştim ama bu kadarını hiç beklemiyordum.

Ateş üzerindeki ceketi çıkarttı ve omuzlarımın üzerine koydu. Beni arkasına alıp çekiştirmeye başladığında telaşa kapıldım. "Nereye gidiyoruz?"

Ateş bir cevap vermedi.

"Ateş saçmalama," dedim çabucak. "Yirmi dakika sonra düğün başlayacak."

"Onu bu siktir boktan elbiseyi giymeden önce düşünecektin!"

"Tamam, özür dilerim ama lütfen şimdi gitmeyelim?"

Ateş bir cevap vermedi.

"Bari Maya'ya haber verseydim?" Ateş beni yine duymazlıktan geldi ve çekiştirmeye devam etti. Oflayarak beni sürükleme-

sine izin verdim. Temennim, binadan çıkana kadar herhangi bir erkeğin bize bakmamasıydı. Gerçi Ateş beni böyle sürüklerken bu biraz zordu ama temenniler insanların yaşamak için tutunacak dallarıydı. Kimisi ince bir dal, kimisi kalın...

Ateş'le binadan çıkıp bahçeye ulaştığımızda tanıdık bir ses işittim. Ateş'le yürümeyi kesip sesin geldiği tarafa baktığımızda yüzüme bir gülümseme yerleştirmeye çalıştım. "Babacığım?"

Babam bakışlarını Ateş'in sıkıca kavramakta olduğu bileğime indirdi. "Ne oluyor burada?"

"Şey..." Bileğimi Ateş'in elinden kurtardım. "Hiç. Hiçbir şey olmuyor baba. Biz de tam sizin yanınıza geliyorduk."

Babam şüpheli gözlerle Ateş'e baktı. Sonra elimi tuttu ve beni yanına çekti. "Sorumsuz biri olarak arkadaşlarının düğününe de gelmezsin sanmıştım ben. Doğrusu beni şaşırttın."

Ateş bir tepki vermeyip sadece sinirli gözlerle bana baktığında ona 'yapabileceğim bir şey yok' der gibi baktım. Aslında bu elbiseyi giymeseydim ya da sabah terziye kestirtmeseydim yapabileceğim bir şey olabilirdi ama işte olmuştu bir kere. Dönüp zamanı geri alamazdım ya.

Babamla birlikte kol kola Ateş'in yanından ayrılıp düğün alanına doğru ilerlemeye başladık. Kalbim deli gibi atıyordu. Ateş'in bakışları bir ok gibi sırtımdaydı ve bedenimi delip geçiyordu. İki ihtimal vardı. Ya düğün bitene kadar ona görünmeyecektim ya da hiçbir erkek düğün bitene kadar dönüp bana bakmayacaktı.

Hangisi daha olasıydı?

24. Bölüm

Arka planda çalan slow parça davetlilerin seslerine karışırken, bakışlarım Ateş'i görebilme ümidiyle kalabalığın arasında dolanıyordu. Ama sonuç ne yazık ki yabancı suretlerden daha fazlası değildi. Sırf bana kızdığı için arkadaşlarının düğününden öyle bir anlık sinirle ayrılacağını pek sanmıyordum ama yine de onu görememek canımı sıkmıştı.

Büyük bir bahçede kurulan büyük masalardan birinde oturuyordum. Etrafta öyle abartılı süslemeler yoktu. Her şey doğal, her şey rengarenk canlı çiçeklerden ibaretti sadece. Bir kır düğünü... Nedense bu konsepti Maya ve Kuzey'e inanılmaz yakıştırmıştım. Çünkü onlar tıpkı kır çiçekleri gibi her zaman rengarenk, her zaman canlıydı.

"Seninki ortalarda görünmüyor?" Aras ikimizin duyacağı bir şekilde konuşunca bakışlarımı ona doğru çevirdim. Sarı güneş saçlarının üzerine ışıldıyor, üzerine giydiği sportif takımla oldukça yakışıklı görünüyordu. Esra da hemen onun yanındaydı. Üzerinde açık pembe kısa bir elbise vardı ve o da çok hoş görünüyordu.

"Sence gitmiş olabilir mi?" diye sordum korkarak. Kalbim

gitmeyeceğini temenni etse de mantığım sinirlendiğinde her şeyi yapabileceğini çok iyi bildiğinden korkuyordu.

Aras omuzlarını indirip kaldırdı. Nefesimi sıkıntıyla dışarı üfledim ve bakışlarımı tekrar etrafta gezdirdim. Söz konusu Ateş olunca her şeyi yapabilirdi maalesef. Arkadaş filan dinlemez, çeker giderdi.

"Kızım şu peçeteyi uzatır mısın?" diye sordu babaannem. Yüzüme minik bir tebessüm yerleştirip hemen önümde duran peçeteyi ona uzattım.

"Deli oğlan daha gelmedi mi?"

"Şey, gelmez olur mu hiç? Geldi tabii... Şu anda Kuzey'in yanında." Yani umarım...

Annem homurdandı. "İnsan bizi adam yerine koyar da gelir bir merhaba der önce."

"Çocuk karşılık alamayacağı bir yere niye gelsin ki?" dedi babaannem.

Annem hayretle babaanneme baksa da bir cevap vermeyip sustu. Yüzünde bozulmuş bir ifade vardı. Tıpkı şu an babamın yüzünde olan ifade gibi. Babam, Kenan Amca'yla beraber az ilerimizde birkaç adamla beraber muhabbet ediyordu. Dışarıdan yüzüne bakan biri onu halinden memnun sanırdı. Ama ben, onu çok iyi tanıyan biri olarak burada olmak istemediğini biliyordum. Canı sıkılmıştı ve sırf ben istedim diye peşimden buralara kadar gelmişlerdi. Oysa evde rahatça oturup sıcak çayını yudumlamayı ne çok isterdi şu an.

"Asma yüzünü." Aras omzunu omzuma vurdu hafifçe. Bakışlarımı ona çevirdim. "Her şey yoluna girecek."

Esra da Aras'ı desteklemek için başını salladı.

"Keşke söylemesi kadar basit olsa," dedim. Ama değildi maalesef.

"Basit olması için önce inanmak gerek."

"İnanmak için de bir umut gerek ama görüyorsun işte. Ateş

ortalarda yok, kesin çekip gitti." Pişmanlıkla devam ettim. "Keşke bu aptal elbiseyi giymeseydim!"

"Bu kadar çabuk pes etme," dedi Esra.

"Pes etmiyorum ama-"

Aras lafımı kesti. "Eğer bir elbise giymek istersen, giyersin. Bir şey yapmak istersen de yaparsın. O sana karışamaz. Kimse karışamaz."

Bir cevap vermedim.

"Hiçbir zaman isteklerinin başka zihniyetlerin önüne geçmesine izin verme, Melisa. Önceden verdin, ne olduğunu hep birlikte gördük değil mi? Sen sana bak. Kendi isteklerine bak. Yoksa hep bir yanın eksik kalır."

"Zaten öyle," diye mırıldandım sessizce.

"O halde önce onları iyileştirmeye bak. Onları tamir et. Üstüne yeni eksiklikler eklemen en nihayetinde pek de sağlıklı bir sonuç doğurmaz."

Başımı salladım. Aras'ın iyiliğimi istediğini biliyordum. Geçmişi göz önünde bulundurunca uyarmakta haklıydı da. Belki önceden bana Ateş'in iyi bir adam olmadığını, beni üzüp inciteceğini söylediğinde onu dinlemeyip kafama göre davranmıştım. Ama şimdi bazı şeyleri bizzat yaşayarak öğrendiğimden öyle kolay kolay ona kanmayacaktım.

"Melisa Hanım?" diye seslendi biri. Bakışlarımı elinde yuvarlak bir tepsi olan adama doğru çevirdiğimde onun bir garson olduğunu fark ettim. "Benim?"

Adam konuştu. "Maya Hanım acilen sizi yanına çağırıyor. Önemli bir konu varmış."

Maya'nın ismini duyunca oturduğum yerden telaşla kalktım. "Ne oldu?"

"Bir bilgim yok efendim. Sadece hemen yanına gitmenizi istedi. Size ihtiyacı varmış."

Kalbim panikle sıkıştı. Bana ihtiyacı varmış... Eğer yine ağ-

lamaya başladıysa ve Kuzey bile onu susturamamışsa... Bu ufak şeyin büyüyüp kötü şeylere sebep olmasından korkuyordum.

Binanın büyük kapısından içeriye girdikten sonra koştura koştura merdivenlere yönelip üst kata çıktım ve telaşla gelin odasına girdim. Oda boştu. On dakika önce gürültülü olan oda şimdi yerini sessizliğe bırakmıştı. Ne olduğunu anlamak için adımlarımı ilerletmeye devam ettim. Maya beni yanına isterken başka bir yerde bekliyor olabilir miydi?

Belimin etrafına dolanan bir kol hissettim tam bu sırada. Panikleyerek arkamı döndüm. Ama güçlü kol buna izin vermeyip beni yerime sabitlemeyi çok iyi başarırken, tanıdık yağmur kokusu kim olduğunu anlamama neden oldu.

"Dört," dedi, sıcak nefesi kulağıma çarparken kalbim ansızın yaptığı hamleden ötürü yerinden çıkacakmışçasına atmaya başladı. Ödümü kopartmıştı resmen! Ateş yanağını yanağıma sürttü. "Saydım. Tam dört puşt sana baktı," diye devam etti ve belimi kavrayıp beni kendine bastırdı. Sesinde herhangi bir sinir yoktu. Aksine, gayet sakindi. Ama bu sakinlik normal bir sakinlik değildi. Beni huzursuz etmişti. Ona doğru dönüp bakışlarımızı birleştirdim.

"Maya çağırmadı değil mi beni? Sendin?"

Ateş bir cevap vermedi. Ama bakışlarından o olduğunu anlayabilmiştim. Aras'ın söyledikleri aklıma geldi. İsteklerim, kararlarım, davranışlarım... Ateş'in bu sefer beni yönlendirmesine izin vermeyecektim. "Onların bir suçu yok," dedim doğrudan gözlerinin içine bakarak. "Ben bu elbiseyi giymeseydim onlar da haklı olarak bakmazdı."

Ateş kaşlarını çattı. "Anlamadım?"

"Diyorum ki onların bir suçu yok. Bu elbiseyi giymek istedim ve giydim. Onların bakıp bakmaması ya da senin kızıp kızmaman umurumda değil. Ben kendi kararlarımı kendim verebilecek bir yaştayım."

"Sen benim sabrımı mı sınıyorsun kızım?" dedi Ateş ürpertici bir sesle. "Bu siktir boktan kıyafetleri sana kaç defa yasakladım ben?"

"Yasaklaman umurumda değil."

"Ama benim umurumda!"

"İlgilenmiyorum."

"Bana meydan mı okuyorsun?"

"Evet."

"Daha önce sırf bu yüzden canını yaktığımı biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Yine yakmaktan hiç çekinmeyeceğimi de?"

"Evet, biliyorum." Kalbim bu sefer Ateş'in yüzündeki korkutucu ifadeden ötürü hızla atmaya başladığında cesaretimin körelmemesi için dua ediyordum. "Eğer bu elbiseyi giydiğim için birine ceza keseceksen, bana kes. Tabii kesebiliyorsan..."

Ateş kaşlarını havaya kaldırdı. "Anlamadım?"

"Diyorum ki o adamlara değil. Bu elbiseyi giydiğim için bana ceza kes."

"Bu yaptığının aptallıktan başka bir şey olmadığını biliyorsundur umarım?"

Güldüm. "Ne o? Benim aksime sen bana ceza vermekten korkuyor musun yoksa?"

Ateş'in dudakları yukarı kıvrıldı. Ruhsuz bir gülümsemeydi. "Benimle oynama ufaklık. Cidden canını yakarım." Yüzünde minik bir tebessüm olsa da gözlerinde canımı yakabileceğine dair karanlık bir ifade vardı. Bu ifadenin beni korkutması gerekirdi belki ama ben korkmuyordum. Yüzümü ona yaklaştırdım. Dudaklarımızın arasında bir-iki santim kaldığında durdum ve konuştum. "Yak o halde."

Ateş belimi kavrayıp beni kendine çekti ve yüzlerimizi aynı hizaya getirdi.

"Pişman olursun," dedi tehlikeli bir ifadeyle.

"Korkuyor musun?"

"Senin için, evet."

"O halde ne yapabileceğini bana göster."

"Göstereyim?" Ateş bakışlarını dudaklarıma indirdi. Bir eli belimi sıkıca kavrarken konuştu. "Dört kişinin cezasını ödemen biraz ağır olur." Mavi-yeşil gözleri ifadesiz, diğer yandan parlak bir yıldız gibiydi. Özenli saçlarından mı yüzünün tüm kusurlardan arınmış olmasından mı yoksa üzerindeki düzgün kıyafetlerden mi bilmem, gözleri mavi bir gökyüzü gibiydi, İnsanı içine çekiyordu... "Ama madem seni yakmamı istiyorsun... Küle çevirene kadar durmayacağımdan emin ol, deniz gözlüm. Emin ol."

Ateş beni bıraktı. Kendimi beklenmedik bir boşlukta hissettiğimde Ateş odanın içinde yürümeye başladı. Dört kişinin cezası... Ateş'in canımı yakmayacağından emin olan bir yanım vardı. Ama diğer yanımda bundan o kadar da emin değildi. Yakar mıydı sahiden canımı? Önceden defalarca yapmışlığı vardı belki ama bu sefer yapmazdı. O yaşanmışlıklardan sonra canımı yakmaya kıyamazdı.

Ateş makyaj masasının doğru ilerledi. Masanın üzerinde duran beyaz bez parçasını eline aldı ve yeniden yanıma geldi. Bakışları da yüzü de ifadesizdi. Ne yaptığını anlamaya çalıştığım sırada Ateş, "Kıpırdama," dedi soğukça ve elindeki bez parçasını yırtmacımın başladığı yerin üzerine koyup firkete iğneyle tutturmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla.

Ateş bir cevap vermedi. Elindeki ufak firkete iğnelerle kumaşı elbiseme sabitlemeye devam ettiğinde gözlerimi kırpıştırdım. Aynı işlemi, bir başka iğneyle sağ tarafa ve sol tarafa da uyguladığında şaşkınla ona bakakaldım. Beyaz kumaş, yırtmacın başladığı yerden bitiş yerine kadar uzanıyordu. Bacağım tama-

men kapanmıştı. Yani, en azından az önceki gibi tamamen açık değildi ve dışarıdan bakıldığında eklenen parça elbiseye ait gibi duruyordu. Ateş, elbisemi kendi istediği şekilde tamir etmişti.

"Bu saçma kumaşla aşağı ineceğimi sanıyorsan fena halde yanılıyorsun."

"Kapa çeneni ve bacağını mümkün olduğunca hareketsiz tut."

"Bana emir vermekten vazgeç."

Ateş sakince konuştu. "Emir değil, güzelim. Sağlığın için ufak bir öneri sadece."

***

Bahçeye indiğimizde Ateş elimi sıkı sıkı tutuyordu. Babam bizi bu halde görünce kaşlarını çattıysa da bir şey deyip beni yanına çağırmamıştı. Ateş'le olan ilişkimi yavaş yavaş kabullenmeye çalışıyordu ve benim, ondan başkasıyla olamayacağımı artık çok iyi biliyordu.

Ateş'le davetlilerin dikkatli bakışları eşliğinde nikâh masasındaki yerlerimizi aldığımızda adım atmakta güçlük çekiyordum. Bunun nedeni giymiş olduğum yedi santimlik topuklu ayakkabılar değildi, heyecandı. Kuzey ve Maya'nın nikâh şahitleri bizdik ve kalbim, daha önce böyle bir şeyi hiç tecrübe etmediğimden dolayı hızlı hızlı atıyor, diğer yandan Ateş'le böyle bir masada -şahit olarak- bile olsa yer almamız bana rüya gibi geliyordu. Az önce yukarıda yaptığımız kavganın etkisi şimdi yerini inanılmaz bir heyecana bırakmıştı.

Bakışlarımı Ateş'e doğru çevirdim. Yakışıklı yüzü bahçe kapısından tarafa, alkışlar eşliğinde masaya doğru yaklaşan Maya ve Kuzey'e bakıyordu. Dudakları hafif de olsa yukarı kıvrılmış, gözlerinde hoş bir parıltı vardı. Çocukluk arkadaşının böyle bir gününe şahit olmaktan oldukça memnundu anlaşılan. Çünkü

yüzündeki ifade onda nadir gördüğüm ifadelerden biriydi. Ve diğer yandan kalbimin yağ gibi erimesine neden olan bir ifadeydi.

Maya ve Kuzey masadaki yerlerini alınca, Ateş ve ben de bizim için ayrılan yerlere oturduk. Orta yaşlı nikâh memuru önünde duran büyük defteri açtı ve ağzını mikrofona doğru yaklaştırdı. Ellerim heyecandan terlerken, sol ayağım kendiliğinden sallanmaya başlamıştı. Ben bile tuhaf şekilde inanılmaz heyecanlanmışken, Maya'nın halini gerçekten düşünemiyordum.

Ateş elimi kavradı ve sakinleşmem için sıkı sıkı tuttu. Tam da ihtiyacım olan şey... Elimi Ateş'in avucunun içine bıraktım ve parmaklarımı parmaklarının arasına geçirip dikkatimi nikâh memuruna vermeye zorladım.

"Siz Kuzey Kılıç," dedi orta yaşlı memur, "hastalıkta sağlıkta, iyi günde kötü günde, darlıkta ferahlıkta, Maya Güner'i eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?" Bahçede çıt çıkmıyordu. Herkes Maya ve Kuzey'e kulak kesilmişti.

Kuzey bakışlarını Maya'ya doğru çevirdi ve gülümsedi. Maya'nın gözleri ışıl ışıldı ve aynı ışıltı yüzüne de aksetmişti. "Tüm kalbimle, evet," dedi Kuzey. Bahçede güçlü bir alkış sesi yankılandı.

"Peki siz, Maya Güner hastalıkta sağlıkta, iyi günde kötü günde, darlıkta ferahlıkta, Kuzey Kılıç'ı eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Maya'nın sağ gözünden bir damla yaş usulca süzüldü. Dudakları yukarı kıvrılmış olsa da mutluluğunun minik bir simgesi olan bu gözyaşına engel olamamıştı. Maya, duygularını dolu dolu yaşayan bir insandı ve haliyle bugün de öyle olması kaçınılmazdı. En mutlu gününde ağlamayı da gülümsemeyi de ihmal etmemişti. Maya bakışlarını Kuzey'e çevirdi ve cevapladı. "Tüm kalbimle, evet." İkinci alkış sesi de bahçede yankılanma-

ya başladığında nikâh memuru bakışlarını bize doğru çevirdi. İşte tam o an, sıkı sıkı tuttum Ateş'in elini. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Burada, böyle bir konumda Ateş'le beraber oturuyor olmak pembe bir rüyanın en güzel sahnesi gibiydi. Ve Ateş benim sahnemin başrol oyuncusu, pembe rüyamın beyaz atlı prensiydi.

"Sizler de çiftimizin bu özel gününe şahitlik ediyor musunuz?"

İşte bu soru... Ateş, bakışlarını bana doğru çevirip gözlerimin içine baktığında rüyamın en güzel anını yaşıyormuş gibi hissettim. Birazdan uyanacaktım ve bu güzel an; kaybolup, yok olacaktı. Ama Ateş, gözlerimin içine bakmaya devam ederek, "Evet," deyip rüyamın daha da güzelleşmesini sağladığında, "Evet," diyerek ben de cevap verdim ve bunu yaparken gözlerimi bir an bile ondan ayırmadım.

"O halde ben de sizleri karı-koca ilan ediyorum." Nikâh memuru büyük defteri imzalaması için alkışlar eşliğinde Kuzey ve Maya'ya uzattığında ben hâlâ Ateş'e bakmaya devam ediyordum. Günün birinde şahit olarak değil de gelin ve damat olarak biz de böyle bir an yaşar mıyız merak etmiş, hayal diyarlarına dalmaktan kendimi alıkoyamamıştım.

Olur muydu sahiden böyle bir şey?

Nedense bana biraz imkânsız geliyordu.

İkimize yakıştıramıyordum böyle bir şeyi.

Böyle güzel bir şeyi...

"İmzala." Ateş'in tok sesini işitince daldığım düşüncelerden ayrılıp dikkatimi ona verdim. Elindeki kalemi bana doğru uzatmış, bakışlarını defteri imzalamam için bana dikmişti. Sırf o değil, nikâh memuru dahil herkes bana bakıyordu. Utandığımı hissederek çabucak kalemi elime aldım ve Ateş'in imzasının yanına saçma imzamı atıp bana verilen görevi yerine getirdim. Bahçede bir alkış sesi daha yükseldiğinde Kuzey acı dolu bir

şekilde inleyip bakışlarını Maya'ya çevirdi. "Kızım ayağımı deldin!"

"Adetten aşkım, adetten." Herkes onların bu haline gülmeye başladığında Kuzey ağzının içinde homurdandı. "Ben bu adetleri çıkartanların gelmişini, geçmişini..."

"Şşş. Düğün günümüzde argo konuşma." Maya uyaran gözlerle Kuzey'e baktığında nikâh memuru, "Buyurun, gelini öpebilirsiniz," dedi. Maya ve Kuzey ayağa kalktılar. Tabii biz de. Kuzey, Maya'nın alnına sevgi dolu bir öpücük kondurduğunda belimin üzerinde bir el hissettim. Ateş beni kendine doğru çekti ve dudaklarını kulağımın kenarına yaklaştırdı.

"Günün birinde," dedi fısıltıyla. "Sende şu sandalyelerden birinde oturmak ister miydin?" Kastettiği, Maya ve Kuzey'in oturduğu sandalyelerdi. "Bilmem, belki," dedim hızlanan nabzımı görmezden gelerek. "Yanımda oturacak kişiye bağlı."

"Hımm." Ateş sıcak nefesini kulağıma üfledi. "Yanında kimin oturmasını isterdin?"

Güçlükle dudaklarımı araladım. "Bilmiyorum... Belki böyle sarışın, kahverengi gözlü, orta boylu biri olabilir."

Ateş belimi sıktı. "Onun yerine esmer, mavi gözlü, uzun boylu birini versek olmaz mı?"

Güldüm. "Öyle biri benimle o sandalyeye oturmayı ister mi ki?"

Ateş'in de güldüğünü hissettim. "Eğer yanına oturacak kişi sarışın, kahverengi gözlü, uzun boylu biriyse, isteyebilir."

Kaşlarımı çatıp ona baktım. "Onun yerine esmer, mavi gözlü, şöyle orta boylu bir kız versek?"

Ateş'in gülümsemesi genişledi ve tüm yüzüne yayıldı. "E ne yapalım. Olsun bakalım."

Omzuna vurdum. "Hödük."

"Baş belası."

"Senin başının belası..."

Ateş kollarını sıkıca bana doladı. "Evet," dedi, sesinde hoşnut bir tını vardı. "Sadece benim."

Slow bir parça çalmaya başladığında Maya ve Kuzey ilk danslarını etmek üzere bahçenin ortasına doğru ilerlediler. Ben başımı Ateş'i göğsüne yaslamış onları minik bir tebessümle izlerken, Ateş de kollarını arkadan bana sarmıştı. Koca bahçede sadece Maya ve Kuzey dans ediyordu belki ama ikisinin o gözle görülen mutluluğu, her yeri fazlasıyla doldurmuştu.

Ateş'e, "Bir annemlerin yanına uğrayalım mı?" diye sordum kulağına eğilip. Çünkü gitmezsek Ateş'in zaten olmayan kredisi iyice eksiye düşecekti ve bu hiç de isteyeceğim bir şey olmazdı.

Ateş nefesini dışarı üfledi. Aramızda birkaç saniyelik sessiz bir bakışma geçtiğinde Ateş elimi tutup adımlarını hareket ettirdi ve yürümeye başladı. Annemlerin oturduğu masaya doğru ilerliyordu. Kabul etmesine karşılık gülümsedim.

Masanın yanına geldiğimizde Ateş, "Merhabalar efendim," dedi sadece babaannemden tarafa bakarak. Elimi sıkıca kavramış, babamın sert bakışlarına pek aldırış etmiyordu.

Babaannem gülümsedi. "Merhaba oğlum. Nasılsın?"

"İyiyim. Sizi sormalı?"

"İyiyim çok şükür ben de." Babaannemin sesi sevecendi. Hoş, o hep öyleydi zaten. Ama nedense Ateş'e karşı daha farklı davranıyordu. Nedenini soracağımı aklıma not ettim.

"Siz nasılsınız Hülya Hanım?"

Annem hoşnutsuz şekilde cevap verdi. "İyi."

"Belli oluyor," dedi Ateş ve sonra babama baktı. "Murat Bey?"

"İdare ediyorum."

Masada benim ailem dışında Ateş'in de ailesi vardı ve Ateş onları tamamen görmezden geliyordu. Bakışları sadece benim ailemden tarafaydı. Damla Teyze'ye baktım. Beklentili gözlerle oğluna bakıyordu. Ondan bir merhaba veya nasılsın kelimesini

işitmek istediği açıktı. Ama bundan daha açık olan bir şey varsa o da Ateş'in böyle bir şeyi yapmayacağıydı. Hem zaten bir an önce buradan kurtulmak için can attığını gözlerinden anlayabiliyordum.

Kenan Amca uzun boylu ve heybetli bir adamdı. Dış görünüş olarak Ateş'le inanılmaz benziyorlardı. İkisi de sert, ikisi de burnunun dikine giden tiplerdi. Kenan Amca Ateş'e ters ters bakıyor olsa da şu an onun da en az Damla Teyze kadar oğlundan bir 'merhaba' sözcüğünü işitmek istediğini sezebilmiştim. Bu yüzden, Ateş'in kızıp-kızmayacağını umursamadan, "Damla Teyze merhaba. Nasılsınız?" diye sordum şirin bir ifadeyle. Ateş'in elimi kavrayan eli birden kaya gibi sertleşmişti. Ama o benim ailemin halini hatırını sorarken, ben onun ailesine karşı suspus olamazdım. Ayıp olurdu.

"İyiyim kızım." Damla Teyze'nin gözleri parladı. "Teşekkür ederim. Sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim," dedim tebessüm ederek ve bakışlarımı Kenan Amca'ya doğru çevirdim. Ona da nasıl olduğunu sordum. Damla Teyze kadar olmasa da onun da gözlerinde memnun bir ifade oluşmuştu. Rüzgâr aralarında yoktu. Az önce gözüme ilişmişti ama şimdi muhtemelen Batuhan'ın yanında olmalıydı.

"Oturmaz mısınız masaya? Birazdan pasta kesilecek?" Damla Teyze kaşlarını beklentiyle kaldırıp bir Ateş'e bir de bana baktı. Ne diyeceğimi bilemedim. Benim için ayrılan konuşma burada son buluyordu.

"Sizi iyi eğlenceler efendim," dedi Ateş ifadesiz bir sesle ve babaanneme baktı. Annesini tamamen duymazdan gelmişti. "Biz tekrar yanınıza uğrarız." Ve sonra adımlarını hareket ettirdi. Ben de onunla beraber yürümek zorunda kaldım.

"Böyle davranmak zorunda mıydın?" diye sorum masadan uzaklaştığımızda.

"Evet," dedi Ateş sertçe.

"Onlar senin ailen ama... Nereye kadar kaçabilirsin ki?" Bu ve benzeri konuların canını sıktığını biliyordum ama öfkesinin kendisine zarar verdiğini gördükçe sessiz kalmak istemiyordum.

"Kaçtığım yere kadar."

"Seni kovalamaktan hiç vazgeçmeyecekler."

"Geçmesinler."

"Ateş," dedim yalvaran bir sesle.

Ateş yürümeyi kesip bakışlarımızı birleştirdi. "Beni yakalayabilmeleri için önce ardımda bıraktığım engelleri teker teker aşmaları gerek." Her harfin üzerine basa basa konuşmuştu.

Umutla sordum. "O zaman affeder misin onları? Engelleri aşıp sana ulaşırlarsa?"

"Anlamıyorsun ufaklık. O engeller benim anılarım. Geçmişim, geçmişte yaşadığım yıllar, çocukluğum... Geçmişi bugüne taşıyabilirler mi sence? Yeniden o günleri bana verebilirler mi?" Ateş başını iki yana salladı. "Hiç sanmıyorum."

Ateş Arsoy

Murat Bey'le beraber bir köşede durmuş çektiği gereksiz nutukları dinlerken yüzümdeki bezmiş ifadeyi örtmeye özen gösteriyordum. Bana değer vermiyordu. Ya da diğer insanların kullandığı tabirle konuşmak gerekirse; beni sevmiyordu. Bunun için geçerli nedenleri de vardı ama aradan geçen yılların hatırına biraz daha olumlu olabilirdi bana karşı. Gerçi ben de ilk hatamı telafi etmek yerine, geçen zaman boyunca üstüne birçok hata ekleyerek öfkesini dindirecek bir an bırakmamıştım ya onun için, neyse.

"İş başvuruların ne alemde? Sorup soruluyor musun?"

"Birkaç yere başvurdum. Yanıt bekliyorum." Verdiğim bir söz vardı. Söz her ne kadar istemediğim bir şey olsa da bir kere çıkmıştı ağzımdan. Melisa için bu aptal iş meselesine katlanmak

zorundaydım. Ve uygulamak. Mimarlık benim çocukken hayalini kurduğum bir meslekti. Ama burada dikkate alınmasını gereken tek sözcük şuydu; çocukken. Şimdi böyle bir sorumluluğun altına girmek pek de istediğim bir şey değildi. Çünkü benim varlık amacım dövüşmekti. Ringe çıkmak... Adam yaralamak... Hatta yaralanmak... O coşkulu kalabalığın kulak tırmalayan tezahüratları... Bunları hiçbir işe değişmezdim.

"Umarım yanıt bekliyorsundur," dedi Murat Bey bana inanmadığını belli eden bir ifadeyle. "Yoksa kızımla görüşmeyi unut."

Falan filan.

"Bitti mi?"

"Hayır."

Kaşlarımı kaldırdığımda Murat Bey devam etti. "Kızım sana âşık," dedi sıkıntılı bir sesle. "Hatta aşktan daha öte bir bağla bağlı sana. Bunu yapmayı nasıl becerdin bilmiyorum ama ona artık iyi davran. Biraz olsun sevgisinin karşılığını aldığını hissettir."

Dudaklarımı yukarı kıvırdım. "O halde kızınızı baş başa bir tatile çıkartmama izin verirsiniz?"

Murat Bey kaşlarını çattı. "Sakın bunu aklından bile geçireyim deme. Seni onunla baş başa bırakacak kadar aklımı daha kaçırmadım. Sadece ona iyi davran. Üzme, kırma. Onu nelerin inciteceğini, onu defalarca inciten biri olarak çok iyi biliyorsun ve ben artık kızımın üzülmesini istemiyorum."

"Onu üzmeyeceğim," dedim. Ama bunu söylediğim an bile aslında onu üzeceğimin farkındaydım. Hatta belki az sonra... Bir sebep, bir olay yeterliydi ve bu ona karşı değildi. Sinirlenmem, bağırıp çağırmam için içimde her seferinde öfke kusmayı, yakıp yıkmayı arzulayan bir aslan vardı ve ben onu dizginlemeyi bir türlü başaramıyordum. Melisa'ya karşı da bu böyleydi. Belki ona daha az olması gerekirdi ama olmuyordu. Çocukluğumdan

gelen bir şeydi belki de? Kendi içimde oluşturduğum aslan her seferinde beni mağlup ediyordu.

İstemememe rağmen.

"Sana güvenmiyorum," dedi Murat Bey. "Zaten hiçbir zaman da güvenmedim." Bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Sen de beni hiç yanıltmadın."

"O kazadan hâlâ beni sorumlu tutuyorsanız-"

"O kazadan hepimiz sorumluyduk." Murat Bey lafımı kesti. "Eğer o gün kızımın seninle gitmesine izin vermeseydim öyle bir kaza gerçekleşmezdi. Başta evet, sadece seni suçladık, çünkü öfkelenmiştik. Ama sonra tek suçlunun sen olmadığının bilincine vardık. Zor oldu ama anladık."

"Onu korumaya çalışmıştım."

"Biliyorum, evlat." Murat Bey sıkıntılı bir nefes aldı. "Biliyorum... Ama sen onu her korumaya çalıştığında farkında olmadan zarar veriyorsun. Bir şekilde kızım yara alıyor. Melisa bizim tek göz ağrımız. Seni seviyor ve sen de bu kadar inat ettiğine göre kızıma karşı bir şeyler hissediyorsun belli ki. Ben babası olarak kızımın senin gibi bir adamla birliktelik yaşamasını istemiyorum. En başından beri de hiç istemedim, çünkü ne zaman belayla burun buruna geleceğin belli değil. Ama madem kızımı senin bu zehirli aşkından kurtaramıyorum. O halde o aşkı, o zehirden arındırmayı başarabilmeyi umuyorum. Tabii bunun için önce o aşkı zehir mi yoksa saf mı yapacak birine ihtiyacım var. Ve ne yazık ki o da sensin."

Hayatım boyunca her zaman ihtiyaç duyulan birisi olarak yaşamaya çalıştım. Kendimi o şekilde geliştirdim. Birine boyun eğmemek, birinden yardım dilenmemek, birinden medet ummamak için hep çalıştım. Ve sonra ansızın birine ihtiyaç duygusuyla kavrulduğumu hissettim. Tüm uğraşlarım boşa gitti. Birine, deli gibi ihtiyaç duydum. Hislerine, o güzel hislerini hissetmeye. O güzel hislerini hissetmeye alışmaya... Onun adı

Melisa'ydı. Ama daha sonra onun Su olduğunu öğrendim aslında.

Ateş'in ihtiyacı olan Su.

Kulağa garip geliyor öyle değil mi?

Bahsettiğimiz kaza bundan yaklaşık 6 sene önce meydana gelmişti. Melisa'nın hatırlamadığı, benim ise onun her gözlerine baktığımda hatırlayıp kendime lanetler ettiğim bir andı. Kötü bir anıydı. Belki başta güzel başlayıp daha sonra kötüye dönüşen lanetli bir anıydı... Melisa benim geçmişimdi. Aynı şekilde ben de onun geçmişiydim. Kader denilen o şey bizi çok önceden bir araya getirmişti. Ama bu birlikteliği bozan elbette yine ben olmuştum. Ona pek çok kez yalan söylediğimi kabul ediyorum. Çoğunda amacım onu üzmemek, incitmemekti. Çünkü işiteceği şeyleri kaldıramayacağını biliyordum. Şimdi bile benimle ilgili bildiği şeyler ona öylesine ağır geliyordu ki... Oysa o benimle ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Bir bilse o yüce sevgisinden en ufak eser kalır mıydı emin değilim.

Ama yine de o beni her şeyimle istiyordu. Tıpkı benim onu her şeyiyle istediğim gibi.

Melisa Özsoy

Ateş ve babamın konuşmasını uzaktan izlerken ikisinin de yüzündeki ifadesizlik maskesi beni deli etmişti. Ne konuştuklarını bilmek istiyordum ama ikisi de dışarıya karşı herhangi bir ipucu vermiyordu. Ama bağırıp çağırmadıklarına bakılırsa konuşmaları o kadar da kötü değildi sanırım. Ateş, babamın yanından ayrılıp bana doğru yaklaşmaya başladı. Giymiş olduğu siyah takım onu öyle mükemmel gösteriyordu ki hayran kalmamak gerçekten elde değildi.

Ateş yanıma geldikten sonra elimi kavrayıp beni çekiştirmeye başladı. Ne olduğunu ancak bahçenin ortasına geldiğimizde

anlamıştım. Kollarını belime sarıp benim de kollarımı boynuna dolayarak bir dans etme pozisyonu almamızı sağladığında, şaşkınlıkla ona bakıyordum. *Dans? Hem de slow bir parçada? Biz mi?*

"Bana ceza vereceğini söylerken oldukça sinirliydin," dedim yukarıdaki halini ona hatırlatarak.

"Hâlâ sinirliyim." Ateş elini sırtımdan aşağı kaydırıp beni kendine bastırdı. "Ama seninle dans etmek istiyorum." Göz kırptı. "Nasılsa kefaretini ödedin."

"Bir şey filan ödemedim ben."

"Ödeyeceksin ama."

Alçak sesle sordum. "Cidden canımı yakan bir ceza mı vereceksin bana?"

Ateş sadece güldü.

"Babamla ne konuştunuz?" diye sordum bende.

Ateş bir süre sorumu yanıtsız bırakmayı tercih etse de ona bakan ısrarlı gözlerim sonunda pes etmesini sağladı. "İş bulup bulamadığımı sordu."

"Sen ne dedin peki?"

Ateş derin bir nefes aldı. "Aradığımı söyledim."

"Gerçekten arıyor musun?"

"Vermiş olduğum bir söz var ufaklık," dedi Ateş. "Ve ben sözlerimi her zaman tutarım."

Gülümsedim ve başımı göğsüne yasladım. *Benim için,* dedim içimden. Benim için bir iş bulup çalışmaya başlayacaktı ve artık boksla filan ilgilenmeyecekti. Ateş'in yapmış olduğu birçok hata vardı belki ama o artık onları geride bırakmanın yollarını aramaya başlamıştı. *Benim için...*

Şarkı bittikten sonra etraftan bir takım uğultu sesleri gelmeye başladı. Başımı Ateş'in göğsünden kaldırıp ne olduğunu anlamaya çalıştığımda, insanların tebessüm ederek sahneye baktığını fark ettim. Ben de o tarafa baktığımda dudaklarım yukarı kıvrıldı. Kuzey eline bir mikrofon almış müzisyenlere bir şeyler

söylüyordu. Maya hemen sahnenin önünde şaşkın bir ifadeyle Kuzey'in ne yaptığını anlamaya çalışırken müzisyenler harekete geçti ve bir şarkıyı çalmaya başladılar.

Kuzey, mikrofonu ağzına doğru yaklaştırdı. Gözlerinin içi adeta mutluluktan parlıyordu. Işıl ışıldı. Daha önce bir erkeğin bu kadar mutlu olduğunu görmemiştim.

Kırık kalbimin son ümitleri çiçek açtı ilk bakışınla
Bir hayaldi bu sevgimiz huzur oldu dokunuşunla
Ne yaparım ben yar sensiz, derdimi kime söylerim
Hasretinden gece gündüz ağlar yüreğim...

Maya tebessüm etti. Olduğum mesafeden yüzünü tam olarak göremesem de gözlerinin dolu dolu olduğuna bahse girebilirdim. Kuzey'in böyle bir şey yapacağını hiçbir şekilde beklemiyordu... Doğrusu ben de beklemiyordum.

Aşkım benim, meleğim söyle sensiz neylerim
Görmediğim bir gün bile neler çeker kalbim benim
Sevinçle her zaman birlikte ellerimiz
Tarihlere kazınacak bu ebedi sevgimiz...

Ateş kollarını arkadan bana dolayıp göğsünü sırtımla birleştirdi ve dudaklarını kulağımın kenarına yaklaştırdı. "Bizim de tarihe kazınan bir ilişkimiz olmasını ister miydin?"

"Leyle ile Mecnun gibi mi?"

Ateş yanağını yanağıma sürttü. "Hayır. Ateş ile Melisa gibi."

Dürüstçe cevap verdim. "İsterdim sanırım. Ya sen?" Yüzünü görebilmek için omzumun üzerinden meraklı bir ifadeyle ona baktım. "Senin kalbine kazındıktan sonra tarih pek de sikimde değil açıkçası," dedi Ateş. Sessiz bir kahkaha attım ve tekrar önüme döndüm.

Ateş, "Her seferinde istemeden de olsa sana zarar veriyorum ufaklık," dedi iç çekerek. "Tüm hayatın boyunca bununla başa çıkabileceğini düşünüyor musun gerçekten?"

Gülümsemem yavaşça soldu. Bu beklenmedik sorusuna bir anlam yükleyememiştim. "Evet," derken aslında öyle olmadığını haykıran bir yanım vardı.

Ateş, "Bana dürüst ol," dedi ciddi bir sesle.

"Dürüstüm," dedim.

Ateş derin bir nefes aldı. "Hayır diyeceğine hiç ihtimal vermedim ki zaten." Uzanıp boynuma küçük bir öpücük kondurdu.

"Niye böyle bir şey sordun şimdi?"

"Kalbinden geçenleri bilmek istiyorum."

"Neden?" Evet, bunun sahiden nedeni neydi? Ateş ne zamandır benim hislerimle yakından ilgileniyordu ki? Bu zamana kadar pek yaptığına tanıklık etmemiştim açıkçası.

"Çünkü vicdanımın sesi her gece bana uykumda işkence ediyor ufaklık," diye itirafta bulundu Ateş. "Sana yaşattığım tüm o şeyler," Duraksadı. "Zehirli bir ip gibi her gece beni rüyalarımda boğuyor ve ben artık buna katlanamıyorum."

Bir an için ne cevap vereceğimi bilemedim. Bunu söylerken sesinde ıstırap çekiyormuş gibi bir ifade vardı. Ateş çoğu zaman hislerinin onu yönlendirmesine izin vermezdi. Aksine hep zıt giderdi hislerine. Ama şimdi öyle davranmıyordu. Hem de hiç.

"Bunun için özür dile-"

"Hayır," deyip lafımı yarıda kesti Ateş. "Benden özür filan dileme. Ben yaşadığım her şeyi hak ettim."

Ona, *hayır hak etmedin* deyip tesellide bulunmayı öyle çok isterdim ki... Ama bunu yapamıyordum. Bu gerçek acı da olsa o yaşadıklarını hak etmişti. Aksini söylemem anlamsız olurdu.

"Sana daha önce gitmen için defalarca izin vermiştim," dedi Ateş. "Ama sen hiç gitmedin. Neden?"

"Çünkü sana istemeyeceğim kadar çok bağlanmıştım."

Ateş gülümsedi ve tekrar boynumu öptü. "Şimdi istesen de gitmene izin vermem. Belki bu çok adice ama senin her şeye rağmen benimle birlikte olmanı istiyorum Melisa."

"Zaten seninle birlikteyim."

Ateş itiraz etti. "Hayır güzelim, benimle birlikte değilsin. Bu gerçeği yeni yeni fark ediyorum ama gerçek birliktelik Maya ve Kuzey'in yaşadığı birliktelik." Gözüyle karşımızı işaret etti. " Sen de Maya gibi sürekli gülümsemeyi hak ediyorsun."

Bana göre benim neyi hak edip etmediğimin bir önemi yoktu. Tek isteğim her şeyin yolunda gitmesiydi sadece. Bunun ötesine geçmeyi arzulayacak kadar aptal değildim artık. "Seninle ben onlar gibi olamayız," dedim. Çünkü onlar bizim gibi engellerden hiç geçmemişti. Ruhlarında herhangi bir yara izi yoktu. Ama bizim vardı.

Ateş, "Evet," dedi. "Onlar gibi kusursuz bir ilişkimiz olamaz belki," diyerek söylediğim şeyi kabul etti. "Ya da onlar gibi her daim mutlu ve huzurlu olamayız. Veya işlerimiz onlar gibi sürekli yolunda gitmez." Ateş dudaklarını kulağımın kenarına yaklaştırdı ve sessizce devam etti. "Ama ufaklık biz de onlar gibi aptal bir formaliteyi yerine getirip gerçek bir bütün olmayı başarabiliriz."

Şaşkınlık. İşittiklerim beni adeta afallatırken olduğum yerde kalakaldım. "Ateş sen-"

"Evlen benimle ufaklık," dedi Ateş bana sıkı sıkı sarılarak. "Yanlış iki parça olarak ilk kez doğru bir şey yapalım seninle. Doğru ve ömür boyu süren..."

Ayaklarımın altındaki zeminin bir an için hareket ettiğini hissettim. Elimde değildi. Afallamış, adeta şoke olmuştum. Konuşmak gibi basit bir eylemi nasıl yerine getireceğimi bile şu an bilmiyordum. "Ateş sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Evet," dedi Ateş. "Sana değer veriyorum kızım ben. Bu ha-

yatta beni ayakta tutan tek şey senin varlığın. Ve ben artık seni tamamen hayatımda istiyorum."

Rüyadaydım. Kalbim yerine sığmıyordu. Kan akışım delicesine damarlarımda dolaşmaya başlamış, bedenim tıpkı bir ateş topu gibi ısınmıştı. Ne diyeceğimi bilmez bir halde öylece sessizliğimi korurken Ateş, "Benimle ömrünün sonuna kadar bir hayat geçirmek istiyor musun Melisa Su Özsoy?" diye sordu. Çok ciddiydi.

"Evet ama," dedim kekeleyerek. Nasıl bir şeydi bu? Birazdan rüyadan uyanacak mıydım? Duygularım nasıl bu kadar hızlı yön değiştirebiliyordu? Ve en önemlisi ben nasıl ona karşı böylesine güçlü bir aşkla bağlanmıştım? Yaptığı onlarca hataya rağmen ona karşı hislerim nasıl olur da hiç değişmezdi ki? Şaşkınlığımı bir köşeye itip, "Evet, zorba evet!" dedim ve kollarımı sıkıca Ateş'e dolayıp sarıldım. Onunla değil bir ömür, ikinci bir ömrüm olsa yine onunla geçirmeyi isterdim. O benim diğer yarımdı. Bu gerçek hiçbir zaman değişmeyecekti.

Ateş sıkıca belimi kavradı. "Bu hayatta birlikte olmak istediğim tek kişi sensin ufaklık ve ben yalnız ölmek istemiyorum."

"Seni seviyorum."

"Sana değer veriyorum."

"Sana değer veriyorum," dedim ben de.

Bizim hikayemiz bir masal değildi. Biz gerçek karakterlerdik. Aşkımız, nefretimiz, özlemimiz, kavgalarımız ve birbirimize vermiş olduğumuz o büyülü değer... Hepsi gerçekti. Hepsi bizi biz yapan özel şeylerdi. Ama eğer hikayemiz bir masal olsaydı tüm bu duygular orada yer almazdı. Çünkü masallarda sadece güzelliklere yer verilirdi. Ağaçtan düşen bir yaprak çamura değil çiçeklerin arasına düşerdi. Ama Ateş ve ben çirkinliklerimizle bile bir bütün olmayı başarmıştık. Bizim hikâyemizde ağaçtaki tüm yapraklar çamura düşmüş olsa da biz el ele verip o yaprakları tek tek yerden kaldırmıştık. Evet, belki bu biraz za-

man almıştı ama sonuç harcanan tüm zamana değerdi. Çünkü bu, bizi birbirimize vermişti.

Geçmiş

Ateş zile bastığında kendini biraz garip hissediyordu. Çünkü bu evden ayrılmasının üzerinden iki ay geçmişti ve artık yaralı değildi. İyileşmişti. İçten içe evdekilerin şimdi onu karşılarında iyileşmiş bir vaziyette gördüklerinde buz gibi soğuk olacaklarını düşünüyordu. Ve niyeyse böyle bir muamele onu derinlerde bir yerde huzursuz ediyordu.

Kapı açıldığında Ateş'in görüş alanına Hülya Hanım girdi. Kadının gözleri birkaç saniye sonra iri iri olurken, "Sen?" diye bir kelime döküldü ağzından.

Ateş tebessüm etti. "İyi günler Hülya Hanım, eğer Murat Bey evdeyse onunla konuşabilir miyim?" Bu kadar resmi konuşması kendini aptal gibi hissettirse de yine de ifadesinden ödün vermemeye gayret etti.

Hülya Hanım şaşkınlığından kurtulup Ateş'i içeri buyur etti. "Elbette oğlum, kusura bakma seni karşımda görünce biraz şaşırdım."

Ateş, *tahmin ederim,* dedi içinden ve içeri girip salona doğru temkinli bir şekilde ilerlemeye başladı.

Murat bey, kızıyla beraber salondaki koltuklarda oturmuş televizyon seyrediyordu. Daha doğrusu sadece kendisi seyrediyordu, çünkü Melisa bir koltuğa kıvrılmış uyuyordu.

Hülya Hanım, "Murat?" diye seslenip eşinin bakışlarını kapıya doğru çevirmesini sağladı. Sesinde garip bir tonlama vardı. Murat Bey, Ateş'e birkaç saniye baktıktan sonra onu tanıdı ve hemen yerinden fırlayıp yanına yaklaştı. Ama Ateş'in bakışları kedi gibi koltuğa büzüşmüş olan Melisa'daydı. Ne kadar da komik yatıyordu.

"Geri gelmişsin," dedi Murat Bey tıpkı eşi gibi şaşırarak. "Ben o gün sessiz sedasız gidince geri geleceğine pek ihtimal vermemiştim doğrusu."

Ateş, "Size haksızlık ettiğimi biliyorum," dedi hatasını kabul ederek. "Ama o gün gitmem gerekiyordu."

Murat Bey birkaç saniye Ateş'i süzdü ve sonunda, "Sorun değil evlat," deyip eliyle koltukları işaret etti. Soracak çok şeyi vardı ona.

Ateş kendini biraz da olsa rahatlamış hissetmişti, çünkü başlangıç için karşılamaları o kadar da kötü değildi. Hatta gayet iyi bile sayılabilirdi. Hep birlikte koltuklara yöneldiklerinde annesi yaklaşıp Melisa'yı uyandırdı. Daha doğrusu buna yeltendi ama Melisa'nın uyanmaya hiç de niyeti yoktu. "Kızım kalk, misafir geldi."

Melisa bir yanıt vermedi.

"Melisa."

Melisa yine bir yanıt vermedi.

"Kızım bak misafir var, geç odanda uyu."

"Kovun gitsin," diye uyku sersemliğiyle mırıldandı Melisa. "Rahatımı bozmayın benim."

Ateş, onun bu tepkisine sessizce gülümsedi.

Annesi sabırla tekrar kızına seslendi. Ama Melisa'nın uyanmayacağını fark edince daha fazla ısrar etmedi ve bakışlarını eşine çevirdi. "Melisa'yı odasına götürsene, baksana uyanmaya niyeti yok gibi."

Murat Bey, eşine belindeki fıtıktan ötürü bunu yapmakta zorlanacağını, Melisa'yı uyandırmaya devam etmesini söylediğinde Ateş hızla araya girdi. "İsterseniz odasına ben götürebilirim?" Neden böyle bir şeyi yapmak istediğini kendisi de bilmiyordu. Üstelik Melisa'nın anne ve babası da buna bir anlam yükleyememiş, biraz da şaşırmıştı. İki ay önce kızıyla iyi anlaştıklarını biliyorlardı ama ikisinin arkadaş olamayacağının da farkındaydılar. Ama yine de Murat Bey, Ateş'e onay verdi.

Ateş, Melisa'yı odasına kadar götürdükten sonra doğrulup odaya göz gezdirdi. Her şey tıpkı en son hatırladığı gibiydi. Lila rengi Ateş'e pek hitap etmese de bu odaya girince kendini huzurlu hissediyordu. Gerçi, Ateş bu evin her köşesinde kendini huzurlu hissediyordu ya...

Ateş, Melisa'nın yataktaki saçma pozisyonuna bakıp gülümsedi bir süre. Gerçekten derin bir uykuda uyuyor olmalıydı. Acaba onu parmağıyla dürtükleyip uyandırsa nasıl olurdu? Sonuçta Melisa iki ay önce aynısını ona yapmıştı ve itiraf etmeliydi ki bu canını da acıtmıştı. Ama Ateş ona kıyamadı. Sadece, "Tatlı uykular ufaklık," dedi ve sessizce odasından çıktı.

Melisa uyandığında güneş batmak üzereydi. Yatağından çıkıp şişmiş gözleriyle salona doğru ilerlemeye başladığında, anne-babasının onu ne diye bu saate kadar uyandırmadıklarını merak ediyordu. Ayrıca ev niye bu kadar sessizdi ki? Melisa adımlarını hızlandırıp salondan içeri girdi ve girer girmez odadaki yabancı siluet dikkatini çekti.

Odadakiler onu fark edince bakışlarını Melisa'ya doğru çevirdi. Babası, gülümseyerek kızını yanına çağırsa da Melisa donmuş gibi karşısındaki genç çocuğa bakıyordu sadece. Havalı siyah saçları, tuhaf mavi-yeşil gözleri, uzun boyu ve en etkileyici olanı da mükemmel bir gülüşü olan bu çocuk da kimdi?

Melisa çok geçmeden onun iki ay önce evlerinde misafir olan 'desenli halı' olduğunu öğrendi ve öğrenir öğrenmez ondan deli gibi hesap sormaya başladı.

"Neden bize bir veda bile etmeden gittin?"

"Biz seni gerçekten sevmiştik."

"Azıcık bile saygı duymadın mı bize?"

"Yardımlarımızın karşılığı bu muydu?"

"Hani bizimle olduğun için mutluydun?"

"Yalan mı söyledin bize?"

Ateş, Melisa'nın her bir söylediğine hak verse de pek fayda etmemişti. Çünkü Melisa gerçekten incinmişti. İki ay önce uyandığında Ateş'in yatağında olmaması onu öyle çok üzmüştü ki hüngür hüngür ağlayıp durmuştu saatlerce. Melisa alıştığı şeylerden kolay kolay vazgeçemeyenlerdendi. Bu bir oyuncak da olsa insan da onun için fark etmezdi.

Ateş kendisini affettirmek için Melisa'yı dışarıya çıkartmayı teklif etti. Elbette önce anne-babasından izin aldı ve onlar da bunu seve seve kabul etti. Melisa, Ateş'e dargın olsa da bu teklifine dayanamadı ve kendisini lunaparka götürmesi şartıyla onu affedeceğini söyledi. Melisa lunaparkları çok severdi. Ateş ise lunaparklardan nefret ederdi. Ama yine de Ateş, Melisa'nın şartını kabul etti ve birlikte evden çıktılar.

Melisa, "İsmin çok güzelmiş, neden bize ilk geldiğinde söylemek istemedin ki?" diye sordu meraklı bir ifadeyle.

Ateş, "Öyle gerekmişti," dedi.

"Neden gereksin ki ama? Sonuçta bir ismi paylaşıp paylaşmamanın ne gibi bir önemi olabilir? Bence olamaz."

Ateş sadece gülümsedi.

Melisa, "Tekrar bizi bırakıp gidecek misin?" diye sordu. Bu sefer sesi biraz hüzünlü çıkmıştı. Ateş'te bunu fark edip, "Gitmemi ister misin?" diyerek sorusuna soruyla karşılık verdi. Kızın mavi gözleri batmak üzere olan güneşe rağmen hâlâ ışıl ışıl görünüyordu.

Melisa omuzlarını silkti. "Sen bilirsin ama ben kalmanı tercih ederim."

"Neden?"

Melisa'nın cevabı bir çırpıda geldi. "Çünkü iyi bir arkadaş olabilirsin bana."

Ateş, "Senin için biraz büyük değil miyim ufaklık?" diye sordu gülerek.

"Değilsin tabii. Hem bence senin akıl yaşın benden bile küçüktür."

Ateş kaşlarını havaya kaldırdı. "Böyle bir düşünceye nasıl vardın?"

"Çünkü akıllı insanlar kendisine yardım eden kişilere veda etmesini bilirler," dedi Melisa bilmiş bilmiş. "Ama sen bunu yapmadan öylece çekip gittin. Ve bu da seni benim gözümde akıl yaşı küçük yapıyor."

Ateş bir cevap vermedi. Bu küçük kız haklıydı çünkü. Ama yaptıklarının bir nedeni vardı. Zaten Ateş hayatı boyunca hep o nedenler doğrultusunda hareket etmişti. Bazen tepetaklak olsa da hâlâ nefes alıyordu işte. Ne zaman tıkanıp kalacağını kendisi de merak ediyordu.

"Elimi tut bakalım," dedi Ateş. Melisa neden böyle bir şey söylediğini anlamaya çalışırken bakışları ışıklara takıldı. Kırmızı ışık yanmıştı ve arabaların hepsi inci gibi dizilip onlara yol veriyordu.

Melisa ağzından, "Hah!" diye bir ses çıkardı. "Bebek miyim ben de senin elini tutacağım?"

"Bana emanetsin," dedi Ateş ciddi bir ifadeyle. "Bu yüzden elimi tut ve beraber karşıya geçelim."

Melisa ona sinirli bir bakış attı. "Hayır tabii ki."

"Ufaklık, sözümü dinle."

"Benim bir adım var tamam mı?"

"Yine de bu ufaklık olduğunu değiştirmez." Ateş elini uzattı. "Hadi elini ver."

"Hayır!"

"Ufaklık."

"Ben yabancıların elini tutmam," diyerek saçma bir bahane sundu Melisa.

Ateş içinden, *onlarla beraber lunaparka gidersin ama,* dese de dudakları tekrar onu ikaz etmek için aralandı. "Elini vermeden hiçbir yere gitmeyeceğiz." Sonra ekledi: "Ufaklık."

Melisa kaşlarını biraz daha çattı. "İyi. Sen kal, ben kendim

giderim nasılsa," dedi meydan okuyan bir ifadeyle ve daha sonra adımlarını hareket ettirip hızlı hızlı yürümeye başladı. Kendisine çocuk muamelesi yapılmasından nefret ediyordu. O artık büyümüştü ve on üç yaşındaydı. Karşıdan karşıya geçmekte ne vardı ki? Ateş, Melisa'nın yola atlamasını izlerken onun çocuksu inadı karşısında kendini gülümserken buldu. Ama yine de harekete geçip peşinden gitmesi gerektiğinin farkındaydı. Öyle de yaptı zaten ama ne yazık ki bunun için biraz geç kalmıştı. Çünkü beklenmedik bir anda ortaya çıkan bir araba hızını alamayıp Melisa'ya çarpmıştı. Çarpma çok şiddetli değildi belki ama Melisa'nın bedeni yere yığılmış, başından akan kan ise asfaltı kızıla boyamıştı. Ateş, arabayı fark eder etmez Melisa'ya doğru atılsa da ne yazık ki elinden bir şey gelmemişti. Geç kalmıştı. Yapabildiği tek şey ise ona "Ufaklık!"diye seslenmek olmuştu.

Ve Ateş o gün sadece şunun için çok pişman oldu: Melisa'nın elini tutmayı beceremediği için...

25. Bölüm

Beş harf, iki heceden oluşan güven kelimesi kademe kademedir.

İlki, normal güven. Birisi sana bir şey söyler ve onun doğruluğuna inanan bir yanın vardır içgüdüsel olarak. Söylediği şey her zaman doğru çıkmaz belki ama senin içinde ona anlam veremediğin bir güven olduğundan, inanırsın. Kanarsın.

İkincisi, sonradan öğrenilen güven. Tıpkı bir gömleğin düğmesini yanlış iliklemek gibi anca sonuna geldiğinde yanlış yaptığını anlarsın. Geriye dönüp onu düzeltmek istersin ama hepsini teker teker açmadan düzeltemeyeceğini fark edersin.

Üçüncüsü ise kör güven. Gözlerini kapatır, seni uçuruma çeken biriyle el ele yürümekten hiç çekinmezsin. Çünkü ona öyle bir güvenirsin ki uçurumdan aşağı düşmek seni korkutmaz. Çünkü onun elini tutmuşsundur bir kere, onun için diğer tüm her şeye ve herkese gözünü kapatmışsındır. Çünkü ona kör bir güvenle bağlanmışsındır.

Peki şimdi dönüp baktığımda ben Ateş'e karşı ne hissediyordum. Normal bir güven mi? Sonradan öğrenilen mi? Yoksa gözüm kapalı, kör bir güven mi? Sevgi, aşk ya da değer. Bu üç duyguyu ona karşı hissettiğimden emindim. Ama güven?

Kuzey ve Maya'nın düğünü üzerinden tam tamına 2 ay geçmişti. Daha önce bana iki ayda en fazla ne kadar şey değişebilir diye sorsalar eminim ki çok az şey derdim. Ama dolu dolu iki ay yaşamış biri olarak şimdi her şeyin değişebileceğini biliyordum. Yapılması gereken tek şey harekete geçmekti.

Bu süreçte Ateş ile çok az görüştük. Çünkü kendisi düğün gününün ertesi sabahı bir inşaat firmasıyla -evet gerçekten bunu yaptı- görüşmeye gitti ve ertesi gün de o firmayla çalışmaya başladı. İşleri inanılmaz yoğundu. Ama yine de bundan hiç şikâyetçi değildim, çünkü mesleğini yapması benim için her şeyden daha önemliydi. Aynı şekilde ailem için de.

Ailem demişken... Ateş'in evlilik teklifi bizim evde adeta bir fırtına etkisi yarattı. Öyle ki babamın bu denli çileden çıktığını hayatım boyunca hiç görmemiştim. Kızdı, esti, gürledi ama sonunda kendisini dizginlemeyi başardı. Bunun nedeni ise ben, babaannem ya da hatırı sayılır başka biri değildi. Ateş'ti. Ateş ve babam baş başa uzun uzun bir konuşma yaptı. Bunun içeriğini hiç öğrenmedim ve sanırım hiçbir zaman da öğrenemeyecektim. Ama babam, o konuşmadan sonra sakinleşti ve pek istekli olmasa da evlenmemize müsaade etti.

Evlenmemiz... Kulağa hâlâ inanılması güç gelse de bu eylem gerçekten de olacaktı. Üstelik yarın öğle saatlerinde. Ateş'in bunu bu kadar erken gerçekleştirmemizi neden istediğini bilmiyordum ama her zaman olduğu gibi yine onun isteğine uyum sağlamıştım işte. Bu bir rüya değildi. Biz, yarın gerçekten bir bütün olacaktık. Bir kâğıt parçasına atılan imza Ateş ve Ateş gibileri için pek önemli olmayabilirdi ama ben ve benim gibi kızlar için bunun önemi tartışılmazdı. Hem aslına bakarsanız Ateş de bu önemin gizliden gizliye farkındaydı. Çünkü aptalca gördüğü şeyi benimle gerçekleştirmezse kendini tam manada bütün hissedemeyeceğini bir ara uyku esnasında ağzından kaçırmıştı. Ateş evlenmemizi istiyordu. Daha doğrusu benim ta-

mamen ona ait olmamı istiyordu. Ben bunun zaten olduğunu düşünsem de Ateş'in zihninde çok daha başka şeyler dönüyordu sanırım.

Telefonuma mesaj geldiğini haber veren bir bildirim sesi işitince uzanıp telefonu elime aldım ve ekrana baktım. *Zorba* yazıyordu. Bedenim son birkaç gündür zaten tuhaf tuhaf tepkiler verirken şimdi bu mesaj o tuhaflığı biraz daha arttırmıştı. Sanki mümkünmüş gibi...

Mesaj: *Umarım uyumuşsundur.*

Saat gece yarısını geçmişti. Ama benim henüz bir gram dahi uykum yoktu. Nasıl olsun ki? Yarın Ateş ile evleniyordum! Cevap yazdım.

Mesaj: *:)*

Ateş'in cevabı saniyeler içinde geldi.

Mesaj: *Neyi beklediğini sorabilir miyim ufaklık?*

Yazacak o kadar çok şey vardı ki bu soruya karşılık olarak... Yine de kısa bir yanıt verdim.

Mesaj: *Heyecandan uyuyamıyorum.*

Ateş şu anda ailesinin yanındaydı. Daha doğrusu kardeşinin. Çünkü Rüzgâr bir hafta önce ağır bir hastalık geçirmişti ve kendini daha yeni yeni toplamaya başlamıştı. Ateş cevap verdi:

Mesaj: *Heyecanının yarın geceyle bir ilgisi olabilir mi? :)*

Yanaklarım kıpkırmızı oldu. Çünkü bu kendime pek hatırlatmak istemediğim bir gerçekti. Ama sağ olsun Ateş bunu dile getirmekten hiç çekinmiyordu. Şu iki ay içinde zaten sürekli bunu ima edip durmuştu.

Mesaj: *Hayır olamaz. Hem zaten ben de tam uyuyordum. Sana iyi geceler.*

Zihnim, bu gece son kez yatağımda yalnız uyuyacağımı hatırlattı bana. Ve niyeyse böyle bir düşünce beni birden hüzünlendirdi. Ailemle aynı çatı altında yaşamaya öyle çok alışmıştım ki... Yarından itibaren sadece Ateş'le beraber uyuyacağım gerçeği biraz garipti.

Ateş bir dakika sonra cevap verdi.

Mesaj: *Bu gece istediğin kadar benden kaçabilirsin güzelim. Ama yarın... Güzel bir gün olacak. ;)*

İyi geceler.

Telefonu yana atıp elimle kızaran yanaklarıma dokundum. Kalbim deli gibi atıyordu. Bu daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Sanki yüksek bir uçurumdan atlamışım da bir türlü yere düşmemiş, havada öylece dönüp dolanıyor gibiydim. Klinikte duygularımı kontrol altına alabilmeyi öğrenmiştim ama söz konusu Ateş Arsoy olunca öğrendiklerim maalesef etkisini yitiriyordu.

Ertesi sabah gün benim için çok erken başladı. Güneşin doğmasıyla beraber yataktan kalkıp bir dakika bile oturmadan hazırlanmak için kolları sıvadım. Daha doğrusu kızlarla beraber sıvadık. Her şey birkaç gün öncesinden zaten hazırdı ama niyeyse bugün her şey gözüme yetersiz geliyor, hiçbir şeyin tam

manada hazır olduğunu hissetmiyordum. Özellikle de kendimi. Bugünü atlatıp atlatamayacağımdan gerçekten emin değildim. Gerek ruhsal olarak gerekse fiziki olarak kendimi berbat hissediyordum.

"Güzel kızım hadi bitir artık şu tabağındakileri," diyerek beni uyaran babaannemin sesiyle bakışlarımı ona doğru çevirdim.

"Doydum babaanne," dedim. Çünkü daha fazla yersem merasim sırası midemdekileri dışarı çıkarmaktan korkuyordum. Düşüncesi bile çok kötüydü.

"Nasıl doydun kızım? Doğru dürüst kahvaltı bile yapmadın sabah."

"Selvinur Teyze'ciğim," diyerek araya girdi Sinem. "Biraz heyecanı azalsın sonra yer olmaz mı?"

Ona minnetle baktım. Çünkü babaannem ne dersem diyeyim beni dinlemez, istediğini yaptırırdı. Böyle günde bile... Ama neyse ki babaannem derin bir nefes almış ve sonunda, "Peki madem," diyerek beni rahat bırakmıştı.

Ateş, düğünle ilgili istediğim her şeyi yapabileceğimi söylemişti bana. Hatta bir adamı karşıma getirip, "Hayalinde ne varsa ona anlat," diyerek beni zorlamıştı. O bir organizatördü. Ama ben sade bir tören olmasını istiyordum. Çünkü aşırı şatafatın ne kadar sorumluluk getirdiğini ve zor olduğunu Maya'nın düğün döneminde bizzat görmüştüm. Ateş isteğimi kabul edip her şeyin sade olmasını sağladı. Ama onun sade olarak tanımladığı şey bile inanılmaz gösterişli olmuştu. Düğünümüz bir yalıda gerçekleşecekti. Ve bu yalı ekstra bir şey eklenmeden bile inanılmaz baş döndürücüydü.

"Melisa çok, çok, çok güzel oldun," dedi Maya bana hayranlıkla bakarak.

"Tıpkı bir prenses gibisin," dedi Sinem de.

"Ateş'in başı feci halde dönecek," diyerek kendi yorumunu da yaptı Nazlı.

"Gördüğüm en güzel gelinsin," dedi son olarak Esra da.

Saçım ve makyajım artık bitmişti. Aynadaki aksim evet, güzel görünüyordu ama heyecanım bu güzelliği düşünüp tartışmama engel oluyordu. Şu an gözüm azıcık bile kendimi görmüyordu. Gerçek olması imkânsız bir rüyada baş rol gibiydim. "Heyecandan bayılacakmışım gibi hissediyorum," dedim omuzlarımı sızlanarak aşağı düşürüp. "Bugünü bir an önce geçmemiz mümkün değil mi sanki?"

"Tatlım, bunlar güzel heyecanlar," dedi Maya beni yatıştırmak için. "İleride yaşlandığında bugünü hatırlayıp tebessüm edeceksin."

"Gören de kendisi düğün gününde hiç heyecanlanmadı zanneder," dedi Sinem. "Az daha düğünü iptal ediyordun resmen." Onun bu söylediği herkesi güldürürken Maya omuzlarını silkti. "Tamam, ben de azıcık heyecan yapmış olabilirim ama bunu tecrübe etmiş biri olarak söylüyorum ki heyecan yapmaya hiç gerek yokmuş."

"Bence Melisa heyecanını kontrol edebilir," dedi Nazlı bana güç veren gözlerle bakarak.

"Tabii ya," dedi Sinem. "Sonuçta o nelerin ütünden geldi."

Tam bu sırada odanın kapısı tıklandı. Kızlar konuşmayı kesip bakışlarını kapıya doğru çevirdiğinde kapı yavaşça aralandı ve içeri beyaz takım elbisesiyle Aras girdi. Yüzünde, kızlarla dolu bir odaya girdiğinden olsa gerek çekingen bir ifade vardı. "Kusura bakmayın bölüyorum ama düğün öncesi Melisa'yı bir görmek istedim."

Aras'a o kadar ihtiyacım vardı ki şu an. Gülümsedim ve oturduğum yerden kalkıp ona sarıldım. "İyi ki geldin. Kendimi çok kötü hissediyorum."

Odada şu an Esra da vardı ama sevgilisine sarıldığım için bunu sorun edeceğini sanmıyordum. Esra, kalbinde kötülük barındıran biri değildi çünkü. Aras'ın da onu tercih etme sebebi sanırım buydu.

"Ateş'le ilgili bir konuda ne zaman kendini iyi hissettin ki zaten?" diyerek alay etti Aras benimle ve geri çekilip yüzüme baktı. Onun bu sözü annem dışında herkesi güldürdü. "Şaka yapıyorum," dedi Aras. "Ben sizin bu sefer mutlu olacağınıza inanıyorum."

"Teşekkür ederim," dedim ve kollarımı tekrar ona doladım. Aras, benim için bir arkadaştan çok daha ötedeydi. Bu yüzden onun söylediklerine herkesten daha fazla önem veriyordum.

"Neden hâlâ gelinliğini giyinmedin sen?" diye sordu Aras bakışlarını merakla üzerimde gezdirerek.

Annem lafa atladı. "Niye olacak? Ateş Bey henüz kızımın gelinliğini getirmedi de ondan." Başını sitemle iki yana salladı. "Bir damadın gelinlik seçmesi görülmüş şey değil."

Aras, *'bu doğru mu'* der gibisinden bana bakınca başımı salladım. Ateş düğünle ilgili her şeyi benim seçmemi ama gelinliğimi seçme işini tamamen ona bırakmamı istemişti. Nedenini bilmiyordum ama bunu söylerken o kadar istekliydi ki itiraz edememiştim. Ve şimdi düğünüme bir saat kalmasına rağmen gelinliğimin nasıl bir şey olduğunu bilmeden bekliyordum.

Bir süre sonra Aras, Esra'yı da yanına alarak davetlilerin yanına indiğinde diğer kızlar da onların peşinden aşağı inmişti. Odadan en son babaannem çıktı. Çıkmadan önce bana güzel temennilerde bulunmayı ve tavsiye vermeyi de ihmal etmemişti tabii.

Az da olsa heyecanımı dizginlemeyi başarmıştım artık. Aynanın karşısında durmuş, boynumdaki kolyeyle oynarken bakışlarımı yüzümde gezdirdim. Saçlarımı ensemin üzerinde hafif dağınık olacak şekilde toplatmış, parıl parıl parlayan bir saç aksesuarını da saçlarımın arasına yerleştirmiştim. Dış görünüşüm güzeldi, evet ama içimde şu an fırtınalar kopuyordu.

Odanın kapısı açıldı. Gelen kişiyi henüz görmemiştim ama onun Ateş olduğunu nedense çok iyi biliyordum. Kapı kapandı,

adım sesleri bir süre odanın içinde hareket etti ve daha sonra bir kol nazikçe belimi kavradı. Kalbim tekledi. Aynadan birleşmiş bedenlerimize bakarken dudaklarım içtenlikle yukarı kıvrılmıştı. Ateş, tıraşlı yüzü ve siyah takım elbisesiyle tam anlamıyla kusursuz görünüyordu.

"Sadece yarım saat," dedi Ateş yanağını yanağıma sürterek. "Sadece yarım saat sonra sadece bana ait olacaksın ufaklık."

"Sanki şu anda başka birine aitmişim gibi konuşuyorsun," dedim gülerek.

Ateş de gülümsedi. "Sen hep bana aittin. Sadece bugün bunu maneviyatla sonsuz kılacağız."

Omzumun üstünden şaşkınlıkla ona baktım. "Maneviyatın hiçbir halta yaramadığını düşünüyordun hani?"

"Belki de yarıyordur," dedi Ateş. "Deneyip görmekten ne çıkar ki?"

"Çok çelişkilisin."

"Sen de çok sorgulayıcısın."

Omuzlarımı silktim. "Çünkü geveze olmak böyle sorgulamayı gerektirir."

"Ateş Arsoy olmakta böyle çelişkileri gerektiriyordur belki?"

"Melisa Özsoy'un o çelişkilerle başa çıkabileceğini düşünüyor musun peki?" diye sordum vereceği cevabı merakla bekleyerek.

Ateş omzuma minik bir öpücük kondurdu. "Bu zamana kadar gayet iyi başa çıktın. Hem zaten bundan sonra bir *Arsoy* olacaksın. Her şeye gücünün yeteceği gibi bana da gücün yetecektir elbet."

Düğünden önce gelini görmek uğursuzluk getirir deseler de bu Ateş'in azıcık bile umurunda olmamıştı. Zaten birçok şey onun umurunda olmazdı. İki kişinin yardımıyla gelinliğimi giyip artık tamamen hazır olduğumda, beni ilk gören kişi

Ateş olmuştu. Çünkü kendisi zaten odadan çıkmamıştı ve ben arka tarafta gelinliğimi giymek zorunda kalmıştım. Yardımcılar odadan çıkıp Ateş ile baş başa kaldığımızda, oda sanki birden küçülmüş gibi gelmişti bana. Bunun nedeni ise Ateş'in keskin bakışlarının bir an bile benden ayrılmamasıydı.

Sessizce geçen dakikalar kalp atışlarımın da git gide hızlanmasına yol açarken, Ateş bana doğru yaklaştı ve tam karşımda durdu. Mavi-yeşil gözleri bir süre gözlerimden ayrılmadan öylece bana baktı. Sessizce yutkundum. Duygularım şu anda en uç düzeydeydi ve o heyecan denilen şey tüm bedenimi yeniden ele geçirmişti. Bunun nedeni şu an üzerimde olan gelinlik de olabilirdi gerçi. Çünkü gelinlik tıpkı hayalini kurduğum o gelinlikler gibiydi. Kabarık etekli, dar korseli ve kusursuz dantel işlemeli... Ateş'in bu gelinliği nereden bulduğunu deli gibi merak ediyordum, çünkü gelinlik tıpkı hayalimin bir simülasyonu gibiydi.

"Sana sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu daha ne kadar hatırlatacaksın bana ufaklık?" diye sordu Ateş, eliyle yüzümü kaplayarak.

"Ben ne yaptım ki?"

Ateş bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Bir de soruyor musun bunu?"

"Ne yaptığımı gerçekten bilmiyorum."

Ateş alnıma bir öpücük kondurdu ve cevap verdi. "Şansım, yaptıkların değil zaten Melisa. Benim şansım senin varlığın. İyi*kim* olduğun için sana tüm kalbimle teşekkür ediyorum." Uzanıp dudaklarını dudağıma bastırdığında tüm dengemin bir an için sarsıldığını hissettim. "Sen kimsin ve benim zorba sevgilime ne yaptın?" diye sordum afallayarak. Çünkü bu cümleleri söyleyen kişi benim tanıdığım Ateş olamazdı. O, güzel sözcüklerin adamı değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı.

"Bir süreliğine onu rafa kaldırmaya karar verdim," dedi Ateş gülümseyerek ve uzanıp beni tekrar öptü.

Alkışlar eşliğinde insanların arasından geçtiğimizde Ateş'in elini sıkı sıkı tutuyordum. Çünkü tutmazsam ayakta duramayacağımdan endişe ediyordum. Ve işin tuhafı Ateş de sımsıkı elimi tutuyordu. Onunda ayakta duramayıp yere yığılma ihtimali olabilir miydi? Nedense bana pek mümkün gelmiyordu bu. Bizim için yerleştirilen inci beyazı sandalyelere oturduğumuzda heyecanımın daha ne kadar artabileceğini düşünüyordum. Şu anda olduğum yer, karşımdaki kalabalık ve en önemlisi de yanımdaki kişi bana hâlâ gerçek dışı gibi geliyordu.

Nikâh memuru yerini aldığında geniş terasta bir sessizlik oldu. Her şey, her detay bir masaldan görüntü gibiydi adeta. Memur, kendini tanıtmaya başladığında ben de bakışlarımı anne ve babamın üzerinde gezdirdim. İkisinin de gözleri dolu doluydu. Hatta annem sessizce ağlıyordu... Birden benim de gözlerimin dolduğunu hissettim. Her ne kadar Ateş'ten başka kimseyle olamayacağımı söylesem de ailem benim her şeyimdi.

"Siz Melisa Özsoy," diyerek o alışagelmiş soruyu sormaya başladı nikâh memuru bana. "Hastalıkta sağlıkta, iyi günde kötü günde, kader sizi ayırıncaya dek Ateş Arsoy'u kocalığa kabul ediyor musunuz?"

Geçmiş, bir film şeridi gibi hızla gözümün önünden geçmeye başladı. Bizim kötü anılarımız olmuştu, evet ama bizim güzel anılarımız da olmuştu Ateş'le. Ve o anılar bana şu anda gelecek için umut veriyordu. Bu yüzden coşkuyla, "Evet!" dedim. Ben onu her şeyiyle kabul ediyordum, edecektim de.

"Peki siz Ateş Arsoy," dedi nikâh memuru bakışlarını Ateş'e doğru çevirerek. "Hastalıkta sağlıkta, iyi günde kötü günde, kader sizi ayırıncaya dek Melisa Özsoy'u karılığa kabul ediyor musunuz?"

Ateş bakışlarını bana doğru çevirip tebessüm etti. Mavi-yeşil gözlerini daha önce hiç bu kadar kendinden emin ve bu kadar parlak gördüğümü hatırlamıyordum. "Evet."

Bahçede ikinci bir alkış fırtınası daha kopup yankılanırken nikâh memuru, benzer soruyu şahitlere sordu bu sefer, Aras'a ve Batuhan'a yani. Onlar da bu olaya tanıklık ettiklerini söylediğinde memur, "Öyleyse ben de sizi karı koca ilan ediyorum," dedi ve nikâh akdini imzalamamız için bize uzattı. Daha önce basit bir kalemle hiç bu kadar anlamlı bir şey yapabileceğini tahmin edemezdim açıkçası. Ama zaten olay kalemde ya da üzerine imza attığımız kâğıtta değildi. Olay sadece *maneviyattaydı*. Önceden bedenlerimiz bir aradaydı, şimdiyse ruhlarımız bir bütün olmuştu. En azından ben böyle hissediyordum...

Nikâh memuru, Ateş'e gelini öpebilirsiniz dediğinde Ateş beni ayağa kaldırdı ve az önce yukarıda yaptığı gibi alnıma bir öpücük kondurdu. Bu, öyle basit ve kuru bir öpücük değildi ama. Öpücüğün ağırlığını kalbimde hissettiğim, büyülü bir dokunuştu. "Artık tamamen benimsin," dedi Ateş geri çekilirken. Gözleri parıldıyordu. Alkış sesleri hiç durmaksızın yankılanmaya devam ederken, "Evet, öyleyim," dedim hâlâ bu gerçeğe inanamayarak. "Ama sen de bana aitsin. Ayağını ona göre denk alsan iyi olur."

Ateş sessiz bir kahkaha attı. "Denk almazsam?"

"Kendini kapı önünde bulabilirsin."

Ateş, "Yatak odasının önünde bulmaktan iyidir," dedi muzipçe göz kırparak ve daha sonra kendisini tebrik eden Kuzey'le tokalaşmak için arkasını döndü. Anlaşılan o ki heyecan, utanç ve de sarhoşluk etkisi bugün benden katiyen ayrılmayacaktı.

İlk dans için Ateş ile terasın ortasına geçtiğimizde heyecanım hâlâ bir gram dahi azalmamıştı. Herkes ilgiyle bize bakarken bunun olması pek de mümkün değildi zaten. Dans için Burcu Güneş'in *Ateş ve Suyun Aşkı* şarkısının çalınmasını istedim. Çünkü bizi bu kadar iyi anlatan başka bir şarkı daha yoktu bana göre. Sözleri sanki bizim için yazılmıştı. Dans boyunca Ateş'in yüzündeki mutluluk ifadesi hiç azalmazken ben de ona hep aynı hayranlıkla bakmayı sürdürdüm. Nedeni açıktı.

Ateş Arsoy beni parçalamış, karanlığına çekmiş ve en sonunda da yok olmama sebep olmuştu. Ama şimdi parçaları birleştiren, beni aydınlığa çıkartan ve yeniden var olma sebebim kendisiydi.

O, çelişkili bir adam olsa da şu bir gerçekti ki bana verdiği değer hiçbir zaman değişmemişti. Sanırım dünya döndükçe ben de Ateş'in aşkı etrafında dönmeye devam edecektim.

"Ne yani şimdi siz evlendiniz mi?" Bu soruyu soran kişi Batuhan'dı. "Ulan daha birkaç ay önce kanlı bıçaklıydınız be." Sesindeki o hâlâ inanamayan ifade herkesi gülümsetti.

"Onlar kanlı bıçaklı olsa ne yazar?" dedi Maya. "Onlar kavgalıyken bile birbirlerine âşık olan nadir çiftlerden." Sesinde bize hayranlık duyan bir ifade vardı. Tebessüm ettim. Evet, biz tüm kavgalarımıza rağmen âşık kalabilen nadir çiftlerdendik. Ve bu gerçekten çok özeldi.

Şu anda hafif hareketli bir şarkı geniş salonda çalıyordu. Tüm davetliler halinden memnun görünse de Ateş'in ailesinin yerini kimse tutamazdı sanırım. Adeta büyük bir mutluluğu etrafa yaymaya yemin etmiş gibi sürekli gülümsüyorlardı. Özellikle Ateş'in anneannesi ilerlemiş yaşına rağmen oldukça enerjikti. Ama gelin görün ki aynı şeyi kendi anne ve babam için söyleyemiyordum. Hâlâ yüzlerinde bir kararsızlık ifadesi vardı ve onlar bunu pek dışarı yansıtmamaya çalışsalar da ben gerçeği anlayabiliyordum. Bunun dışında baş belası kuzenlerim de düğünü eğlenceli kılan diğer bir faktördü. Alakalı alakasız o kadar çok şarkıda dans etmişlerdi ki... Ateş bile onlara gülümsemeden edememişti.

"Bir ben bulamadım zaten öyle nadir birini," diye homurdandı Batuhan. "Yok yani nerede hata yaptığımı da bilmiyorum ki anasını satayım."

"Hatan, senin kızlara olan sadakatsizliğin olabilir mi?" diye sordu Güney imalı imalı Batuhan'a bakarak.

"Ya da onları ha bire kandırman?" Bu soru da Doğukan'dan gelmişti.

"Ya da onları yenileriyle aldatman?" Bunu da Kuzey sormuştu.

"Ya da onları kullanıp atman?" Bu da Maya'dandı.

Batuhan gözlerini iri iri açtı. "Höst ulan yavaş gelin. İyi ki bir şey sorduk he..." Omuzlarını silkti. "Uzun ilişki adamı değilim ben, ne yapayım yani? Bu saatten sonra kendimi değiştirecek değilim ya. Beni kabul eden böyle etsin."

Herkes onaylamaz gözlerle ona baktığında, Batuhan içeceğinden büyük bir yudum almayı tercih etti. Kalbinin iyi olduğundan hiç şüphem yoktu ama az önce de söyledikleri gibi Batuhan kadınlara pek önem veren biri değildi. Umarım günün birinde önem verebileceği biriyle yolu kesişirdi. Bunu hak ediyordu.

"Eee balayına nereye gidiyorsunuz bakalım?" Maya, meraklı gözlerle Ateş'e bakmaya başladığında ben de bakışlarımı Ateş'e çevirdim. Çünkü Ateş bu konuyla ilgili bana da henüz bir şey söylememişti.

"Haluk Abi'nin özel uçağını aldığına göre uzak bir yere gideceksiniz herhalde?" diye sordu Kuzey gülümseyerek.

"Oha özel uçak mı?" Maya, gözlerini şaşkınlıkla kocaman açtı.

Ateş gülümsedi. "Henüz bir yer düşünmedim. Rüzgâr bizi nereye götürürse artık."

Niyeyse bu cümle içimde bir şeylerin hareket etmesine yol açtı. *Rüzgâr bizi nereye götürürse...* Kulağa hem çok güzel hem de çok gizemli geliyordu. Ve ben güzel olan şeyleri çok sevsem de gizemli olan şeylerden biraz çekinirdim. Yanında *Ateş,* olacak diye hatırlattı bana iç sesim. Ve bu beni az da olsa rahatlattı.

"Melisa ben olsam kesin Maldivler'i isterdim," dedi Esra, Aras'ın yanında bana heyecanla bakarken.

"Evet ya Maldivler rüya gibi bir tatil olur," dedi diğer kızlar da hep bir ağızdan. "Kesinlikle orayı istemelisin."

"Şey," dedim bu balayı mevzusundan biraz utanarak, "aslında ben hep Paris'i görmeyi çok istemişimdir." Sonuçta hayatımda ilk kez yurtdışına çıkacaktım ve o yerin de âşıklar şehri diye tanımlanan bir yer olması benim için en anlamlısı olabilirdi. Çünkü aşk, benim en büyük hayalimdi. Ve ben artık ona ulaşmayı başarmıştım. Bu süreçte yaşadığım her şeyin canı cehennemeydi. Geçmişi düşünüp bugünümü karamsar kılacağıma, geleceğimi düşünüp yarınımı aydınlık kılmayı tercih ederdim. Yarınlar, dünden daha önemliydi.

26. Bölüm

5 Ay Sonra

Her insan hak ettiğini yaşar, hak ettiğini kazanır ve hak etmediğini de kaybederdi. Sonuçta dünya belli bir düzen üzerine inşa edilmişti ve kimsenin bu düzeni yıkmaya gücü yetmezdi. Ve şimdi ben yaşadım, kazandım ve de sonunda kaybettim. Artık yolun sonundayım. Ne bir umut, ne bir tutunacak dalım var. Hepsi batan bir güneş misali sonsuzluğa gömüldü. Kendimi yok olmuş gibi hissetmiyorum. Yok olduğumu bilerek yaşıyorum. Şu saatten sonra elimden tek bir şey geliyor. O da nefes almaya devam etmek. Gerçi, bunu boş yere yaptığımı da biliyorum. Çünkü aldığım her nefes, benim için saf zehirden farksızdı. Zehirleniyordum, yok oluyordum, tükeniyordum ve elimden gelen tek şey tüm bunlar olurken zamanın bir sonraki aşamaya geçmesini seyretmekti. Artık savaşmaya gücüm kalmamıştı. Kelimenin tam anlamıyla yenilmiş, bir enkazın altında parçalanmıştım.

Kurumuş dudaklarımı aralayıp kalbimi zehirleyen şu sözcükleri söylerken, acı tüm benliğimi sarmaladı. "Seni asla affetmeyeceğim." Ve zaman, bizim için son kez bu cümle doğrultu-

sunda hareket edip daha sonra da ebediyen duraksadı. Yeniden hareket etmesi artık imkânsızdı.

2 Hafta Önce

Daha önce hayatım hiç bu kadar kusursuz ilerlememişti. Ailem, arkadaşlarım, Ateş... Hepsiyle işlerin yolunda gitmesi kaderin bana büyük bir armağanıydı sanırım. Bu o kadar harika bir duyguydu ki bir kez daha idrak etmiş oldum; sevgi kesinlikle her şey demekti. Aksini iddia eden aptalın ta kendisiydi.

O büyülü günün üzerinden yaklaşık 4,5 ay geçmişti. Zihnim şu an bile bunu hazmetmekte güçlük çekse de bedenim bu gerçeğe artık tamamen uyum sağlamıştı. Geceleri Ateş ile beraber uyumak ve sabahları da güne onunla beraber başlamak mükemmel hissettiriyordu. Ve tuhaf ama biraz da güçlü. Ateş, her zamanki Ateş'ti yine. Kâğıt parçasına atılan imzalar onun karakterini filan değiştirmemişti. Aksine bazı huyları artış bile göstermişti. Mesela beni daha çok kıskanıyor, sözünü dinlemediğim zaman daha çok kızıyor ve ondan habersiz bir şey yapmama da deli oluyordu. Elbette ben burnumun dikine gitmeye devam ediyordum yine...

Balayımız için Ateş ile birkaç ülkeye birden gitmiştik. İlk durağımız benim isteğim üzerine Paris, ondan sonra da Venedik'ti. Her şey o kadar kusursuz ve büyüleyiciydi ki... Hayatımın en güzel anları orada geçirdiklerim diyebilirim. Ateş ile unutulmaz birçok anı biriktirmek benim için farklı bir deneyim olmuştu.

"Seni böyle yanakları al al görmeyi ne kadar özledim bir bilsen kızım," diyen babaannemin sesiyle bakışlarımı ona doğru çevirdim. Burada, babamların yanındaydım.

"Son günlerde biraz kilo aldım, ondan sanırım," dedim gülümseyerek.

"Umarım sadece kilodur," dedi annem imalı imalı bana bakarak.

"Başka ne olacaktı ki anne?" Ne demek istediğini aslında çok iyi anlamıştım. Ama bahsettiği şeyin olma ihtimali oldukça düşüktü. Çünkü Ateş, evlendiğimiz günün gecesi benimle birlikte olmuş olsa da tedbirli davranmayı da ihmal etmemişti. Ona, neden böyle yaptığını sorduğumda ise *anne-baba* olmak için acele etmememiz gerektiğini söylemişti. Oysa ben bunun olmasında bir sakınca göremiyordum.

"Valla bilemeyeceğim," dedi annem bana yandan bir bakış atarak. Bir şey demedim. Çünkü dersem konunun beni utandıracak yerlere gideceğinin bilincindeydim.

"Ateş'ten haberin var mı? Seni almaya gelecek mi?" diye sordu babam.

"Bilmiyorum baba, bugün konuşmadık."

"Ara, sor bir. Eğer işleri daha da uzun sürecekse bu gece burada kal."

"Niye kızı evinden ayırıyorsun?" diye sordu babaannem araya girerek. "Bırak kız kendi evini benimsesin. Zaten karşı karşıya oturduğunuz yetmiyormuş gibi her gün berabersiniz." Evet, bu babamın evlenme şartlarımızdan bir tanesi ve de en önemlisiydi. Her daim gözünün önünde olmam için Ateş'in evinde, yani hemen karşı binalarında oturuyordum. Gerçi ben halimden oldukça memnundum.

"Sorun değil, bu gece burada kalabilirim," dedim. Ateş'in işleri bazen gece yarısına kadar uzuyordu. Sanırım yine o zamanlardan biriydi. Ona mesaj atıp nerede olduğumu söylediğimde bunu sorun edeceğini sanmıyordum.

"Güzel," dedi babam otoriter bir sesle ve daha sonra bakışlarını televizyona doğru çevirdi. Hâlâ Ateş ile evlendiğim gerçeğini kabul edemiyordu. Ama biz evlenmiştik ve tüm zıtlıklarımıza rağmen gayette güzel bir çift olmayı başarmıştık. Evlenmeden önce ne kadar çok şüphem varsa şimdi onlardan tamamen arınmış haldeydim. Umarım ailem de en kısa zamanda kendi şüphelerinden kurtulurdu.

"Ateş ile her şey yolunda değil mi güzel kalplim?" diye sordu babaannem, fısıltıyla konuşarak.

"Hem de her şey yolunda babaanne," diyerek ona aynı sessizlikle cevap verdim.

Babaannemin mavi gözleri memnuniyetle parladı. "Çok şükür kızım. Mutluluğunuz ve birlikteliğiniz hep baki olur inşallah. Zaten ben bunun için sürekli dua ediyorum size."

İçtenlikle tebessüm ettim ve uzanıp babaannemin elini sıktım. O, bize her zaman inanmıştı ve anlaşılan o ki hâlâ da inanmaya devam ediyordu. Benim için en değerli insanın böylesine desteğini almak tarifsiz bir duyguydu.

Saat ilerleyip yatma vakti geldiğinde herkes odasına çekildi. Uzun bir sürenin ardından ilk kez kendi odamda uyuyacaktım. Biraz heyecan biraz da sevinçle yatağıma kıvrılıp gözlerimi kapattığımda şu son birkaç ayda olanları düşünmeye koyuldum. Artık üniversitenin ilk yılını bitirmiş, evlenmiş ve de yeni tecrübeler edinmeye başlamıştım. Üstelik edinmeye de devam edecektim. Düşünceler birbirini takip edip tüm zihnimi doldurduğunda, uyku beni tamamen esir alıp derin bir karanlıkta kaybolmama sebep oldu. Huzurluydum.

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra hemen kendi evime gittim. Pazar günüydü ve Ateş genelde bugün akşama kadar uyumayı tercih ederdi. Ona şöyle güzel bir kahvaltı sofrası hazırlamak istiyordum. Çünkü kendisi bunun aksini iddia etse de güzel olan her şeye bayılıyordu. Ve ben de onu memnun etmeye... Ama kahvaltıyı hazırlamadan önce Ateş'i görmek için yatak odasına girdiğimde odanın boş olduğunu fark ettim. Yatak bozulmamıştı bile. Gece eve gelmemiş miydi?

Bir süre ne yapacağımı bilemeyerek öylece mutfakta vakit geçirsem de sonunda merakıma yenik düşüp çalıştığı inşaat firmasını aramaya karar verdim. Kendi telefonu kapalıydı çünkü. Ama firmayı aradığımda orada çalışan kız bana Ateş'in dün fir-

maya hiç gitmediğini söylediğinde içimde belirmeye başlayan kuşkuya hâkim olamadım. Ateş evet, önceden de bana haber vermeden istediği her yere giderdi ama evlendiğimiz günden bu yana bir kez bile böyle bir şey yapmamıştı. Haliyle ben de onu merak etmiştim. Saat öğleden sonra dördü gösterirken artık iyice meraklanıp, belki bir şey biliyordur diye Kuzey'i aradım.

"Melisa?" diyerek telefonu açmıştı Kuzey.

"Kuzey kusura bakma, seni de pazar pazar rahatsız ediyorum."

"Olur mu öyle şey, hayırdır bir sorun mu var?"

"Şey, yok. Her şey yolunda ama benim sana bir şey sormam lazım."

"Tabii, dinliyorum?"

"Dünden beri Ateş ile hiç konuştun mu?"

"Hayır, en son ondan önceki gece konuştuk. Niye ki?"

"Ona ulaşamıyorum dünden beri. Dün gece eve de gelmemiş, belki sen bir şeyler biliyorsundur diye sormak istedim."

"Merak etme, önemli bir işi çıkmıştır ve telefonunun da şarjı bitmiştir."

"Ama bana hiç haber vermemesi normal mi sence?"

"Ateş bu. Bize anormal gelen şeyler ona garip bir şekilde normal geliyor. Takma sen kafana. Akşama doğru çıkıp gelir eve."

Telefonu kapattığımızda göğsüm stresle yükselip alçaldı. Niyeyse daha önce ondan hiç haber alamamayı bu kadar kafama takmamıştım. Şimdi takma sebebim artık evli bir çift olmamız mıydı? Sonunda derin bir nefes alıp Kuzey'in söylediklerini dinlemeye karar verdim. Ateş'ti bu. Onun için haber vermek gereksiz bir eylemdi. Her zaman da böyle olmuştu. Kuzey'in de dediği gibi elbet akşama doğru çıkıp gelirdi.

Bir müddet boş boş televizyonun karşısında vakit harcasam da daha sonra mutfağa girip yemek yapmaya karar verdim. Hem zaman geçerdi hem de Ateş akşam eve geldiğinde memnun olup

bana nereye kaybolduğuyla ilgili bilgi verirdi. Evet, bu ağzından laf almak için gayet güzel bir teknikti.

Akşam için hazırladığım lezzetli yemekler, salondaki özenli sofrada yerini alırken, ben de bu sırada üstüme başıma özen göstermek için kolları sıvadım. Güzel bir elbise giyip makyaj yaptım. Bugün özel bir gün değildi belki ama niyeyse ben her şeyi özenli yapmıştım.

Dar, kırmızı bir elbiseyle salondaki koltukta oturup Ateş'in gelmesini beklerken, zihnime üşüşen soruları güçlükle defetmeye çalışıyordum. Doğrusu bu pek mümkün olmasa da şunu çok iyi biliyordum ki evham yapmama gerek yoktu. Ateş birazdan kapıdan içeri girecekti. Tıpkı şu dört buçuk ayda olduğu gibi, kapıdan girip beni dudaklarımdan öpecekti ve ben her şeyi unutacaktım.

Aradan iki saat kadar daha geçti. Gece yarısı olmuştu ve ben artık Ateş'i bilmem kaçıncı kez arıyordum... Ama sonuç her defasında telesekretere düşen anonstan fazlası değildi. Hayır, bu gerçekten normal değildi ve ben kendimi kuşku deryasında boğulmamak için zor tutuyordum. Şu an içinde olduğum küçük apartman dairesi sanki koca bir kuyuydu ve beni içine çekecekti. Saat gittikçe ilerlemeye devam ederken ben de artık beklemekten ümidimi kesip salondaki koltuğa kıvrıldım. İçimden, onun iyi olduğunu ve gerçekten çok önemli bir işinin olduğunu umdum. Umudumun gerçek olmasını temenni ederken de derin bir uykuya dalmıştım zaten...

"Ufaklık, uyan." Birinin omzuma minik minik öpücükler kondurduğunu hissediyordum.

"Kalk yatağımızda yat." Sonra bir el şefkatle saçlarımda gezindi.

"Burada belin tutulur." Ve biri sessizce kulağıma fısıldadı.

Bana huzur veren yağmur kokusu burnuma dolarken dudaklarımı hafifçe yukarı kıvırdım. Çok şükür gelmişti, iyiydi ve hemen yanı başımdaydı. Bana dokunmasını ve benimle konuşmasını çok seviyordum.

"Sana haber vermediğim için özür dilerim," dedi Ateş. Sesi pişmanlık duyar gibiydi. "Ama haber verseydim asla gitmeme izin vermezdin." Neden vermeyeyim ki? "Bu yüzden ben de sessiz sedasız yapmak istedim."

Ona 'neyi' diye soramayacak kadar uyku sersemiydim şu an. Ama uyanmayı, gözlerimi aralamayı ve de onunla konuşmayı çok istiyordum. Sesinden anladığım kadarıyla yolunda gitmeyen bazı şeyler vardı. Önemli şeyler...

Saçlarıma uzun bir öpücük kondurdu Ateş. "Lütfen beni affet deniz gözlüm. Keşke sana layık olmayı becerebilseydim. İnan bana bunu her şeyden çok isterdim."

Sen zaten bana layık bir adamsın, dedim içimden. Öyle olmasa onca şeye rağmen kader bizi yeniden bir araya getirir miydi ki? Hiç sanmıyorum. Bir süre sessizlik oldu. Ateş'in nefes alıp verişlerini duyabiliyor, dokunuşlarını hissedebiliyor ve omzuma kondurduğu minik öpücüklerin de varlığını sezebiliyordum. Ama kelimeler... Bir süre onları hiç işitmeden öylece durduk. Daha doğrusu Ateş durdu. Ben zaten koltukta, yarı uykudaydım.

"Biliyor musun ufaklık?" dedi Ateş, eliyle saçlarımı okşamaya devam ederek. "Şu hayattaki en büyük pişmanlığım, aşkına aşkla karşılık verememek." İç çekti. *"Keşke seni sevmek için ben de senin kadar cesur olmayı becerebilseydim. O zaman her şey çok daha güzel olurdu. Ama ben bunu yapamadım. Yapmayı çok istedim güzelim ama üstesinden gelemedim." Ateş, alnıma bir öpücük kondurdu ve devam etti. "Lütfen beni affet."*

Yattığım yerden sıçrayarak doğrulduğumda tüm yüzüm ter içindeydi. Kâbus görmemiştim ama sanki sarsıcı bir kâbus görmüş gibi kalbim deli gibi atıyordu. Elimi sol yanıma bastırıp etrafıma göz gezdirdim. Güneş daha yeni doğmuş, ev ise derin bir sessizlikteydi. Az önce gördüğüm rüya, Ateş... Uzanıp sehpanın üzerindeki telefonumu elime aldığımda ekrandaki boşluktan

ötürü kalbimin acıyla sıkıştığını hissettim. Hiçbir şey yoktu. Allah kahretsin ki 3 gündür hiçbir haber yoktu!

Ne kadar sürede üstümü değiştirip evden çıktığımı bilmiyordum. Soluğu Maya'ların evinde aldığımda Kuzey ve Maya beni yatıştırmaya, hemen kötü düşünmemem hakkında bir takım şeyler söylemeye başlamıştı. Hayır, kötü düşünüyordum. Çünkü ben hislerimde yanılmazdım. Sanki Ateş'in iyi olmadığını kulağıma fısıldayan biri vardı ve benim bir an önce ona ulaşmam lazımdı.

"Cumartesi gününden beri onu görmüyorum, sesini duymuyorum Maya," dedim gözyaşlarımın arasından. "Bugün salı ve o hâlâ ortalarda yok. Başına bir şey geldi kesin." Cumartesi sabahını hatırlayınca kalbim acıyla sıkıştı birden. O sabah bile onu uyku sersemliğiyle, yarım yamalak görmüştüm. Uzanıp boynuma öpücük kondurduğunda keşke yorgunluğuma esir düşmek yerine kollarımı ona dolayıp karşılık verseydim. En azından gözlerimi aralayıp onun mavi-yeşil gözlerine bakabilseydim şimdi kendimi daha iyi hissederdim.

"Tatlım en kötüsünü düşünme hemen," dedi Maya. "Ateş Arsoy'dan bahsediyoruz sonuçta değil mi? Kim ona zarar verebilir ki?"

"Evet," dedi Nazlı da. "Onu tanımasak neyse ama o kimsenin kolay kolay alt edemeyeceği biri."

"Ama ortalarda yok." Gözyaşlarım iyice şiddetlendi. "Eğer iyi olsa en azından nerede olduğuyla ilgili haber vermez miydi bize?"

Sorum üzerine kimse cevap vermedi. Veremedi. Çünkü bu onlara da mantıksız geliyordu. Sırf beni yatıştırmak için gerçeği örtmeye çalışmalarına gerek yoktu. Her şey apaçık ortadaydı işte.

"Melisa, belki de bizimle paylaşmak istemediği bir derdi filan vardır?" dedi Batuhan hemen yanı başımdan bana bakarak. "Bir de öyle düşünsen olmaz mı?"

Bu olabilir miydi? Ateş'in bir derdi, bir sıkıntısı, kimseyle paylaşamayacağı bir yarası olabilir miydi? Zihnimden Ateş'in şu 5 ayda sergilediği davranışları tarttım hemen. Her şey normaldi, o normaldi, bir sıkıntısı yoktu. Ya da bana göstermemişti...

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum Batuhan," dedim burnumu çekerek. "Tek isteğim artık ondan bir haber almak." Bunu bana yapmaya hakkı yoktu. 3 gündür bana böylesine bir acı çektirmeye hiç ama hiç hakkı yoktu. Sadece ufak bir haber. Bunu bana çok göremezdi.

"Gidebileceği tüm mekânları aradım," dedi Kuzey salondan içeri girerek. "Kimse onu birkaç gündür görmemiş."

Korku, biraz daha esir aldı bedenimi. "Peki ne yapacağız şimdi?"

"Bilmiyorum, Melisa," dedi Kuzey sıkıntıyla. "Biraz daha bekleyelim. Eğer yine bir haber alamazsak polise filan haber veririz."

Korkuyla sordum. "Ya oradan da bir sonuç çıkmazsa?"

Kuzey, birkaç saniye cevap vermese de sonunda, "Çıkacaktır," dedi ve telefonuyla birlikte arkasını dönüp uzaklaştı. Gözyaşlarım sessizce akmaya devam ederken içimden polise ihtiyaç duymamayı diledim. En derinden, en içten.

***

"Bazen ağzına fermuar takmanın mümkün olup olamadığını düşünüyorum. Kızım bu nasıl bir çene? İnsan hiç mi tıkanmaz soru sorarken?" Ateş'in cuma akşamı bana sitem ederek söylediği şu sözler, pencereden dışarı bakarken zihnimde dolanıyordu. Yağmur başlamıştı ve her yer ıslaktı. *"Hadi bunu geçtim, bir sonraki cümleni ne ara planlayıp düşünüyorsun küçük beyninde? Gerçi benimki de soru. Senin için alakalı alakasız fark etmiyor ki... Çoğu zaman konuşmak için konuştuğunu unutmuşum."* O bana böyle nutuk çekerken

yüzümü asıp ona baksam da niyeyse şimdi dudaklarım hafifçe yukarı kıvrılmıştı. Onun beni azarlaması, yaptıklarımı mantıksız bulup anlam verememesi beni her zaman eğlendiriyordu. En azından böyle sonradan düşününce. Çoğu zaman benim de onu çileden çıkarttığımı biliyordum gerçi. Hatta belki bu konuda ben daha çekilmez bile olabilirdim. Ama ne yapayım bu elimde olmuyordu ki.

"Daha kolay bir adam olamaz mıydın?" diye sormuştum ona bir kere mesela. Bana verdiği cevap ise şuydu: *"Dünya bu kadar adaletsiz bir yerken mi? Sanırım olamam."*

"Çok zorsun ama."

"Öyleyim."

"Ve ben de çok yorgunum."

"Öylesin."

"Sence bu denklemde bir uyuşmazlık yok mu?"

"Varsın bizim birlikteliğimiz de uyuşmazlık üzerine kurulu olsun be güzelim. Yağmurla toprak gibi, siyahla beyaz gibi, geceyle gündüz gibi. Ateş ve su gibi varsın biz de birbirimize zıt olalım. Uyuşmayalım."

"Ben birbiriyle uyuşan parçalar gibi olmak istiyorum."

Ateş kendinden emin bir şekilde gülümsemişti. *"Senin isteklerini umursamıyorum."*

Hayır, Ateş böyle olduğunu iddia etse de o benim isteklerimi her zaman umursamıştı. Sadece bunu diliyle kabul etmiyordu, hepsi bu. Ama zaten önemli olan eyleme dökmesi değil miydi? Bana verdiği değer gibi mesela. O bunun adına değer vermek dese de gerçekte yaptığı şey âşık bir adamın yaptığı şeylerdi işte. Hatta belki daha fazlası. Ateş, hep daha fazlasını yapıp bunu az gibi göstermenin yollarını arıyordu. Bu her konuda böyleydi ve benim ona böylesine tutulma sebebim de işte buydu. Ateş, yaptığı güzel şeylerle övünmekten kaçınıyordu.

Bulunduğum odanın kapısı dışarıdan tıklanınca, elimle gözyaşlarımı silip hemen toparlandım. Gelen kişi Maya'ydı ve yü-

zünde anlam veremediğim bir ifade vardı. Allak bullak olmuştu. "Melisa, bu az önce sana geldi."

Bakışlarımı elindeki beyaz zarfa indirdiğimde göğsüm korkuyla sıkıştı. Çünkü zarflar genelde gizemlidir. Özellikle kötü anda gelen bir zarf kesinlikle felaket habercisi olurdu. Uzanıp zarfı elime aldığımda parmaklarım tir tir titriyordu. Maya, "Ateş'ten olabilir," diyerek uyardı beni. "Eğer kendini hazır hissetmiyorsan sabah okuyabilirsin."

"Neye hazır?" diye sordum boğazım birden kururken.

Maya, "Her şeye," dedi ve odadan çıktı.

Bir süre için ne yapacağımı bilemedim. Hazır değildim. Hatta kelimenin tam anlamıyla şu anda her şeye hazırlıksız ve yıkılmaya uygundum. Ama yine de korkunun ecele faydasının olmadığını da çok iyi biliyordum. Mektup Ateş'ten olabilirdi. Bu yüzden zarfı açtım ve okumaya başladım. Tam bu sırada sanki bana uyarı vermek için sert bir şimşek gökyüzünde çakmış, odayı bir saniyeliğine aydınlatmıştı.

Ufaklığım...

Eğer bu mektubu şu an gözyaşları eşliğinde okuyorsan hemen şimdi okumayı bırak ve kendine çekidüzen verene kadar da sakın eline alma. (Bu bir emir!)

Çoğu zaman sözümü tutmazsın ama bu sefer beni dinlediğini umuyorum.

Sakın korkma küçüğüm, bu mektupta kötü bir şey yazmıyor. Kalp atışlarını normal seviyeye indirip rahat bir nefes al hadi. Dilersen şeker pembesi dudaklarını yukarı bile kıvırabilirsin.

Birkaç gündür ortalarda yokum. Bunun nedeni biraz yalnız kalıp, kendi iç sesimi dinlemek. Çoğu zaman yalnızlık benim için bir çıkış yolu olurdu. Ama niyeyse bu kaçamakta kendimi çıkışta filan hissedemedim. Aksine ilk kez yalnızlık bana çok zor geldi. Sanırım bunu daha önce seni hastanede bırakıp gittiğimde hissetmiştim...

Zaman, benden bazı şeyleri alıp götürdü Melisa. Bunlardan en önemlisi de cesaretim. Ben korkuyorum. Hem de çok korkuyorum. Asla normal bir adam gibi davranamayacağım için, senin beklentilerini karşılayamayacağım için, ailemi affetmeyi çok istememe rağmen onları affedemeyeceğim için ve en çokta ileri de ikimize ait bir çocuk olduğunda ona yeterli bir baba olamayacağım için deli gibi korkuyorum. Ben cesaretten mahrum biriyim ufaklık. Her zaman da öyleydim. Aksi olsa geçmişimde saplanıp kalmak yerine seninle bugünü yaşar, sadece bugüne odaklanırdım zaten. Ama bu olmuyor, olmayacak. Çünkü tam kalbimin ortasında, bu zamana kadar gizlemeye çalıştığım derin bir yara var. Senin aşkın o yaraya iyi gelse de hayır, o bile bu yarayı tam olarak iyi etmeye yetmiyor. Ve ben gün geçtikçe kan kaybediyorum.

Yine de sana bana inandığın için teşekkür ederim. Beni affettiğin için, bana yeniden kalbini açtığın için ve benimle her şeyi göze alıp evlendiğin için... Sen beni gerçekten çok seviyorsun ufaklık. Bunu hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum ama ben de sana değer veriyorum. Hem de tüm benliğimle.

Bir süre daha ortalarda olmamaya devam edeceğim ben. Çünkü artık yaralı bir adam olarak değil, senin aşkını kucaklayabilmek için sağlıklı bir adam olmaya ihtiyacım var. Sen bu süreçte sakın beni düşünme.

Yaşa, yaşat. Nefes al, nefes aldır. Işılda, ışıldat. Gülümse, gülümset.

Gülümsemek için bana ihtiyaç duyarsan da mektubun sonuna senin için bir gülücük çizeceğim, onunla idare et.

Beni merak etme. Ben iyiyim. İyi olacağım. Sen de iyi ol. Ve eğer beni çok özlersen de elini o yüce kalbine bastır. Çünkü beni oraya sen koydun. Ben de memnuniyetle girdim.

Ve her daim orada olacağıma söz veriyorum.

Sana değer veren,

Zorba...

:)

Mektubun başında da yazdığı gibi okumaya başlamadan önce gözyaşlarımı sildim. Daha sonra kalp atışlarımı düzene sokmaya çalışıp rahatlamayı denedim. Hatta dudaklarımı yukarı kıvırıp gülümsedim bile... Ama mektubun sonuna gelince her şey birden değişti. Hayır, gözyaşlarına boğulup hıçkırık krizine girmedim. Aksine, sanki artık hiç gözyaşı dökemezmişim gibi aniden hissizleştim. Pili çıkmış bir saat gibi, öylece durdum.

Ateş... Beni terk etmişti. Belki bunu açıkça dile getirmemişti, cesur davranıp hayatından çıkıyorum diyememişti ama mektupta yazılanlar gayet anlaşılırdı. Ateş Arsoy beni bırakıp gitmişti. Üstelik, geri gelip gelmeyeceği de belli değildi. Yarım yamalak bir veda, tüm benliğimi sarsan ölümcül bir acı...

Odanın dışından bir takım gürültüler geldi. Ses çok yüksekti, birileri bağırıyordu hatta ama ne olduğunu umursamadım. Öylece durdum. Az önce okuduklarımı kendi içimde hazmetmeye çalıştım. Bu çok zordu. Hiçbir yazılan zihnimden geçip mantığa bürünmeyi kabul etmiyordu. Sonra içeri birisi girdi. Bakışlarım yerdeki halıda, elimdeki mektupla öylece oturuyordum. Kimseyle konuşmaya halim olmadığı gibi kimseyi duymaya da halim yoktu. Ama Kuzey bana doğru yaklaşıp, kulağıma öyle bir şey söyledi ki... Sağır dahi olsam o cümleyi duymazlıktan gelemezdim. "Ateş'i az önce hastaneye kaldırmışlar." Yutkundu. "İntihara teşebbüs etmiş." Ve bununla birlikte tüm dünyam saniyeler içinde altüst oldu.

2 Hafta Sonra

Ben, klişe bile olsa her zaman mutlu sonları severdim. O hikâyelerin sonunda yazan, *'ve sonsuza dek mutlu oldular'* yazısı bile beni tuhaf bir şekilde mutlu etmeye yetiyordu. Çünkü her hikâyede bir emek vardı. Az veya çok fark etmezdi. Her karakter bir şeye ulaşmak için elinden geleni yapmaya çalışıyordu. O zaman niye bu emek boşa gitsin ve hikâye mutsuz bitsin ki?

Ben, 20 yaşında normal bir genç kızım mesela. İyi-kötü hayatım boyunca bir şeylere ulaşabilmek için emek verdim, çaba gösterdim. Bu bazen arkadaşlarım için oldu, bazen ailem için, bazen de âşık olduğum adam için... Aşk; benim hikâyemin ana konusu buydu. Bu konuyu nasıl işledim, işlerken nerelerde hata yaptım hiç bilmiyorum. Ama sonunda amacıma ulaştım. Aşkı buldum. Hatta aşkı dolu dolu yaşadım. Yaşarken de sonuna dek bunu hissettim. O anlarda hiçbir şeyin hislerimi zedeleyemeyeceğini hayal ediyordum kendimce. Bu, elbette mümkün olmadı. O hisleri hissetmeme sebep olan kişi, yani âşık olduğum adam buna zarar verdi. Hatta öyle bir zarar verdi ki artık yeni şeyler hissedememekten dahi korkar haldeydim.

İki hafta önce aldığım o haber beni en derin hücrelerime kadar sarsmıştı. Hiçbir şey bu kadar yıkıcı, bu kadar ıstırap verici olamazdı. Ateş intihar etmeye çalışmıştı. Üstelik en acı verici yolla; kendini yakarak. Bunu yaparken ne düşündü, amacı neydi hiç bilmiyorum, asla da bilemeyecektim ama kendine böyle bir ölüm tercih ettiği için bile ondan sonsuza kadar nefret edecektim. Çünkü o sadece kendisini yakmamıştı. Benim ona olan hislerimi de yakıp sonsuza dek küle çevirmişti. Sonsuzluk, uzun bir zamandı. Ama küller, zaman ne kadar uzun olursa olsun asla eski haline dönmezdi.

"Aşkımı, sonsuzluğun içinde mahsur bıraktığın için seni asla affetmeyeceğim," diye fısıldadım. Şimdi burada, hastane yatağının kenarına oturmuş Ateş'in tamamen sargılı yüzüne bakıyordum. Yangını ağaç evde çıkartıp, kendini orada yok etmeye çalışmıştı. Ama amacı, yağan yağmur yüzünden tam olarak hedefine ulaşamamıştı. Orman bekçisi yangını fark ettiğinde Ateş'in bedeni yüzde kırk yanıklar içindeydi. Ve ölmemişti.

"Ben seni koşulsuz sevdim," dedim kalbimdeki kırıklar canımı ölesiye acıtırken. "Ne yaparsan yap, nasıl davranırsan davran umurumda değildi... Ama sen nefes alışını bile bana çok gördün."

Doktorlar, Ateş'in bu yanıklarla çok uzun süre yaşayamayacağını söylemişti. Çünkü yanıkların hepsi hayati önem taşıyan yerlerdeydi. Ama eğer, bir ümit yaşarsa da bedenindeki bazı izler hayatı boyunca ona eşlik edecekti. Tıpkı benim ruhumdaki izler gibi.

"Ben seni kaybetmek için sevmedim Ateş," dedim bakışlarımı onun mavi-yeşil gözlerini gizleyen göz kapaklarına çevirerek. "Seni sevdim, çünkü senin de bir gün beni seveceğine inandım. İnancıma ihanet etmeye hakkın yoktu." Şu iki haftada tek damla gözyaşı dökmemiştim. Duygu anlamında hiçbir tepki vermeyi beceremiyordum çünkü. Ateş, hem en yoğun duyguları yaşamama sebep olmuş hem de o duyguların son zerresine kadar tükenmesini sağlamıştı. "Ama galiba aşka inanmayan bir adamı aşka inandırma düşüncesi aptalcaydı. Rüyalarımı gerçeğe yansıtmadan önce keşke o rüyadan günün birinde uyanabilme ihtimalini hiç unutmasaydım. Çünkü aniden uyanmak tıpkı uçurumdan aşağı düşmek gibi hissettiriyor."

İşte her şey bu kadardı. Yolun sonu. Birazdan bu odadan çıkıp gidecektim ve Ateş Arsoy sonsuza dek benim ardımda, işte tam bu odada kalacaktı. Şu anda kalp atışlarını gösteren ekran yarın neyi gösterirdi bilmiyorum. Ama zaten benim bunu öğrenmeye hiç niyetim yoktu. Her ikisi de benim için yıkıcı olacaktı.

"Mektupta," dedim son cümlelerimi güçlükle söyleyerek, "eğer seni özlersem elimi kalbime götürmemi söylemiştin. Seni özleyeceğim Ateş. Hem de o kadar çok özleyeceğim ki bu özlem beni deli edecek. Ama ne var biliyor musun? Artık elimi kalbime götürsem de bu özlemim dinmeyecek. Çünkü sen, kendi isteğinle kalbimi terk ettin. Artık orada değilsin."

Odadan çıkmadan önce son kez ona baktım. Zihnimde kalmasını istediğim son görüntünün bu olmasını istemezdim. Onu hep iki hafta öncesindeki gibi hatırlamak isterdim: Gü-

lerken, bana değer verirken, bana sıkı sıkı sarılıp, öperken... Ama ne yazık ki bu mümkün değildi. Çünkü akılda unutulmaz kalanlar hep sonlar olurdu. Kimse bunun önüne geçemezdi. Yavaşça Ateş'e doğru eğildim. Tüm vücudu sargılarla sarmalanmış, tenine dair hiçbir şey görünmüyordu. Yine de uzanıp yanağına minik bir öpücük kondurduğumda, bunun son öpücük olduğunu hatırlattım kendime. Son öpücük, son dokunuş, son hissediş. Bir damla gözyaşı usulca yanağımdan süzülüp Ateş'in sargısını ıslattı. Ve tam bu sırada kulaklarımı dolduran kısık ses bu damlaların art arda akmasına yol açtı. "Lütfen beni terk etme ufaklık."

SON

"Kazanılmış Değer"

Merak, insan doğasında ezelden beri var olan önemli bir unsurdu. Hemen giderilmesi beklenir, sonuca erişilmek için de çabalanırdı. Gerçi kişi her ne kadar çok bilgiye erişmiş olursa olsun, ufak ayrıntılar onun zihninde bazen bir deve dönüşebilirdi. Aynı şekilde kişi her ne kadar çok şeye sahip olursa olsun ulaşılması zor bir şey diğer tüm şeylerden daha da değerli olabilirdi.

Ve şimdi bu iki küçük çocuk... Odalarındaki mavi çizgili çadıra girmiş, ellerine aldıkları defteri gizlice karıştırırken kendilerini hem merakları giderilmiş, hem de biraz suçlu hissediyorlardı. Çünkü ellerindeki mor defter ebeveynlerinin kati bir şekilde dokunmalarını istemediği bir defterdi. Çocuklar, küçük zihinlerinde buna bir anlam veremese de bu içten içe onlar için bir savaşa dönüşmüştü. Ve onlar kazanmayı her şeyden çok arzuluyordu.

"Hadisene yaa, on dört dakikadır bir cümleyi okuyamadın adamakıllı," diyerek sızlandı erkek çocuk, kız kardeşine. Eğer okuma becerisi ikiz kardeşi gibi olsaydı bu görevi hiç şüphesiz

kendisi yapardı. Ama gelin görün ki cadı ikiz kardeşinin zekası kendisinden daha ilerideydi.

"Çok biliyorsan kendin oku," dedi kız sitemli bir ifadeyle.

"İyi okuyamadığımı biliyorsun."

"İyi bir dinleyici de değilmişsin," dedi kız gözlerini devirerek ve dikkatini tekrar deftere verdi.

Erkek çocuğun kaşları istemsizce çatılmış, eleştirildiğinden dolayı morali bozulmuştu. İyi okuyamama sebebi kendisi değildi çünkü. Bunun sebebi ansızın öğretmen diye hayatına canavar gibi girmiş kadın yüzündendi. Öğretmeni kendisini ürkütüyordu ve işin tuhafı o bunu kimseyle paylaşmıyordu bile.

Küçük kız defterde yazan bir paragrafı okumaya başladı.

"Ne var biliyor musun? En çok istediğim şey şu an burada kalmaya devam edip seninle birlikte olmak. İstemeyeceğim en son şey ise seninle böyle bir yerde birlikte olmak. Gitsek iyi olur." O, bana bunları söylerken nabzım çıkacakmış gibi atıyordu. Çünkü onun gözlerini daha önce hiç bu kadar koyu görmemiştim.

Küçük kız, ikizine baktı. "Koyu göz de ne demek? Hem niye acilen gitmeleri gerekmiş ki?"

Erkek çocuk, "Çişleri gelmiştir belki," diyerek fikrini belirtti. Onun bu söylediği ikisini birden kahkahalara boğdu. Erkek çocuğun göz rengi annesi gibi parlak mavi tonundayken, küçük kızın gözleri de tıpkı babasınınki gibi mavi-yeşildi. Evet, onlar Ateş ve Melisa'nın çocuklarıydı. Yağmur ve Kaan. Melisa, kızına Yağmur ismini vermişti çünkü yağmurun Ateş ile olan aşkında önemli bir temsil olduğunu düşünüyordu. Ateş ise oğluna Kaan ismini vermişti çünkü kendi yaşayamadığı çocukluğu, oğluna yaşatmayı her şeyden çok istiyordu. Melisa, 7 sene önce hastane odasında Ateş'i terk edip gitse belki de bu iki çocuk hiç var olmayacaktı. Ama Melisa, Ateş'i terk etmemişti. Tek bir cümle, ikisinin kaderini yeniden şekillendirmeye yetmişti.

Hayatım boyunca birçok kez utanç dolu an yaşadım. Ama hâlâ

hatırlarken bile yanaklarımı ısıtan birkaç şey vardı. Onlardan biri de Ateş'in bana ilk kez havuzda yaptığı şeydi. "Sana şimdi dokunacağım," demişti kararlılıkla. O, ilk dokunuşuydu ve ben kendimi o an bayılacakmış gibi hissetmiştim. Beklenmedik anda gerçekleşen her şey unutulmaz olmak zorunda mıydı?

Kaan, "Ne olmuş ki şimdi dokunmuşsa?" diye sordu anlamayarak. "Bunda unutulmayacak ne var?"

Yağmur omuzlarını silkti. "Ben de anlamadım. Annemiz gerçekten çok tuhaf biri. Gençken bile öyleymiş."

"Yine de onu çok seviyorum," dedi Kaan ve ikizi de bunu başını sallayarak onayladı.

Yağmur, mor defterin sayfalarını karıştırıp en okunaklı notları gözüne kestirmeyi hedeflerken içinde oldukları çadırın kapısı ansızın açıldı ve anneleri başını içeri uzattı.

"Yine mi defterimi yürüttünüz siz?" diye sordu Melisa onlara sitemle bakarak ve uzanıp bir çırpıda defteri eline aldı. Bu iki canavar defterine kafayı takmış, her fırsatta içinde yazanları okumaya çalışmaktan usanmamıştı.

"Anne yaa," diye sızlandı küçük kızı. "Niye okumamızı istemiyorsun ki?"

"Çünkü özel," dedi Melisa. "Ben size özel olan şeylere ulaşmaya çalışmayın demedim mi?"

Kaan cevap verdi. "Sen de her akşam babamın telefonunu karıştırıyorsun ama. O da özel değil mi?"

"O benim eşim," diyerek kendini savundu Melisa.

"Sen de bizim annemizsin," diyerek iki kardeş aynı anda ona cevap verdi.

"Ama ikiniz de benden küçüksünüz."

Yağmur, "Sen de babamdan küçüksün," dedi hemen.

Melisa, bu çocuklarla laf yarışına giremeyeceğini fark edince onlara kaşlarını çattı ve, "Bir daha bunu yapmayacaksınız," deyip çadırdan çıkarak salona doğru yürümeye başladı. Koca evde

defteri saklamadığı yer kalmamıştı resmen. Ona garip gelen ise bu çocukların defteri nasıl bulmayı becerdikleriydi. Melisa, defteri saklamak için yeni yerler arayışına girerken Yağmur, annesinin peşinden salona girip babasının kucağına atladı. "Baba, annem bize kaşlarını çattı. Kesin yine dışarı çıkıp oynamamıza izin vermeyecek."

Kaan da çok geçmeden babasının kucağına tırmanmıştı. "Sen de ona bir ceza versene baba. Mesela o da hiç dışarı çıkmasın ve sürekli evde otursun."

Ateş dudaklarını yukarı kıvırdı. Melisa'ya ceza vermeyi seviyordu ama çocuklarının kast ettiği gibi bir cezayı daha önce ona hiç vermemişti. "Sizce anneniz bu cezayı hak ediyor mu?" diye sordu Ateş. Bakışları ciddiydi.

Çocuklar birkaç saniye cevap vermekte kararsız kaldı. Çünkü annelerini her şeye rağmen çok seviyorlardı. Küçük kız, "Azıcık hak ediyor," dedi.

"Evet, azıcık," dedi erkek kardeşi de.

"Ya hep ya hiç."

"Niye azıcık olmuyor?" diye sordu Yağmur anlamayarak.

"Çünkü arada kalan şeyler hiçbir zaman doğru olmaz güzelim," dedi Ateş ona şefkatle bakarak. "Şimdi cevap verin. Annenize ceza vermemi istiyor musunuz istemiyor musunuz?" Ateş kaşlarını havaya kaldırıp bir cevap almayı beklediğinde küçük kızı nefesini dışarı üfledi ve bakışlarını ikizine çevirdi. "Sanırım defterde yazan dokunmanın nasıl bir şey olduğunu anladım," dedi. "Baksana, babamın sözleri her zaman dokunaklı oluyor. Tamam, anneme ceza verme."

Ateş, kızının neden bahsettiğini anlayamamıştı. Defterde dokunmayla ilgili ne yazabilirdi ki? Yine de kızının annesine olan merhametinden dolayı memnun oldu ve uzanıp onu öptü. Aynı şekilde oğlunun da. Çünkü o da Melisa'ya ceza vermesine razı olmamıştı. Hiçbir zaman olamıyorlardı.

"Defteri öyle bir yere sakladım ki artık günlerce arasanız bile bulamazsınız," dedi Melisa salondan içeri keyifle girerek. Üzerinde mavi, kısa bir elbise vardı.

Ateş, "Bu cümleyi her hafta söylediğinin farkında mısın?" diye sordu alayla. Bakışları Melisa'nın açıkta kalan bacaklarında gezinirken aniden onunla sevişmek istediğini fark etti. Bunun nasıl mümkün olduğunu kendisi de bilmiyordu ama Melisa'yla defalarca sevişmiş olmasına rağmen her seferinde onu sanki ilk günkü gibi arzuluyordu.

"Bu sefer bulamayacaklar ama," dedi Melisa kendinden oldukça emin bir şekilde.

"Bulacaklar," dedi Ateş. "Çünkü ben onlara hiçbir zaman pes etmemeleri gerektiğini öğrettim."

"Evet anne, öğretti," dedi Kaan, babasına gurur duyarak bakarak.

Melisa, "Özel şeylere izinsiz dokunmamak çok daha önemlidir," dedi uyarıcı bir ifadeyle.

"Bence izinsiz dokunmak çok daha keyifli," dedi Yağmur ve gülümsedi. "Hem sen de çocukken hiç böyle şeyler yapmadın mı?"

"Yapmadım tabii ki. Ben her zaman uslu bir çocuktum."

Ateş derin bir iç çekti. "Değil çocukken, ergenken bile o kadar şey yaptı ki anneniz... Bir ara size anlatırım."

"Ben de babanızın yaptığı şeyleri anlatırım o zaman," dedi Melisa hemen. "Eminim onun anılarını daha keyifli bulursunuz."

Çocuklar sevinçle gülümsedi. "Anlatın hadi!"

"Hiçbir anı senin sakarlıkların kadar keyif veremez," dedi Ateş.

Melisa kaşlarını çattı. "Senin gereksiz kıskançlıklarından doğan kavgaları anlattırma şimdi bana."

Çocuklar ilgiyle anne-babasına bakmaya başladı. Onların bu

atışmalarına ikisi de bayılıyordu. Bu en heyecanlı çizgi filmden bile daha güzeldi. İkisi de onlara hayranlık duyuyordu.

"Ben gereksiz hiçbir şey yapmam," dedi Ateş ciddi bir ifadeyle.

"Öyle mi dersin?" Melisa bir elini beline koydu. "O zaman şunu açıkla hadi. Taşındığımız her evin odasındaki kapı kilitlerini ne diye söküyorsun?"

"Çok basit. Benim yönettiğim bir evde kilitli kapı filan olamaz."

"Olunca ne oluyormuş?"

"Erişimim kısıtlanıyor."

Melisa gözlerini devirdi. Çünkü Ateş'in her şeye mantıklı veya mantıksız bir cevabı muhakkak oluyordu. Onunla atışmak nefesi boşa harcamakla eş değerdi. Bu yüzden Melisa, dikkatini çocuklarına verdi ve onlara bahçedeki oyuncaklarını toplamalarını söyledi. Çocuklar onun bu isteğine ellerinden geldikçe itiraz etse de zafer ne yazık ki Melisa'nın olmuştu.

Ateş ile yalnız kaldığında Melisa, "Çocuklara kötü örnek olduğunun farkındasın değil mi?" diye sordu Ateş'in karşısına dikilerek. "İzinsiz bir şeye dokunmamalılar."

Ateş, Melisa'yı duymazdan gelerek hızlı bir hareketle onu bileğinden tuttu ve kucağına oturmasını sağladı. Melisa, aniden gelişen bu olayın şaşkınlığını yaşarken Ateş, "Başkasının değil, annelerinin bir şeyine dokunuyorlar," dedi ve uzanıp onu dudaklarından öptü.

Melisa geri çekildi. "Ne yani? Bu doğru mu sence?"

Ateş, bir elini Melisa'nın kalçasına indirdi ve, "Dokunmak bence her zaman doğrudur," deyip muzipçe gülümsedi. Bir an önce yatak odasına gitmeyi her şeyden çok istiyordu. Hatta o kadar vakit harcamasına gerek yoktu. Hemen yandaki odaya bile geçebilirlerdi. Melisa'nın sıcaklığını hissetmeye ihtiyacı vardı. Derhal.

Melisa kaşlarını çattı ve Ateş'in elini kalçasından çekti. "Hayır, değildir. Anneleri bile olsam benim özel eşyalarımı izinsiz karıştırmamalılar."

"Bence bu en doğal hakları."

"Hiç de değil. O defter benim özelim. İkimize ait her şey orada yazıyor."

Ateş kaşlarını havaya kaldırdı. "Her şey?"

Melisa, yanaklarının ısındığını hissederek başını aşağı yukarı salladı. O defter, onun yaşlandığı zaman dönüp dönüp tekrar okuyacağı bir hazineydi. Melisa da o hazineyi elinden geldiği kadar doldurmuştu işte.

Ateş genişçe gülümsedi. "Bundan sonra çocuklarla birlikte ben de defter avına çıkayım bari. İçinde güzel şeyler var gibi duruyor."

Melisa iyiden iyiye utandığını hissetti. Aradan ne kadar zaman geçmiş olursa olsun, Ateş onu her daim utandırmayı başarıyordu. "Sakın bunu yapma."

"Yapacağım güzelim."

Melisa bakışlarını Ateş'e dikti. Yıllar, onun yakışıklı yüzünü daha da güzelleştirmişti ve Melisa onun yüzüne bakmayı çok seviyordu. Her ne kadar bedeninin bazı yerlerinde geçmişteki yangından izler bulunsa da Ateş Arsoy hâlâ fazlasıyla mükemmeldi. "Ya o benim özelim diyorum. Bunu senin bile karıştırmaya hakkın yok."

Ateş, "Konu sen olunca benim her şeye hakkım var," dedi yenilmez bir ifadeyle ve onu kucağına alarak ayağa kalktı.

Melisa gözlerini devirdi. "Zorbasın çünkü."

"Sen de ufaklıksın."

"Ama sen iki kat zorbasın."

"Sen de iki kat ufaklıksın."

Melisa nefesini dışarı üfledi. "Bana daha ne zamana kadar ufaklık demeye devam edeceksin? Bilmem farkında mısın ama ben artık büyüdüm."

"Hayır küçüğüm," dedi Ateş karşı çıkarak. "Büyümedin. Nasıl ki bir anne çocuğu her ne yaşta olursa olsun onu her zaman küçük bir çocuk olarak görür, aynı şekilde sen de benim gözümde öyle olacaksın. Sen her zaman benim ufaklığım olacaksın ve ben de sana nefes aldığım sürece değer vereceğim."

"Sadece değer mi?" diye sordu Melisa muzipçe.

Ateş içtenlikle gülümsedi. "Biraz da seveceğim."

Bir adam düşünün; hayatı boyunca hislerini sadece kendi içinde yaşayan... Sonra bir kız düşünün; hayatı boyunca hislerini elinden geldiğince dolu dolu dışarı yansıtan... Adam aşktan uzak, kız ise aşkla iç içeydi. Adam yolunu kaybettiğinde kızın elinde en açık haritalar mevcuttu. Adam karanlığın gölgesinde bir ışık ararken kız, o ışığın ta kendisiydi. Adam çıkmazda bir umut arayışındayken, kız yine o umuda en yakın kişiydi. Ama sonra tüm denge değişti. Her yer aydınlığa kavuşurken adam hayatında ilk kez ışığa kavuşmanın mutluluğunu hissetti. O şey, aşktı. Kendisiyle birlikte güzel şeyleri getiren o aşk, adama ve kıza da sonsuz mutluluğun kapılarını açtı. Onlarda memnuniyetle o kapıdan içeri girerken adam bir eliyle aşklarının tohumlarını tutuyor, diğer eliyle de ona aşkı öğreten kadının elini tutuyordu; sıkı sıkı. Ve adam bu sefer son nefesine kadar onları bırakmamaya niyetliydi. Çünkü sonsuzluk, onların aşklarıyla artık bir bütün olmuştu. O aşk ise onları sonsuza dek bırakmamıştı. Bırakamazdı da. Sonsuzluk uzun, onların aşkı ise bu sonsuzluğu doldurabilecek kadar güçlüydü.

Sevgili bu kitabı bitiren kişi,

Senden kitaptaki karakterlere birkaç cümle yazmanı istiyorum. Aklında ne varsa, onlara her ne söylemek istiyorsan bir kalem kap ve hemen aşağıdaki satırları doldurmaya başla. Ama sakın şunu unutma, eğer yazacağın şeyden daha sonra pişman olacağını düşünüyorsan kullandığın kalemin silgiyle silinebilir olmasına dikkat et. Eğer pişman olmam diyorsan da tükenmez bir kalem kullan ve yazdıklarını sonsuz kıl...